

Lei 8,50

MAYNE REID ○ CĂLĂREȚUL FĂRĂ CAP

MAYNE REID

CĂLĂREȚUL FĂRĂ CAP

EDITURA ALBATROS

Clubul cărții digitale 2024

Coperta: CALAB FRANCISC

Titlul lucrării în original
MAYNE REID
The horseman without head

MAYNE REID

CĂLĂREȚUL FĂRĂ CAP

Ediția a II-a

În românește de
MARCEL GAFTON și ECATERINA ȘIȘMANIAN

EDITURA ALBATROS

PROLOG

Cerbul dormitează legănat de liniştea nopţii ce domneşte în savana din Texas ; deodată tresare, aude un tropot de cal. Nu-şi părăseşte însă culcuşul verde şi nici nu sare în picioare. Doar îşi saltă uşor capul frumos, arătîndu-şi pentru o clipă coarnele deasupra ierbii înalte. Ascultă cu încordare : nu cumva aleargă mustangul[1] *pe păşunea învecinată ?*

Iarăşi se aude tropotul de copite. Numai că de astă dată se desluşeşte şi un sunet nou — o cadenţă metalică : scrîşnetul oţelului izbit în piatră.

Cerbul e cuprins de nelinişte. Sare în lături şi o porneşte în goană prin prerie. Şi abia departe se opreşte şi cutează să-şi întoarne privirile : cine oare i-a tulburat somnul ?

Sub raza vie a lunii lucitoare pe cerul sudic, cerbul recunoaşte pe cel mai crîncen duşman al său : omul. Omul se apropia călare.

Dă să o rupă iarăşi la fugă, dar înfăţişarea stranie a călăreţului îl ţintuieşte locului. Cu burta lipită de pămînt şi cu botul adus îndărăt, cerbul continuă să privească. În ochii lui mari, căprui se oglindeşte teama şi nedumerirea.

Ce-l face oare să privească atît de stăruitor ?

Calul ? E un cal înşăuat, care poartă frîu... fără nimic deosebit în înfăţişare. Să-l fi înspăimîntat călăreţul ? Iată ochiul întîlneşte ceva neobişnuit, ceva care înfioară.

Călăreţul nu are cap !

---

[1] Mustang — cal sălbatic ce trăieşte în pampasurile Americii de Sud.

Cercetîndu-l pentru ultima oară cu privirile rătăcite, de parcă s-ar fi străduit să priceapă ce dihanie nemaivăzută i-a stîrnit spaima, cerbul o rupe la goană spre inima preriei. Aleargă fără să se mai uite îndărăt. Se scufundă în apa Leonei şi, abia după ce ajunge pe celălalt mal, se simte la adăpost de primejdie.

Fără să ia în seamă spaima cerbului, ba parcă fără măcar să-i simtă prezenţa, călăreţul fără cap îşi urmează netulburat drumul.

Se îndreaptă şi el spre rîu, dar nu pare să se grăbească de fel, înaintează în pas măsurat, liniştit, aproape solemn. Cufundat în gînduri, sloboade frîul şi calul se apleacă şi rupe în răstimpuri cîte o gură de iarbă. Iar cînd, speriat de coioţi[1], încremeneşte locului şi-şi saltă capul sforăind, călăreţul nu-l îndeamnă la drum nici cu vorba, nici cu vreo smucire nerăbdătoare. Stăpînit de gînduri, nu ia aminte la nimic din ce se petrece în jurul său. Dar nu-şi trădează taina prin nici un sunet, prin nici o şoaptă.

Poartă aruncat pe umeri un serapé[2] ce se desface în bătaia vîntului, dezgolindu-i pieptul, şi cizme înalte, din blană de jaguar. Apărat astfel de umezeala nopţii şi de ploile tropicale, călăreţul îşi continuă drumul, tăcut ca stelele ce sclipesc deasupră-i, nepăsător ca greierii ce ţîrîie în iarbă, ori ca vîntul uşor de stepă ce-i flutură veşmîntul.

Deodată, ceva pare să-l trezească din gînduri: calul a iuţit pasul. Îşi scutură coama şi nechează vesel. Cu gîtul întins şi cu nările fremătînd, o porneşte la trap şi apoi, pe nesimţite, la galop.

Apropierea rîului — iată ce l-a zorit!

Abia în mijlocul apei se opreşte. Şi o dată cu el, se cufundă în valuri, pînă la genunchi, şi călăreţul.

Calul bea cu lăcomie să-şi potolească setea. Într-un tîrziu se urneşte domol spre malul din faţă şi urcă sprinten povîrnişul.

---

[1] Coiot — lup ce trăieşte pe meleagurile Americii.
[2] Serapé — şal pestriţ purtat de băştinaşi.

Ajuns sus, călăreţul fără cap zăboveşte, de parcă şi-ar aştepta fugarul să se scuture de apă; pe urmă se urneşte iarăşi la drum.

De jur împrejur se desfăşoară savana cea fără de sfîrşit. Şi în lumina tainică a lunii, depărtările ei par a se contopi cu bolta albastră.

1

PRERIA PÎRJOLITĂ

Soarele orbitor al amiezii inunda nesfîrşita cîmpie a Texasului, ce se deschidea la vreo sută de mile spre miazăzi de vechiul oraş spaniol San-Antonio.

Undeva înainte, sub trîmba razelor aurii, se desluşea ceva neobişnuit pentru preria sălbatică : un şir de furgoane cu coviltirele bombate şi de o albeaţă ce-ţi lua ochii. Erau zece cu totul — prea puţine pentru o caravană comercială sau de stat ; mai degrabă aparţineau vreunui colonist ce-şi transporta avutul într-una din noile aşezări de pe malul Leonei.

Înşiruite pe o mare distanţă, furgoanele se tîrau înainte prin savana chinuită de arşiţă, atît de încet, încît mişcarea lor aproape că nici nu se băga de seamă. Doar cîte o antilopă ce fugea speriată sau cîte un uliu ce se înălţa cu ţipăt în aer arătau că furgoanele se mişcă într-adevăr.

La ceasul acela de odihnă al amiezii nu vedeai nici un semn de viaţă în toată preria — nici pasăre înălţată în zbor, nici fiară avîntată în fugă : toată suflarea stătea pitulată la umbră. Singurul omul — pasămite în goană după bogăţie — îşi urma drumul fără oprire, sub ochiul de foc al soarelui.

Judecînd după toate, caravana aparţinea, se vede, vreunui emigrant bogat, şi nu numai simplu colonist. La fiecare furgon — cea mai bună producţie de Pittsburg — trăgeau cîte opt catîri voinici. O sumedenie de sclavi negri însoţeau caravana. Femeile cu copiii stăteau cuibărite prin furgoane, în timp ce bărbaţii păşeau pe de lături ori veneau obosiţi în urma convoiului. În frunte era o trăsură trasă de nişte catîri zdraveni de Kentucky.

Pe capra acesteia, un sclav negru se perpelea de căldură în livreaua lui.

Totul arăta lămurit că nu-i vorba de vreun biet colonist din statele de nord, pornit la drum să-şi caute aiurea un rost, ci de un bogătaş din sud care, neîndoielnic, şi-a cumpărat o plantaţie şi merge să se statornicească acolo.

Într-adevăr, caravana aparţinea plantatorului Woodley Pointdexter. Acesta debarcase împreună cu familia la Indianola, în golful Matagord, şi acum străbătea preria, îndreptîndu-se spre noua-i proprietate.

În fruntea convoiului călărea însuşi plantatorul — un bărbat înalt, slab, de vreo cincizeci de ani, cu faţa palidă, puţin gălbuie, cu o înfăţişare mîndră şi aspră. Era îmbrăcat simplu, dar cu gust — haină de alpaca croită larg, vestă de atlaz negru şi nişte pantaloni de nanchin. Vesta lăsa să i se vadă cămaşa din pînză fină, strînsă la guler cu o panglică neagră. În picioarele sprijinite în scări avea ghete din piele moale. O pălărie de pai cu borul larg îi apăra faţa de razele arzătoare ale soarelui sudic.

Alături de el mergeau alţi doi călăreţi — unul în dreapta, altul în stînga. Primul era un băieţandru — să tot fi avut douăzeci de ani; celălalt, tînăr şi el, părea însă cu vreo şapte ani mai mare. Băieţandrul era chiar fiul lui Pointdexter. Ţi-era drag să te uiţi la faţa lui deschisă şi plină de viaţă, mai ales în contrast cu aerul sever al tatălui său şi cu înfăţişarea mohorîtă a celuilalt călăreţ. Tînărul purta o bluză largă dintr-o pînză sinilie de bumbac, nişte pantaloni dintr-o pînză asemănătoare şi o panama cu borul moale. Îmbrăcămintea aceasta nu numai că se potrivea cu chipul său tineresc, dar corespundea de minune cerinţelor climei sudice.

Cel de al treilea călăreţ era nepotul plantatorului, ofiţer în rezervă din cavalerie. Avea haine de croială cazonă, dintr-un postav albastru-închis, şi chipiu de stofă.

Puţin mai în urma lor venea un alt însoţitor al convoiului — un om cu trăsături aproape grosolane, îmbrăcat mai simplu decît ceilalţi. Judecînd după iscusinţa cu care plesnea din bici, ghiceai lesne că e supraveghetorul sclavilor plantatorului.

În trăsura din fruntea convoiului călătoreau două tinere — una cu pielea de o albeaţă strălucitoare, cealaltă

cu pielea tuciurie. Cea dintîi era fiica lui Pointdexter, singura lui fiică, cealaltă slujitoarea acesteia, o sclavă.

Coloniştii veneau de pe malurile lui Mississippi, din statul Louisiana. Dar plantatorul nu făcea parte dintre băştinaşii acestui stat sudic: înfăţişarea lui mărturisea din prima clipă că nu e un creol. În schimb, în trăsăturile fiului şi, mai cu seamă, în trăsăturile fine ale fiicei sale trăia într-o vie oglindire frumosul tip al strămoşilor francezi.

Woodley Pointdexter era unul dintre marii proprietari de plantaţii de trestie de zahăr din Sud. Dusese o viaţă de risipă, fiind vestit prin larga-i ospitalitate. În cele din urmă se ruinase şi se văzuse nevoit să-şi părăsească plantaţiile din Louisiana pentru a se stabili, împreună cu familia, în preria sălbatică din sud-vestul Texasului.

. . . .

Soarele stătea aproape în crucea cerului. Călătorii înaintau domol, călcîndu-şi umbra sub pas. Călăreţii albi, istoviţi de zăpuşeală, se ţineau tăcuţi în şa. Ba pînă şi negrii cei deprinşi cu arşiţa conteniseră cu vorba lor monotonă şi cîntătoare; se adunaseră pîlcuri-pîlcuri în spatele furgoanelor şi, osteniţi, îşi tîrau paşii, fără o vorbă. Doar pocnetul răsunător al bicelor şi strigătele surugiilor tulburau liniştea apăsătoare din jur.

Caravana abia se mişca, de parcă ar fi mers pe dibuite. De fapt, nu exista un drum adevărat. Făgaşul pe care înaintau se cunoştea doar după urmele de la carele ce trecuseră pe acolo mai înainte, abia întipărite în iarba culcată la pămînt.

Plantatorul socoti în gînd distanţa străbătută şi îşi zise că mai au de făcut vreo douăzeci de mile pînă la destinaţie. Nădăjduia că vor sfîrşi călătoria înainte de căderea nopţii şi, din pricina asta, îşi zorea şi oamenii, în ciuda arşiţei.

Deodată, supraveghetorul făcu semn caravanei să se oprească şi porni în goană spre stăpîn. Gesturile lui trădau îngrijorarea.

— Ce s-a întîmplat, Sanson? întrebă plantatorul, după ce călăreţul ajunse lîngă el.

— Iarba e arsă. A fost foc în prerie.

— Da, o fi fost, dar s-a stins. Nu văd nicăieri fum.

— E adevărat, sir, nu se vede — se grăbi să încuviinţeze supraveghetorul. Am vrut doar să spun că preria a ars şi că e neagră toată ca tăciunele...

— Şi ce-i cu asta? Cred că putem să ne vedem liniştiţi de drum, fie că mergem printr-o prerie pîrjolită, fie că mergem printr-una verde.

— Ce prostie, John Sanson, să faci atîta zarvă pentru nişte fleacuri! se amestecă în vorbă nepotul lui Pointdexter. De ce sperii oamenii de pomană? Hei, negrilor, la drum! Hai mişcă! Mînă înainte, mînă înainte!

— Dar cum o să mai găsim drumul, domnule căpitan Callhown? întrebă supraveghetorul de sclavi.

— Şi de ce, mă rog, să găsim drumul? Multe năzbîtii mai îndrugi şi tu! Doar nu l-am pierdut, nu-i aşa?

— Ba eu mă tem c-am pierdut drumul. Urmele roţilor nu se mai văd: au ars o dată cu iarba.

— Ce-are a face? Cred că putem străbate porţiunea pîrjolită şi fără ajutorul urmelor. Iar cînd ieşim de partea cealaltă a preriei, dăm din nou de ele.

— De, ştiu eu... — făcu naiv supraveghetorul, care cunoştea bine marginea apuseană a preriei. Numai dacă a mai rămas ceva şi acolo. Eu nu văd nimic din şa: oricît te-ai căzni, nu zăreşti nimic care să semene a prerie.

— Hei, la drum, negrilor! Mînă-nainte: strigă poruncitor Callhown şi dădu pinteni calului, fără să-l mai învrednicească pe supraveghetor cu un răspuns.

Caravana se urni din loc, dar cînd ajunse în marginea pîrjolită a preriei se opri iarăşi, de astă dată fără vreo poruncă.

Călăreţii se traseră ceva mai deoparte, să se sfătuiască. Înaintea lor, cît vedeau cu ochii, se desfăşura preria nesfîrşită şi înnegrită de pîrjol. Nici o plantă, nici o mlădiţă verde, nici o frunză măcar nu scăpase de foc. Pînă hăt în zare totul era o privelişte cumplită. Bolta de un albastru viu a cerului sudic părea şi ea întunecată aici. Iar soarele, deşi nu-l umbrea nici un nor, părea că nu mai vrea să lumineze, parcă se posomorîse şi el la vederea pămîntului pîrjolit.

După toate semnele, focul izbucnise în timpul solstiţiului de vară, la pîrga ierburilor.

Sanson nu minţise spunînd că urmele au ars o dată cu iarba şi că ei n-au să mai poată găsi drumul.

— Ce-i de făcut? întrebă plantatorul, cu oarecare descumpănire în glas.

— Vrei să ştii ce-avem de făcut, unchiule Woodley? Să ne continuăm drumul, desigur. Rîul curge şi dincolo de porţiunea pîrjolită, fără doar şi poate. Dacă nu găsim cumva un vad pînă la jumătate de milă, urcăm în susul apei sau apucăm la vale, depinde.

— Ascultă, Casey, aşa ne putem rătăci.

— Ei, asta-i! Porţiunea pîrjolită nu-i prea întinsă. Şi-apoi, nu-i nici o nenorocire dacă ne abatem puţin din drum; mai devreme ori mai tîrziu, tot ieşim la rîu.

— Bine, dragul meu, tu ştii mai bine decît mine. Sînt de acord să te urmăm.

— Fii fără grijă, unchiule! Eu am făcut pe călăuza în împrejurări mai grele... Hei, la drum, negrilor! După mine!

Şi căpitanul aruncă o privire plină de înfumurare în direcţia trăsurii. Un chip fermecător şi umbrit de nelinişte apăru de după perdeluţa portierei. Callhown dădu pinteni calului şi porni înainte, cu acelaşi aer îngîmfat.

Corului de bice care umplu din nou văzduhul cu pocnetele lui i se adăugă acum tropotul celor optzeci de catîri, învălmăşite cu scîncetul roţilor. Furgoanele se puseră iar în mişcare. Catîrii goneau de zor. Faţa neagră a preriei, cu care nu erau deprinşi, îi speria. Copitele lor abia se lăsau în cenuşă, că se şi ridicau. Puţin cîte puţin, animalele se liniştiră. În felul acesta caravana mai înaintă aproape o milă, apoi se opri din nou.

Privelişţea — dacă am putea să o numim astfel — se schimbase, dar nicidecum în bine. Totul era negru pînă în zare, ca şi mai înainte. La o vreme însă, şesul se schimbă pe nesimţite într-un relief neregulat, cu ridicături muntoase şi dealuri scunde însoţite de văi. Nu se putea spune că pe aici lipseau cu desăvîrşire copacii, deşi ceea ce vedeau călătorii noştri numai cu multă îngăduinţă merita acest nume. Pe aici creşteau arţari pitici mexicani, unii stingheri, alţii grămădiţi în mici pîlcuri. Frunzişul lor ajurat pierise ca şi cînd nici n-ar fi existat

vreodată, iar tulpinile carbonizate și crengile tăciunite se înălțau ca niște negre schelete în văzduh.

— Ai rătăcit cumva drumul, prietene? întrebă plantatorul, apropiindu-se în grabă de nepotul său.

— Nu, unchiule, cel puțin pînă acum. M-am oprit nițel să cercetez locul. Pesemne că drumul trece prin valea de colo. Am mers bine. Putem înainta fără nici o grijă. Iau asupra mea toată răspunderea.

Porniră din nou. Coborîră povîrnișul și o ținură în lungul văii, apoi urcară pe culmea unui delușor. Și iarăși se opriră.

— Te-ai rătăcit, Casey? repetă plantatorul întrebarea de adineauri, apropiindu-se de nepotul său.

— Drace, mă tem că da! Nici diavolul n-ar fi în stare să se descurce într-un iad ca ăsta!... Nu, nu! zise el deodată, văzînd trăsura venind și vrînd să-și ascundă zăpăceala. Acum mi-e limpede totul. Iată, în partea aceea e rîul, n-am nici o îndoială. Înainte!

Și căpitanul dădu pinteni calului, deși nu știa nici el singur încotro ar trebui să se îndrepte. Furgoanele îl urmară îndată.

Negrilor însă nu le scăpă zăpăceala lui Callhown. Ei își dădeau seama că nu merg în linie dreaptă, ci se învîrtesc în cerc printre tufișurile tăciunite de pe dealuri și de prin văile pîrjolite.

Dar iată că strigătul plin de încredere al călăuzei le trezi nădejdea în suflet. Și, drept răspuns, bicele se ridicară în aer ca la o poruncă, iar pocnetul lor răsunător se amestecă cu exclamațiile bucuroase ale oamenilor.

Curînd, caravana ieși din nou la drum umblat — se vedeau lămurit urme proaspete de roți și de copite. Era neîndoios că o altă caravană, asemănătoare cu a lor, abia trecuse pe acolo. Ea înaintase desigur în direcția rîului Leona; se putea foarte bine să fi fost un convoi de stat, în drum spre fortul Indge. Trebuia deci să meargă pe urmele ei. Fortul se afla chiar în calea lor și de acolo nu mai aveau mult pînă la destinație.

Se părea că lucrurile stau minunat. Căpitanul, îmbărbătat, porunci oamenilor, cu o vădită mulțumire de sine, să meargă înainte.

Merseră așa vreo milă și mai bine, ținîndu-se după urmele găsite. Acestea nu călcau în linie dreaptă, ci se tot încolăceau pe după tufișuri arse. Treptat-treptat, siguranța lui Casey Callhown se destrămă și o expresie mohorîtă i se așternu pe față. Căpitanul își dădu deodată seama că urmele celor patruzeci și patru de roți după care se țineau ei sînt urmele propriei lor caravane.

2

URMA LASSOULUI

Nu mai încăpea nici o îndoială: furgoanele lui Woodley Pointdexter mergeau pe urmele lăsate de propriile lor roți.

— Astea-s urmele noastre! murmură Callhown, cu un blestem.

— Urmele noastre?! Ce vrei să spui, Casey? Nu se poate să mai fi trecut pe aici!

— Am mers oare pe propriile noastre urme? Da, da, chiar așa. Ne-am învîrtit pe loc, în cerc. Uite urma unei jumătăți de potcoavă: asta-i de la copita dindărăt a calului meu; uite și urmele negrilor noștri. În plus, recunosc și locul, e dealul pe care l-am coborît la ultimul popas. Afurisit ghinion! Aproape două mile făcute de pomană!

Chipul lui Callhown nu exprima doar descumpănire, ci și o ciudă cumplită, rușine. Numai și numai din vina lui rămăsese caravana fără o călăuză pricepută. Omul cu care se învoiseră la Indianola să le slujească drept călăuză îi lăsase baltă numaidecît, după o dispută cu trufașul căpitan.

Din trăsura care tocmai se apropia, ochii aceia minunați cătară cu nedumerire și mustrare spre Callhown, iar el se făcu negru la față de supărare.

Pointdexter nu mai întrebă nimic: acum era limpede pentru toți că s-au rătăcit.

Caravana încremeni în loc. Călăreţii albi se adunară din nou la sfat şi discutau cu aprindere.

Erau într-o situaţie grea. Plantatorul nu mai spera să ajungă la destinaţie înainte de căderea nopţii, cum crezuse pînă mai adineauri. Poate că vor fi nevoiţi să înnopteze în preria pîrjolită şi n-au să găsească apă pentru adăpat catîrii? Poate că nu vor petrece acolo decît o singură noapte? Cine ştie!

Cum oare să găsească drumul?

Soarele începuse să coboare spre asfinţit, dar stătea încă destul de sus pe cer. Cu ajutorul busolei puteau afla nordul şi sudul, răsăritul şi apusul. La ce bun, dacă nu ştiau încotro să apuce!

Callhown devenise prudent. Nu se mai oferi să o facă pe călăuza. După eşecul suferit, nu se mai încumeta să ia totul de la început.

Timp de zece minute discutară zadarnic, căci nimeni nu fu în stare să propună un plan chibzuit. Nimeni nu ştia cum să scape din preria neagră, care-i aruncase pe toţi într-o amarnică deznădejde.

Un stol de ulii negri umbri cerul în zare. Se apropiau văzînd cu ochii. Cîţiva se lăsară la pămînt, iar ceilalţi prinseră să se rotească pe deasupra drumeţilor rătăciţi. Ce voia să însemne asta?

Se scurseră alte zece minute tot atît de apăsătoare; deodată, drumeţii se simţiră iarăşi îmbărbătaţi. Un călăreţ ivit pe neaşteptate în zare se apropia în goana mare de caravană.

Negîndită bucurie! Cine mai credea să întîlnească un om în asemenea locuri?! Nădejdea se aprinse din nou în ochii tuturor: călăreţul din depărtare le apărea ca un salvator.

— Vine spre noi, nu-i aşa? întrebă plantatorul, care aproape nu-şi credea ochilor.

— Da, tată, drept spre noi! şi Henry, scoţîndu-şi pălăria, începu să o fluture în aer, făcînd semne necunoscutului.

Călăreţul zărise fără doar şi poate caravana şi se apropia cu repeziciune. El trecu în lungul furgoanelor, îndreptîndu-se spre plantator şi însoţitorii săi.

— E un mexican! şopti Henry, cercetîndu-i îmbrăcămintea cu privirea.

— Cu atît mai bine! zise tatăl său tot în şoaptă. Un temei în plus să sperăm că va putea să ne ajute.

— Afară de costum, n-are în el nimic de mexican! mormăi Callhown. Dar lasă, mă lămuresc eu... Buenos dias, caballero! Este usted mejicano[1]? îl salută căpitanul în spaniolă.

— O, nu! protestă necunoscutul, zîmbind. Nu sînt mexican. Dacă doriţi, putem vorbi şi în spaniolă, dar am impresia că m-aţi înţelege mai bine în englezeşte, probabil limba dumneavoastră maternă.

Callhown se gîndi că i-a scăpat vreo greşeală în cele spuse adineauri, aşa încît se abţinu să răspundă.

— Noi sîntem americani — rosti Pointdexter, cu mîndrie, dar în clipa următoare, temîndu-se parcă să nu-l jignească pe omul de la care aşteptau ajutor, adăugă: Da, sir, sîntem toţi americani din statele de sud.

— Asta e uşor de ghicit, după înfăţişarea caravanei — vorbi necunoscutul, cu un zîmbet imperceptibil, aruncînd o privire spre sclavii negri. Se vede că umblaţi pentru prima oară prin prerie — mai spuse el. V-aţi rătăcit?

— Da, sir, şi nu avem nici o speranţă să găsim drumul, dacă nu veţi binevoi să ne daţi o mînă de ajutor.

— Nu are rost să vorbim în cazul de faţă despre bunăvoinţă. Călăream prin prerie şi v-am observat cu totul întîmplător urmele. Dîndu-mi seama că v-aţi rătăcit, m-am repezit încoace, să vă vin în ajutor.

— Gestul dumneavoastră e plin de mărinimie şi noi vă sîntem adînc recunoscători. Îngăduiţi-mi, vă rog, să facem cunoştinţă. Mă numesc Pointdexter, Woodley Pointdexter, şi sînt originar din Louisiana. Am cumpărat o plantaţie pe malul Leonei, în apropiere de fortul Indge. Sperăm să ajungem acolo înainte să se întunece. Credeţi că mai avem timp?

— Timp este berechet. Cu condiţia să urmaţi întocmai indicaţiile mele.

Spunînd acestea, necunoscutul se desprinse de grup şi galopă pînă pe culmea deluşorului, de unde scrută îm-

[1] Bună ziua, cavalere! Sînteţi mexican?

Clubul cărţii digitale 2024

prejurimile, străduindu-se să-și dea seama încotro trebuia să apuce caravana.

Silueta i se contura semeț pe fondul albastru al cerului. Călărea un splendid murg de rasă, cu care și un șeic arab s-ar fi mîndrit. Cu pieptul lat, cu picioarele subțiri ca trestia, cu coapsa puternică și cu o minunată coadă stufoasă, calul însuși stîrnea admirația privitorilor. Necunoscutul era un tînăr de vreo douăzeci și cinci de ani, bine făcut, cu trăsături regulate, îmbrăcat în pitorescul port mexican : haină scurtă de catifea, pantaloni cu șnur, cizme din piele de bivol, un brîu roșu-aprins de mătase chinezească, strîns elegant peste mijloc, și o pălărie neagră, lucioasă, cu ceaprazuri aurii.

Drumeții întoarseră fără voie capul spre acest tablou vrednic de admirație. Dar mai era o pereche de ochi care cercetau călărețul ; ei priveau într-ascuns, de după perdeluța trăsurii, iar privirea lor trăda un simțămînt cu totul deosebit. Pentru prima oară în viață, Louise Pointdexter vedea un om ce părea întruchiparea visurilor ei de fată.

Oare bănuia necunoscutul tulburarea pe care o stîrnise în sufletul tinerei creole ? Cum să bănuiască ! Privirea-i lunecă doar în treacăt peste trăsura acoperită de colb. La fel se întîmplă uneori cînd privești o scoică nearătoasă și nici nu bănuiești că înăuntrul ei se ascunde o perlă.

— Pe cinstea mea, nu zăresc nici un semn după care să vă călăuziți și să ajungeți singuri la destinație ! vorbi el, întorcîndu-se lîngă stăpînul caravanei. Va trebui să treceți Leona la cinci mile mai jos de fort ; dar cum și eu trec rîul tot pe-acolo, vă propun să mergeți după urmele calului meu. Cu bine, domnilor !

Luîndu-și rămas bun în chipul acesta atît de neașteptat, necunoscutul dădu pinteni calului și se depărtă în goană.

Plantatorul și tovarășii săi rămaseră tare nedumeriți de această purtare ciudată. Dar după numai cîteva clipe, necunoscutul se înapoie.

— Mă tem că urmele calului meu vă va ajuta prea puțin. Pe aici au trecut herghelii întregi de mustangi și pămîntul poartă întipărite urmele a mii de copite. Ce-i

drept, calul meu e potcovit, dar domniile-voastre nu sînteți deprinși a deosebi o urmă de alta și vă veți descurca anevoie. Mai cu seamă că în cenușă urmele cailor rămîn întipărite aproape la fel.

— Atunci, ce-i de făcut ? întrebă plantatorul, deznădăjduit.

— Îmi pare foarte rău, mister Pointdexter, nu pot rămîne să vă însoțesc. Trebuie să ajung grabnic la fort, am de predat un document important. Dacă se întîmplă cumva să-mi pierdeți urma, mergeți în așa fel, încît să aveți soarele în dreapta și umbra să vă cadă în stînga, formînd un unghi de aproximativ cincisprezece grade cu linia drumului. Mergeți drept înainte și, după vreo cinci mile, veți zări vîrful unui chiparos. Îndreptați-vă îndată spre el : chiparosul se află chiar pe malul rîului, foarte aproape de vad.

Tînărul dădu să pornească, dar își înfrînă fără voie calul. Zărise doi ochi negri și strălucitori privindu-l de după perdeluța trăsurii. Deși stăpîna lor stătea în umbră, ghiceai lesne că ochii aceștia luminează chipul unei copile de o rară frumusețe. Călărețul le surprinse căutătura ce-l cerceta cu o vie curiozitate... aproape cu gingășie. Le răspunse fără voie printr-o privire admirativă, dar, temîndu-se că purtarea lui ar putea fi luată drept o îndrăzneală, întoarse brusc calul și se adresă din nou plantatorului, care nu mai sfîrșea cu mulțumirile.

— Nu merit recunoștința dumneavoastră — rosti el — fiindcă sînt nevoit să vă las în voia soartei. Din păcate, nu dispun de timp.

Se uită la ceas, apoi își mărturisi încă o dată părerea de rău că trebuie să-i lase singuri.

— Sînteți foarte generos, sir — spuse Pointdexter. Nădăjduiesc că, urmînd indicațiile dumneavoastră, nu vom rătăci drumul. Soarele nu ne va amăgi, desigur.

— Mă tem doar să nu se schimbe vremea. Spre nord se adună norii... într-o oră ei s-ar putea să întunece soarele. Oricum, asta se va întîmpla mai înainte să ajungeți în locul de unde se zărește chiparosul... Hm, stați puțin — făcu el după o clipă de gîndire. Am altă idee : țineți-vă după urma lassoului meu !

Zicînd acestea, necunoscutul desprinse de la oblînc un colac de frînghie, aruncă un capăt la pămînt, iar pe celălalt îl legă de inelul şeii. Apoi îşi scoase pălăria cu o mişcare plină de eleganţă, se înclină în direcţia trăsurii şi, dînd pinteni calului, se avîntă în goană în largul preriei.

Lassoul se întinse în urma calului, lăsînd o dîră şerpuitoare pe faţa pîrjolită a ţărînei.

— Interesant flăcău ! exclamă plantatorul, privind după călăreţul ce se pierdea într-un nor de praf negru. S-ar fi cuvenit să-l întreb măcar cum îl cheamă.

— Eu aş zice mai curînd că e un tînăr înfumurat ! bombăni Callhown, căruia nu-i scăpase privirea necunoscutului în direcţia trăsurii. Cît priveşte numele, mai mult ca sigur că ne-ar fi spus unul născocit. Doar Texasul e plin de filfizoni din ăştia. 'Mnealor ori sînt condamnaţi, exilaţi să-şi ispăşească pe aici vreo pedeapsă, ori aventurieri. Nu caută decît aventuri şi îşi ascund adevăratul nume.

— Eşti nedrept, Casey ! ripostă tînărul Pointdexter. Necunoscutul făcea impresia unui om instruit şi cumsecade, aş zice chiar demn de un nume cinstit.

— După cum văd, tu îl socoţi un gentleman, nu ? S-avem iertare. N-am întîlnit niciodată vreun tip din ăştia gătit în cîrpe mexicane, care să nu fie un ticălos. Pun rămăşag că şi omul nostru face parte din tagma lor.

În acest timp, frumoasa creolă scosese capul pe ferestruia trăsurii şi urmărea cu privirea călăreţul ce se îndepărta.

Callhown observă totul fără întîrziere.

— Ce s-a întîmplat, Lou ? întrebă el, aproape în şoaptă. Mi se pare că ţi-ai pierdut răbdarea : ţii cumva să-l ajungi din urmă pe obraznicul ăla ? Mai ai timp. Pot să-ţi împrumut calul meu.

Tînăra fată se rezemă de pernele trăsurii, neplăcut impresionată de aceste cuvinte şi de tonul cu care fuseseră rostite. Silindu-se să-şi ascundă jignirea, izbucni într-un rîs răsunător.

— ...Mda, mda... Am văzut eu numaidecît că e ceva necurat la mijloc. Parcă te-a vrăjit curierul ăsta strălucitor. Mai ştii ?! Pesemne că te-a atras costumul lui

ales. Află însă de la mine că nu-i decît o cioară împodobită cu pene de păun. Şi cred că va trebui să-i smulg într-o bună zi masca de pe faţă, poate chiar şi o bucată de piele o dată cu ea.

— Cum nu ţi-e ruşine, Casey ?

— Ţie ar trebui să-ţi fie ruşine, Lou ! Să dai atenţie unui netrebnic oarecare ! Unui măscărici înzorzonat ! Sînt convins că nu-i decît un simplu curier al fortului.

— Crezi într-adevăr ? O, cît aş vrea să primesc scrisori de dragoste din mîna unui asemenea curier !

— Atunci, grăbeşte-te să i-o spui singură ! Calul meu îţi stă la dispoziţie.

— Ha-ha-ha ! Greu mai pricepi tu unele lucruri ! Chiar în glumă de-aş vrea să-l ajung din urmă pe acest poştaş al preriei, tot n-aş izbuti cu gloaba ta leneşă. Pînă cobori tu din şa, l-am şi pierdut din ochi. Degeaba, n-aş putea să-l ajung din urmă, oricît aş dori.

— Vezi să nu te-audă tatăl tău !

— Vezi tu mai bine să nu te-audă ! răspunse fata, vorbind dintr-o dată cu seriozitate. Deşi mi-eşti văr bun şi deşi tata crede că eşti o întruchipare a perfecţiunii, eu sînt de altă părere. Nu-ţi ascund lucrul acesta, cum de altfel nu ţi l-am ascuns niciodată.

Callhown se mărgini să se încrunte : era o mărturisire amară pentru el.

— Tu îmi eşti văr — continuă creola, pe un ton cu totul deosebit de tonul glumeţ de la început — dar numai atît. Pentru mine eşti căpitanul Casey Callhown, nimic mai mult. Aşa că nu încerca, te rog, să te transformi în sfătuitorul meu. Există un singur om căruia socot de datoria mea să-i cer sfatul şi să-i ascult mustrările. Te rog deci să mă laşi în pace, mister Cas. Nu vreau să dau nimănui socoteală de gîndurile şi de faptele mele, pînă nu voi găsi un om demn de aceasta. Iar ţie nu ţi-e sortit să fii alesul meu.

În clipa următoare, fata se rezemă iarăşi de pernele trăsurii, măsurîndu-l pe căpitan cu o privire plină de indignare şi dispreţ. Apoi trase perdeaua la fereastră, lăsîndu-l să înţeleagă că nu doreşte să mai continue convorbirea.

Strigătele surugiilor îl dezmeticiră pe căpitan. Se bucură văzînd că furgoanele au pornit-o din nou prin preria cea neagră, poate tot atît de neagră ca și gîndurile lui.

3

FARUL PRERIEI

Acum, călătorii nu-și mai făceau griji în privința drumului. Urma lassoului șerpuia neîntrerupt înainte și se vedea atît de lămurit, încît nici măcar un copil nu s-ar fi putut rătăci. Nu mergea în linie dreaptă, se întortochea prin hățișuri, iar uneori, atunci cînd lipseau copacii, se abătea puțin într-o parte. Lucrul acesta își avea temeiul lui : prin asemenea locuri erau rîpe adînci și alte opreliști, iar urma călăuzitoare a lassoului ocolea, dînd astfel furgoanelor putința să înainteze nestînjenite.

— Cîtă grijă ne arată tînărul acela ! remarcă Pointdexter. Îmi pare foarte rău că nu i-am aflat numele. Totuși, dacă are cumva vreo legătură cu fortul, atunci o să-l mai întîlnim, cu siguranță.

— Și eu nădăjduiesc să-l revedem ! zise Henry.

Louise asculta în tăcere, dar împărtășea din toată inima speranța lui Henry.

Gîndul că această grea călătorie se apropie de sfîrșit și că va putea să-și vadă noile domenii înainte de apusul soarelui, dădu plantatorului o dispoziție minunată. Pointdexter sporovăia prietenește cu supraveghetorul, iar după un timp se opri să spună o glumă lui moș Scipio, care abia își mai tîra picioarele bășicate, și se apropie de mătușa Chloe, gîrbovită de povara purtată în spate, ca să-i dea puțin curaj. În comparație cu alți proprietari de sclavi, despre Woodley Pointdexter nu se putea spune că e un stăpîn crud, iar negrii îl iubeau chiar, în felul lor, deși mai mult se temeau de el. Pointdexter nu găsea nici o plăcere în a-și chinui sclavii, dar socotea necesar să fie biciuiți. Cu toate acestea era mîndru că pe corpul sclavilor săi nu se văd urmele schingiuirilor.

Nu-i de mirare deci că și ceilalți însoțitori ai caravanei împărtășeau voioșia plantatorului : nădăjduiau cu toții să se poată odihni în scurtă vreme la capătul acestui drum istovitor. Pînă și negrii sporovăiau vesel între ei, uitînd de oboseală.

Singur, căpitanul rămînea la fel de întunecat ca și mai înainte.

Curînd însă ceva cu totul neașteptat veni să le stîrnească iarăși neliniștea.

Prevederile necunoscutului începură să se adeverească: soarele se ascunse după nori mai înainte ca ei să fi zărit chiparosul.

Asta încă n-ar fi trebuit să-i neliniștească, deoarece urma lassoului se vedea tot atît de deslușit și deocamdată nu erau nevoiți să se orienteze după soare. Totuși, numai faptul că soarele se ascunsese după nori aduse o grea apăsare asupra drumeților.

— Ai crede că soarele a și asfințit ! spuse plantatorul, scoțîndu-și ceasul de aur din buzunar. Și nu-s decît orele trei. Spre norocul nostru, tînărul necunoscut cu lassoul se dovedește o bună călăuză. Fără el, am fi rătăcit pînă seara tîrziu prin preria pîrjolită și, cine știe, poate că eram nevoiți să și înnoptăm aici.

— Negru ne-ar mai fi fost așternutul ! glumi Henry, vrînd să dea o întorsătură veselă discuției. Uf, și ce vise îngrozitoare aș fi avut dormind pe pămîntul ăsta ca tăciunele !

— Da, și eu, zău ! întări sora lui, scoțînd capul de după perdeaua trăsurii și cercetînd împrejurimile cu privirea. Eu, una, l-aș fi visat pe Pluto cu Proserpina [1] în infern, sînt convinsă.

— Hi-hi-hi ! se hlizi de pe capra trăsurii negrul John, care figura în registrele plantației sub porecla de Pluto al lui Pointdexter. Tînăra miss să mă viseze în mijlocul preriei negre ! Ce vis caraghios ! Hi-hi-hi !

— N-ar trebui să vă ardă de rîs ! bombăni Callhown, apropiindu-se. Poate că pînă la urmă o să fim într-adevăr nevoiți să înnoptăm aici, în preria neagră. Numai să n-o pățim mai rău.

[1] Pluto — zeul infernului la romani ; Proserpina — soția lui.

— Ce vrei să spui, Cas? întrebă Pointdexter.

— Mă tem, unchiule, că tînărul de adineauri ne-a tras pe sfoară. Lucrurile stau prost, deşi n-aş putea s-o afirm cu toată siguranţa. Am făcut mai mult de cinci mile şi unde-i chiparosul? Am ochiul ager, dar degeaba scrutez depărtarea: nicăieri, nici urmă de chiparos!

— Şi ce crezi că a urmărit trăgîndu-ne pe sfoară?

— Ei, asta-i acum! „Ce scop"! De unde să ştiu? O fi avînd destule motive.

— Arată-ne măcar unul — se auzi glasul cristalin din trăsură — şi te vom asculta cu atenţie.

— Ştiu, eşti gata să asculţi cu mare atenţie orice are vreo legătură cu acest individ — răspunse ironic Callhown. Dar dacă mi-aş spune părerea, ai susţine că mint.

— Depinde ce spui, mister Cas. E de la sine înţeles că tu, cu experinţa ta de militar care-a bătut atîtea drumuri, n-ai să te-apuci să stîrneşti o panică falsă.

Callhown înţelese batjocura-i usturătoare şi poate că ar fi renunţat să continue, dacă n-ar fi fost insistenţa plantatorului.

— Ascultă, Cas, explică-mi ce s-a întîmplat? stărui el. Cuvintele tale pot să trezească bănuieli grave. Ce-a urmărit necunoscutul, îndrumîndu-ne greşit?

— Dar bine, unchiule — făcu Callhown, şi în vocea lui nu se mai simţea siguranţa dinainte — eu nu susţin că acesta e adevărul. Exprim doar o presupunere.

— Ce vrei să spui?

— Ei, parcă puţine se pot întîmpla! Pe aici, prin prerie, atacul şi jefuirea unei caravane nu-i o raritate.

— Îngrozitor! exclamă Louise cu o spaimă prefăcută.

— Te temi de un atac din partea indienilor? întrebă Pointdexter.

— Nu neapărat din partea indienilor. Uneori albii se travestesc în indieni, uneori şi mexicanii. Ca să treci drept indian, e destul să ai pielea niţel mai oacheşă, să-ţi pui o perucă din coadă de cal şi să-ţi împodobeşti capul cu o mînă de pene. Asta-i toată mascarada! Dacă vom fi jefuiţi de vreo bandă de „indieni albi", nu trebuie să ne învinovăţim decît pe noi: vom fi pedepsiţi pentru încrederea noastră naivă într-un om cu desăvîrşire străin.

— Lasă, Cas, ce rost au învinuirile astea? Vrei să spui că necunoscutul ne-a atras într-o cursă?

— Nu, unchiule, nu spun asta, dar ştiu că asemenea lucruri se întîmplă. S-ar putea să fie şi el capabil de o asemenea ispravă.

— Posibil, dar prea puţin probabil! se auzi din trăsură un glas plin de o ironie veninoasă.

— Nu, nu se poate! interveni tînărul Henry. Bănuielile tale n-au nici un temei, Casey. Asta-i pur şi simplu o calomnie. Şi ţi-o dovedesc, dacă vrei. Priveşte!

Tînărul îşi struni calul şi arătă ceva care se contura desluşit la oarecare depărtare de urma lassoului — un cactus înalt, cu tulpina verde şi plină de sevă, scăpat ca prin minune de pîrjol.

Henry Pointdexter atrăgea însă luarea-aminte nu atît asupra cactusului, cît a unei mici bucăţi de carton înfiptă într-unul din ghimpii copăcelului.

— Să vedem ce scrie! continuă el. Iată: „De aici se vede chiparosul".

— Unde, unde? întrebă Pointdexter.

— Pe carton e desenată o mînă cu arătătorul întins înainte — zise Henry. Fără îndoială că arată spre chiparos.

Toţi priviră în direcţia însemnată pe cartea de vizită.

Pe vreme însorită, chiparosul s-ar fi zărit din prima clipă, dar cerul albastru se făcuse între timp ca cenuşa, şi în lumina asta mohorîtă era cu neputinţă să-l vezi.

— Nu se vede nicăieri! rosti Callhown, plin de siguranţă. Sînt convins că asta nu-i decît o nouă batjocură născocită de netrebnicul acela.

— Te înşeli, Casey! interveni Louise Pointdexter. Ia binoclul şi uită-te! Dacă ochiul tău ager nu te-a trădat, vei zări la orizont ceva foarte asemănător cu un copac. Trebuie să fie chiparosul.

Callhown nu se încumetă să ia binoclul din mîna verişoarei sale. Ştia bine că Louise are dreptate.

Pointdexter luă binoclul şi văzu desluşit silueta chiparosului ce se înălţa deasupra preriei.

— Adevărat! exclamă el. E chiparosul! Tînărul se dovedeşte un om cinstit. Degeaba l-ai ponegrit, Casey! Nici nu-mi venea să cred că e capabil să ne joace o ase-

menea farsă... Ei, înainte! Mister Sanson, transmite porunca oamenilor.

Callhown dădu pinteni calului și se depărtă în goana mare de ceilalţi. De altfel, nici nu-i mai rămînea altceva de făcut.

— Henry, dă-mi te rog cartea de vizită — îl rugă încet Louise. Vreau să văd săgeata care ne-a fost de atîta ajutor. Să luăm cu noi cartea de vizită. De vreme ce știm încotro să apucăm, nu are nici un rost să o lăsăm aici.

Henry, fără să reflecteze cîtuși de puţin la rugămintea surorii sale, desprinse cartea de vizită de pe tulpina cactusului și i-o aruncă în poală.

— Maurice Gérald! șopti creola, citind numele tipărit pe cealaltă faţă a cartonului. Maurice Gérald! repetă ea, tulburată, ascunzînd cartea de vizită în sîn. Oricine ai fi, de oriunde ai veni, oricare ţi-ar fi drumul și orice vei deveni, din această clipă soarta noastră e una. Știu asta, o simt tot atît de limpede cum văd cerul deasupra mea.

4

NORDUL NEGRU

Louise stătea cufundată în visuri, ca vrăjită. Își strîngea tîmplele în palmele-i delicate și toate forţele sufletului ei păreau încordate să ghicească viitorul.

Curînd, o vie neliniște cuprinse din nou pe cei din jur, curmîndu-i visarea. Auzi deodată glasul îngrijorat al fratelui ei:

— Ia privește, tată, nu vezi nimic?

— Unde, Henry, unde?

— Colo, în spatele furgoanelor... Vezi?

— Parcă... Dar nu deslușesc prea bine ce este. Ai zice... — și Pointdexter tăcu descumpănit. Drept să spun, nu înţeleg ce poate să fie...

Dinspre nord se ridicase pe neașteptate deasupra preriei niște vîrtejuri negre ca tăciunele. Nu aveau o formă anume și își schimbau necontenit dimensiunile, conturul și locul. Aici se opreau în nemișcare, aici lunecau înainte pe pămîntul pîrjolit, asemenea unor uriași pe patine, aici se unduiau și se aplecau unele către altele, luînd cele mai fantastice forme.

Drumeţii trăiau pentru prima oară o împrejurare atît de ciudată și, firește, erau foarte neliniștiţi. Fiecare își dădea seama că se apropie o dezlănţuire a stihiilor.

Caravana se opri. Răsunară strigăte pline de groază. Caii nechezau, catîrii scoteau niște răgete asurzitoare.

Din direcţia coloanelor negre și învîrtejate venea un vuiet ca de cascadă, curmat din cînd în cînd de un trosnet asemănător cu zgomotul unei salve de puști ori cu bubuitul depărtat al tunetului.

Vuietul creștea necontenit: primejdia necunoscută se apropia din ce în ce. Oamenii priveau încremeniţi la norii ce se lăsaseră jos de tot și la vîrtejurile negre care parcă se rostogoleau înspre ei ca să-i strivească.

În aceste clipe de grea cumpănă, un strigăt spintecă deodată văzduhul — deși plin de alarmă, strigătul dădu curaj oamenilor înspăimîntaţi. Drumeţii întorseseră ochii și zăriră un călăreţ ce se apropia într-o goană nebună.

Îl recunoscuseră îndată în ciuda colbului ce-l acoperea de sus pînă jos: era necunoscutul cu lassoul după a cărui urmă se călăuziseră pînă atunci.

Tînăra din trăsură îl recunoscu cea dintîi.

— Înainte! îndemnă necunoscutul, cu glas puternic, apropiindu-se. Și cît mai repede!

— Ce este? întrebă plantatorul, tulburat. Ne amenință vreo primejdie?

— Da. În clipa cînd v-am părăsit, nu mă așteptam la asta. Abia după ce am ajuns la rîu am zărit semnele amenințătoare.

— Semnele cui, sir?

— Ale Nordului.

— Așa numești dumneata furtuna?

— Da.

— N-am auzit niciodată că Nordul poate prezenta vreo primejdie pe uscat — observă Callhown. Știu, desigur, că aduce cu sine un frig pătrunzător, dar...

— Nu numai frig, sir... Vă rog, nu se poate să mai zăbovim, mister Pointdexter! se adresă el plantatorului, cu o stăruință plină de nerăbdare. Dumneavoastră și toți oamenii dumneavoastră sînteți în primejdie. Nordul nu e întotdeauna primejdios, numai că de astă dată... Iată, vedeți vîrtejurile negre de colo?

— Ne tot uităm la ele și nu pricepem ce-ar putea să fi...

— Sînt vestitorii furtunii. Propriu-zis, nu ele aduc primejdia. Uitați-vă în sus. Vedeți norii aceia negri ce-au învăluit cerul? De ei trebuie să ne temem. N-aș vrea să vă sperii, dar socot de datoria mea să vă spun că norii aceștia sînt aducători de moarte. Iată, se îndreaptă încoace! Acum, salvarea depinde numai de iuțeala noastră. În zece minute vor fi aici, și atunci... Mai repede, sir, vă implor! Porunciți surugiilor să gonească cît pot de iute! Cerul însuși vă silește să vă grăbiți.

Supunîndu-se acestor imperioase rugăminți, plantatorul ceru surugiilor să mîne caravana din răsputeri.

Groaza care cuprinsese deopotrivă și animalele, și oamenii, făcea intervenția bicelor de prisos. Trăsura și călăreții goneau în față, ca și mai înainte. Călărețul cel necunoscut încheia convoiul, ca și cum ar fi vrut să apere caravana de primejdie. Din cînd în cînd oprea calul și se uita îndărăt, și de fiece dată o și mai mare îngrijorare i se citea pe față. Plantatorul, băgînd de seamă totul, se apropie și-l întrebă:

— Primejdia n-a trecut încă?

— Din nefericire nu pot să vă spun nimic liniștitor. Speram că vîntul o să-și schimbe direcția.

— Vîntul? Eu nu simt nici măcar o adiere.

— Asta, aici. Dar iată, acolo e un uragan cumplit. Dumnezeule, și vine spre noi cu o iuțeală nemaipomenită! Mă îndoiesc că mai apucăm să ieșim din preria pîrjolită.

— Atunci, ce-i de făcut? făcu plantatorul, îngrozit.

— N-ați putea sili catîrii să alerge mai iute?

— Nu, e cu neputință.

— În acest caz mă tem că vijelia o să ne prindă din urmă.

Necunoscutul întoarse din nou capul și scrută cu încordare vîrtejurile negre ce se rostogolesc spre ei, de parcă ar fi vrut să-și dea seama cît de iute se apropie. Pe față i se așternu o vie îngrijorare.

— Da, prea tîrziu! exclamă el. Se mișcă mai repede decît noi. Mult mai repede... Nici o speranță să putem scăpa.

— Dumnezeule, sir! Să nu fie într-adevăr nici o scăpare? se tîngui plantatorul.

Necunoscutul nu răspunse. Rămase tăcut cîteva clipe, chibzuind cu încordare. Acum nu se mai uita la cer. Ochii i se opriseră asupra furgoanelor.

— Și nu putem face nimic să înlăturăm primejdia? strigă deznădăjduit plantatorul.

— Ba da, putem! răspunse el deodată, plin de bucurie și parcă luminat de un gînd fericit. Există o ieșire, la care nu m-am gîndit pînă acum. De furtună, oricum, nu scăpăm, dar putem evita primejdia. Repede, mister Pointdexter! Porunciți oamenilor să înfășoare capetele cailor și catîrilor, altminteri animalele vor fi orbite și vor turba. Pături, șaluri, orice e bun pentru treaba asta. Pe urmă, toată lumea să intre în furgoane. Numai să aibă grijă să închidă bine coviltirele și prelatele. Restul îl iau în seama mea.

După aceste îndrumări, călărețul se îndreptă spre trăsură, în timp ce Pointdexter împreună cu supraveghetorul împărțea porunci în dreapta și-n stînga.

— Domnișoară — spuse el, politicos, apropiindu-se. Trebuie să lăsați perdelele. Vizitiul trebuie să intre și el în trăsură. Dumneavoastră, de asemenea — urmă călărețul, adresîndu-se lui Henry și lui Callhown. Același sfat îl dădu și lui Pointdexter, care tocmai se apropiase de trăsură. E loc destul pentru toți. Dar mai repede, vă implor, nu pierdeți vremea. În cîteva clipe, furtuna va fi deasupra noastră.

Plantatorul şi fiul său săriră de pe cai şi intrară în trăsură.

Callhown, îndărătnic, nu vru să asculte şi rămase în şa. De ce să dea el înapoi în faţa unei primejdii îndoielnice, pe care acest necunoscut în straie mexicane înţelegea să o înfrunte ?

Călăreţul se întoarse spre supraveghetor, îi porunci să urce într-un furgon şi omul se supuse fără o vorbă.

Acum se putea gîndi şi la sine. Cu o mişcare iute, el desfăcu serapeul şi-l aruncă pe capul calului, legînd capetele după gît. Apoi, cu aceeaşi îndemînare, îşi desprinse brîul de mătase chinezească, îl petrecu în jurul pălăriei, vîrînd un capăt pe după panglica pălăriei, iar celălalt lăsîndu-l să atîrne, ca un fel de vizieră.

Înainte să-şi acopere faţa, se întoarse încă o dată spre trăsură şi-l văzu cu mirare pe Callhown tot în şa. Biruindu-şi antipatia faţă de omul acesta, necunoscutul repetă apăsat :

— Dacă nu intraţi numaidecît în trăsură, veţi pieri !

De data asta, Callhown se supuse. Semnele furtunii ce se apropia erau mult prea vădite. Coborî de pe cal cu o încetineală ostentativă şi intră în trăsură, la adăpostul perdelelor trase cu grijă.

. . . .

Ceea ce se petrecu după aceea cu greu s-ar putea descrie. Nimeni nu avu putinţa să vadă cu ochii lui stihiile dezlănţuite, căci nimeni nu cuteză să se uite afară. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, tot n-ar fi putut să desluşească ceva.

La vreo cinci minute după ce oamenii înfăşuraseră capetele animalelor, o beznă cumplită învălui caravana.

Călătorii nu apucară să fie martori decît la începutul uraganului. Unul din vîrtejurile ce se apropiau izbi pieptiş furgoanele şi umplu văzduhul cu o pulbere neagră şi deasă, părînd că se destramă. Apoi se abătu asupră-le o pală de aer fierbinte, ca răsuflarea unui cuptor. În urma ei, şuierînd şi urlînd, se porni un vînt în rafale, aducînd un frig pătrunzător. Nu se mai vedea şi nu se mai auzea nimic, afară de şuierul vîntului, de urletul lui

gîfîit şi de pocnetul coviltirelor zbuciumate. Catîrii stăteau locului ca încremeniţi. Vocile slabe ale oamenilor se pierdeau în vuietul furtunii. Văzduhul era plin de o pulbere neagră şi fină, ridicată de vîntul furios de pe întinderea preriei pîrjolite.

Un ceas încheiat vîntul purtă de colo-colo prin văzduh trîmbele negre de cenuşă. Aproape un ceas încheiat drumeţii noştri stătură nemişcaţi ca nişte schimnici, fără să îndrăznească să scoată capul afară. În cele din urmă fură eliberaţi. Lîngă perdelele trăsurii se auzi deodată glasul necunoscutului :

— Acum puteţi ieşi — rosti el, aruncînd într-o parte fularul de mătase ce-i acoperea obrazul. Furtuna n-a încetat, poate să mai ţină două-trei zile, dar din clipa asta nu mai aveţi de ce să vă temeţi. Cenuşa a fost măturată şi purtată undeva înainte, şi nici dincolo de Rio Grande nu cred să o ajungeţi din urmă.

— Sir — vorbi plantatorul, coborînd grăbit din trăsură — vă datorăm...

—...viaţa ! zise Henry, întregind gîndul tatălui său. Vă rugăm stăruitor să ne spuneţi numele dumneavoastră.

— Maurice Gérald — răspunse necunoscutul. În fort însă lumea mă cunoaşte mai mult sub numele de Maurice-Mustangerul.

— Mustanger ! murmură dispreţuitor şi foarte încet Callhown, încît nu-l putu auzi decît Louise.

„Nu-i decît un mustanger !" se gîndi aristocratul Pointdexter, puţin dezamăgit de această mărturisire.

— Acum nu mai aveţi nevoie de mine. Veţi găsi drumul şi fără ajutorul meu — urmă vînătorul de mustangi. De aici se vede şi chiparosul. Mergeţi drept spre el. După ce treceţi rîul, veţi vedea drapelul fluturînd deasupra fortului. Cred că veţi ajunge la destinaţie înainte să se întunece. În ce mă priveşte, sînt nevoit să-mi iau rămas bun şi să vă părăsesc.

Dar nici înfăţişarea ciudată a feţei sale negre de cenuşă, nici mărturisirea îndeletnicirii sale modeste nu avură darul să scadă farmecul necunoscutului în ochii Louisei Pointdexter.

5
COLIBA VÎNĂTORULUI DE MUSTANGI

Pe întinderea vălurită a preriei, străbătută de Rio de Nueces, care-și adună apele din sute de pîraie și pîrîiașe, stau risipite, asemenea unor insulițe, crînguri de stejari și de aluni.

O pădure verde și deasă însoțește malul rîului, dar prin preajmă afli mai adesea hățișuri, unde, alături de salcîmi, cresc cactuși, aloes sălbatici, balsamul de Copav, iucca [1] lemnoasă și parfumata gardenie cu florile ei albe ca de ceară. Fuchiera [2] cea zveltă, cu floarea-i purpurie ca un drapel, se înalță mult deasupra tufișurilor din jur.

Un botanist sau un pătimaș al naturii sălbatice găsește aici o sumedenie de lucruri interesante. În schimb, pe un agricultor locurile nu l-ar atrage cîtuși de puțin : el știe prea bine că toate aceste minunate plante își trag seva dintr-un pămînt sărac.

Există însă și locuri cu pămînt roditor, unde cresc aluni, ulmi, stejari de mai multe soiuri, iar ici-colo, plopi și chiparoși.

Omul civilizat nu pătrunsese încă în aceste ținuturi singuratice și doar comancii [3] rătăceau pe potecile întortocheate ale pădurilor.

Nicăieri în întreg Texasul nu poți întîlni atîția cerbi și antilope sperioase. Pe aici îți răsar la tot pasul în față.

Păsări minunate însuflețesc priveliștea. Pasărea Kelli își ia zborul spre înaltul cerului, vîslind fără grabă din aripi, acvila regală plutește maiestuos în văzduh ; curcanul sălbatic, cu silueta lui uriașă, stă în marginea crîngului de aluni, perpelindu-și la soare pieptul cu pene strălucitoare ; printre ramurile arțarului se zărește coada lungă ca o foarfecă a păsării-croitorese, cunoscută prin-

[1] Iucca — crin gigantic, cu tulpină lemnoasă.
[2] Fuchiera — plantă sălbatică cu tijă lungă cu flori mari, purpurii.
[3] Comanci — trib războinic indian.

tre vînătorii din partea locului sub numele de pasărea-paradisului.

Fluturi nemaipomenit de frumoși colindă prin văzduh cu aripile larg desfăcute ori poposesc pe cîte o floare, contopindu-se cu forma și culorile ei. Uriașe albine de catifea zumzăie prin tufișurile în floare, luptîndu-se pentru sucul dulce cu colibriul, față de care aproape că nu se lasă mai prejos ca mărime.

Dar luați aminte : în mijlocul acestei naturi minunate sălășluiesc dușmanii cei mai cruzi ai omului. Nicăieri în întreaga Americă de Nord nu atinge șarpele cu clopoței dimensiunile de aici ; îl întîlnești prin aceleași locuri unde trăiește șarpele veninos cunoscut sub denumirea indiană de „mocassin". Tarantulele, scorpionii și miriapodele veninoase amenință viața omului la fiece pas.

Pe malurile împădurite rătăcesc ocelotul pătat [1], puma și jaguarul — tigrul acestor locuri, cam pînă pe aici răspîndit spre nord.

Prin marginea hățișurilor se arată lupul texan, slab, singuratic și posac, în vreme ce fricosul coiot, o rubedenie de-a lui, se ține numai la șes, la loc deschis, întovărășindu-se în haite.

Tot aici, în prerie, pe pășunile-i grase, trăiește cel mai nobil și mai minunat dintre toate animalele, cel mai inteligent dintre toți prietenii patrupezi ai omului — calul. Trăiește sălbatic și liber, neîntinat de toanele acestuia. El nu cunoaște zăbala, nici șaua.

Numai că și pe aceste depărtate meleaguri se întîmplă uneori să-și piardă libertatea. Așa, bunăoară, aici a fost prins și îmblînzit un minunat cal sălbatic — un mustang rotat, care s-a nimerit să cadă chiar în mîinile lui Maurice-Mustangerul, faimosul vînător de cai.

. . . .

Pe malul rîului Alamo, unul din afluenții lui Rio de Nueces, se afla o așezare modestă și pitorească, așa cum se întîlnesc adesea în Texas.

Era o colibă ridicată din tulpini de iucca lemnoasă, despicate în două și înfipte în pămînt, avînd învelișul din frunzele în formă de lance ale aceleiași plante. În-

[1] Ocelot — pisică sălbatică mexicană, din familia tigrului.

Clubul cărții digitale 2024

potriva obiceiului din Texas, spațiile dintre tulpini nu erau împlinite cu lut. Piei de cal, prinse în spini de agava mexicană, în loc de cuie, căptușeau pereții pe dinăuntru. Vegetația bogată de pe malurile abrupte ale rîului oferise tot ce trebuia pentru ridicarea colibei. Aici creșteau hățișuri de iucca, agave și alte plante fără rod. În schimb, în apropiere rîdea o vale verde, cu o minunată pădure de duzi, aluni și stejari.

Văi cu pășuni grase tăiau pădurea spre malul rîului. Pe fundul uneia dintre ele, înconjurată de verdeața de smarald a ierburilor, se afla coliba înfățișată mai sus.

Ascunsă de frunzișul copacilor, coliba putea fi văzută numai dinspre rîu și numai din față. Simplitatea construcției, ca și culorile-i șterse o făceau aproape neobservată.

Nu era mai mare decît cortul unui negustor de mărunțișuri și ușa era singura ei deschizătură, asta dacă nu punem la socoteală coșul vetrei micuțe de lîngă unul dintre pereți. Ușa se înfățișa pe cît de simplă pe atît de originală : o ramă de lemn, pe care stătea întinsă o piele de cal, prinsă în lațuri din aceeași piele.

În spatele colibei se vedea un șopron acoperit cu frunze de iucca și cu o mică îngrăditură din prăjini lungi, închingate la capete de trunchiurile copacilor din apropiere.

Tot cu prăjini era împrejmuit un loc de vreo sută de metri pătrați, aflat între colibă și peretele văii : țarcul pentru caii sălbatici.

În țarc stăteau închiși vreo zece cai, poate și mai mulți. Ochii lor sălbatici și speriați, ca și mișcările lor smucite spuneau lămurit că sînt prinși de curînd și că nu îndură lesne silnicia.

Coliba nu era lipsită de confort. Piei moi și strălucitoare, de cele mai felurite culori — negre, murgi, bălțate sau albe ca zăpada — stăteau așternute peste tot.

Mobila era cît se poate de primitivă : un pat pe două capre, cu o piele de cal întinsă deasupra, două scaune grosolane și o masă la fel de grosolană, din lătunoaie de iucca. Atîta tot. Într-un colț se vedea ceva care aducea cu un al doilea pat.

Un raft cu cărți, un toc, cerneală și hîrtie de scris, iar pe masă — un ziar. Toate acestea păreau neașteptate în această colibă umilă.

Vreo cîteva lucruri aminteau însă clar de civilizație : o minunată ladă de piele, o pușcă cu două țevi, un pahar de argint filigranat, un corn de vînătoare și un harapnic. Pe podea stăteau aruncate niște mărunțișuri gospodărești, cele mai multe din tablă ; într-un ungher se vedea o damigeană pîntecoasă, într-o împletitură de răchită, plină pesemne cu o băutură ceva mai acătării decît apa rîului Alamo.

În rest, nu observai nimic deosebit. O șa mexicană cu oblîncul înalt, un frîu cu zăbală împletit din păr de cal, hățuri din aceeași împletitură, două-trei serapeuri, cîțiva colaci de funie — tot lucruri care se potriveau pe deplin cu interiorul colibei. Iată cum arăta culcușul lui Maurice-Mustangerul.

În mijlocul colibei, pe unul din cele două scaune, ședea cineva — după toate aparențele un servitor. Era un grăsan cu o chică roșcată și cu fața deopotrivă de aprinsă, în niște pantaloni bufanți de catifea reiată și cu jambiere la fel. Haina lui de catifea, cîndva de un verde-închis, dar acum tare decolorată, încît devenise aproape cafenie, avea o mulțime de buzunare de toate mărimile. Purta o pălărie cu borurile aduse în sus, pusă puțin pe o sprînceană, o cămașă de pînză grosolană, cu un fular roșu de stambă legat neglijent peste guler, ghete irlandeze în picioare. De altfel, nu numai îmbrăcămintea, dar întreaga înfățișare, gesturile trădau în omul acesta un irlandez.

Și dacă auzeai și vorba grăsunului, ți se risipea orice îndoială în privința obîrșiei sale.

Vorba asta poți să o auzi doar în Irlanda, în comitatul Galway. Omul nostru turuia într-una, deși părea să fie singur în colibă. Dar nu era singur. Tolănit pe o piele de cal, în fața focului mocnind, cu botul aproape vîrît în spuză, pirotea un cîine voinic, din aceia folosiți la vînătoarea de cerbi. Și ai fi zis că pricepe totul.

— Ce-i, Tara, comoara mea ! exclamă omul în pantaloni de catifea. Ți-e dor de Ballibalah, ai ? Mda, n-ar fi rău, acolo te-ai mai îndopa și tu nițel. Că uite, ai ajuns

de ţi se numără coastele. Ce n-aş da să fiu acum acolo, draga mea! Da' cine ştie cînd s-o întoarce stăpînul să ne ia cu el! Lasă, Tara, nu-i nimic, azi-mîine e musai să se ducă în settlement [1], comoara mea! Mi-a făgăduit că ne ia cu el. Să ne mîngîiem cu gîndul ăsta pînă atunci. La dracu! N-am mai călcat în fort de-aproape trei luni! Poate că printre soldaţii sosiţi de curînd dau peste vreunul din vechii mei prieteni. Ei, şi atunci s-a zis, se lasă cu băutură, nu glumă! Este, Tara?

În loc de răspuns, cîinele ridică botul şi pufni zgomotos pe nări.

— Nici acuma nu m-aş da eu în lături să-mi ud niţel gîtlejul — urmă roşcovanul, aruncînd o privire lacomă spre damigeană. Numai că dumneaei e-aproape goală, şi tînărul nostru stăpîn ar putea să bage de seamă. Şi pe urmă, nici nu se cade să bei fără să ceri voie, nu-i aşa, Tara?

Cîinele ridică botul şi pufni din nou.

Roşcovanul se săltă de pe scaun şi se duse spre colţul unde era damigeana. Rămase cîteva clipe cu faţa spre uşă, ascultînd, apoi ridică ispita cu împletitura de răchită, scoase dopul şi adulmecă plin de încîntare.

Asta însă nu-l mulţumi pentru multă vreme.

— La dracu! izbucni el, aruncînd din nou ochii spre uşă. Cum să te ţii tare cînd simţi cum îţi gîdilă nările whiskyul ăsta straşnic! Fie ce-o fi, barem o picătură, cît să-mi ud vîrful limbii!

Duse damigeana la gură şi gîlgîi o duşcă bună. Plescăind mulţumit din buze, îndesă dopul, puse damigeana la locul ei, apoi se aşeză din nou pe scaun.

— Eh, Tara, hoţoaică bătrînă, numai tu m-ai dus în păcat... Lasă, stăpînul n-o să bage de seamă. Şi pe urmă, curînd pleacă la fort, şi-acolo se aprovizionează el din nou.

Roşcovanul amuţi pentru o vreme. Se gîndea oare la fapta săvîrşită adineauri? Savura duşca de whisky? Cine ştie? Curînd îşi dădu iar drumul la gură:

[1] Mică aşezare cu populaţie alcătuită din colonişti, aflată în apropierea unui fort.

— Nu mă dumiresc de fel, ce l-o fi tot trăgînd pe stăpînul nostru în settlement? Zicea că se duce cum o prinde mustangul rotat. Şi ce i-a venit, mă rog, de ţine să prindă musai calul ăsta? Hm, miros eu ceva, trebuie că e ceva la mijloc. Stăpînul zice c-o să se ţină de mustang pînă o să-l prindă. Numai de n-ar trebui să rămînem aici tot anul... Ei, care-i acolo? Tara se repezi la uşă, lătrînd.

— Phelim! se auzi un glas de afară. Ei, Phelim!

— E stăpînul! murmură Phelim, sărind de pe scaun şi alergînd la uşă, în urma cîinelui.

6

MUSTANGUL ROTAT

Phelim nu se înşelase: era vocea stăpînului său — Maurice Gérald.

Ieşind afară, irlandezul îl văzu călare pe murg. Calul era tot numai o apă, cu coapsele şi gîtul clăbucite de spumă. Dar nu erau singuri: la capătul lassoului legat de oblîncul şeii şi întins ca o coardă, murgul trăgea după el un alt cal, abia prins de către mustanger. Era un mustang cu totul neobişnuit — o raritate chiar în uriaşele herghelii de cai sălbatici ce cutreierau preria: de culoarea ciocolatei, cu pete albe, ca un jaguar, şi de o neasemuită semeţie, cu pieptul lat, coapsa arcuită şi picioarele zvelte. Într-un cuvînt, un cal de toată frumuseţea.

De trei ori la rînd dăduse greş stăruinţa mustangerului de a-l prinde. Abia la a patra încercare izbuti să-şi atingă ţelul. Maurice se folosise de un lasso mai lung decît de obicei şi doar astfel putuse să-i vină de hac mustangului rotat. Cît despre dorinţa nestăpînită de a prinde mustangul rotat, asta rămînea taina lui.

Phelim nu-şi văzuse niciodată stăpînul atît de tulburat, nici chiar atunci cînd se întorcea cu cîte cinci sau şase cai prinşi — cum se întîmpla adeseori. În schimb, niciodată pînă azi nu se întîmplase să pună mîna pe o

asemenea frumusețe de cal. Mustangul rotat ar fi stîrnit admirația oricui.

— Hip-hip-ura ! strigă Phelim, aruncîndu-și pălăria în sus. Mulțumesc sfîntului Patrick că tînărul nostru stăpîn a prins, în sfîrșit, iapa rotată ! Tii, că frumos mai e ! Nu-i de mirare că l-ați gonit atîta. La dracu ! Dacă ar fi să-l scoatem la iarmaroc, la noi, la Ballinosloe, am putea cere oricît pe el. Așa, frumosule ! Unde-l ducem, în țarc ?

— Nu, e primejdios : acolo ar putea să-l lovească ceilalți cai. Mai bine să-l legăm aici, sub șopron. Castro, ca o gazdă primitoare, o să-i cedeze locul și el o să petreacă noaptea sub cerul liber. Phelim, ia spune, ai mai văzut tu în viața ta un cal ca ăsta ?

— Nu, mister Maurice, niciodată ! E așa de frumos, că-mi vine să-l mănînc, zău, deși, la drept vorbind, ar trebui să luăm seama să nu mănînce el pe careva. N-ați încercat încă să-l încălecați ?

— Nu, Phelim. Dar cum am timp, mă ocup eu de el. Treaba asta trebuie făcută pe îndelete. Ar fi groaznic dacă aș vătăma cu ceva o frumusețe de cal ca ăsta. Am să-l îmblînzesc abia după ce-l duc la settlement.

— Și cînd aveți de gînd s-o porniți într-acolo ?

— Mîine. Va trebui s-o pornim în zori.

— Strașnic ! Mă bucur nu numai pentru mine, ci și pentru dumneavoastră, mister Maurice. Nu știu de-ați băgat de seamă, da' whiskyul nostru e cam pe fund. Hoțomanii ăștia de ianchei, lua-i-ar dracu să-i ia, se pricep al naibii să te păcălească. După ce că botează băutura, mai te și ciupesc la măsură. Așa că, ce să te miri ?! ...O damigeană cumpărată de la ei se isprăvește repede, repede.

— Lasă, Phelim, nu-ți face griji. Avem whisky destul, ne-ajunge și-n seara asta, și mîine, să ne umplem bidoanele pentru drum. Nu te pierde cu firea, prietene ! Acum, haide să ne instalăm oaspetele și pe urmă ne îngrijim noi și de băutură ; precum știu, ți-e dragă mai mult ca orice pe lume.

— Și dumneavoastră, nu, mister Maurice ? întrebă Phelim, făcîndu-i șiret cu ochiul.

Mustangerul se mulțumi să zîmbească și sări sprinten din șa.

. . . .

Iapa rotată fu dusă sub șopron, iar pe Castro îl legară de un copac.

Ostenit după această zi grea, mustangerul se aruncă pe pat. Nu i se mai întîmplase să zăbovească atîta la vînătoare ca să prindă un cal.

Petrecuse în șa cîteva nopți în șir — ultimele trei într-o goană neîntreruptă după iapa cea rotată — și era frînt de oboseală. Totuși somnul nu se lipea de el. În răstimpuri se ridica și începea să umble încoace și încolo prin colibă. Izbînda asta părea că nu-l liniștește, ci dimpotrivă.

În cele din urmă, folosindu-se de dreptul său de frate de lapte, Phelim se hotărî să lămurească pricina acestei neliniști :

— Ce-i cu dumneavoastră, mister Maurice ? Spuneți-mi, ce s-a întîmplat ?

— Nimic, Phelim, nimic. De ce mă întrebi ?

— Păi cum să nu-ntreb ?! Din ziua cînd v-ați întors ultima oară din settlement, nu mai am liniște. Ceva v-a răpit somnul. Să fie la mijloc vreo fecioară mexicană ? N-aș crede, știu că nu-s pe gustul dumneavoastră.

— Vorbești prostii, Phelim. Nu mi s-a întîmplat nimic. Fii fără grijă ! Mai bine mi-ai da să mănînc ceva. Nu uita că de azi-dimineață n-am pus nimic în gură. Ce mai avem prin cămară ?

— Hm, stăm cam prost cu hrana. Că doar în astea trei zile, cît ați tot gonit să prindeți mustangul, proviziile noastre n-au crescut. Mai avem nițică friptură rece de cerb și niște turtă de mălai. Dacă doriți, încălzesc carnea îndată.

— Bine.

— N-ar fi nimerit oare să gustați înainte un păhărel cu vin ?

— Nu zic ba.

— Să-l subțiez cu apă ?

— Da, fă-mi un grog. Numai, te rog, apă proaspătă de la rîu !

Phelim luă de pe poliță un pahar de argint și tocmai se pregătea să iasă, cînd Tara se aruncă deodată la ușă, lătrînd zgomotos. Slujitorul păși cu oarecare teamă în urma cîinelui. Lătrăturile se transformară pe neașteptate în scîncete de bucurie, ca la apropierea unui prieten.

— Trebuie să fie bătrînul Zeb Stump — spuse Phelim și plecă să îndeplinească dorința stăpînului său.

Nou-sositul se deosebea cu totul ca înfățișare de locuitorii colibei. Era un bărbat înalt de cel puțin șase picioare, cu cizme din piele de crocodil și cu pantalonii vîrîți în carîmbi; pantalonii, croiți dintr-o stofă de casă și vopsiți cîndva în fiertură de coarnă, își pierduseră orice culoare. Purta o bluză din piele de cerb, direct pe piele, iar deasupra o vestă verzuie, decolorată, dintr-o pînză grosolană, cum țeseau indienii prin partea locului. O pălărie cenușie de pîslă, foarte veche, îi întregea îmbrăcămintea sărăcăcioasă.

Tacîmul de vînător al lui Zeb Stump, caracteristic pentru vînătorii din pădurile Americii de Nord, era la fel de modest ca și îmbrăcămintea sa. O tolbă pentru cartușe și un corn mare pentru praful de pușcă îi atîrnau la șoldul drept de o curelușă petrecută pe după umăr. Peste vestă era încins cu o cingătoare lată de piele, de care atîrna o teacă tot de piele; din teacă ieșea la iveală mînerul grosolan al unui coșcogea cuțit de vînătoare, meșterit din corn de cerb.

În ciuda obiceiului ce domnea printre vînătorii din Texas, îmbrăcămintea bătrînului nu vădea nici un fel de slăbiciune pentru podoabe. Totul era simplu, aproape grosolan, de parcă Zeb Stump ar fi fost împotriva zorzoanelor.

Pînă și pușca, principala unealtă a îndeletnicirii sale, era cît se poate de primitivă și atît de mare, încît, atunci cînd o proptea în pămînt, țeava îi ajungea pînă la umăr.

Zeb Stump părea un om la vreo cincizeci de ani. Era oacheș la față, cu un aer aspru la prima vedere. Dar dacă-l priveai cu băgare de seamă, ghiceai lesne că omul acesta nu-i lipsit de umor.

Născut și crescut în statul Kentucky, își petrecuse tinerețea în mijlocul pădurilor virgine din sudul lui Missisippi, îndeletnicindu-se cu vînătoarea. Acum, în pragul

bătrîneții, rămăsese tot atît de credincios vînătorii, numai că de astă dată vîna în inima Texasului de sud-vest.

— Noroc! zise Zeb, laconic, în chip de salut, astupînd ușa colibei cu trupu-i uriaș.

— Bună seara, mister Stump — răspunse mustangerul, ridicîndu-se în întîmpinarea oaspetelui. Intră, ia loc!

Vînătorul nu se lăsă rugat și înaintă, așezîndu-se stîngaci pe un scaun șubred. Scaunul era atît de scund, încît genunchii îi ajungeau pînă aproape de bărbie, iar țeava lungă a puștii i se ridica cu vreo cîteva picioare deasupra capului, ca o lance.

— Afurisite scaune! bombăni el, nemulțumit pesemne de felul cum ședea. O buturugă ar fi fost mult mai bună. Barem cînd te-așezi pe ea, nu simți că o iei la vale.

— Încearcă și stai acolo — vorbi stăpînul colibei, arătînd spre lada de piele din colțul încăperii. Parcă-i mai trainică.

Bătrînul Zeb nu se împotrivi și se așeză pe ladă.

— Ai venit pe jos, mister Stump, ca de obicei?

— Nu, bătrînica mea e afară. Am legat-o de un copac. N-am fost la vînătoare.

— Dacă nu mă-nșel, nu vînezi niciodată călare, nu-i așa?

— Doar nu-s prost să plec la vînătoare călare.

— Bine, dar în Texas toți vînează așa.

— Nu știu dacă o fac toți sau nu, dar ăsta-i un obicei neghiob. Obicei de oameni proști și leneși. Pe picioarele mele sînt în stare să-mpușc într-o singură zi mai mult vînat decît într-o săptămînă întreagă umblînd călare pe iapa mea. Ei, da, pentru voi, vînătorii de mustangi, nu se poate fără cal. Dar cînd te duci să vînezi niscaiva urși, cerbi ori curcani sălbatici, dacă ești călare, nu faci decît să sperii sălbăticiunea. Pe bătrînica mea o iau cu mine doar ca să care vînatul.

— A, și-ai lăsat-o afară sub cerul liber! S-o ducă Phelim în șopron. Nădăjduiesc că înnoptezi la noi.

— Mulțumesc. Drept să spun, mă bizuiam pe ospitalitatea dumitale. Cît despre iapa mea, n-avea grijă. Am legat-o bine.

— Nu vrei să mănînci ceva? Phelim tocmai pregătea cina. Din păcate, nu te pot ospăta decît cu carne de cerb.

— Ce poate fi mai bun şi mai gustos decît o friptură de cerb ?! Poate doar carnea de urs. Haî s-o frigem pe cărbuni ! Vă dau şi eu o mînă de ajutor. Mister Phelim, dacă nu ţi-e greu, du-te pînă afară şi adu, te rog, curcanul sălbatic care-i legat de oblînc ; l-am împuşcat pe drum.

— Straşnic ! exclamă mustangerul. Proviziile noastre au secat de tot. În ultimele trei zile, cît am gonit după o frumuseţe de mustang, n-am avut puşca la mine. Şi eu, şi Phelim, şi Tara am cam flămînzit în timpul ăsta.

— Ce mustang ? întrebă vînătorul, plin de interes, prefăcîndu-se că nu aude ultimele cuvinte.

— O iapă de culoarea ciocolatei, cu pete albe. Minunat cal !

— La naiba, păi tocmai asta mă aduce încoace !

— Cum aşa ?

— Am văzut mustangul ăsta de vreo cîteva ori prin prerie. Zici că e o iapă ? Nu ştiam. Nu m-a lăsat niciodată să mă apropii decît pînă la vreo jumătate de milă. Tocmai mă gîndeam să-ţi spun să încerci dumneata s-o prinzi. Şi să vezi de ce. Am fost în settlement ; de curînd a sosit acolo un om pe care-l cunosc încă de pe vremea cînd vînam pe meleagurile lui Mississippi. E un plantator bogat. Trăia pe picior mare, de i-a mers vestea, mai cu seamă din pricina petrecerilor pe care le făcea. Ehei, mulţi cerbi şi mulţi curcani i-am mai dus eu pentru mesele lui îmbelşugate ! Îl cheamă Pointdexter.

— Pointdexter ?

— Numele ăsta îl cunosc toţi pe malurile lui Missi-ssippi, de la Orleans pînă la San-Louis. Era bogat şi cred că nici acum nu-i sărac ; doar a adus cu el o sută de negri ! Şi-apoi, mai e cu el şi un nepot de-al lui, unul Callhown, care-i căptuşit cu dolari. Flăcăul n-are ce face cu banii, decît să-i împrumute unchiului. Ei, prietene, hai să-ţi spun ce m-aduce încoace. Singura fiică a plantatorului, la care el ţine ca la lumina ochilor, e mare amatoare de cai. În Louisiana călărea cei mai nărăvaşi cai cu putinţă. M-a auzit odată cînd povesteam bătrînului despre mustangul rotat, şi de-atunci nu i-a mai dat pace lui tată-său ; ei, şi pînă la urmă el i-a făgăduit să răsplătească darnic pe cel care va prinde mustangul. Zicea că-i gata să dea şi două sute de dolari. Ştiam prea bine că toţi mustangerii din settlement au să pornească puhoi să prindă mustangul, dacă află de asta. Aşa că am tăcut mîlc şi m-am grăbit încoace, pe iapa mea bătrînă.

— Vino cu mine, mister Stump — vorbi tînărul irlandez, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă.

Vînătorul îl urmă, puţin mirat de această invitaţie neaşteptată.

Maurice îşi conduse oaspetele în şopron, unde era legat mustangul rotat.

— Seamănă cu mustangul de care mi-ai vorbit, mister Stump ?

— Să mă ia naiba dacă nu-i chiar el ! Uite-l colea, gata prins ! Cei două sute de dolari sînt ca şi ai dumitale. Calul ăsta merită fiecare peny din suma făgăduită, zău ! Frumos mai e ! Ce bucurie pe miss Pointdexter ! O să-şi iasă din minţi de bucurie !

O NOAPTE ZBUCIUMATĂ

Surpriza de a vedea prins mustangul rotat îl înveseli pe bătrînul vînător. La asta contribui în mare măsură şi damigeana parcă fără fund, în care mai rămăsese destul whisky, în ciuda temerilor lui Phelim.

Tustrei mesenii vorbeau cu însufleţire, îndeosebi despre întîmplări vînătoreşti.

Fiind un mare cunoscător al acestor treburi, nu-i de mirare că Zeb Stump vorbea mai mult decît ceilalţi doi. Phelim asculta în tăcere şi doar cînd şi cînd îşi arăta zgomotos uimirea faţă de povestirile aproape de necrezut ale bătrînului.

Sporovăiala lor conteni totuşi mult înainte de miezul nopţii. Între timp, damigeana se golise şi pesemne că asta, mai cu seamă, îi sili să se gîndească la odihnă.

Bătrînul vînător legă iapa cu o funie lungă, ca să poată paşte în voie, apoi luă de sub şa o pătură veche, îngălbenită, cu care se învelea el de obicei.

— Culcă-te în patul meu — zise ospitalier stăpînul colibei. Eu am să dorm pe jos, pe o piele de cal.

— Nu, nici una din policioarele voastre nu-i de mine — mormăi oaspetele. N-aveţi voi pat pentru Zeb Stump. Mai bine dorm pe pămînt. Nicidecum nu mi-e somnul mai bun. Şi-apoi, aşa nu-s nici în primejdie să cad din pat.

— Dacă-ţi place, n-am nimic împotrivă. Uite, aici e locul cel mai potrivit. Ţi-aştern şi o piele.

— Tinere, nu te osteni atîta pentru mine. Îţi pierzi vremea de pomană şi nu merită. Un viteaz ca mine n-are somn cînd simte fleacuri de-alde astea sub el. Aşternutul lui e iarba verde a preriei.

— Cred că n-ai de gînd să dormi afară ?! exclamă mustangerul, văzînd cum oaspetele se îndreaptă spre uşă, cu pătura aruncată pe umăr.

— Ba chiar aşa. Nici în ruptul capului n-aş face altfel.

— Bine, dar noaptea e rece.

— Fleacuri ! Chiar dacă mi-o fi frig niţel, tot e mai bine decît să mă înăbuş sub un acoperiş.

— Glumeşti, mister Stump !

— Tinere ! strigă cu aprindere vînătorul. În ultimii şase ani, Zeb Stump nu şi-a odihnit niciodată ciolanele bătrîne sub un acoperiş ! Ei, pe vremuri aveam şi eu un bîrlog, într-o scorbură de smochin bătrîn. Asta era pe malul lui Mississippi, pe vremea cînd mai trăia baba mea. O păstram anume pentru ea. După moartea ei m-am dus în Louisiana şi apoi am venit aici. De atunci, cerul albastru al Texasului mi-e singurul acoperiş, fie zi, fie noapte.

— Dacă-ţi place mai mult să dormi afară...

— Da, îmi place ! răspunse scurt vînătorul, păşind pragul şi îndreptîndu-se spre o poiană verde aflată între colibă şi rîu.

Nu luase numai pătura cu el, îşi aruncase sub braţ şi o funie din păr de cal, de vreo şase-şapte iarzi. Era un cabriesto, cu care îndeobşte se priponeşte calul la păşune. Numai că de astă dată funia îi slujea la altceva.

Cercetînd cu luare-aminte poiana, bătrînul aşeză funia pe iarbă, întocmind un cerc, apoi intră înăuntrul acestei îngrădituri cu totul neobişnuite, se înfăşură în pătură şi

se culcă liniştit. După o clipă dormea dus. Dar nu avu parte de odihnă prea multă vreme. Doi ochi urmăreau cu uimire fiece mişcare a vînătorului: era Phelim O'Neill.

— Sfinte Patrick ! şopti el. Ce va să zică asta ? De ce s-o fi înconjurat bătrînul cu funia ?

Curiozitatea irlandezului se luptă o vreme cu respectul pe care-l avea acesta faţă de vînător, dar pînă la urmă birui. Abia apucă Zeb Stump să sforăie, că Phelim se apropie tiptil şi începu să-l scuture, dornic să se lămurească.

— Fir-ai afurisit să fii, bou irlandez ce eşti ! izbucni supărat bătrînul. Credeam că s-a făcut ziuă. De ce mă-nconjor cu funia ? Ca să mă apăr de pacoste, de-asta.

— Ce pacoste, mister Stump ? De şerpi vrei să spui, nu ?

— Păi sigur că de şerpi, dracu să te ia ! Hai, şterge-o la culcare !

În ciuda faptului că fusese repezit cu atîta asprime, Phelim se întoarse foarte mulţumit în colibă.

— În Texas şerpii te sîcîie mai rău decît orice — bombăni el, vorbind pentru sine. De cînd am nimerit pe-aici, nu mai pot dormi liniştit. Mereu mă gîndesc la ei, mereu îi văd în vis. Mare păcat că sfîntul Patrick n-a călcat prin locurile astea înainte să plece pe lumea cealaltă !

Locuind în coliba aceea singuratică, Phelim avea rareori prilejul să mai vadă şi el un suflet de om, din care pricină nu ajunsese să cunoască nici puterea magică a unui capăt de cabriesto.

În schimb, puse îndată în aplicare cele aflate. Furişîndu-se încetişor în colibă, ca să nu-şi trezească stăpînul, luă un cabriesto agăţat pe perete, apoi ieşi afară şi încercui coliba cu el. După aceste măsuri de prevedere, irlandezul păşi pragul colibei murmurînd :

— În sfîrşit, Phelim O'Neill poate dormi liniştit, oricîţi şerpi ar fi în Texas !

Curînd, o linişte deplină se instăpîni în colibă. Phelim, concetăţeanul sfîntului Patrick, izbăvit de teama şerpilor, adormi de cum se întinse pe pielea de cal.

O vreme se păru că toți se bucură de odihna nopții, dimpreună cu Tara și cu mustangul abia prins. Doar bătrîna iapă a lui Stump tulbura liniștea, smulgînd cîte o gură de iarbă grasă.

Curînd bătrînul vînător începu să se agite prin somn. Se tot sucea de pe o parte pe alta, de parcă l-ar fi canonit un gînd sîcîitor. În cele din urmă azvîrli pătura de pe el, se ridică în capul oaselor și se uită în jur, nemulțumit.

— Dracu să-l ia pe neghiobul ăsta de irlandez! murmură Stump printre dinți. Mi-a stricat bunătate de somn, afurisitul! Merita să-l arunc în rîu, nu altceva. Numai de obrazul lui stăpînu-său n-am făcut-o. Te pomenești că n-o să mai închid ochii pînă mîine!

Cu aceste cuvinte, vînătorul se înfășură în pătură și puse iarăși capul jos. Dar somnul nu se mai lipea de el. Începu din nou să se foiască și se ridică pentru a doua oară în capul oaselor, scăpînd o înjurătură. La vreo douăzeci de picioare de locul unde se afla, zări deodată un șarpe.

— Un șarpe! șopti el, ațintindu-și privirea asupra reptilei. Sînt curios să știu din ce soi o fi. Pentru un șarpe cu clopoței, e prea mare. Ce-i drept, pe meleagurile astea întîlnești șerpi cu clopoței aproape cît ăsta. Dar nu-i dumnealui. Aha, înțeleg! E o „găinușă" care-a plecat după ouă. Aha, uite, dihania se tîrăște drept spre mine!

În vocea bătrînului nu se simțea nici o urmă de spaimă. Zeb Stump știa bine că șarpele nu va trece peste cabriesto și că, atingînd funia, va da înapoi ca din fața unei fîșii de foc.

Apărat de acest cerc magic, vînătorul putea să-și urmărească în liniște dușmanul, chiar dacă ar fi fost cel mai veninos șarpe. Nu era însă decît un șarpe de casă, cu totul și cu totul nevătămător, poreclit în popor „găinușa".

Pe fața lui Zeb se citea curiozitatea. De îndată ce „găinușa" se apropie de cabriesto și, săltînd capul, se izbi de funie, se întoarse și începu să se tîrască îndărăt. Vînătorul îi urmărea cu atenție zvîcnirea mlădie prin iarbă.

— Biata jivină! S-o las să-și ia tălpășița. Ce-i drept, șarpele ăsta suge ouăle de curcă și astfel face să le piară neamul, dar cum asta-i singura pasăre pe seama căreia se hrănește, n-am de ce să mă supăr pe el. În schimb, sînt supărat foc pe neghiobul ăla afurisit. Cum să-l pedepsesc? Am găsit, grozavă idee!

În aceeași clipă, bătrînul vînător sări în picioare și se aruncă pe urmele șarpelui. Aproape imediat, șarpele se zvîrcolea în mîinile lui.

— Ei, mister Phelim — exclamă Zeb — acum să te ții! Am să bag spaima în sufletul tău fricos, ca să nu mai închizi ochii pînă mîine. Faci tu asta pentru mine, „găinușă", nu-i așa?

Și vînătorul se îndreptă spre colibă. Strecurîndu-se tiptil, el lăsă șarpele înăuntrul cercului de cabriesto cu care Phelim înconjurase coliba, apoi se întoarse la culcușul său din poiană.

— Dacă în jumătate de ceas — murmură bătrînul, trăgînd din nou pătura pe el — șarpele nu se suie pe prostănacul ăla de irlandez, atunci Zeb Stump e un gogoman. Ia stai! Ce-o fi asta? Drace! Nu-i chiar el?

În clipa aceea se stîrni o larmă atît de puternică, încît ar fi trezit totul în jur pe o distanță de cîteva mile.

La început răsună un strigăt omenesc, mai bine zis un urlet pe care numai gîtlejul lui Phelim O'Neill putea să-l scoată; în clipa următoare începură să-i țină isonul și animalele și, curînd, urletele lui Phelim se pierdură într-un cor sălbatic, în care lătrăturile se amestecau cu sforăielile și cu nechezatul de cal.

— Ce s-a întîmplat? întrebă stăpînul colibei, sărind din pat și apropiindu-se iute de servitorul cuprins de groază. Ce necurat a pus stăpînire pe tine? Nu cumva ai văzut vreo stafie?

— O, mister Maurice, ceva mai rău decît o stafie! M-a mușcat un șarpe. Mi s-a tîrît pe tot corpul! Sfinte Patrick! Sînt un biet păcătos, sînt pierdut! Ah, și pesemne c-o să mor îndată!

— Zici că te-a mușcat un șarpe? Unde? Arată-mi! zise Maurice, grăbindu-se să facă lumină.

Și împreună cu vînătorul, care apucase și el să intre în colibă, începu să cerceteze corpul lui Phelim.

— Nu văd nici o urmă de muşcătură — zise mustangerul, după ce-i cercetă corpul cu grijă, întorcîndu-l pe toate părţile.

— Nici măcar o zgîrietură! spuse scurt şi Strump.

— Nu m-a muşcat? Atunci e bine. Dar s-a tîrît pe mine, de-l mai simt şi acum.

— A fost oare vreun şarpe la noi în colibă — vorbi Maurice, cu îndoială. Nu cumva ai visat, Phelim?

— Cum să visez, mister Maurice? A fost un şarpe adevărat! Zău că era şarpe!

— Se prea poate să fi fost şi un şarpe — se amestecă vînătorul. Hai să ne uităm, poate-l mai găsim. În jurul colibei am văzut o funie din păr de cal. Atunci, cum de-a trecut peste ea? Staţi, l-am găsit! Şi vînătorul arăta spre un colţ unde se vedea un şarpe încolăcit. Păi nu-i decît o „găinuşă"! pufni Stump. E tot atît de primejdios ca şi un porumbel. De muşcat, n-avea cum să te muşte. Totuşi noi o să-i venim de hac.

Zicînd acestea, bătrînul apucă şarpele cu mîna, îl ridică sus deasupra capului şi-l izbi cu putere de pămînt. Jivina rămase nemişcată.

— Asta-i tot, mister Phelim! spuse Zeb Stump, strivind capul şarpelui sub călcîiul cizmei lui grele. Acum, culcă-te şi dormi liniştit, fiindcă şerpii n-or să te mai supere.

Zeb Stump împinse cît colo cu piciorul reptila ucisă şi ieşi rîzînd vesel din colibă. După cîteva clipe se întinse pentru a treia oară în iarba poienii, cît era el de lung, dar somnul nu-l mai ocoli de astă dată.

8

MIRIAPODUL

După răfuiala cu şarpele totul se linişti. Urletele cîinelui conteniră o dată cu cele ale lui Phelim, iar mustangii se potoliră şi ei şi rămaseră cuminţi în umbra copacilor.

Pacea coborî asupra colibei; doar din cînd în cînd se auzea cum se zvîrcoleşte roşcovanul în aşternut, căci pierduse încrederea în puterea ocrotitoare a cabriestoului.

Liniştea domnea şi în jurul colibei. Un singur zgomot o tulbura — ceva asemănător cu şuierul crocodilului şi cu orăcăitul broaştei. Dar cum zgomotul acesta purcedea din înseşi gura şi nările lui Zeb Stump, e cu neputinţă să ne închipuim că era altceva decît sforăitul vînătorului cufundat în somn. Concertul ţinu aşa aproape o oră.

— Ajutor! strigă deodată Phelim, stricînd somnul stăpînului său aflat în colibă, ca şi al oaspetelui din poiană. Sfîntă fecioară! Tu, veghetoare a nevinovăţiei fără de apărare, scapă-mă, scapă-mă!

— Să te scape, dar de ce anume? pufni Maurice Gérald, sărind din pat şi grăbindu-se să facă lumină. Ce s-a întîmplat?

— Un alt şarpe, înălţimea voastră! Oh, pe cinstea mea, a fost o viperă, mai rea decît cea răpusă adineauri de mister Stump! M-a muşcat de piept, de peste tot, simt că mă frige prin tot corpul, ca şi cum m-ar fi ars cineva cu un fier roşu.

— Să te ia dracu! strigă Zeb Stump, ivindu-se în uşă, cu pătura pe umăr. E a doua oară cînd mă trezeşti, neghiobule! Iartă-mă, mister Gérald, pesemne că în toate ţările sînt proşti destui, şi-n America, şi-n Irlanda, dar un tont ca ăsta al dumitale n-am întîlnit pe nicăieri. O adevărată pacoste: Nu ştiu dacă mai închidem ochii pîn' la ziuă, dar înainte de asta aş zice să-i facem o baie în rîu, că altfel nu-i chip!

— Oh, dragă mister Stump, nu vorbi aşa! Jur că m-am pomenit cu un alt şarpe! Sînt convins că şi acum e-n colibă. Nu-i nici o clipă de cînd îl simţeam cum se tîrăşte pe mine.

— Se vede c-ai visat — glăsui vînătorul, ceva mai îmbunat şi parcă mai încrezător. Ascultă la mine, nici un şarpe nu trece în Texas peste un cabriesto. Primul s-a furişat în colibă înainte să întinzi tu funia. Însă nu-mi vine a crede că au intrat doi o dată. De altfel, nu-i greu să aflăm.

Clubul cărţii digitale 2024

— Oh, scăpaţi-mă! strigă irlandezul, smulgîndu-şi cămaşa de pe el. Uite-i urmele, colea, pe coaste! N-am dreptate? O, milostivă Fecioară, ce-o să se întîmple cu mine? Simt că ard tot.

— Un şarpe! strigă Stump, apropiindu-se de irlandezul înspăimîntat şi ridică luminarea pe care o ţinea în mînă. Într-adevăr, e o urmă de şarpe. Nu, pe toţi dracii din iad, nu-i de şarpe! E ceva mai rău!

— Mai rău decît un şarpe?! scînci Phelim, deznădăjduit. Mai rău, aşa ai spus, mister Stump? Crezi că e primejdios?

— Cum să-ţi spun... Totul depinde dacă găsesc prin apropiere leacul de care ai nevoie. Dacă nu, eu, unul, nu răspund...

— O, mister Stump, nu mă mai speria aşa!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Maurice, care observă îndată o dîră de un roşu aprins pe pieptul lui Phelim. La urma urmei, ce crezi c-ar putea fi? repetă el, cu o nelinişte crescîndă, băgînd de seamă încordarea cu care vînătorul cerceta urmele acelea ciudate. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Urma asta te nelinişteşte?

— Da, foarte mult, mister Gérald — mărturisi Stump şi, ieşind amîndoi din colibă, începu să-i vorbească în şoaptă, ca să nu-l audă Phelim.

— Totuşi, ce poate să fie? repetă Maurice, stăpînit de o adîncă tulburare.

— E urma unui miriapod.

— Un miriapod veninos? Şi crezi că l-a muşcat?

— Nu, nu cred. Dar nici nu-i nevoie să-l muşte. Ajunge că s-a urcat pe el, asta aduce moartea.

— Cerule! Să fie chiar atît de primejdios?

— Da, mister Gérald. Nu o dată mi-a fost dat să văd oameni cumsecade plecînd pe lumea cealaltă din pricina unei asemenea dîre roşii lăsate pe piele de un miriapod. Dacă nu luăm măsuri, şi încă grabnice, o să-l cuprindă o fierbinţeală teribilă, apoi o să-şi piardă judecata. La fel ca după muşcătura de cîine turbat. Dar nu trebuie să-l speriem pînă nu lămuresc lucrurile. Pe aici creşte o buruiană, dacă o găsesc repede, atunci pot să-l lecuiesc fără greutate. Din nenorocire, luna s-a ascuns în nori, aşa că

sînt nevoit s-o caut pe dibuite. Ştiu însă că buruiana asta creşte din belşug pe malul rîpei. Dumneata du-te şi-l linişteşte pe Phelim, iar eu o să văd ce pot face. Mă întorc îndată.

Faptul că vorbeau amîndoi în şoaptă şi că ieşiseră afară îl făcu pe Phelim să intre în panică.

Nici nu apucă bine bătrînul vînător să plece în căutarea buruienii de leac, că Phelim, scoţînd nişte urlete sălbatice, se năpusti pe uşa colibei. Numai cu mare greutate izbuti Maurice să-l potolească.

Cîteva clipe mai tîrziu, Zeb Stump se ivi din nou în prag. Expresia feţei lui îi lumină dintr-o dată pe ceilalţi doi: era limpede că găsise buruiana. Într-adevăr, vînătorul ţinea în mîna dreaptă cîteva frunze ovale, de un verde-închis şi acoperite cu şiruri de ţepi deşi.

Maurice le recunoscu îndată: erau frunze de cactus oregano, plantă pe care el o văzuse de multe ori.

— Nu te teme, mister Phelim! vorbi bătrînul vînător. Acum nu mai eşti în primejdie, am găsit ce trebuia. Buruiana asta o să te scape într-o clipită de fierbinţeala ce ţi-a pătruns în sînge. Şi sfîrşeşte odată, nu mai urla! Ai trezit toate păsările, toate fiarele şi toate tîrîtoarele pînă la douăzeci de mile în josul şi în susul rîului! Dacă o mai ţii aşa, ne pomenim pe cap cu toţi comancii, şi atunci gluma se îngroaşă mai ceva decît cu miriapodul. Mister Gérald, caută, rogu-te, o legătură, cît pregătesc eu ce trebuie.

Înainte de toate, vînătorul scoase cuţitul şi răzui ţepii, apoi înlătură pieliţa învelişului şi tăie frunzele în felii groase, cu care acoperi dîra umflată de pe pieptul lui Phelim. La urmă îl legă grijuliu cu cîrpa curată, pregătită de mustanger. Umflătura nu era pricinuită de faptul că miriapodul se tîrîse pe pieptul lui Phelim — aşa cum crezuse Zeb — ci de muşcătura fălcilor lui veninoase.

Cactusul, al cărui suc era un bun antidot, îşi făcu repede efectul. Curînd, Phelim se linişti şi adormi. După ce căută zadarnic să dibuie pe undeva miriapodul, bătrînul vînător, care se văzuse nevoit să o facă şi pe medicul, se întoarse în poiană, se culcă şi dormi liniştit pînă dimineaţă.

. . . .

În zori, toţi trei erau în picioare. Mîncară ce mai rămăsese din curcanul fript, apoi începură să se pregătească de drum. Phelim, care se simţea zdravăn şi sănătos, ajuta vînătorului să lege mustangii, ca să-i poată duce prin prerie. În acest timp, Maurice se îngrijea de calul său şi de iapa cea rotată — minunata sa prizonieră — căreia îi acorda o deosebită atenţie. Îi ţesălă cu grijă coama şi coada, curăţindu-i părul strălucitor de stropiturile de noroi — mărturie a unei îndîrjite urmăriri.

— Lasă astea! făcu Zeb, urmărindu-l cu mirare pe mustanger. La ce te-oi fi căznind atîta! Woodley Pointdexter nu-i omul care să-şi ia înapoi cuvîntul. Capeţi cei două sute de dolari, cum sînt sigur că mă cheamă Zeb Stump. Ce naiba, doar merită banii!

Maurice nu răspunse. Judecînd după zîmbetul ce-i apăruse în colţul gurii, ai fi zis că Zeb Stump habar n-are ce-l face să arate atîta luare-aminte faţă de mustangul rotat.

Nici nu trecu un ceas şi mustangerul o porni la drum, călare pe murgul său, cu frumoasa-i captivă venind în urmă, legată cu lassoul. Ceilalţi mustangi veneau la trap după calul lui Phelim. Zeb Stump, pe iapa lui bătrînă, abia izbutea să ţină pasul cu ei. În coada convoiului venea Tara, alergînd grijulie şi fără grabă pe iarba ţepoasă.

Nimeni nu rămăsese de pază la colibă. La plecare se mulţumiseră doar să înţepenească pielea de cal din uşă, ca să nu se strecoare înăuntru careva dintre locuitorii patrupezi ai preriei. Doar ţipătul cucuvelelor, urletele pătrunzătoare ale pumei şi urletul stingher al cîte unui lup flămînd tulburară o vreme liniştea ce domnea în jur.

9

FORTUL DE LA GRANIŢĂ

Pe pavilionul înalt al fortului Indge, un drapel presărat cu stele aruncă umbre tremurătoare peste priveliştea neobişnuită din jur — o privelişte unică în felul ei.

E tabloul adevăratei vieţi de la graniţă, pe jumătate cazonă şi pe jumătate civilă, pe jumătate sălbatică şi pe jumătate civilizată.

Aici vezi cele mai felurite costume, vezi albi şi oameni de culoare, cu diferite îndeletniciri şi cu diferite poziţii în societate.

Fortul însuşi are o înfăţişare neobişnuită. Nu există nici cazemate, nici galerii secrete, nici şanţuri de apărare, nici glassiuri[1] — aproape nimic care să semene a cetate. Şopronul ce slujeşte drept grajd pentru două sute de cai are o simplă îngrăditură din trunchiuri de algorabie tropicală. Ceva mai încolo se înşiruie vreo zece construcţii simple de paiantă. În spate se află spitalul şi depozitele; de o parte — corpul de gardă, de cealaltă parte — popota şi locuinţele ofiţerilor. Totul cît se poate de modest, dar curat şi îngrijit, ziduri spoite cu var. Aşa se înfăţişează fortul Indge.

La o mică distanţă vezi un alt grup de clădiri, la fel de mari ca acelea strînse laolaltă sub denumirea de fort: şi ele se află sub protecţia drapelului american. Drapelul nu flutură deasupra lor, dar ele tot lui îşi datorează apariţia şi existenţa.

Iată sîmburele uneia din aşezările ce apar îndeobşte în apropiere de un punct militar american, pentru ca apoi să se dezvolte cu repeziciune, transformîndu-se în mari oraşe.

În perioada de care vorbim, populaţia acestei aşezări era formată dintr-un negustor de mărunţişuri, în prăvălia căruia găseai băuturi spirtoase ce lipseau din raţia militarilor; din stăpînul hanului, care ţinea şi un soi de locantă sau de cîrciumă cu lut pe jos, dar curată şi cu rafturi ademenitoare, pe care stăteau rînduite tot felul de sticle, ca să atragă beţivanii în trecere pe aici; din grupuri de jucători de meserie care curăţau buzunarele militarilor din fort; din vreo două duzini de vînători, surugii, mustangeri şi, în general, oameni fără o ocupaţie precisă, care în toate ţările se aciuează inevitabil pe lîngă o aşezare militară. Casele unui asemenea mic settlement

[1] Glassiuri — ridicături de pămînt în dreptul şanţului de cetate.

vădesc oarecare ordine și par toate proprietatea unui singur om. Ele se înșiruie în jurul unui scuar, unde, în loc de felinare și de statui, deasupra ierbii călcate în picioare, se ridică trunchiul pe jumătate uscat al unui chiparos și se adună verdeața cîtorva tufișuri.

Aici, Leona se îngustează, devine aproape un rîuleț, care curge prin spatele fortului și al întregii așezări. Dincolo de ea se întinde un șes verde ca smaraldul, iar în depărtare se conturează pădurile, ca o fîșie mai închisă la culoare. Prin preajmă cresc stejari bătrîni, aluni și arțari, care se luptă din greu să trăiască, copleșiți de desișul țepos al cactușilor și de o sumedenie de plante parazite, agățătoare și tîrîtoare — în mare parte necunoscute unui botanist. Spre miazăzi și spre răsărit, pe malurile rîului, sînt presărate conacele plantatorilor. Unele vădesc o construcție mai primitivă, fiind ridicate de curînd, altele, de un stil mai rafinat, arată lămurit că au destulă vechime. Unul dintre ele atrage cu deosebire privirea. E o construcție impunătoare, cu acoperișul plat, vegheat de creneluri. Zidurile albe contrastează puternic cu fondul verde al pădurii care o înconjoară din trei părți. E hacienda [1] Casa del Corvo.

Întorcînd privirea spre miazănoapte, vezi un deal singuratic, de formă conică, înalt de cîteva sute de picioare. În spatele dealului, în depărtarea pîcloasă, se conturează linia frîntă a munților Guadelupa. Deasupra veghează cerul de safir și peruzea. Peste zi se păstrează limpede ca lacrima, fără urmă de nor, strălucind sub privirea de aur a soarelui. Noaptea se umple de stele făurite parcă din oțel curat, între care discul lunii pare de argint. Iar dacă te uiți în jur, la ceasul cînd stelele și luna se ascund și cînd vîntul plin de miresmele florilor adie dinspre golful Matagord, vei vedea un tablou nespus de viu și de pestriț, atît de bogat în contururi, culori și veșminte, încît e aproape cu neputință să-l înfățișezi în cuvinte. Vei vedea uniforma albastră a infanteriei Statelor Unite, tunicile de un albastru-închis ale dragonilor și cele verzui ale vînătorilor. Echipați cum scrie la carte, vei întîlni

[1] Haciendă — moșie; aceeași denumire desemnează și o casă boierească în Mexic, Texas și America de Sud.

doar cîțiva ofițeri de serviciu. Ceilalți își folosesc timpul liber rătăcind fără rost printre barăci ori zăbovind sub șopronul ce slujește de grajd, în cămăși roșii de flanelă, cu pălării de fetru moale pe cap și cu cizme nelustruite în picioare. Ofițerii sporovăiesc cu oameni a căror îmbrăcăminte nu aduce nici pe departe cu ținuta cazonă. Aceștia sînt fie vînători, cu haine largi din piele de cerb și cu jambiere la fel, fie păstori, fie mustangeri în port mexican, cu pantaloni largi, serapeuri aruncate pe umeri și pălărie neagră și lucioasă, numită sombrero, împinsă pe ceafă. Ofițerii stau la taifas cu indienii veniți în fort fie pentru a-și pune la cale negoțul, fie pentru a se înțelege pașnic în felurite treburi. Corturile li se văd prin apropiere, iar fețele încadrate de șaluri roșii, verzi și albastre, țesute în casă, sînt neobișnuit de pitorești, de o frumusețe aproape clasică. Pînă și tatuajul cu care-și slutesc fără rost pielea, ca și părul lung și negru, lungit și mai mult de o coadă de păr de cal, nu pot să le știrbească frumusețea aspră. Închipuiți-vă această mulțime pestriță de oameni: unii în diferite costume naționale, alții în uniformă militară; adăugați și pe negri-groomi ai ofițerilor sau curieri ai plantatorului din settlementul învecinat. Închipuiți-vă toți acești oameni stînd strînși pîlcuri-pîlcuri și vorbind între ei ori plimbîndu-se printre furgoane; închipuiți-vă apoi două tunuri pe afeturi, unul sau două corturi albe unde stau ofițerii care preferă să doarmă sub acoperișul unei prelate din dorința de a părea originali, precum și cîteva puști cu baioneta la țeavă. Închipuiți-vă toate acestea și veți avea înaintea ochilor tabloul autentic al unui fort militar aflat la granița Texasului, la marginea civilizației.

*

* *

Cam la vreo săptămînă după ce plantatorul din Louisiana se instalase în noua sa locuință, în piața din fața fortului Indge, trei ofițeri priveau în direcția haciendei Casa del Corvo. Toți trei erau tineri — cel mai vîrstnic n-avea mai mult de treizeci de ani. Cele două dreptunghiuri de pe epoleții unuia arătau gradul de căpitan; cel

de-al doilea, cu un singur dreptunghi pe epoleți, era locotenent, al treilea — judecînd după epoleții lui fără nici un semn distinctiv — era sublocotenent. Ofițerii, aflați în timpul lor liber, discutau despre stăpînii haciendei Casa del Corvo, sosiți de curînd.

— Se pregătește un fel de sărbătorire în cinstea instalării în noua locuință — spuse căpitanul de infanterie, referindu-se la invitația primită de întreg corpul ofițeresc al garnizoanei. O masă, urmată de dans. Un adevărat eveniment! Trebuie să mergem! Vom întîlni acolo toată aristocrația noastră, toate frumoasele din settlement!

— Aristocrație? rîse locotenentul de dragoni. Nu s-ar putea spune că avem mulți aristocrați aici, iar femei frumoase, nici atît.

— Te înșeli, Hencock! Pe malurile Leonei găsești și aristocrați, și femei frumoase. Cîteva familii nobile din Statele Unite s-au stabilit aici, la noi. Vom întîlni toată această societate la serbarea lui Pointdexter. Cît privește spiritul aristocratic, află că stăpînul casei îl posedă în așa măsură, încît doar simpla lui prezență va fi un vaccin eficace pentru toți invitații. În ce privește frumusețea, pun rămășag că fata lui întrece toate fetele de pe malul acesta al rîului. Nepoata comisarului va trebui să-i cedeze întîietatea.

— Așa-a? făcu tărăgănat locotenentul de dragoni. Va să zică miss Pointdexter e grozav de frumoasă!...

— De o frumusețe rară, credeți-mă. Asta numai dacă nu s-a urîțit de cînd am văzut-o eu ultima oară, la balul lui Lowfursh. Cîțiva tineri creoli, aflați acolo, se întreceau care mai de care să-i atragă atenția. Și pînă la urmă era cît pe ce să ajungă la duel.

— Trebuie că e vreo cochetă — opină sublocotenentul.

— De loc, Crossman, te-asigur. Dimpotrivă, e o fată cumpătată. Nu-i place prietenia decît atît cît se cuvine. A moștenit mîndria tatălui ei. Asta, de altfel, caracterizează familia Pointdexter.

— Fata e tocmai pe gustul meu! glumi tînărul locotenent de dragoni. Și dacă e într-adevăr frumoasă cum spui, află că mă îndrăgostesc de ea mai mult ca sigur, căpitane Sloman. Inima mea e liberă, nu ca a lui Crossman.

— Ascultă, Hencock — i-o întoarse căpitanul pe un ton reținut — nu-mi place să fac rămășaguri, dar te-asigur că după ce ai s-o vezi pe Louise Pointdexter, n-ai să mai vorbești așa despre ea.

— Nu-ți face griji în privința mea, Sloman. Am avut prea des prilejul să stau sub focul ochilor frumoși ai femeilor, ca să mă mai tem.

— Dar nu erau superbi ca ochii ei.

— La naiba! Ești în stare să faci un om să se îndrăgostească de o femeie fără măcar s-o fi văzut o singură dată. Judecînd după spusele tale, trebuie să fie fermecătoare.

— Da, nu greșești cu nimic. Totuși, înainte să te îndrăgostești de ea, trebuie să te previn că în familie e cineva care ar putea să-ți pricinuiască neplăceri.

— Fratele ei, pesemne. Frații se amestecă mai totdeauna în treburile astea.

— Are un frate, e drept, dar nu-i vorba de el. Este un tînăr minunat, singurul dintre Pointdexteri pe care nu-l roade viermele îngîmfării.

— Atunci o fi aristocratul ei tată?

— Nu, nu e nici bătrînul Pointdexter.

— Dar cine altul?

— E vărul ei, Casey Callhown, un individ foarte ciudat.

— Mi se pare că am mai auzit numele acesta.

— Și eu — spuse sublocotenentul.

— Oricine a luat parte cumva la războiul mexican, sau mai bine-zis la campania lui Scott, a auzit de el. Trebuie să vă mai spun că acest Callhown a lăsat o faimă proastă în urma lui. Originar din statul Mississippi, a fost căpitan într-un regiment de voluntari de prin părțile acelea. Numai că era întîlnit mai adesea în spatele frontului, la masa de joc, decît la statul-major al regimentului. Afară de asta, a fost amestecat într-o poveste sau chiar două care i-au creat o reputație de breteur [1], dar asta s-a petrecut înainte de războiul mexican. Iar la New Orleans trecea drept un om periculos.

[1] Breteur — om care trage numaidecît sabia din teacă; bătăuș.

— Ei, şi ce-i cu asta ? făcu tînărul dragon, cu oarecare îndoială în glas. Nu priveşte pe nimeni dacă mister Casey Callhown este un om periculos sau nu. Drept să-ţi spun, mie cel puţin mi-e egal. Doar singur ai spus : nu are decît calitatea de văr.

— Nu-i tocmai aşa. Mă tem că fata nu-i este de loc indiferentă.

— Şi i-a cîştigat simpatia în vreun fel ?

— Nu ştiu. După toate aparenţele, Callhown este preferatul tatălui ei. Mi s-a mai spus, ce-i drept în mare taină, că motivul e o poveste obişnuită, bizuită pe interese materiale. Pointdexter nu mai este bogătaşul de altădată. Altfel, nu l-am fi văzut niciodată aici...

În clipa aceea se sună adunarea pentru inspecţia de dimineaţă, ceremonial respectat în micul fort cu tot atîta stricteţe ca la un corp de armată. Ofiţerii se împrăştiară îndată, fiecare la unitatea lui, pentru pregătirile de inspecţie. Trecerea în revistă o făcea maiorul, comandantul fortului.

10

CASA DEL CORVO

Moşia sau hacienda Casa del Corvo, întinsă pe mai bine de trei mile de-a lungul malurilor păduroase ale Leonei, ocupa spre prerie, la sud, o suprafaţă de două ori pe atît. Un conac, în Mexic, e numit îndeobşte hacienda — deşi în mod impropriu. Conacul moşiei Casa del Corvo se afla la o bătaie de puşcă de fortul Indge, de unde se şi vedeau parte din zidurile-i albe, întrucît copacii de pe malul Leonei aproape că ascundeau conacul. În locul acela, rîul făcea o cotitură neaşteptată, în formă de potcoavă. De aici şi denumirea Casa del Corvo, — ceea ce voia să însemne „Casa de la cotitură". După toate probabilităţile, conacul fusese ridicat aici pentru o mai bună apărare împotriva indienilor, care atacau coloniştii europeni în anii cînd se începuse colonizarea Americii.

Hacienda Casa del Corvo priveşte către prerie, care i se aşterne în faţă ca un nesfîrşit covor verde, pînă hăt în zare. Ca şi alte conace din Mexic, clădirea poartă pecetea stilului mauritano-mexican. Are un singur etaj şi acoperişul plat — numit azotee — înconjurat de un parmaclîc. În mijlocul curţii pietruite cu lespezi, vezi o fîntînă, iar într-o parte, o scară ce duce sus, pe azotee. O poartă masivă de lemn marchează intrarea principală. De o parte şi alta a porţii — două sau trei ferestrui apărate cu gratii de fier. În curte — cîteva căsuţe sărăcăcioase — locuinţele sclavilor negri. Căsuţele lor mizere contrastează izbitor cu locuinţa fastuoasă a stăpînului. Aşa arăta conacul cumpărat de plantatorul din Louisiana.

*
* *

Louise Pointdexter se aşeză îngîndurată în jilţul din faţa oglinzii şi porunci slujnicei să o îmbrace şi să o pieptene pentru a primi oaspeţii. Mai rămăsese doar o oră pînă la ospăţul cu care Pointdexter îşi sărbătorea instalarea în noua locuinţă. Asta era oare pricina uşoarei nelinişti a tinerei creole ? Slujnica avea ea bănuielile ei, ceea ce se vedea lămurit din discuţia lor, deşi e îndoielnic că merita să fie numită discuţie. Într-adevăr, Louise nu făcea decît să gîndească cu glas tare, iar slujnica îi ţinea isonul aidoma unui ecou.

Timp de vreo zece minute după ce intră în cameră, Florinda sporovăi fără încetare, îndrugînd tot felul de nimicuri, la care Louise se mărginea să răspundă doar prin *da* sau *nu*.

— O, miss Lou ! spunea negresa, pieptănînd cu grijă părul bogat al tinerei sale stăpîne. Ce păr minunat ! Parcă-i un muşchi pufos de Spania ce se revarsă dintr-un chiparos. Numai că părul dumneavoastră are altă culoare şi străluceşte ca melasa.

Louise Pointdexter era creolă şi avea părul de culoare închisă — se înţelege de la sine — un păr bogat, aidoma muşchiului de Spania, cum spusese negresa, naiv, dar atît de nimerit. Totuşi părul nu era negru, era de un castaniu superb, cum vezi în jocul culorilor de pe carapacea unor broaşte ţestoase, ori ca blana unui sobol prins în timpul iernii.

— Ah! continuă Florinda. De-aş fi avut eu părul ăsta, în locul cîrlionţilor mei de negresă, mi-ar fi căzut la picioare toţi pînă la unul!

— De cine vorbeşti? întrebă tînăra creolă ca trezită din visare. Ce-ai spus, cine ţi-ar fi căzut la picioare?

— Ei, nu înţelegeţi?...

— Nu înţeleg nimic.

— I-aş fi făcut eu să mă iubească. Asta am vrut să spun...

— Pe cine?

— Pe toţi gentlemenii albi. Pe tînărul plantator, pe ofiţerii din fort, pe toţi, pe toţi. Dacă aş fi avut părul dumneavoastră, i-aş fi subjugat pe toţi.

— Ha-ha-ha! rîse Louise, închipuindu-şi-o pe Florinda cu pieptănătura ei. Şi zi, să fi avut părul meu, nici unul nu ţi-ar fi rezistat?!

— Nu, miss, aş fi vrut să am nu numai părul dumneavoastră, ci şi obrazul drăgălaş, pielea albă ca alabastrul, statura zveltă... Ah, tare bine ar mai fi fost, miss Lou... Sînteţi atît de frumoasă!... I-am auzit eu vorbind despre asta pe gentlemenii albi. Dar nici n-am nevoie s-ascult ce spun ei, văd şi singură.

— Ai învăţat să linguşeşti, Florinda.

— Nu, miss, vă jur! Nu spun nimic ca să vă linguşesc. Nimic! O jur pe sfinţii apostoli!

Oricine ar fi privit-o în clipa aceea pe Louise şi-ar fi dat seama că nu era nevoie de jurămintele negresei. A spune că Louise Pointdexter era minunat de frumoasă, nu însemna decît să repeţi părerea tuturor celor din jur. Penelul unui pictor ar fi înfăţişat doar o palidă imagine a acestei frumuseţi — nici unul n-ar fi fost în stare să surprindă pe pînză strălucirea ochilor ei. La încredinţările stăruitoare ale Florindei, fata răspunse cu un zîmbet plin de îngăduinţă, care nu trăda însă nici o urmă de îndoială. Tînăra creolă nu simţea nevoia să i se amintească de frumuseţea ei. Din pricina asta, vorbele negresei o mişcară prea puţin şi, după o clipă, rămase iarăşi îngîndurată. Numai că Florinda nu se sfii să continue.

— Ah! urmă ea, vorbind parcă numai pentru sine. Dacă Florinda ar fi fost măcar pe jumătate frumoasă

cum e tînăra miss, atunci n-ar fi băgat pe nimeni în seamă şi n-ar fi suspinat după nimeni.

— Să suspine? repetă Louise, mirată. Ce vrei să spui?

— Miss Lou, Florinda nu-i chiar atît de oarbă cum credeţi, şi nici surdă nu e. Ea vede de mult cum staţi tăcută şi cum suspinaţi. Aşa ceva nu se întîmpla niciodată cînd eram în Louisiana.

— Florinda! Mă tem că eşti pe cale să-ţi pierzi judecata, dacă nu cumva ai lăsat-o în Louisiana. Pesemne că nu-ţi prieşte clima de aici, ia spune?

— Asta pe dumneavoastră ar trebui să vă întrebaţi, zău aşa, miss Lou! Să nu vă supăraţi că vă vorbesc aşa.

— Nu mă supăr, nu te teme. De ce m-aş supăra pe tine? Nici nu mă gîndesc. Dar n-ai dreptate. Totul nu-i decît o năzărire de-a ta. Spui că suspin, dar eu nici n-am vreme de aşa ceva... Doar va trebui să primesc aproape o sută de musafiri, dintre care nu cunosc decît foarte puţini. Printre ei vor fi şi tinerii plantatori, şi ofiţerii pe care doreai adineauri să-i cuceresc. Ha-ha-ha!... Eu nu doresc să subjug pe vreunul, aşa că-i las în seama ta pe toţi, dacă vrei.

— O, miss Lou, adevărat? făcu negresa, cu o curiozitate pe care cu greu reuşea să o ascundă. Dumneavoastră spuneţi că nici unul dintre gentlemenii aceştia nu vă e pe plac. Dar staţi, astăzi vor veni la noi gentlemeni foarte, foarte frumoşi. Va veni şi plantatorul cel tînăr, şi cei doi ofiţeri chipeşi... Ba nu, trei ofiţeri chipeşi. Îi cunoaşteţi? Toţi trei au fost tare atenţi faţă de dumneavoastră. Sînteţi sigură, miss, că nu suspinaţi după nici unul dintre ei?

— Iar vorbeşti de suspine? zise Louise, rîzînd silit. Destul, Florinda! Hai, să nu pierdem vremea! Nu uita că azi avem o mulţime de invitaţi. Îmi trebuie cel puţin o jumătate de oră de răgaz ca să mă concentrez puţin, să pot fi la înălţimea rolului meu de amfitrioană.

— N-aveţi grijă, miss Lou, n-aveţi nici o grijă! Mi-e foarte uşor să vă îmbrac. Sînteţi minunată în orice rochie. Dumneavoastră o să fiţi cea mai frumoasă, chiar dacă puneţi o rochie simplă, cum poartă muncitoarele de pe plantaţie.

— Văd totuşi că ai învăţat să linguşeşti, Florinda. Bănuiesc că nu degeaba îmi spui tu toate astea. Nu cumva vrei să te împac cu Pluto ?

— Nu, miss, niciodată n-am să mai fiu prietenă cu Pluto. S-a purtat ca un mare fricos atunci, în preria neagră, cînd a venit furtuna peste noi. O, miss Lou ! Ce ne-am fi făcut oare dacă n-ar fi venit la timp gentlemanul acela tînăr, pe calul mung.

— Dacă n-ar fi fost el, Florinda, cred că nici unul dintre noi n-ar mai fi astăzi aici.

— O, miss, şi ce chipeş era ! Mai ţineţi minte cum arăta ? Avea părul des, la fel cu al dumneavoastră la culoare, numai cam cîrlionţat, aşa cum e al meu. Tînărul plantator ori ofiţerii nu-s nimic pe lîngă el ! Nu fac două parale. Gunoi alb ! Aşa le zicem noi, negrii. După un gentleman chipeş ca el, zic şi eu că poţi să suspini. Merită !

Tînăra creolă îşi păstrase pe deplin calmul pînă în clipa aceea. Se strădui să rămînă la fel, dar nu izbuti. Întîmplător sau dinadins, Florinda atinsese cele mai tainice simţăminte ale tinerei sale stăpîne. Iar Louise nu voia să-şi dezvăluie taina nici chiar faţă de o roabă. Din pricina asta fu foarte bucuroasă auzind nişte glasuri răsunînd zgomotos în curte. Era un pretext destul de bun ca să termine mai repede cu toaleta, precum şi discuţia asta.

11

UN OASPETE NEAŞTEPTAT

— Ei, negrule, unde ţi-e stăpînul ?

— Tînărul mister Pointdexter, sir, sau bătrînul ?

— Ce nevoie am eu de stăpînul cel tînăr ? Te-ntreb de mister Pointdexter. Unde e ?

— Da, da, sir sînt amîndoi acasă, adică... ă... ă... nu-i nici unul acasă. Nici stăpînul cel bătrîn, nici tînărul mister Henry. Sînt jos la rîu. S-au dus să vadă cum se face îngrăditura. Da, da, îi găsiţi acolo.

— Jos la rîu zici ? Spune, e departe de-aici ?

— O, sir, negrul crede să fie vreo trei-patru mile pînă acolo, dacă nu mai mult.

— Trei-patru mile ! Eşti prost de dai în gropi ! Ce, plantaţia lui mister Pointdexter se întinde atîta ? Că n-aş crede să ridice o îngrăditură pe pămînt străin. Uite ce e, mai bine spune-mi cam pe cînd îl aştepţi. Atîta lucru sper că ştii.

— Acuşi trebuie să pice amîndoi. Şi mister Callhcwn la fel. O, la noi e mare sărbătoare azi. Asta se simte şi după mirosul ce vine de la bucătărie. Ce nu se găteşte azi, ce nu se găteşte ! Stăpînul nostru dă un ospăţ care nu-i cu nimic mai prejos de cele pe care le dădea în Louisiana.

— A, mister Zebulon Stump, dumneata erai ! se auzi un glas cristalin, şi Louise Pointdexter apăru pe verandă. Am ghicit numaidecît că eşti dumneata — continuă ea, apropiindu-se de parmaclîcul verandei — deşi nu mă aşteptam să te văd aşa curînd. Aveam impresia că ai plecat într-o călătorie mai lungă, dar sînt foarte bucuroasă să te văd aici. Tata şi Henry au să se bucure şi ei... Pluto, aleargă pînă la Chloe şi întreab-o ce putem să-i oferim lui mister Stump... N-ai mîncat, nu-i aşa ? Te văd plin de praf. Ai fost plecat departe ? Florinda, dă fuga pînă la bufet şi adu ceva de băut. Mister Stump, trebuie să fie tare însetat pe o zăpuşeală ca asta... Ce preferi : porto, sherry, claret ? Ah, da, mi-am adus aminte, dumneata eşti un adept convins al whiskyului de Monongahela. Cred că nu ne lipseşte. Hai, Florinda, du-te mai repede... Vino pe verandă, mister Stump, şi ia loc, te rog ! Voiai să-l vezi pe tata ? Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Pînă vine, am să mă străduiesc să-ţi ţin companie.

Chiar dacă tînăra creolă, şi-ar fi sfîrşit vorba mai curînd, tot ar fi trebuit să-i aştepte răspunsul. Se scurseră cîteva clipe pînă să deschidă gura Stump. Bătrînul stătea în faţa Louisei fără să-şi ia ochii de la ea, mut de parcă i-ar fi pierit graiul.

— Ah, cerule, miss Louise ! îngăimă el în cele din urmă. Cînd te-am văzut ultima oară în Mississippi mi-am

zis că ești cea mai frumoasă ființă de pe pămînt, dar acum sînt convins că nici sus în cer nu-i alta mai frumoasă !

Părul tinerei creole, pieptănat de curînd, avea o minunată strălucire. Cu obrajii îmbujorați de apa rece cu care se spălase, zveltă, într-o rochie ușoară de muselină albă de India, Louise Pointdexter era într-adevăr neasemuit de frumoasă.

— Vai, vai, mister Stump, nu mă așteptam la una ca asta din partea dumitale ! Observ că Texasul te-a învățat să ticluiești fraze elegante. Continuînd așa, mă tem să nu-ți uiți vorba firească și simplă de altădată. După asemenea amabilități, cred că simți nevoia de o dușcă bună. Ai spus, mi se pare, că preferi un whisky, nu ? Greșesc ? Florinda, haide, ce mai stai ?

— În orice caz, dacă n-am spus-o, atunci am gîndit-o. Iar asta e aproape același lucru. Da, miss, rămîn credincios băuturii dumneavoastră americane, nu-mi plac vinurile străine. În privința asta, Texasul n-a reușit să mă schimbe.

— Mister Stump, nu subțiați whiskyul cu apă ? întrebă Florinda, aducînd un pahar pe jumătate plin cu whisky.

— Nu, drăguță, dă-o încolo de apă ! Sînt sătul de apă. Și-apoi, de azi-dimineață n-am pus pe limbă o picătură.

— Dragă mister Stump, nu se poate să bei așa, whiskyul o să-ți ardă gîtlejul. Ia puțină miere sau zahăr.

— De ce să stric bunătate de băutură ? Whiskyul e o licoare strașnică și fără farafasticurile astea. Mai cu seamă după ce l-ai învrednicit cu o privire de-a dumitale. O să vezi îndată dacă pot să-l beau nebotezat. Să-ncercăm !

Bătrînul vînător duse paharul la gură și, după trei-patru sorbituri, i-l întinse Florindei gol. Plescăiturile lui zgomotoase acoperiră exclamațiile de uimire ce scăpară fără voie tinerei creole și slujnicei sale.

— Ziceați că o să-mi ardă gîtlejul. Da' de unde ! Abia mi l-a spălat cum se cuvine. Și-acum sînt gata să stau de vorbă cu tatăl dumitale, în privința mustangului rotat.

— A, da, uitasem... Adică nu, nu asta am vrut să spun. Mă gîndeam numai că n-ai avut timp să afli nimic despre el. Ai și căpătat vești despre această minune de cal ?

— Minune, într-adevăr, e bine zis !

— Ai mai auzit ceva despre mustangul acela de cînd ai fost ultima oară pe la noi ?

— Nu numai că am auzit, dar l-am și văzut, ba, mai mult, am pus mîna pe el.

— Adevărat ?

— Da, a fost prins.

— Ce spui ! Minunată veste ! Voi fi atît de fericită să-l văd și să mă plimb cu mustangul acesta minunat ! De cînd sînt în Texas, n-am avut un cal ca lumea. Tata mi-a făgăduit să mi-l cumpere, oricît i s-ar cere pe el. Și cine-i fericitul care a avut norocul să-l prindă ?

— Un mustanger, se înțelege.

— Un mustanger ?

— Da, și încă unul care nu are pereche în toată preria. Nimeni nu se poate măsura cu el, nici la călărit, nici la aruncatul lassoului. Vrei să spui că și mexicanii dumneavoastră sînt meșteri în treaba asta ? Află că nu mi-a fost dat să văd pînă azi un mexican iscusit ca flăcăul ăsta.

— Cum îl cheamă ?

— Cum îl cheamă ? Trebuie să mărturisesc că nu i-am auzit niciodată numele întreg ; îi știu doar numele cel mic : Maurice. Pe-aici, prin împrejurimile fortului, toți îi zic Maurice-Mustangerul.

Bătrînul vînător nu era atît de pătrunzător, încît să-și dea seama de acea vie curiozitate tăinuită în ultima întrebare a fetei. Și nu observă nici împurpurarea ce i se aprinse în obraji în clipa cînd auzi răspunsul. Dar Florindei nu-i scăpă nimic.

— Ah, miss Lou ! exclamă ea. E tocmai numele tînărului și curajosului gentleman care ne-a salvat în preria neagră.

— Da — se grăbi să încuviințeze vînătorul. Abia azi dimineață am aflat și eu povestea asta. Mi-a spus-o chiar el, înainte să pornim la drum. El este. Tot el a prins și mustangul rotat. Acum vine încoace ; va fi aici

Clubul cărții digitale 2024

înainte să se întunece. Cît despre mine, eu mi-am zorit iapa mea bătrînă, ca să-l previn pe tatăl dumneavoastră despre mustangul rotat. Pentru dumneavoastră am făcut asta, miss Louise.

— O, cît eşti de bun, mister Stump! Îţi sînt foarte, foarte recunoscătoare. Acum te rog să mă ierţi, dar trebuie să te părăsesc. De altfel, cred că nici tata nu mai zăboveşte. Azi avem invitaţi şi trebuie să rînduiesc totul. Florinda, îngrijeşte să se servească lui mister Stump o gustare. Vezi, cît mai repede. Uite ce e, mister Stump — urmă fata, apropiindu-se de vînător şi coborînd deodată glasul — dacă tînărul... tînărul acela soseşte după ce ne vin musafirii, ai grijă, te rog, să fie tratat cum se cuvine, fiindcă mă gîndesc că nu cunoaşte pe nimeni. Aici pe verandă avem vin şi tot aici au să se aducă şi gustările. Înţelegi ce vreau să spun, mister Stump?

— Să mă ia dracu dacă înţeleg ceva, miss Louise! Am înţeles totul, cu băutura şi celelalte, dar nu mă dumiresc despre ce tînăr e vorba.

— Ei, cum aşa? Tînărul care aduce mustangul!

— A, Maurice-Mustangerul! Va să zică despre el e vorba. Trebuie să te previn prieteneşte că pe flăcăul ăsta l-ar jigni ospitalitatea printr-o a treia persoană. Căci el, aşa cum se spunea odată la noi, în Mississippi, e mîndru ca un Pointdexter! Mă ierţi că vorbesc aşa. Am uitat că am în faţa mea pe miss Pointdexter, care, dacă nu-i cel mai mîndru, oricum e cel mai frumos reprezentant al acestei familii.

— O, mister Stump, poţi să spui tot ce-ţi trece prin minte. Ştii doar că n-am să mă supăr niciodată pe dumneata, bunul nostru uriaş. Ce-ai vrut să spui, vorbind de ospitalitatea printr-o a treia persoană?

— Am vrut să spun că n-are nici un rost să ofer eu, în casa dumneavoastră, băutură sau gustări lui Maurice-Mustangerul. Dacă n-o va face tatăl dumneavoastră însuşi, va pleca fără să se atingă de nimic. Înţelegi, miss Louisse, el nu-i un om pe care să-l poţi trimite la bucătărie.

Tînăra creolă nu răspunse îndată. Părea descumpănită. Rămase tăcută cîteva clipe, chibzuind cu încordare.

— Bine, mister Stump, atunci nu te mai îngriji de asta — spuse ea în cele din urmă. Dumneata nu-i oferi nimic. Dar anunţă-mă de îndată ce soseşte. Dacă se întîmplă să sosească în timpul mesei, te rog să fii bun şi să-l reţii. Îmi promiţi?

— Bine, asta o pot face.

— Am să-l invit eu însămi să ia o gustare.

— În felul ăsta, miss, mă tem că o să-l faci să nu se mai atingă de nimic. Pînă şi un lup flămînd ar uita de foame, dacă te-ar vedea. Cînd veneam încoace, eram hămesit, încît aş fi înghiţit şi un curcan crud. Şi uite, acuşi nu-mi mai trebuie mîncare. Stau aşa şi o lună întreagă, fără să pun nimic în gură.

Louise izbucni într-un rîs răsunător.

— Ah, bunul nostru uriaş! rosti ea, cu o voioasă dojană în glas. Nu-mi vine să cred că-ţi piere aşa uşor pofta de mîncare... A, uite-i pe Pluto şi pe Florinda... aduc ceva care să-ţi ţină o companie mai plăcută decît a mea. Te las, mister Zeb, la revedere!

În clipa aceea, în uşa bucătăriei se ivi Florinda, cu o tavă în mîini, urmată de Pluto, care purta şi el o tavă, ceva mai mare şi încărcată zdravăn.

Cu pasul uşor şi plin de voioşie, Louise coborî de pe verandă. Trezindu-se singură în camera ei, căzu iarăşi pe gînduri. „El este soarta mea, simt asta, mi-e teamă să-i ies înainte şi n-am putere nici să-l ocolesc. Nu mă simt în stare să o fac şi nici nu vreau!“

12

ÎMBLÎNZIREA MUSTANGULUI

Azoteea este locul cel mai plăcut dintr-o locuinţă mexicană. Drept podea — acoperişul plat al haciendei; drept acoperiş — bolta albastră a cerului. Pe vreme frumoasă — şi în părţile acestea cu climă binecuvîntată, vremea e întotdeauna frumoasă — azoteea capătă întîietate asupra salonului. În ceasurile după-amiezii, cînd soarele

în asfințit scaldă într-o lumină trandafirie crestele înzăpezite ale munților Orizaba, Popocatepetl și Taluca, de aici de sus vezi adesea cîte un caballero mexican, în costumul lui împodobit cu o mulțime de găitane, fălindu-se dinaintea unei frumoase seniorite și aruncîndu-i drept în față fumul țigării. Iar *doncella*, cu ochii ei negri, ascultă în tăcere declarațiile de dragoste ; oare ascultă, într-adevăr ? Poate că nici nu aude ce i se spune și, cu inima grea, privește hacienda depărtată unde locuiește un alt *caballero*, acela pe care îl iubește ea.

A petrece orele amurgului sus, pe azotee, e un obicei îndrăgit în orice casă mexicană. Nimic mai firesc deci ca și familia plantatorului din Louisiana să urmeze această plăcută tradiție.

În seara aceea, după terminarea mesei, oaspeții se adunară cu toții sus, pe azotee, preferînd-o salonului. Soarele în asfințit își arunca razele sale piezișe asupra unei societăți vesele și strălucitoare, cum rar se văzuse pe azoteea Casei del Corvo. Nici în vremurile de altădată, cînd primul stăpîn al casei poftea la el pe hidalgii localnici, nici atunci n-ai fi întîlnit aici femei atît de frumoase și bărbați atît de impunători. Oaspeții sosiți astă-seară ca să-l felicite pe Woodley Pointdexter cu prilejul instalării în noua locuință aparțineau societății alese din settlementul Leonei, dar și din locuri mai depărtate. Unii erau din Gonselsa, din Castroville și chiar din San-Antonio — vechi prieteni ai plantatorului, care emigraseră ca și el în Texasul de sud-vest ; mulți dintre aceștia străbătuseră călare peste o sută de mile, numai ca să nu lipsească de la această sărbătoare. Iar plantatorul nu-și crutase nici banii, nici eforturile pentru a da fastul cuvenit acestei seri. Uniformele strălucitoare ale ofițerilor din fort, invitați și ei cu toții, muzica militară, minunatele vinuri vechi din pivnițele Casei del Corvo, totul dădea petrecerii o strălucire nemaivăzută încă pe malurile Leonei.

Cea mai aleasă podoabă a serii era însă fermecătoarea fiică a plantatorului. Sute de ochi stăteau ațintiți asupra

ei, unii cu încîntare, alții cu invidie. În mulțimea strălucitoare a oaspeților se afla un om care o privea mai stăruitor decît toți, urmărind-o fără încetare și căutînd să-i surprindă orice gest. Omul acesta era Casey Calhown, vărul ei. Fata nu putea pleca nicăieri fără să nu-l aibă pe urme. Se ținea de ea ca o umbră peste tot. Ba urca, ba cobora scara, ba se oprea și stătea rezemat într-un colț, cu un aer de prefăcută nepăsare, dar nu o slăbea din ochi pe frumoasa creolă. Părea ciudat faptul că nu lua în seamă felul cum răspundea fata la complimentele cu care o copleșeau bărbații din jur, dornici să-i cîștige măcar un zîmbet. Nici atenția vădită a dragonului Hencock nu părea să-l neliniștească pe Callhown. Abia după ce urcară pe azotee, se trădă Casey Callhown. Cei aflați în jurul lui băgară de seamă privirea stăruitoare cu care el o urmărea pe Louise ori de cîte ori ea se apropia de parmaclîc și scruta depărtarea. Nimeni nu știa de ce face asta. Nimeni, în afară de Casey Callhown. Avea el unele bănuieli care-l rodeau într-ascuns. Iar atunci cînd, în razele aurii ale asfințitului, apăru în prerie un grup în care cei de pe azotee recunoscură o herghelie de cai, căpitanul nu mai avu nici o îndoială : știa cine se află în frunte. Louise zărise grupul cu mult înainte să atragă atenția oaspeților, după norul de praf din zare. Ce-i drept, nu se vedea prea lămurit, și numai cine privea cu încordare putea să-l zărească.

— Cai sălbatici ! rosti maiorul, comandantul fortului Indge, uitîndu-se prin binoclu. Cineva îi mînă încoace — adăugă el, ducînd din nou binoclul la ochi. A, acum văd : e Maurice-Mustangerul. El ne aduce cai din cînd în cînd. Se pare că se îndreaptă chiar spre Casa del Corvo, mister Pointdexter.

— Tot ce se poate — răspunse plantatorul. Mustangerul mi-a promis să-mi facă rost de vreo două-trei duzini de cai și se vede că-i și aduce. Da, nu ne-am înșelat — întări el, ducînd binoclul la ochi.

— El e călărețul, sînt sigur ! spuse fiul plantatorului. Îl recunosc pe Maurice Gérald !

Fiica plantatorului se prefăcea nepăsătoare față de cele ce se petreceau în jur, dar surprinse privirea arză-

toare și plină de venin a vărului. În cele din urmă, pîlcul de cai sălbatici se apropie. În frunte se afla într-adevăr Maurice-Mustangerul, care trăgea după sine mustangul rotat.

— Ce cal splendid! exclamară cîteva glasuri atunci cînd mustangul fu adus în fața casei.

— Cred că merită să privim mai de aproape un asemenea exemplar! zise energica soție a maiorului. Propun să coborîm cu toții. Ce zici, miss Pointdexter?

— O, da, desigur! încuviință tînăra gazdă, în mijlocul unui cor de glasuri: „Să coborîm, să coborîm!“

Conduse de soția maiorului, doamnele se precipitară în jos pe scara de piatră, iar bărbații le urmară îndată. După cîteva clipe, mustangerul — care nici nu apucase să coboare din șa — se pomeni înconjurat de această aleasă societate, dimpreună cu mîndra-i prizonieră. Henry Pointdexter o luă înaintea tuturor, salutîndu-l călduros. Louise și Maurice se mulțumiră să încline ușor din cap: un salut mai prietenesc putea trece drept familiaritate și e îndoielnic că ar fi fost pe placul celorlalți. Dintre doamne, singură soția maiorului îi ură bun sosit cu un aer mai amical, dar în tonul ei se simțea multă îngăduință. În schimb, mustangerul fu răsplătit de privirea fugară, dar plină de tîlc, a tinerei creole. De altfel, nu numai în ochii Louisei se citea bunăvoință. Deși prăfuit de drum, mustangerul era foarte chipeș. Cele peste douăzeci de mile străbătute păreau să nu-l fi obosit cîtuși de puțin. Vîntul de stepă îi îmbujorase obrajii, gulerul desfăcut al cămășii lăsa să i se vadă gîtul puternic și arămit de soare, subliniind frumusețea bărbătească a tînărului irlandez. Întreaga-i înfățișare mărturisea forță, vigoarea unui trup oțelit. Drăgălașa nepoată a comisarului îi zîmbi încîntată. Se spunea că nici soția comisarului nu pregeta să-i arunce mustangerului cîte o privire, dar asta nu era pesemne decît o calomnie, care pornea de la soția doctorului — o bîrfitoare cunoscută în întreg fortul.

— Desigur, acesta-i calul de care vorbea Zeb Stump — spuse Pointdexter, cercetînd mustangul.

— Da, chiar așa — întări bătrînul vînător, apropiindu-se de Maurice ca să-l ajute. E adevărul adevărat, mister Pointdexter. Iată mustangul de care vorbeam. De altfel, puteți să vă convingeți și singur. Flăcăul ăsta l-a prins înainte să-i spun eu ceva. Noroc c-am picat la timp. Altminteri, putea să încapă pe alte mîini, și asta ar fi mîhnit-o mult pe miss Louise.

— Așa e, mister Stump. Ai fost foarte atent față de mine. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc — adăugă Louise.

— Să-mi mulțumești? Vrei poate să spui c-ai vrut să-mi faci o plăcere! Asta nu-i greu pentru dumneata. Și dacă stai să judeci bine, eu n-am făcut nimic deosebit: doar m-am plimbat prin prerie! Iar dacă am și prilejul să admir o fată frumoasă, călare pe calul ăsta, și încă cu pălăria aceea cu pană și cu fusta cu trenă, apoi asta îl răsplătește îndeajuns pe bătrînul Zeb Stump, chiar de-ar fi gonit pentru asta de la un cap la altul al munților Stîncoși.

— Oh, mister Stump, ești un lingușitor fără pereche! Uită-te în jur și ai să vezi femei care merită mai mult decît mine complimentele dumitale.

— Bine, bine! făcu Zeb, aruncînd o privire fugară asupra doamnelor de față. Nu zic ba, aici se află multe femei frumoase. La naiba, multe femei frumoase, chiar așa, dar știi cum se spunea la noi în Louisiana: Louise Pointdexter e una singură...

Discursul galant al lui Zeb Stump stîrni o explozie de rîsete, numai că foarte puține femei rîdeau.

— Vă datorez două sute de dolari — se adresă plantatorul lui Maurice, arătînd spre mustangul rotat. Dacă nu mă înșel, aceasta e suma căreia ați convenit cu mister Stump?

— Eu n-am luat parte la nici o înțelegere — răspunse mustangerul, cu un zîmbet plin de înțeles. În plus, nu pot primi banii, calul nu e de vînzare.

— Vorbești serios? mormăi plantatorul, cu un aer de demnitate jignită, dîndu-se un pas înapoi.

Atît prietenii plantatorului cît și ofițerii din fort nu-și putură ascunde uimirea. Două sute de dolari pentru un

mustang neîmblînzit, cînd prețul obișnuit era de zece-douăzeci de dolari! Se vede că mustangerul nu era în toate mințile!

— Mister Pointdexter — continuă Maurice — mi-ați plătit atît de bine ceilalți mustangi, chiar înainte să-i fi prins, încît am să vă cer îngăduința să vă răsplătesc și eu. Este un obicei de-al nostru, irlandez. Pe la noi se obișnuiește să faci un dar, însă nu celui cu care închei o înțelegere, ci unui membru al familiei sale. Mi se îngăduie să introduc acest obicei irlandez și în Texas?

— Se înțelege că da! Nici vorbă! răsunară cîteva glasuri.

— N-am nimic împotrivă, mister Gérald — încuviință plantatorul, renunțînd la conservatorismul său în fața opiniei celorlalți. Voia dumitale!

— Vă mulțumesc, domnilor, vă mulțumesc — rosti mustangerul, cu demnitate, înclinîndu-se ușor. Calul mi-a căzut în mîini printr-o fericită întîmplare. Și dacă miss Pointdexter va fi de acord să-l primească, mă voi simți mai mult decît răsplătit pentru cele trei zile de goană, pînă am prins această iapă sălbatică. Cea mai cochetă dintre cochete s-ar fi lăsat parcă mai ușor cucerită.

— Primesc darul dumneavoastră, sir, și-l primesc cu recunoștință — vorbi tînăra creolă, făcînd un pas înainte. Numai că mi se pare... — arătă ea spre cal, uitîndu-se în același timp întrebător în ochii mustangerului — mi se pare că prizoniera dumneavoastră nu-i îmblînzită. Văd că tremură toată, înspăimîntată, și pesemne că va azvîrli frîul dacă n-o să-i fiu pe plac. Și atunci, ce-mi rămîne de făcut, sărmana de mine?

— Așa e, Maurice! interveni maiorul, fără să înțeleagă sensul tainic al acestor cuvinte adresate mustangerului, singurul care le pricepuse. Miss Pointdexter are dreptate. Calul nu-i deprins să poarte un călăreț în spinare, asta-i limpede. Te rog deci, prietene dragă, să-l deprinzi dumneata. Vă asigur — se întoarse maiorul spre cei din jur — că merită să vedeți un asemenea spectacol! Haide, Maurice, să vedem și noi această sălbăticiune a preriei! Pînă și ea parcă abia așteaptă să-ți pună iscusința la încercare!

— Aveți dreptate, domnule maior: abia așteaptă, într-adevăr! răspunse mustangerul, aruncînd o privire iute, dar nu asupra prizonierei sale, ci asupra tinerei creole, care se trăsese înapoi, ascunzîndu-se în mulțimea oaspeților.

— E un fleac pentru tine, Maurice! o ținea într-una maiorul. Ochii îi ard ca un foc diavolesc, dar pun prinsoare că tu ai să scoți toți dracii din ea. Haide, să te vedem!

Mustangerul nu putea să nu primească propunerea maiorului. Era o provocare vădită. Pe iscusința unui călăreț se pune mare preț în Texas. Maurice își arătă încuviințarea sărind iute din șa și dînd frîul lui Zeb Stump. Se apropie îndată de mustangul rotat și rugă să se elibereze locul. Oaspeții îi îndepliniră dorința fără întîrziere, cei mai mulți întorcîndu-se pe azotee. Prinzînd falca de sus a mustangului cu lassoul și petrecîndu-l strîns pe după gît, în chip de frîu, Maurice îi sări pe neașteptate în spinare. Mustangul cunoștea pentru întîia oară o asemenea jignire: un nechezat răsunător și plin de mînie veni să-i mărturisească împotrivirea față de acest atentat la libertate.

Mustangul se ridică brusc pe picioarele dindărăt și rămase așa cîteva clipe, ca încremenit. Călărețul nu-și pierdu cumpătul, îi încolăci strîns grumazul cu brațele, făcîndu-se una cu calul, care altminteri s-ar fi prăvălit pe spate, strivindu-l. Mustangul începu atunci să salte pe loc, așa cum fac de obicei caii sălbatici în această împrejurare. Călărețul era într-o situație deosebit de grea, putea să fie zvîrlit la pămînt în orice clipă. Mustangerul, sigur pe sine, renunțase la șa, deși în aceste momente i-ar fi fost de mare folos și șaua, și scările. Făcuse asta cu bună-știință, vrînd să nu-și știrbească cu nimic faima de îmblînzitor de mustangi. Și o scoase cu bine la capăt, se înțelege. În clipa cînd calul se săltă pentru prima oară, el se răsuci cu repeziciune, cuprinzîndu-i strîns crupa cu brațele și înfigîndu-și botul cizmelor în grumaz. De două sau de trei ori la rînd încercă sălbaticul mustang să-l azvîrle pe călăreț la pămînt, dar

de fiece dată fu nevoit să se recunoască învins de iscusința acestuia. În cele din urmă, înțelegînd că toate sforțările sale sînt zadarnice, calul se potoli ca prin farmec, apoi se smuci brusc din loc și o porni în goană prin prerie.

Oaspeții rămaseră nemișcați, așteptînd în tăcere întoarcerea lui Maurice. Sus, pe azotee, se auziră nu o dată șoapte de teamă. Credeau că mustangerul va fi omorît sau schilodit. Era cineva care chiar dorea asta. În același timp, pentru altcineva dintre cei de față, asta însemna moartea. Ce o făcuse oare pe Loiuse Pointdexter, fiica unui mîndru plantator, vestită pentru frumusețea ei, să se simtă atrasă de un biet vînător de cai din Texas — iată un lucru pe care nici ea însăși nu-l înțelegea. Louise își dădea seama că în sufletul ei s-a aprins un interes ciudat pentru omul acesta atît de deosebit de toți cei pe care îi întîlnea în înalta societate. Își dădea seama, de asemenea, că acest simțămînt, în loc să se stingă, devine tot mai puternic. Inima Louisei începu să zvîcnească furtunos în clipa cînd Maurice-Mustangerul apăru călare pe mustangul îmblînzit, care nu mai încerca să azvîrle călărețul din spinare, ci îl recunoștea cu supunere drept stăpîn.

— Miss Pointdexter ! spuse mustangerul, sărind la pămînt, fără să bage în seamă furtuna de aplauze ce-l întîmpină. Aș putea să vă rog să vă apropiați, să aruncați lassoul de gîtul calului și să-l duceți în grajd ? Dacă veți face lucrul acesta, el va socoti că dumneavoastră l-ați îmblînzit și vă va asculta întotdeauna.

O femeie prefăcută ar fi căutat să scape de o asemenea propunere. O cochetă ar fi respins-o, iar o fată sfioasă s-ar fi speriat, pur și simplu. Louise Pointdexter, fără să șovăie o clipă și fără cea mai mică umbră de cochetărie sau de frică, se ridică îndată. Urmînd întocmai sfaturile mustangerului, ea luă funia împletită din păr de cal și o aruncă pe după gîtul mustangului îmblînzit, pe care îl duse apoi în grajdul Casei del Corvo. Cuvintele mustangerului îi sunau mereu în urechi, găsindu-și ecou în inima ei : „El va socoti că dumneavoastră l-ați îmblînzit și vă va asculta întotdeauna“.

UN PICNIC ÎN PRERIE

Zorii trandafirii prinseră să lumineze piața fortului Indge. În fața locuințelor ofițerești se vedea un furgon de mărime mijlocie, la care era înhămată o pereche de catîri mexicani. Judecînd după nerăbdarea cu care băteau din copite, dădeau din coadă și mișcau din urechi, ghiceai lesne că așteaptă acolo de multă vreme. Nerăbdarea catîrilor prevenea totodată orice gură-cască să nu se apropie prea mult, ca nu cumva patrupedele să-i blagoslovească cu vreo copită. Noroc că nu se vedea nimeni prin preajmă. În pîcla zorilor deslușeai acolo o siluetă de uriaș, cu o pălărie de pîslă pe cap. Nu era greu să-l recunoști pe încercatul vînător Zeb Stump. Călare pe bătrîna lui iapă, stătea locului ca țintuit. O mișcare febrilă se observa în jur. Niște mogîldețe foșfoteau încolo și încoace, de la furgon spre locuințele ofițerilor și înapoi. Vreo zece la număr, se deosebeau între ele fie prin îmbrăcăminte, fie prin culoarea pielei. Cei mai mulți erau soldați din armata neregulată. Doi erau pesemne bucătari, restul — ordonanțe ale ofițerilor. Dintre aceștia din urmă atrăgea în chip deosebit atenția un negru, care se plimba plin de importanță de colo-colo. Era lacheul maiorului, comandantul fortului. Conducerea grupului o avea un sergent în uniformă. El trebuia să încarce furgonul cu provizii și băuturi. În ciuda belșugului de bucate și vinuri, între cei ce luau parte la pregătirile pentru picnic se găsea și un nemulțumit. Acesta era Zeb Stump.

— Ascultă, șefule ! se adresă el sergentului. Nu simt miros de porumb și nici n-am băgat de seamă să fi încărcat așa ceva în furgon. Acolo, în prerie, se va mai găsi cîte cineva care să-l prefere tuturor mofturilor astea franțuzești, ca, bunăoară, „șampania“ — mi se pare că așa-i spuneți vinului franțuzesc, nu ?

— Să preferi porumbul, șampaniei ? Vorbești de cai, mister Stump, ia spune ?

— La naiba cu caii tăi! Nici pomeneală de porumbul cailor. Mă gîndesc la whiskyul de Monongahel!

— Aaa, acum totul e limpede! Ai perfectă dreptate, mister Stump! Nu trebuie să uităm de whisky. Parcă am şi văzut pregătită o garafă, numai bună pentru picnic.

— Chiar aşa, don' sergent! se auzi ordonanţa maiorului, care tocmai se apropia de furgon, aducînd o garafă pîntecoasă.

Socotind că pregătirile sînt terminate, bătrînul vînător începu să dea semne de nerăbdare.

— Ei, şefule, ce zici, e gata totul? Ar fi timpul s-o luăm din loc!

— Încă niţel, mister Stump. Bucătarul zice să mai stăm pînă se frig puii. Adineauri i-a întors în tigaie.

— Înghiţi-l-ar pămîntul să-l înghită cu puii lui cu tot! Puii nu fac nici două parale pe lîngă curcanul sălbatic din prerie. Pînă şi maiorul i-a prins gustul. Nu degeaba mi-a spus să-i aduc un curcan bun. Cum vrei să vînezi un curcan sălbatic, cu soarele ridicat pe cer? Şi cu căruţa asta hodorogind în urmă! Poftim de mai vînează! Ehei, şefule, nu-ţi închipui că sălbăticiunile-s neroade ca soldaţii din fort! Curcanul sălbatic e cel mai iute din toată suflarea preriei. Ca să-l poţi păcăli, trebuie să te scoli o dată cu soarele, dacă nu şi mai devreme.

— E drept, mister Stump, don' maior se bizuie pe iscusinţa dumitale de vînător şi speră să guste azi dintr-un curcan.

— Ţi-o spun deschis, prietene: maiorul vostru nu vrea plocon numai un curcan, dar şi niscaiva fripturică de bizon, deşi de vreo douăzeci de ani n-a mai văzut nimeni bizon. Adevărat, am auzit că scriitorii europeni scriu în cărţile lor tocmai pe dos, mai cu seamă franţujii. Ei, dar asta, cum se zice, e o chestie de conştiinţă. Azi nu se mai găsesc bizoni pe meleagurile noastre. Au fost stîrpiţi cu desăvîrşire... În schimb găseşti din belşug urşi, cerbi, ţapi şi curcani sălbatici. Toate bune, dar dacă vrei să faci rost de vînat pentru prînz, trebuie să iei gustarea de dimineaţă cu noaptea-n cap. Pe scurt, şefule, dacă ţii ca oaspeţii tăi simandicoşi să mestece curcan la prînz, atunci porunceşte s-o pornim.

Vorba convingătoare a bătrînului vînător îşi atinse scopul şi, curînd, furgonul se urni din loc. În urmă veneau cîţiva soldaţi albi şi negri. În fruntea convoiului mergea Zeb Stump, călare pe bătrîna lui iapă, arătînd celorlalţi drumul prin stepa largă dintre Leona şi Rio de Nueces.

Nu trecură nici douăzeci de minute şi în piaţa fortului începu să se înfiripeze un alt grup. Apărură doamne călare, însoţite de bărbaţi — prieteni şi rude. Se adunară aici aproape toţi invitaţii de la petrecerea lui Pointdexter. Veni şi plantatorul însoţit de fiul său Henry, de nepotul său Casey Callhown şi de fiica sa Louise. Tînăra creolă călărea pe mustangul rotat. Picnicul se organizase în cinstea lui Pointdexter. Maiorul şi ofiţerii erau gazde, iar plantatorul şi prietenii săi, invitaţi. Pentru a distra oaspeţii, se plănuise o vînătoare de cai sălbatici. Locul potrivit pentru o asemenea treabă putea fi numai preria, începînd de la vreo douăzeci de mile de fort. Iată de ce trebuiau să pornească devreme la drum şi să ia cu ei provizii îndestulătoare. În clipa cînd razele soarelui începură să se zbenguie pe faţa de oglindă a apelor Leonei, grupul excursioniştilor, însoţit de douăzeci de dragoni călare, era gata de drum. Ca şi grupul care plecase mai înainte cu furgonul, aveau şi ei o călăuză, dar nu era bătrînul vînător Zeb, cu haina lui decolorată şi cu pălăria lui veche de pîslă, ci tînărul şi chipeşul vînător de cai sălbatici, într-un pitoresc costum de mustanger mexican.

— La drum, Maurice! strigă maiorul cînd văzu adunată toată lumea şi, adresîndu-se celor de faţă, adăugă: Doamnelor şi domnilor, tînărul acesta este un excelent vînător şi cunoscător al cailor sălbatici. Dacă există cineva în Texas capabil să ne arate cum se vînează mustangii, atunci omul acesta nu poate fi decît Maurice-Mustangerul.

— Nu merit asemenea laude, domnule maior — zise tînărul irlandez, înclinîndu-se politicos. Nu vă pot făgădui decît să vă arăt locul unde se găsesc mustangi.

„Cît e de modest!“ se gîndi în sinea ei Louise. Aproape în aceeași clipă, voiosul convoi de călăreți, în frunte cu mustangerul, o porni la drum. Pentru cei din Texas e o nimica toată să străbați douăzeci de mile prin prerie. Făcură distanța în mai puțin de trei ore. Călătoria se sfîrși cu bine — dacă nu punem la socoteală faptul că toată lumea avea o foame de lup. Din fericire, furgonul cu provizii nu se lăsă așteptat și, cu mult înainte de ora prînzului, voiosul grup se așeză să mănînce la umbra unui nuc uriaș de pe malul lui Rio de Nueces.

14

MANADA

Excursioniștii noștri nici nu puteau găsi un loc mai nimerit pentru vînătoare și un popas mai vesel decît acela ales de Maurice Gérald. Vinurile scumpe din pivnițele de la San-Antonio începură să spumege în cupe, iar larma voioasă a glasurilor răsuna pînă departe în prerie. Bolta cerului părea mai albastră și verdeața ierburilor mai vie.

— Mustenos! se auzi pe neașteptate strigătul unui vaquero[1] mexican.

Maurice goli iute paharul pe care-l ținea în mînă și sări pe cal.

— Cavallada[2]? întrebă el.

— Nu, manada — răspunse mexicanul.

— Ce tot trăncănesc ăștia? mormăi căpitanul Calhown.

— Mustenos e numele mexican al mustangului — lămuri maiorul. Manada este o herghelie de iepe sălbatice. În perioada asta, iepele se țin în grup, separat de armăsari, numai dacă...

— Dacă ce? îl întrerupse nerăbdător căpitanul.

— Numai dacă nu sînt atacate de măgari — răspunse maiorul, cu un aer naiv.

[1] Vaquero — păstor călare în Texas.
[2] Cavallada — herghelie de armăsari sălbatici.

Toți izbucniră în rîs. Între timp, manada se apropiase.

— Pe cai! răsunară glasuri din toate părțile.

După cît se părea, herghelia gonea acum pe creasta dealului unde stătea acel vaquero care o zărise. Mexicanul sări în șa. După o clipă se afla în mijlocul hergheliei, cu lassoul în mînă. Iepele goneau turbat, fornăind sălbatic, ca și cum ar fi vrut să scape de un urmăritor nevăzut, fără să ia în seamă nici furgonul, nici călărețul.

— Sînt urmărite! spuse Maurice, văzînd animalele scoase din minți. Ce se petrece acolo, Crespino? strigă el către un mexican; de la postul său, acesta trebuia să vadă cine gonește herghelia.

Rămaseră tăcuți, în așteptare, cu o expresie de teamă și neliniște întipărită pe față.

— E măgarul sălbatic! se auzi un răspuns în spaniolă.

— Masculul! adăugă Crespino.

— Chiar așa! Trebuie să-l oprim cu orice chip pe ticălosul ăsta, altfel ne strică toată vînătoarea. Cît timp măgarul sălbatic gonește după o herghelie, nici o putere din lume nu poate s-o oprească... Ia vezi, e departe?

— E aproape de tot, don Mauricio, vine drept spre mine!

— Încearcă și aruncă lassoul. Dacă nu-l prinzi, împușcă-l! Trebuie să isprăvim cu el într-un fel.

Aproape nimeni dintre invitați nu știa în ce constă puterea urmăritorului. Singur mustangerul putea să înțeleagă ce ascund aceste cuvinte: „Măgarul sălbatic, masculul“...

— Maurice, explică-mi, ce se petrece? îl rugă maiorul.

— Priviți într-acolo — arătă mustangerul spre o culme de deal.

Pe creasta dealului gonea cu o repeziciune uimitoare, de-ai fi zis că zboară, dobitocul pe care toți erau obișnuiți să-l socotească întruchiparea încetinelii și a prostiei — un măgar sălbatic — aproape tot atît de voinic ca și iepele pe care le urmărea. În goana lui bezmetică, chiar dacă nu ținea pasul cu herghelia, nici în urmă nu rămînea. Invitații abia apucară să schimbe cîteva cuvinte, că iepele sălbatice ajunseseră aproape de tot. Deodată —

ca şi cum abia atunci ar fi zărit călăreţii — herghelia uită de urmăritor şi se abătu într-o parte.

— Rămîneţi pe loc, domnilor. Stăpîniţi caii! răsună vocea lui Maurice Gérald. Cunosc locul unde le place să pască. Acum, într-acolo aleargă. Ne vom duce şi noi acolo: va fi o vînătoare straşnică. Aici s-ar împrăştia prin crîng şi nu le-am mai vedea. Oh, senor Crespino, trimite odată un glonţ nemernicului ăsta! Doar îl ai în bătaia puştii!

Mexicanul desprinse iute de la oblînc o puşcă cu ţeava scurtă — o escopetă — ochi şi trase. La auzul împuşcăturii, măgarul scoase un răget furios. Nu era însă decît un răspuns la provocare. Crespino pesemne că nu-l nimerise.

— Trebuie să-l opresc cu orice preţ! strigă mustangerul. Altfel îşi continuă urmărirea pînă la noapte.

Smuci frîul şi dădu pinteni calului. Castro ţîşni ca o săgeată în urma măgarului sălbatic. În cîteva clipe, calul şi stăpînul său se aflau la distanţa unei aruncături de lasso de urmăritorul hergheliei. După încă o clipă, laţul lassoului azvîrlit cu o iuţeală fulgerătoare se lăsă peste urechile lungi ale măgarului. Maurice întoarse calul brusc, lăsînd lassoul să se desfăşoare. Castro se înţepeni supus în loc, aşteptînd să se întindă funia. Măgarul, care gonea înainte, se opinti pe neaşteptate în laţ şi, ridicîndu-se pe picioarele dindărăt, se prăbuşi greoi pe spate, ca străpuns în inimă de un glonţ.

Era doar ameţit, nu sugrumat, şi mexicanul îl ucise cu o lovitură de cuţit.

*

* *

Toţi aşteptau să vadă ce va face Maurice. Între timp, el desfăcuse laţul de pe gîtul măgarului sălbatic şi se apucase să-şi strîngă colac lassoul. Deodată, în mişcările irlandezului se simţi din nou graba. În clipa următoare se aruncă din nou în şa. Pesemne că-l alarma ceva şi de astă dată.

Louise Pointdexter galopa pe mustangul rotat, hotărîtă parcă să-i întreacă pe toţi în urmărirea hergheliei.

Singur Maurice ghicise ce se ascundea în purtarea mustangului. Vînătorul îşi dăduse seama că herghelia care trecuse prin faţa lor era chiar herghelia mustangului rotat. Fără îndoială că, văzîndu-şi vechile tovarăşe, iapa, cu călăreaţa în spinare, alerga să se alăture iarăşi hergheliei. Curînd, toţi îi ghiciră gîndul. Într-o pornire galantă, Callhown, Hencock şi Crossman se aruncară în urma fetei. Alţi vreo zece tineri — plantatori, avocaţi, judecători — le urmară pilda. Fiecare visa să devină eroul acestei urmăriri, dar aproape nici unul nu era îngrijorat, întrucît o ştiau pe Louise Pointdexter o călăreaţă iscusită.

Un şes nesfîrşit şi neted ca arena unui circ se aşternea în faţa tinerei creole. Mustangul rotat va goni aşa pînă va obosi. Era îndoielnic ca Louise să fie ameninţată de vreo primejdie. Un singur om nu împărtăşea această părere: mustangerul. El se avîntă ultimul în urma Louisei. Zăbovise ca să-şi strîngă lassoul. Deodată, iată-l în şa, pornind în urmărire. Ceilalţi apucaseră să i-o ia cu mult înainte. În frunte galopa Callhown, Hencock şi Crossman veneau după el, la mică distanţă. În spatele lor goneau ceilalţi.

În scurt timp, Maurice, pe murgul său, îi întrecu rînd pe rînd pe toţi, apoi îl întrecu şi pe căpitan, care-l blestemă în gînd, plin de o furie neputincioasă.

Soarele amiezii lumina un tablou cu totul neobişnuit. O herghelie de cai sălbatici gonea cu o iuţeală uimitoare prin preria nemărginită. O iapă din aceeaşi herghelie, cu o călăreaţă în spinare, gonea la vreo cinci sute de paşi în urmă. Cam la aceeaşi distanţă, pe un cal murg, gonea un călăreţ în pitorescul port mexican, iar în urma lui, departe, venea un şir întreg de alţi călăreţi. În spatele tuturor galopa un pîlc de dragoni, abia desprins de un grup de doamne şi de domni care gesticulau agitaţi.

După vreo douăzeci de minute, tabloul se schimbă. Eroii erau aceiaşi, numai poziţia lor era alta: manada se depărtase şi mai mult de mustangul rotat, mustangul de murg, iar ceilalţi călăreţi aproape că nici nu se mai ve-

Clubul cărţii digitale 2024

deau. Un vultur doar i-ar fi putut zări cu ochiul său ager, din înaltul cerului de safir. Iepele sălbatice, mustangul rotat cu stăpîna sa, murgul cu călărețul lui rămăseseră singuri în largul preriei.

15

FUGARA E AJUNSĂ DIN URMĂ

Aprigă urmărire continuă încă o milă, fără schimbări deosebite. Iepele sălbatice goneau ca și mai înainte, dar acum nu mai erau înnebunite de spaimă, nu mai fornăiau și nu mai nechezau. În spatele hergheliei se auzea din cînd în cînd nechezatul mustangului rotat, însă tovarășele lui de odinioară nici nu păreau să-l bage în seamă. Louise stătea liniștită în șa, fără să bănuiască nimic. În schimb, călărețul de pe calul murg părea stăpînit de o adîncă îngrijorare. Întreaga-i înfățișare mărturisea deznădejde și spaimă.

— Mai repede, Castro! își îmboldea Maurice fugarul, plin de nerăbdare. Ce-ai pățit astăzi? Data trecută ai izbutit să o ajungi din urmă, ce-i drept, cu oarecare greutate. Dar acum poartă pe cineva în șa. Acum poartă în șa ființa care mi-e mai scumpă decît orice pe lume și pentru care aș jertfi viața mea cît și a ta. Mai repede, mai repede! Ce se întîmplă dacă o pierd din vedere? Va pieri, fără îndoială! Și Maurice gonea mereu, fără să-și ia ochii de la fata ce se depărta din ce în ce mai mult. Din vreme în vreme, măsura neliniștit cu privirea distanța dintre ei. „N-ar fi mai bine să o strig? îl fulgeră un gînd. Poate că m-aude. Dar o să înțeleagă ce-i spun, o să-și dea seama că vreau s-o previn? Slabă nădejde!" Și Maurice renunță la gîndul acesta. Pe de o parte, spera să ajungă totuși din urmă iapa fugară, pe de altă parte știa bine că nu cu vorbe va izbuti să o oprească. Păstrase tot timpul în suflet nădejdea că se va apropia într-atît, încît să poată arunca lassoul de gîtul mustangului, silindu-l să i se supună. Treptat-treptat i se spulberă și această nădejde.

Manada se zărea acum gonind prin hățișurile dese din partea locului. Ici-colo, ele se contopeau în cringuri întinse. O nouă neliniște se ivi în sufletul mustangerului. Louise putea să fie purtată într-acolo și să dispară din ochii lui, în crîngurile cu cărări întortocheate. Priveliști îngrozitoare începură să i se perinde prin minte, una mai sumbră decît alta: nu vedea decît beznă și nenorocire.

— Cerule mare! izbucni deodată Maurice. Dacă se abat încoace armăsarii? Aici e locul lor preferat și la vremea asta sînt mai periculoși ca oricînd!

Pintenii mustangerului se înfipseră nemilos în coastele murgului. Castro, care gonea ca vîntul, întoarse capul și își privi stăpînul cu o mustrare mută în ochi. În această clipă de încordare, iepele sălbatice pătrunseră în hățișuri și se făcură nevăzute. Dispariția hergheliei avu parcă un efect magic asupra mustangului rotat, care își încetini goana, ca după cîteva clipe să se oprească de-a binelea. Iar cînd Maurice, cu calul numai o spumă, ajunse în marginea crîngului, o găsi pe Louise în mijlocul unei poieni, stînd liniștită în șa, ca o statuie de marmură.

— Miss Pointdexter! exclamă el, apropiindu-se. Nici nu știți cît mă bucur că mustangul a devenit iarăși supus. Eram foarte neliniștit...

— Ce anume vă neliniștea, sir? întrebă fata, nedumerită.

— Primejdia ce vă amenința — spuse Maurice, cu oarecare mirare.

— O, vă mulțumesc, mister Gérald, numai că eu n-am văzut nimic să mă sperie. M-a amenințat într-adevăr vreo primejdie?

— Dacă v-a amenințat o primejdie?! repetă irlandezul, cu uimire crescîndă. Să călărești un cal sălbatic, care o ia la goană prin pustiul preriei!

— Nu văd nimic deosebit în asta. Credeți c-ar fi putut să mă arunce din șa? Călăresc bine și-aș fi știut să-l stăpînesc.

— Da, totul e așa precum spuneți; totuși, închipuiți-vă că ați fi putut să vă rătăciți prin hățișurile acestea, unde și un băștinaș din Texas dibuie anevoie drumul. În acest caz nu ajută cu nimic faptul că ești un călăreț priceput.

— A, v-ați temut să nu mă rătăcesc! Asta era primejdia care mă amenința.

— Eh, cîte nu se întîmplă! Să presupunem că ați fi dat peste...

— ...peste indieni? îl întrerupse Louise. Ce s-ar fi putut întîmpla? Comancii sînt acum în relații pașnice cu noi. De altfel, nici nu cred că sînt cruzi, oricîte mi s-ar spune despre ei și oricît ar încerca să mă prevină unele persoane cu autoritate, bunăoară, maiorul. Pe cuvînt de onoare, m-aș fi bucurat să-i întîlnesc și, în orice caz, nu m-aș fi ascuns de ei. Cît aș fi dorit să-i văd pe acești nobili indigeni, gonind prin preria lor natală!

— Toate astea sună foarte frumos și vă admir curajul, miss Pointdexter. Totuși mă simt dator să vă previn și eu la rîndu-mi, și nădăjduiesc să țineți seama de sfatul meu prietenesc: fiți prudentă cu indienii! Dacă v-ar fi ieșit în cale și...

— ...și dacă le-ar fi trecut prin minte să mă atace, aș fi trecut ca o săgeată prin fața lor și m-aș fi întors la prietenii mei. Cu un cal atît de iute ca draga mea Luna, mă îndoiesc c-ar fi izbutit să mă ajungă din urmă. Recunoașteți și dumneavoastră, mister Gérald. Nici dumneavoastră nu v-a fost ușor să mă ajungeți, nu-i așa?

Mustangerul se uita la tînăra creolă cu ochii mari, plini de uimire și de admirație.

— Cred că nu vreți să spuneți — rosti el după o lungă tăcere — că puteați opri mustangul. Și eu, care eram convins că a luat-o razna și că erați lipsită de apărare!

— Nu, nu, desigur! se grăbi să răspundă fata, puțin încurcată. La început, lucrurile s-au întîmplat întocmai cum spuneți. Mustangul a luat-o razna, într-adevăr, și nu-l mai puteam opri. Dar mai tîrziu mi-am dat seama că pot să-l opresc, strîngînd frîul. Așa am și făcut. Chiar în fața dumneavoastră. Ați văzut, nu?

— Oare l-ați fi putut opri și mai înainte?

Întrebarea aceasta scăpă mustangerului aproape fără voie. Tăcu, îndată, așteptînd cu nerăbdare răspunsul.

— Tot ce se poate, tot ce se poate. Era de ajuns să strîng frîul cu putere. Trebuie să mărturisesc, mister

Gérald, că-mi place nespus de mult galopul. Mai cu seamă prin prerie. Aici e minunat, e atîta spațiu și scapi de teama că poți călca vreo găină sau vreun purcel. În fond — urmă fata cu sinceritate — nici nu-mi pare rău că mustangul a luat-o la goană. Flecăreala fără rost te obosește uneori. Simțeam nevoia să respir, să rămîn singură. Așa că vedeți, mister Gérald, pînă la urmă totul a ieșit cum nu se poate mai bine.

— Doreați să rămîneți singură? întrebă mustangerul, dezamăgit. Îmi pare foarte rău că v-am tulburat singurătatea. Dar vă asigur, miss Pointdexter, numai teama că sînteți în primejdie m-a purtat încoace.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, sir, vă sînt adînc recunoscătoare. V-ați temut, se vede, de un atac din partea indienilor.

— Nu, nu la indieni m-am gîndit.

— Atunci, despre ce e vorba? Vă rog să-mi spuneți, ca să fiu mai prevăzătoare pe viitor.

Maurice nu răspunse îndată. Auzi ceva care-l făcu brusc să se întoarcă. Văzîndu-l că ascultă cu încordare, tînăra creolă deveni și ea atentă. Răsună un nechezat strident, urmat de altele. Apoi — un tropot de copite. Pentru vînătorul de mustangi, totul era limpede: strigătul său era un răspuns deschis la întrebarea de adineauri.

— Armăsarii sălbatici! exclamă Maurice, cuprins de neliniște. Știam eu că vin pe aici.

— Aceasta-i primejdia de care v-ați temut?

— Da, la ea m-am gîndit.

— Bine, dar nu sînt decît niște mustangi. Cum de pot să vă înspăimînte?

— În mod obișnuit, n-are de ce să-ți fie teamă. Dar la vremea asta devin tot atît de sălbatici și de primejdioși ca și tigrii. Nici nu vă dați seama. Un armăsar sălbatic întărîtat e mai de temut decît un lup, o panteră sau un urs.

— Atunci, ce-i de făcut? întrebă Louise, privind înspăimîntată în ochii omului, care o mai scăpase odată din impas.

— Dacă ne atacă — rosti Maurice — avem doar două ieşiri: prima, să ne căţărăm într-un copac, lăsînd caii să fie sfîşiaţi.

— Şi a doua? întrebă creola, cu un calm care dovedea o mare stăpînire de sine, precum şi hotărîrea de a face faţă oricărei încercări. Sînt gata la orice, dar nu vreau să părăsim caii. Nu mi se pare o soluţie.

— Nici nu putem să recurgem la ea. După cît se vede, pe aici nu-i nici un copac mai răsărit. În cazul unui atac, nu ne rămîne de făcut decît un singur lucru: să ne bizuim pe iuţeala cailor noştri. Din păcate — continuă Maurice, cercetînd cu atenţie mustangul rotat şi apoi calul său — azi au gonit nu glumă şi amîndoi par foarte obosiţi. E cea mai mare nenorocire a noastră. Cu cît le dăm mai mult răgaz de odihnă, cu atît e mai bine. În plus, s-ar putea ca armăsarii nici să nu ajungă pînă aici. Şi chiar dacă ajung, nu înseamnă numaidecît că ne vor ataca. Totul depinde de starea în care se află. Dacă se luptă şi se muşcă între ei, atunci sîntem şi noi în primejdie. În asemenea clipe devin turbaţi şi se aruncă fără alegere unii asupra altora, chiar dacă poartă călăreţi în spinare... Ah! E aşa cum am bănuit: se luptă între ei. Îmi dau seama după felul cum nechează. Din nefericire, se îndreaptă încoace.

— Atunci, ce mai aşteptăm, mister Gérald?

— N-are rost să pornim acum. Avem şesul deschis în faţă şi nu ne putem ascunde nicăieri. Apoi armăsarii vor ieşi în prerie mai înainte ca noi să ne depărtăm prea mult şi ne vor ajunge repede din urmă. Singurul loc de care îmi amintesc acum, unde am fi la adăpost de primejdie, se află în direcţie opusă. Dar, după cîte îmi dau seama, ascultînd tropotul de copite, armăsarii sălbatici au pornit-o şi ei într-acolo. Dacă pornim prea devreme, ne izbim de herghelie şi pierim, fără doar şi poate. Să aşteptăm puţin şi să căutăm să ne strecurăm în spatele lor. Dacă izbutim, cîştigăm două mile avans faţă de ei şi sîntem salvaţi. Sînteţi sigură că puteţi să stăpîniţi mustangul?

— Absolut sigură! se grăbi să răspundă creola.

16

ARMĂSARII SĂLBATICI

Tinerii rămaseră amîndoi în şa. Louise era mai puţin îngrijorată decît mustangerul. Îşi încredinţase soarta în mîinile lui, îşi dădea seama că-i ameninţă o mare primejdie, dar nu înţelegea prea bine despre ce e vorba. Totuşi, dacă un om ca Maurice Gérald se arăta cuprins de teamă, însemna într-adevăr că nu era de joacă. În acelaşi timp, conştiinţa faptului că neliniştea lui purcede în parte din dorinţa de a o şti pe ea în siguranţă îi umplea inima de bucurie.

— Cred că acum e momentul — rosti Maurice, continuînd să asculte cu încordare. După cît se pare, mustangii au trecut de poiana pe unde trebuie să ne retragem. Vă implor să vă concentraţi toate forţele şi toată atenţia, ca să puteţi stăpîni calul. Ţineţi-vă bine în şa şi nu slăbiţi frîul. Galopaţi alături de mine, acolo unde locul permite, dar nu rămîneţi în urmă mai mult de doi-trei paşi. Sînt silit să merg înainte, ca să vă arăt drumul. Iată, armăsarii s-au îndreptat spre poiană. Aproape că au străbătut-o. Gata, acum!

În liniştea solemnă a preriei izbucni o larmă de neînchipuit, ca într-o casă de nebuni. Nechezatul strident al armăsarilor sălbatici amintea de strigătele demenţilor furioşi, numai că era de zeci de ori mai puternic, învălmăşit cu tropotul copitelor, cu şuierul şi trosnetul crengilor frînte, cu spăimîntătoare fornăituri şi scrîşnete. Tot acest vacarm arăta neîndoios că între armăsari s-a încins o cruntă încăierare. Nu puteau să fie încă văzuţi, dar se apropiau mereu. În clipa cînd Maurice dădu semnalul de plecare, herghelia apăru în spaţiul îngust dintre două hăţişuri, iar după altă clipă se prăvăli cu furia unui şuvoi de munte înspre poiană.

— După mine! strigă Maurice şi dădu pinteni calului, plănuind să iasă în spatele hergheliei. Nenorocire! Ne-au văzut! Mai repede, mai repede! E-n joc viaţa dumneavoastră!

Vorbele erau însă de prisos. Aflați la loc deschis și zărindu-i pe cei doi călăreți, armăsarii încetară lupta. Ca la o poruncă, se înșiruiră cu toții în front, gata de atac. Se putea foarte bine să fie numai uimirea la mijloc. Oricum, fugarii avură o clipă prielnică. În cele douăzeci de secunde de liniște, ei izbutiră să ocolească herghelia și să ajungă în spatele ei, apucînd pe calea salvării. Dar asta nu însemna că primejdia a trecut. Dezmeticindu-se, armăsarii se aruncară scrîșnind și fornăind pe urmele lor. Începu o goană cumplită între mustangii fără călăreți și cei cu călăreți.

Din cînd în cînd, Maurice întorcea capul. Deși avansul pe care izbutiseră să-l cîștige de la început nu scăzuse cu nimic, pe chipul lui se citea aceeași neliniște. Dacă ar fi fost singur, puțin i-ar fi păsat : știa că murgul lui nu se dă bătut cînd e vorba să gonească. Din nenorocire, mustangul rotat începuse să încetinească. „Ce-o avea oare ?" se întrebă nedumerit mustangerul, stăpînindu-și calul, ca tînăra creolă să ajungă din nou alături de el.

— Dacă întîlnim în cale vreun obstacol, sîntem pierduți. Fiecare clipă e prețioasă pentru noi.

— Nu ne ajung din urmă ?

— Deocamdată nu. Numai că va trebui să trecem un hop foarte greu. Sînteți o călăreață iscusită, știu, dar calul dumneavoastră... nu sînt sigur de el. Dumneavoastră îl cunoașteți mai bine. Oare va putea sări...

— Ce anume ?

— Veți vedea îndată.

Cei doi călăreți își continuară nebunește goana. Curînd se pomeniră în fața unei crăpături ce se căsca în mijlocul preriei. Era cît o prăpastie, largă de vreo cincisprezece picioare, și mult mai adîncă. Se întindea pînă hăt departe în amîndouă părțile și numai cu o săritură de cincisprezece picioare puteai ajunge dincolo. Maurice nu-și făcea griji în privința murgului său : nu o dată avusese prilejul unor asemenea sărituri. Dar mustangul rotat ?

— Are să sară ? întrebă mustangerul, neliniștit, apropiindu-se de marginea prăpastiei.

— Sînt sigură ! zise cu convingere Louise.

— Miss Pointdexter — făcu mustangerul, neîncrezător — și dacă nu sare ? Dacă aveți măcar un grăunte de îndoială, mai bine-l lăsăm aici. Murgul meu ne va trece dincolo pe amîndoi. În plus, jertfind mustangul, poate scăpăm și de urmărire. Armăsarii sălbatici... vă dați seama...

— Cum, să o părăsesc pe Luna ?! Să o las aici s-o sfîșie armăsarii aceia turbați ? Nu, nu, mister Gérald, țin prea mult la ea. Vom sări împreună, bineînțeles dacă vom izbuti. Dacă nu, ne frîngem amîndouă gîtul în fundul prăpastiei... Hai, draga mea, să ne luăm zborul !

Curajoasa creolă se avîntă calmă spre marginea prăpastiei și sări dincolo cu o ușurință de necrezut. Trei simțăminte se luptau în sufletul mustangerului în timp ce-o urmărea pe Louise : primul era uimirea, al doilea — admirația, iar pe cel de-al treilea nici nu putea să-l definească... Oricît de minunată ar fi fost izbînda Louisei, ea nu-i punea la adăpost de primejdie, căci pentru armăsarii sălbatici prăpastia era un fleac. Primejdia deveni chiar și mai amenințătoare : fugarii pierduseră aici un timp prețios și asta dăduse răgaz dușmanului să se apropie. Armăsarii nu fuseseră niciodată atît de aproape. Și era neîndoios că nu vor șovăi să sară prăpastia. Ce se va întîmpla atunci ?

Tinerii goneau alături, la fel de nebunește. Din senin, Maurice opri brusc calul.

— Miss Pointdexter — spuse el creolei, care tocmai se apropiase. Porniți singură înainte.

— De ce ? întrebă fata, silindu-și mustangul să-și domolească avîntul.

— Continuînd așa, armăsarii ne vor ajunge curînd. Trebuie să facem ceva să-i oprim. Deocamdată mai avem o posibilitate, dar apoi va fi prea tîrziu. Vă rog să nu-mi puneți nici o întrebare... încă zece secunde și totul e pierdut. Priviți înainte : vedeți o apă ? E un heleșteu. Grăbiți-vă să ajungeți acolo. Veți vedea un țarc cu două îngrădiri înalte care se unesc în dreptul heleșteului. Dacă nu vă ajung între timp, îndreptați-vă spre țarc ; coborîți de pe cal și închideți intrarea : sînt acolo niște pari.

— Și dumneavoastră, sir ?

— Nu vă temeţi pentru mine. Grăbiţi-vă! Orientaţi-vă după heleşteu. El este farul dumneavoastră. Şi nu uitaţi să închideţi intrarea ţarcului. Mai repede! Mai repede!

Louise şovăia, fără să se poată hotărî să plece şi să-l lase aici pe omul care îşi primejduia viaţa pentru ea. Din fericire, tînăra creolă nu era dintre fetele sperioase şi lipsite de judecată, capabile să-l tragă la fund pe cel ce sare să le salveze de la înec. Încrezătoare în forţele sfătuitorului ei şi convinsă că acesta ştie ce face, se supuse îndată şi o porni spre heleşteu.

Rămas singur, Maurice scoase din buzunarul şeii cea mai modernă armă îndreptată vreodată împotriva acestor locuitori ai preriei: un revolver cu şase focuri. Apoi, dînd pinteni calului, se înapoie cu repeziciune la prăpastia peste care sărise împreună cu Louise. „Armăsarii vor sări prin acelaşi loc ca şi noi! îşi zise el, urmărind herghelia, care se afla încă de partea cealaltă a prăpastiei. Dacă izbutesc să dobor măcar unul, ceilalţi ar putea să se oprească şi ar lăsa răgaz mustangului rotat să se depărteze. Acum e momentul!"

Răsună o împuşcătură. Cel mai impunător exemplar al hergheliei — un armăsar roşcat — se prăbuşi la pămînt, închizînd celorlalţi calea cu trupul său. Vreo cîţiva armăsari care veneau din spate se opriră îndată, iar după ei, toată herghelia. Folosindu-se de zăpăceala lor, mustangerul se abătu spre apus şi zbură spre heleşteu. Mustangul rotat şi stăpîna sa erau departe...

. . . .

Armăsarii sălbatici nu mai continuară urmărirea. Poate că pieirea căpeteniei lor descumpănise herghelia, sau poate că trupul acestuia închisese calea spre singurul loc pe unde se putea sări peste prăpastie.

Cînd Maurice se apropie de heleşteu, Louise era de mult acolo. Fata urmase întocmai sfaturile mustangerului, afară de unul singur: nu închisese ţarcul. Intrarea ţarcului rămăsese deschisă, parii stăteau aruncaţi pe jos. Louise rămase în şa. Era atît de tulburată, încît nu găsea cuvinte să-şi exprime recunoştinţa. Primejdia trecuse.

CAPCANA PENTRU MUSTANGI

Acum, cînd se aflau în afara oricărei primejdii, tînăra creolă privi cu interes în jur. Văzu un heleşteu mare, cu malurile răscolite de copite. De bună seamă, aici era locul unde caii se deprinseseră să vină la adăpost. O îngrăditură înaltă înconjura heleşteul, ca două braţe întinzînd pînă departe în prerie, aidoma unor aripi desfăcute.

— Ce-i asta? întrebă fata, arătînd spre îngrăditură.

— O capcană pentru mustangi — lămuri Maurice.

— O capcană pentru mustangi?!

— Un coral unde se prind caii sălbatici. Aripile îngrăditurii pătrund adînc în prerie, aşa cum vedeţi. Atraşi încoace de apă sau pur şi simplu mînaţi de mustangeri, caii ajung aici, în strîmtoare. Apoi coralul e închis, aici fiind uşor să-i prinzi cu lassoul.

— Bietele animale! Coralul e-al dumneavoastră? Sînteţi doar mustanger, parcă aşa mi-aţi spus.

— Da, mustanger, numai că eu vînez cai sălbatici de unul singur. Mi se întîmplă foarte rar să întîlnesc alţi mustangeri. Din pricina asta nici nu pot să mă folosesc de vreun coral, fiindcă aici e nevoie de cel puţin douăzeci de hăitaşi. Arma mea, dacă pot s-o numesc aşa, e lassoul.

— Şi-l mînuiţi cu multă iscusinţă. Am auzit şi m-am convins cu ochii mei.

— Sînteţi foarte binevoitoare. Nu merit această laudă. În prerie există oameni născuţi parcă anume ca să arunce lassoul. Sînt mexicanii. Ceea ce vi s-a părut iscusinţă, în ochii lor ar trece drept stîngăcie.

— Mă tem, mister Gérald, că sînteţi prea modest şi preţuiţi prea mult pe alţii. Am avut prilejul să aud exact contrariul.

— De la cine?

— De la prietenul dumneavoastră, mister Zebulon Stump.

— Ha-ha, bătrînul Zeb nu-i o autoritate în materie!

— Aş dori şi eu să învăţ să arunc lassoul, dar se spune că nu-i ceva potrivit pentru o femeie.

— Nicidecum. E un sport tot atît de nevinovat ca patinajul sau tragerea cu arcul. Cunosc o fată care e neîntrecută în aruncarea lassoului.

— Americană ?

— Nu, mexicană. Locuieşte pe lîngă Rio Grande. Din cînd în cînd vine şi pe la noi, pe Leona. Are nişte rude aici.

— E tînără ?

— Cam de vîrsta dumneavoastră, miss Pointdexter.

— Înaltă ?

— Puţin mai scundă decît dumneavoastră.

— Dar, desigur, mult mai frumoasă decît mine, nu ? Am auzit că mexicancele sînt mult mai frumoase decît noi, americancele.

— După părerea mea, creolele nu fac parte din această categorie — răspunse Maurice, cu diplomaţie.

— Aş fi curioasă să ştiu dacă pot să învăţ şi eu arta aruncării lassoului — continuă tînăra creolă, părînd să nu bage de seamă complimentul mustangerului. Nu-i prea tîrziu ? Se spune că mexicanii învaţă din copilărie să arunce lassoul. De aceea şi ajung la o asemenea măiestrie.

— Nu, pentru dumneavoastră nu-i de loc tîrziu ! se grăbi să o încredinţeze Maurice. Într-un an sau doi veţi deveni foarte pricepută. Eu, de pildă, arunc lassoul abia de trei ani...

Şi tăcu deodată, căci nu voia să pară lăudăros.

— Iar astăzi sînteţi recunoscut drept cel mai iscusit mînuitor de lassou din întreg Texasul ! zise fata, întregindu-i gîndul.

— Nu, nu ! protestă el, rîzînd. E o greşeală a bătrînului Zeb, care judecă lucrurile luînd ca unitate de măsură propria-i îndemînare.

„Ce să fie asta ? Modestie ? se gîndi creola. Sau omul acesta nu face decît să-şi rîdă de mine ? Nu, cu neputinţă, nu-i adevărat ! Altfel, simt că o să-mi ies din minţi."

— Doriţi să vă întoarceţi în mijlocul prietenilor dumneavoastră ? vorbi Maurice, băgînd de seamă că fata e cu gîndul în altă parte. Tatăl dumneavoastră a început probabil să se nelinişteacă, văzînd că lipsiţi atît. Fratele şi vărul dumneavoastră la fel...

— Da, aveţi dreptate ! încuviinţă fata, cu o umbră de jignire şi de părere de rău. Nu m-am gîndit la asta. Vă mulţumesc, sir, că mi-aţi amintit de îndatoririle mele. E timpul să ne întoarcem.

Săriră din nou în şa... Louise apucă frîul în silă, potrivindu-şi cu oarecare încetineală cizmele în scări. Avea aerul că nu prea o trage inima să plece din acest loc interesant.

* * *

Maurice şi tovarăşa sa călăreau din nou prin prerie. Apucară spre locul picnicului pe drumul cel mai scurt. Acum urmau să treacă prin „preria bălăriilor", numită astfel de primii colonişti, care pesemne că nu stătuseră prea mult pe gînduri pînă să se oprească la acest nume.

Băştinaşa din Louisiana se pomeni într-o grădină uriaşă, presărată la tot pasul cu flori viu colorate şi mărginită în depărtare de bolta albastră a cerului — grădină pe care natura însăşi o sădise şi pe care tot ea o îngrijea.

— Ce frumuseţe ! exclamă cu încîntare creola, oprind calul în loc.

— Vă place aici, miss Pointdexter ?

— Că-mi place, e prea puţin spus, sir. În faţa mea văd tot ce are natura mai minunat : iarba verde, copacii, florile, tot ce omul cultivă cu atîta trudă, deşi niciodată nu izbuteşte să dobîndească ceva pe măsura minunăţiilor de aici. Nimic nu lipseşte : e un adevărat colţ de rai !

— Numai case lipsesc.

— Acoperişurile şi coşurile caselor ar strica frumuseţea priveliştii. Contururile pure ale copacilor se desenează atît de frumos ; aici, în umbra lor, aş vrea să trăiesc, în umbra lor aş vrea să...

Cuvîntul „iubesc" era cît pe ce să i se desprindă de pe buze, dar se opri la timp. Cu totul neașteptat chiar pentru ea, spuse : „să mor". Irlandezul îi împărtășea simțămintele. Cuvintele ei îi răsunau ca un ecou în suflet și totuși răspunsul lui veni sec și prozaic :

— Mă tem, miss, că v-ați plictisi curînd de o asemenea viață, fără un acoperiș deasupra capului, fără societate, fără...

— Dar dumneavoastră, sir, nu vi s-a urît cu viața pe care o duceți? Prietenul dumneavoastră, mister Stump, căruia îi acord toată încrederea, mi-a spus că trăiți așa de vreo cîțiva ani. Adevărat ?

— Foarte adevărat.

— O, cît vă invidiez! Sînt convinsă că aș fi fost nespus de fericită în mijlocul naturii minunate de aici. Viața asta nu m-ar plictisi niciodată.

— Singură, fără prieteni, ba și fără un adăpost ?

— Nu vorbeam de asta... Dumneavoastră nici nu mi-ați spus cum trăiți. Dumneavoastră aveți casă ?

— Locuința mea nu-i vrednică de un nume atît de pompos — rîse mustangerul. Coliba mea, mai bine-zis hacaleul meu, se numără printre cele mai modeste din întreg ținutul.

— Unde se află ? E departe de locurile pe care le-am colindat azi împreună ?

— Nu prea departe, cam la vreo milă... Uitați-vă spre apus, vedeți vîrfurile copacilor de colo ? Ei bine, copacii aceia îmi feresc coliba de arșița soarelui și o apără de furtună.

— Mi-ar plăcea nespus de mult s-o văd. E o colibă adevărată ?

— Da, chiar așa.

— Și singuratică ?

— La mai puțin de zece mile, nu cunosc vreo altă așezare în jur.

— Și înconjurată de copaci ? Pitorească locuință !

— Depinde cine o privește.

— Aș vrea s-o văd și eu. Nu-i decît o milă pînă acolo ?

— O milă la dus, una la întors, în total — două.

— Nu-i prea departe. Ne-ajung douăzeci de minute.

— Mă tem numai că abuzăm de răbdarea prietenilor dumneavoastră.

— Vreți poate să spuneți de ospitalitatea dumneavoastră. Iertați-mă, mister Gérald — urmă fata și o umbră de tristețe îi trecu peste față — nu m-am gîndit la asta. Pesemne că nu stați singur. Mai stați cu cineva ?

— O, da, nu stau singur ! Stau împreună cu un prieten încă de cînd...

Mai înainte ca mustangerul să-și sfîrșească vorba, în închipuirea Louisei se și ivise chipul acestui prieten : o fată de seama ei, cu pielea smeadă și ochii migdalați, cu dinții mai strălucitori decît perlele, cu obrajii rumeni și părul mai lung decît coada lui Castro. Poartă mărgele la gît, brățări la mîini și la glezne, o fustă scurtă cu mîndre cusături, mocasini în picioarele gingașe. Așa i se înfățișă Louisei „prietenul" mustangerului.

— Prietenului dumneavoastră nu i-ar plăcea poate să se trezească pe nepusă masă cu musafiri, mai cu seamă cu un străin.

— Ba dimpotrivă, se bucură întotdeauna cînd vine vreun musafir, fie că e străin, fie că e cunoscut. Fratele meu de lapte e foarte sociabil, dar, sărmanul, are prea rar prilejul să vadă pe cineva.

— Frate de lapte ?

— Da, Phelim O'Neill, așa îl cheamă și e irlandez ca și mine. Numai că are un accent și mai pronunțat decît al meu. De fel e din comitatul Galway.

— Cît de mult aș vrea să-l aud vorbind ! Pe acolo, pe la dumneavoastră, se vorbește foarte nostim, nu-i așa?

— Fiind eu însumi galwayan, mi-e greu să-mi dau seama. Dar, dacă n-aveți nimic împotrivă și sînteți gata să primiți pentru o jumătate de ceas ospitalitatea lui Phelim, va fi cel mai bun prilej să vă faceți singură o părere.

— Sînt încîntată. E un lucru nou și nespus de interesant pentru mine. Tata și ceilalți mai pot să aștepte. Au rămas cu ei destule doamne și fără mine, iar tinerii domni n-au decît să ne caute mai departe. Afară de

asta, aveau de gînd să vîneze mustangi, așa că eu mă folosesc de acest răgaz și primesc cu plăcere ospitalitatea dumneavoastră.

— Mă tem că totul va fi mult prea modest. Phelim a rămas singur de vreo cîteva zile și, cum nu e vînător, pesemne că stă fără provizii. Noroc că ați apucat să gustați ceva înainte de goana asta prin prerie...

Bineînțeles că nu ospitalitatea lui Phelim o îndemna pe Louise Pointdexter să se abată din drum. Nu o interesa prea mult vorba stîlcită a irlandezului și nici coliba mustangerului. Era la mijloc un simțămînt mult mai puternic, căruia nu putea să i se împotrivească.

*

* *

Louise intră în coliba singuratică de pe Alamo, arătîndu-se foarte interesată să cunoască o asemenea originală locuință. Plăcut surprinsă, descoperi acolo cărți, hîrtie și cele necesare scrisului, precum și alte mărunțișuri care mărturiseau că stăpînul hacalelui e un om instruit. Ascultă cu o vădită luare-aminte vorbirea caraghioasă a lui Phelim, gustă din tot ce i se servi, afară doar de băutura preferată a galwayanului, și la plecare era voioasă și plină de însuflețire. Curînd însă buna dispoziție pieri și toată însuflețirea i se stinse. Ajungînd din nou în preria smălțată de flori și perindîndu-și prin minte impresiile acestei zile, tresări deodată, fulgerată de un gînd care-i săgetă inima ca un fior de gheață. Oare o chinuia gîndul că și-a lăsat prietenii și pe cei apropiați să o aștepte atîta vreme, neliniștindu-se pentru soarta ei? Nu, nu asta o chinuia pe Louise. Toată ziua, tot drumul de la fort pînă la locul picnicului, în timpul popasului din poiană, în timpul urmăririi de către armăsarii sălbatici, cînd Maurice Gérald o scăpase de primejdie, în clipele de odihnă de lîngă heleșteu, apoi în prerie, la înapoiere, în coliba mustangerului, tot timpul tovarășul ei de drum se purtase cu ea politicos, atît și nimic mai mult. Mustangerul se ținea cu strășnicie în limitele unei corectitudini de adevărat gentleman.

18

GELOZIA CALCĂ PE URME

Din cei patruzeci de călăreți care se aruncaseră să o salveze pe Louise, puțini rezistară goanei acesteia îndelungate. Pierzînd din vedere herghelia sălbatică, mustangul rotat și pe mustanger, călăreții începură să se rătăcească unii de alții și curînd se risipiră prin prerie, cîte unul, cîte doi sau cîte trei-patru. Cei mai mulți, neștiind să se orienteze, pierdură urmele manadei, luîndu-se după alte urme mai vechi, lăsate poate de aceeași manadă.

Un singur călăreț era pe drumul cel bun. Călărea un cal puternic, de culoarea castanei, rezistent și iute, fără să fie o frumusețe. Purta chipiu și uniformă albastră. Nu era altul decît căpitanul de cavalerie în rezervă Casey Callhown. Căpitanul apucase pe urmele cele bune. Ajunse la hățișuri și curînd se pomeni în poiana unde mustangul rotat se oprise în chip atît de neașteptat. Pînă aici nu-i fusese greu să se orienteze, dar acum rămase descumpănit. Încotro să apuce? Printre urmele lăsate de herghelia sălbatică nu se mai deslușeau urme de potcoave. Callhown se învîrtea în loc, cerceta fiecare palmă de pămînt, dar nu putea să se lumineze. Spre uimirea lui, zări deodată apropiindu-se un călăreț, după a cărui statură uriașă își dădu seama că-l are în față pe Zeb Stump.

— Ați aflat ceva despre tînăra lady, mister Callhown? întrebă bătrînul vînător, cu o vioiciune puțin obișnuită pentru firea sa. Nu, n-ați aflat nimic! continuă el, văzînd chipul lui Callhown. Drace! Încotro o fi purtat-o afurisitul de mustang! Ciudată întîmplare! Doar miss Pointdexter e-o călăreață foarte iscusită. Nu-i nimic, nu cred să fie în primejdie. Mustangerul cu lassoul o să-l prindă cît ai clipi! Dar de ce v-ați oprit aici?

— Nu mă dumiresc în ruptul capului încotro au apucat. Judecind după urme, ai zice că s-au oprit aici. Numai că urmele nu pornesc mai departe.

— Da, da, aveți dreptate, mister Callhown. S-au oprit aici. Și-au stat foarte aproape unul de altul, se vede bine și asta. Pesemne că s-au lăsat păgubași de urmărirea

Clubul cărtii digitale 2024

iepelor sălbatice. Da, mai mult ca sigur! Încotro or fi apucat?

Zeb Stump începu să cerceteze cu luare-aminte întinderea poienii, străduindu-se să găsească răspunsul.

— Nu dau de urmele lor şi pace — mormăi căpitanul.

— Nu? Uite că eu le-am dibuit. Ia priviţi aici! Vedeţi urmele pe iarba călcată?

— Nu văd nimic.

— Ei, asta-i! Uitaţi-vă bine! Colea stă întipărită o potcoavă mare, iar alături de ea una mai mititică. Încolo au luat-o. Va să zică numai pînă aici au urmărit iepele sălbatice. Nu ne rămîne decît să cercetăm mai departe.

— Da, cu orice preţ!

Fără să mai piardă timpul, Zeb Stump porni în direcţia arătată de urme.

— Hei! exclamă deodată bătrînul vînător. Oare ce s-o fi petrecut aici? N-ar strica să lămurim lucrurile.

— Nu văd decît urmele iepelor sălbatice — bombăni Callhown. S-ar zice că au făcut un ocol şi-au venit înapoi.

— Aici s-au schimbat rolurile.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în locul ăsta nu călăreţii urmăreau iepele, ci iepele urmăreau călăreţii. Dar nu erau iepe. Dumnezeule, sînt urme de copite mari. Să nu fi fost...

— Ce anume?

Bătrînul vînător porni iute în direcţia urmelor, fără să-l mai lămurească. Callhown se ţinea după el, sîcîindu-l cu întrebările, dar Zeb se mărginea să dea din mînă, ca şi cum ar fi vrut să zică: „Nu mă pisa atît, acum n-am timp!"

O vreme fu absorbit cu totul de cercetarea urmelor pe pămîntul frămîntat de copitele armăsarilor.

Abia cînd se apropie de prăpastia din prerie se risipi şi neliniştea bătrînului. Şi doar atunci binevoi să-i dea căpitanului lămuririle cerute cu atîta stăruinţă:

— Priviţi!

— Un armăsar ucis! ce să însemne asta?

— Nimic alta decît că l-a omorît mustangerul.

— Şi asta a speriat restul hergheliei şi armăsarii au încetat goana lor după cei doi călăreţi?

— Nu-i tocmai aşa. Armăsarii au încetat urmărirea, însă nu spaima i-a oprit, ci leşul armăsarului. Drace! Asta zic şi eu săritură!

— Cred că nu-ţi închipui c-au sărit pe aici! făcu Callhown. Cu neputinţă!

— Au ţîşnit ca glonţul din puşcă. Nu vedeţi, sînt urme de potcoave şi pe malul ăsta, şi pe cel din faţă. Miss Pointdexter a sărit întîi; şi de bună seamă că amîndoi au sărit mai înainte să împuşte armăsarul. Altfel n-ar fi izbutit. Hm, bag de seamă că nu-i nici un alt loc pe unde-ar fi putut să treacă dincolo. Isteţ băiat, mustangerul, a culcat armăsarul la pămînt taman aici, în singurul loc de trecere.

— Crezi că mustangerul a sărit împreună cu verişoara mea?

— Nu chiar împreună — răspunse Zeb, fără să bănuiască gîndul lui Callhown. Întîi a sărit mustangul rotat, v-am mai spus asta. Priviţi: colo, de partea cealaltă, i se văd desluşit urmele.

— Da, le văd şi eu.

— Şi dacă vă uitaţi cu atenţie, o să vedeţi că stau sub urmele lăsate de calul mustangerului.

— Ai dreptate, chiar aşa.

— Cît despre armăsari, nici unul n-a sărit dincolo. Uite cum cred eu c-a fost: după ce s-a văzut de partea cealaltă a prăpastiei, flăcăul a trimis un glonţ în căpăţîna nemernicului ăsta. Ceilalţi armăsari, speriaţi de moartea tovarăşului lor, au încremenit locului şi apoi au pornit-o în altă direcţie. Uite, urmele lor apucă undeva în sus.

— Nu se poate să fi sărit prăpastia în altă parte şi să-şi fi continuat urmărirea?

— În cazul ăsta ar fi trebuit să gonească zece mile pînă să ajungă aici: cinci în sus, de-a lungul prăpastiei, şi cinci îndărăt, pe malul celălalt. Aşa ceva nu s-a petrecut, mister Callhown, n-aveţi grijă! Miss Louise n-a mai fost urmărită. După ce-a sărit peste prăpastie, a aler-

gat alături de mustanger: trecuse orice primejdie. Acum cred că s-au întors amîndoi la locul picnicului.

— Să mergem! exclamă Callhown, plin de nerăbdare, încît ai fi zis că verişoara sa se află într-o mare primejdie. Haidem, mister Stump, trebuie să ne întoarcem cît mai repede!

— La ce atîta zor? mormăi Zeb, descălecînd liniştit de pe iapa lui şi scoţînd la iveală un cuţit. Aşteptaţi niţel, numai vreo zece minute.

— De ce?

— Vreau să jupoi armăsarul. O minunăţie de piele! La noi, în settlement, capăt cinci dolari pe ea, cu ochii închişi!

— Să te ia naiba cu pielea asta cu tot! izbucni furios Callhown. Haide, lasă asta!

— Nici nu mă gîndesc! i-o întoarse Zeb, cu aceeaşi linişte, crestînd pielea pe burta animalului. Dacă vă grăbiţi, n-aveţi decît să plecaţi, mister Callhown. Cît despre mine, Zeb Stump, nu mă mişc de-aici pînă nu fac pielea sul, ca s-o ducă bătrînica mea.

*

* *

Gelozia îl zorea pe Casey Callhown să se întoarcă la locul picnicului. Gheara ei i se înfipsese în inimă încă de pe cînd străbăteau preria pîrjolită, şi de atunci gelozia creştea mereu, răpindu-i liniştea. Judecînd după starea socială a vînătorului de mustangi, se părea că verişorul nu trebuie să-şi facă griji. De altfel, Callhown nici nu s-ar fi lăsat pradă gîndurilor, dacă n-ar fi cunoscut atît de bine firea Louisei Pointdexter. De copilă arătase o totală independenţă, nesocotind orice canoane.

Callhown, copleşit de gînduri negre, o porni în goană spre locul picnicului. Ivirea celor doi călăreţi în depărtare nu-l bucură cîtuşi de puţin. Îi recunoscu numaidecît: erau tocmai cei din pricina cărora se simţea atît de coclit. Călăreau unul lîngă altul, încît aproape li se atingeau şeile. Absorbiţi de discuţie, nici nu-l simţiră pe Callhown. Înaintau în trap uşor şi ghiceai lesne că nu se prea grăbesc să se întoarcă în mijlocul celorlalţi.

Apropierea dintre ei, atitudinea lor, nepăsarea vădită faţă de tot ce-i înconjura şi, în sfîrşit, încetineala de broască ţestoasă cu care se înapoiau, toate acestea avură darul să întărească bănuielile căpitanului. Callhown simţea că-şi pierde stăpînirea de sine. În prima clipă simţi imboldul să se avînte în galop şi să curme această plimbare intimă. Îşi sili calul să iuţească pasul, dar îl domoli îndată, ca şi cum s-ar fi răzgîndit. Cei doi nu-l simţiseră încă, deşi căpitanul călărea la numai două sute de paşi în urma lor. Vocea cristalină a verişoarei lui, care părea să conducă discuţia, îi răsuna desluşit în urechi. Ce n-ar fi dat să audă ce-şi spun! Amîndoi erau atît de absorbiţi, încît aşa ceva nu părea cu neputinţă de înfăptuit. Pe aici iarba era moale şi mătăsoasă ca un covor şi înăbuşea tropotul calului.

În cîteva clipe, căpitanul Callhown ajunse în apropierea călăreţilor. Îşi domoli calul, dar pasul lui ostenit îl trădă. Mustangul rotat şi murgul îşi scuturară coamele şi nechezară puternic.

— Ah, vărul Casey! exclamă Louise, mai mult cu ciudă, decît cu mirare. Te văd aici, dar tata, Henry şi ceilalţi unde sînt?

— De ce mă întrebi pe mine, Lou? Ştiu tot atît ca şi tine.

— Credeam că ne-ai ieşit înainte. Calul ţi-e numai spumă. Arată ca după o goană îndelungată, cu nimic mai prejos decît a noastră.

— Aşa şi este. Din prima clipă m-am aruncat pe urmele tale, nădăjduind să-ţi pot veni în ajutor.

— Adevărat? Şi eu care habar n-aveam că ai pornit-o după noi! Îţi mulţumesc, Casey. Tocmai asta făceam acum: îi mulţumeam lui mister Gérald, care m-a salvat pe mine şi pe Luna dintr-o mare primejdie, riscîndu-şi viaţa. Ba chiar ne-a salvat de la o moarte îngrozitoare. Închipuieşte-ţi, am fost urmăriţi de o herghelie de armăsari sălbatici. Erau cît pe ce să ne sfîşie.

— Da, ştiu.

— Ai văzut cum ne-au urmărit?

— Nu. Am ghicit totul după urme.

— După urme?! Ai izbutit să-ţi dai seama de asta după urme?

— Da, mulţumită lămuririlor lui Zeb Stump.

— O, aţi fost împreună ? Şi pînă unde aţi venit după noi ?

— Pînă la prăpastie. Tu ai sărit singură, aşa mi-a spus Zeb. Adevărat ?

— Luna a sărit.

— O dată cu tine ?

— Se înţelege. Ciudată întrebare, Casey ! rîse ea. Ai sărit şi tu peste prăpastie ? continuă creola, vorbind deodată pe un alt ton. Şi-ai mai mers pe urmele noastre ?

— Nu, Lou. De la prăpastie am pornit-o încoace, presupunînd că te întorci înaintea mea.

Louise păru mulţumită de răspuns.

— Ei, mă bucur că ne-am întîlnit. Mergeam încet pentru că Luna, sărăcuţa, e tare obosită. Nici nu ştiu cum o să ajungem acasă.

Din clipa apariţiei lui Callhown, mustangerul nu mai scoase un cuvînt. Fără să arate o cît de mică părere de rău, el renunţă singur la societatea plăcută a tinerei creole. Călărea tăcut la cîţiva paşi înainte, reluîndu-şi rolul de călăuză. Căpitanul nu-l slăbea din ochi şi-l cerceta iscoditor. Şi ori de cîte ori surprindea privirea plină de încîntare a Louisei îndreptată în direcţia mustangerului, o furie diabolică i se aprindea în ochi.

Lunga cale aşternută în faţa celor trei călăreţi putea să ducă la un sfîrşit tragic, dacă n-ar fi apărut ceilalţi invitaţi la picnic. Fugara fu întîmpinată cu strigăte însufleţite care risipiră, pentru o vreme, orice alte gînduri.

19

WHISKY CU APĂ

În micul orăşel din apropierea fortului Indge, hotelul cu taverna era clădirea cea mai impunătoare. Orăşelul nu făcea excepţie de la regula generală, respectată în aproape toate aşezările Texasului, fie mai noi, fie ridicate din primele zile ale colonizării acestor meleaguri.

Numai în puţinele oraşe spaniole-mexicane, cîte mai dăinuiau, cetăţile şi mănăstirile dominau restul clădirilor. Dar şi aceste relicve ale trecutului se transformaseră cu timpul aproape peste tot în taverne.

Deşi cea mai impunătoare clădire din oraş, hotelul-tavernă al fortului Indge nu se remarca prin nimic deosebit. După aspectul exterior, abia dacă puteai recunoaşte un oarecare stil arhitectonic. Era o construcţie de lemn, în formă de „T". Aripa care închipuia piciorul literei adăpostea sufrageria şi odăile pentru oaspeţi. În faţă era o singură încăpere spaţioasă, folosită ca bar-saloon, cum se spune în America. Aici se bea, se fuma şi se discuta. La intrare, prinsă de trunchiul unui stejar, se legăna o firmă care înfăţişa un erou localnic, în uniformă de general ; dedesubt stătea scris numele hotelului : „Bun venit".

Hotelurile în Texas, ca de altfel în toată America, erau în acelaşi timp lăcaşul bursei şi club. Hotelul „Bun venit" nu făcea nici el excepţie în această privinţă. Cu o singură particularitate : patronul nu era un iancheu speculant şi întreprinzător din statele de nord ale Americii, ci un neamţ flegmatic, poreclit de localnici „moş Doofer", deşi la el acasă, în patrie, era cunoscut sub numele de Oberdoofer.

Taverna fortului nu cunoscuse poate niciodată afluenţa din seara de după picnic. Aproape toţi excursioniştii — mai puţin doamnele, fireşte — găsiră de cuviinţă să-şi încheie ziua la bar.

Nici nu bătuse de unsprezece, şi taverna începu să se umple : ofiţerii din fort, plantatori din partea locului, furnizori sau pur şi simplu aventurieri apărură rînd pe rînd. De cum intra, fiecare se ducea la bar, cerea băutura preferată şi se alătura grupului său. Unul din grupuri atrăgea atenţia tuturor. Era alcătuit din opt sau zece oameni, între care se aflau şi cei trei ofiţeri pe care cititorul a avut prilejul să-i cunoască : căpitanul de infanterie Sloman şi cei doi locotenenţi — dragonul Hencock şi vînătorul Crossman. Tot aici putea fi văzut şi maiorul. Discutau cît se poate de liber despre întîmplările de peste zi.

— Spune-mi, te rog, domnule maior — zise Hencock. Dumneata probabil că știi: pe unde a umblat azi miss Pointdexter?

— De unde să știu? i-o întoarse maiorul. Întreabă-l pe mister Casey Callhown.

— L-am întrebat noi, dar n-am izbutit să aflăm nimic lămurit. Nici el nu știe mai mult decît noi. I-a ajuns pe amîndoi din urmă la întoarcere, în apropiere de locul popasului nostru. Cei doi au lipsit foarte mult și, judecînd după caii lor înspumați, trebuie că au fost undeva departe. Aveau timp să ajungă pînă la Rio Grande, ba și mai departe.

— Ați observat cum arăta Callhown cînd s-a întors? interveni căpitanul de infanterie. Era negru la față și neliniștit, parcă sîcîit de un gînd foarte neplăcut.

— Da, era tare nefericit! încuviință maiorul. Sper însă, căpitane Sloman, că nu pui asta pe seama...

— Geloziei? Ba sînt convins că așa e! Altceva nici nu putea să fie.

— Callhown gelos pe Maurice-Mustangerul! Ha-ha! Imposibil! În orice caz, foarte puțin probabil.

— Și de ce nu, mă rog?

— Dragă Sloman, Louise Pointdexter este o lady, iar Maurice Gérald...

— ...un simplu negustor de cai! îi întregi gîndul Crossman. Maiorul are dreptate. E ceva de neconceput!

— Ce știți voi! urmă Sloman, clătinînd semnificativ din cap. Voi n-o cunoașteți pe miss Pointdexter, așa cum o cunosc eu. E o tînără excentrică, ba poate chiar mai mult decît atît. Cred că și voi ați observat asta.

— Continuă, continuă, Sloman! făcu maiorul, batjocoritor. Mi se pare că vrei să bîrfești puțin. După cît se vede, te-ai îndrăgostit de miss Pointdexter, deși îți dai aere de mare misogin. Dacă ai fi gelos pe locotenentul Hencock sau pe Crossman, aș mai înțelege. Dar pe un simplu mustanger...

— Iată-l! îi curmă vorba Hencock, zărindu-l în ușă pe mustanger. Să-l întrebăm chiar pe el. E un băiat simplu și-o să ne spună tot.

Maurice păși în tăcere spre bar și se așeză pe un scaun.

— Un whisky cu apă, te rog — ceru el, modest.

— Whisky cu apă? repetă barmanul, morocănos. Doriți whisky cu apă? Doi penny paharul.

— N-am întrebat cît costă! îl repezi mustangerul. Am cerut un whisky cu apă. Găsesc aici, la dumneata, ceea ce doresc?

— Îndată, îndată! încuviință neamțul, speriat de vorba tăioasă a mustangerului. Am whisky berechet, cît vă dorește inima. Poftiți!

În timp ce stăpînul barului turna băutura cerută, mustangerul schimbă cîteva saluturi cu ofițerii, pe care îi cunoștea în mare parte. Ofițerii tocmai se pregăteau să-l întrebe ceea ce îi interesa, dar în aceeași clipă îl zăriră pe Casey Callhown în prag și hotărîră să mai aștepte. De față cu el se simțeau oarecum stingheriți să discute despre asta.

Casey Callhown se apropie cu înfumurarea-i caracteristică de grupul de militari și civili și înclină din cap în chip de salut, așa cum se obișnuiește cînd petreci într-o societate o zi întreagă și lipsești pentru scurt timp din mijlocul ei.

Căpitanul nu era beat, dar era băut, căci ochii îi luceau straniu și o paloare nefirească îi acoperea fața.

— Hai să bem! se adresă el maiorului și grupului ce-l înconjura. Și să bem cum se cuvine, în cerc, să nu se plîngă patronul că arde lumina de pomană. De acord?

— De acord! se auziră cîteva glasuri.

— Dumneata, maiorule, ce zici?

— Beau și eu cu plăcere, căpitane Callhown.

Întreg grupul se apropie de bar, cerînd în cor băutură. Li se mai alăturară cîțiva. Întîmplător, sau poate cu bună-știință, Callhown se așeză chiar în margine, lîngă Maurice Gérald. Mustangerul fuma o țigară de foi, sorbind tacticos din paharul cu whisky. Ai fi zis că nici nu s-au văzut unul pe celălalt.

— Un toast! strigă Callhown, ridicînd paharul.

— Da, da, un toast! i se alăturară cîțiva.

— Trăiască America pentru americani și piară toți veneticii, mai cu seamă blestemații de irlandezi!

Rostind aceste cuvinte, Callhown făcu un pas înapoi și-l împinse cu cotul pe mustanger, care tocmai ducea

paharul la gură. Băutura i se vărsă pe cămaşă. Să fi fost oare numai o simplă întîmplare? Toţi erau încredinţaţi de contrariu. Şi aşteptau ca mustangerul să se arunce asupra celui care-l jignise în felul acesta. Rămaseră dezamăgiţi, ba chiar miraţi, văzîndu-l că şovăie. Unii credeau chiar că va înghiţi totul fără să riposteze.

— Dacă-i trece asta cu vederea — şopti Hencock la urechea lui Sloman — merită să-l azvîrlim afară din local.

— Te rog, n-avea grijă! murmură infanteristul. Nici să nu te gîndeşti. După cum ştii, nu-mi plac rămăşagurile, dar uite, pierd solda mea pe o lună, dacă mustangerul nu-i răspunde cum se cuvine. Iar Callhown, sînt convins, n-o să fie de loc încîntat de un asemenea adversar, deşi Gérald pare preocupat mai mult de cămaşă decît de jignirea pe care i-a adus-o căpitanul. Ciudată dihanie de om mai e!

În timpul acestor şuşoteli, Maurice, cu desăvîrşire calm, lăsă paharul din mînă, scoase o batistă de mătase din buzunar şi începu să-şi şteargă cămaşa udă. Mişcările sale vădeau atîta stăpînire de sine, încît n-ai fi zis nici o clipă că e vorba de laşitate.

— Sînt irlandez! rosti el, vîrîndu-şi batista în buzunar.

Răspunsul său părea foarte simplu, deşi venise cam cu întîrziere, dar nimeni nu se îndoia de adevăratu-i înţeles: era o provocare. Vorba laconică a mustangerului nu făcea decît să sublinieze gravitatea intenţiilor celui jignit.

— Dumneata?! strigă dispreţuitor Callhown, întorcîndu-se spre el şi desfăcu braţele a mirare. Dumneata? urmă căpitanul, măsurîndu-l cu privirea din cap pînă în picioare. Eşti irlandez? Nu se poate! Niciodată nu mi-aş fi dat seama! Eu te credeam mexican, judecînd după costumul şi după zorzoanele de pe cămaşă!

— Nu înţeleg ce ai cu costumul meu, mister Callhown. Dar de vreme ce mi-ai pătat cămaşa, permite-mi să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă şi să stric apretul cămăşii dumitale!

Zicînd acestea, mustangerul luă paharul şi, mai înainte ca înfumuratul căpitan să aibă timp să se întoarcă,

îi azvîrli în faţă restul de whisky. Spre satisfacţia celor mai mulţi din cîţi se aflau acolo, Callhown începu să strănute şi să tuşească nestăpînit. Exclamaţiile de încuviinţare scăpate fără voie de pe buzele unora amuţiră îndată: se lăsă o tăcere mormîntală. Era o clipă aprigă. Toţi îşi dădeau seama că sfada celor doi a luat o întorsătură gravă şi că incidentul se va sfîrşi negreşit printr-un duel. Nici o putere din lume nu părea în stare să împiedice acest lucru.

20

O SITUAŢIE PRIMEJDIOASĂ

Cît ai clipi, Callhown scoase revolverul. Mustangerul, ghicindu-i gîndul, făcu la fel şi rămase în aşteptare. Cei mai sperioşi se îmbulziră spre uşă, cuprinşi de panică. Alţii rămaseră pe loc din nesocotinţă, iar alţii, conştienţi, cu o hotărîre lucidă în ochi. Aceştia din urmă dovedeau poate bună prevedere: se gîndeau că, dacă fug, se pot pomeni cu un glonţ în spate.

O tăcere de moarte domni pentru cîteva clipe. Era răscrucea cînd hotărîrea minţii devine faptă.

Dacă adversarii ar fi fost alţii, timpul acesta ar fi fost poate şi mai scurt. Doi oameni ceva mai iuţi din fire şi mai puţin încercaţi, ar fi apăsat numaidecît pe trăgaci. Rivalii noştri aveau însă experienţa duelurilor şi ştiau cît de mult contează dacă greşeşti ţinta. Pentru lumea strînsă afară, tărăgăneala asta era de-a dreptul chinuitoare, fiindcă nimeni nu îndrăznea să vîre capul pe uşă. În locul împuşcăturilor auziră deodată glasul liniştit şi autoritar al maiorului:

— Staţi! ordonă el, scoţînd sabia din teacă şi despărţindu-i cu ea pe cei doi. Vă ordon să nu trageţi! Jos armele! Voi confisca pistolul celui care atinge primul trăgaciul! Potoliţi-vă!

— De ce? izbucni Callhown, vînăt de furie. De ce asta, maior Ringwood? După o asemenea jignire, şi încă din partea unuia ca el...

— Dumneata l-ai provocat, căpitane Callhown.

— Ei, şi ce? Să-l ia dracu! Nu sînt dintre cei care rabdă o jignire. La o parte din calea mea, domnule maior! Treaba asta ne priveşte numai pe noi şi n-ai dreptul să te-amesteci!

—Zău? Ha-ha! Sloman, Hencock, Crossman! Aţi auzit? N-am dreptul să mă amestec! Căpitan Casey Callhown, te invit să nu uiţi unde te afli! Să nu-ţi închipui că eşti în statul Mississippi, în mijlocul cavaleriei dumitale, care schingiuieşte sclavii. Aici, sir, există un fort militar, supus unor anumite legi, iar mie, sluga dumitale preaplecată, mi s-a încredinţat comanda acestui fort. Îţi ordon să pui pistolul la loc! Acum, numaidecît, altfel te trimit la arest ca pe un simplu soldat!

— Nu zău! Minunată ţară vrei dumneata să faci din Texas! şuieră Callhown printre dinţi. Va să zică, orice jignire ţi s-ar aduce, nu ai dreptul la duel, fără permisiunea dumitale, maior Ringwood, aşa? E o lege pentru toată ţara?

— Cîtuşi de puţin! răspunse maiorul. Nu sînt dintre cei care împiedică rezolvarea cinstită a unei neînţelegeri. Nimeni nu te opreşte, pe dumneata şi pe adversarul dumitale, să vă ucideţi, dacă asta doriţi. Dar nu aici. Trebuie să pricepi, mister Callhown, că duelul dumneavoastră primejduieşte viaţa altora. N-am nici o poftă să mă nimerească un glonţ trimis aiurea. Aşteptaţi întîi să ne depărtăm, ca să fim în afară de orice pericol. Şi atunci, trageţi cît vreţi! Acum sper că eşti mulţumit.

Oricine altul în locul maiorului n-ar fi avut poate atîta autoritate. Maiorul însă era comandantul fortului, un om de vîrstă respectabilă şi, pe deasupra, desăvîrşit în mînuirea armelor, lucru bine cunoscut oricui ar fi îndrăznit să-i nesocotească ordinele. Şi dacă el trăsese sabia, cei doi potrivnici ştiau că nu a făcut un gest teatral. Aproape în acelaşi timp, amîndoi lăsară pistoalele în jos. Callhown strîngea furios din dinţi. Era ca o fiară lacomă de sînge, împiedicată să se arunce asupra prăzii. În schimb, mustangerul dădu ascultare maiorului, fără nici o urmă de mînie.

— Bănuiesc că nu vreţi să renunţaţi la duel! spuse maiorul, dîndu-şi seama că sînt puţine şanse să-i împiedice.

— Nu ţin neapărat să renunţ — vorbi cu modestie Maurice. Doar dacă mister Callhown îşi cere scuze...

— Trebuie să-şi ceară scuze, el a început cearta! se amestecară cîţiva dintre cei de faţă.

— Niciodată! strigă cu înfumurare fostul căpitan. Casey Callhown nu obişnuieşte să-şi ceară scuze, mai ales unui maimuţoi împopoţonat ca ăsta!

— Destul! izbucni irlandezul, ieşindu-şi pentru prima oară din fire. Voiam să-i dau posibilitatea să-şi salveze viaţa. A refuzat. Şi acum, vă jur pe onoarea mea, că ne vom bate pe moarte, şi nu pe viaţă!... Domnule maior, vă rog stăruitor, pe dumneavoastră şi pe prietenii dumneavoastră, să plecaţi de aici. Nu pot să mai rabd asemenea cuvinte de ocară!

— Ha-ha-ha! rîse dispreţuitor Callhown. Auzi, să-mi dea posibilitatea să-mi salvez viaţa! Hai, plecaţi de aici! Plecaţi cu toţii! Îl învăţ eu minte!

— Staţi! strigă maiorul, şovăind să se întoarcă cu spatele la cei doi potrivnici. Aşa n-am făcut nimic. Dumneavoastră sînteţi în stare să apăsaţi pe trăgaci cu o clipă mai devreme decît trebuie. Propun să ieşim cu toţi o dată, înainte să începeţi duelul. În plus, se adresă el celor prezenţi, aici se cer respectate anumite reguli. Dacă vor să se bată în duel, atunci să o facă respectînd toate regulile. În primul rînd, ca lupta să fie cinstită, amîndoi trebuie să aibă arme la fel.

— Da, desigur! încuviinţară cîţiva din cei care îi înconjuraseră pe cei doi, urmărind cu încordare felul cum va fi primită această propunere.

— Aveţi ceva împotrivă? urmă maiorul.

— E o cerinţă îndreptăţită şi n-am nimic de zis — răspunse calm irlandezul.

— Eu mă voi bate cu arma pe care o am în mînă — îl înfruntă cu obrăznicie Callhown pe mustanger.

— De acord. Îmi convine arma! încuviinţă acesta.

— Văd că aveţi amîndoi revolvere Colt 2, cu şase cartuşe — spuse maiorul, după ce le cercetă armele. Deocamdată, totul e în ordine. Armele sînt la fel.

— Nu cumva mai au şi altă armă ? interveni tînărul Hencock, bănuindu-l pe căpitan că putea să ascundă un pumnal sub tunică.

— Eu nu am ! rosti mustangerul, cu o sinceritate care nu lăsa nici o umbră de îndoială.

Toţi îşi întoarseră privirile spre Callhown, dar căpitanul parcă se codea să răspundă. Căpitanul, înţelegînd că nu are încotro, mărturisi :

— Am şi un pumnal, sper că nu vă gîndiţi să mi-l luaţi. Fiecare e îndreptăţit să-şi păstreze armele pe care le are asupra sa.

— Căpitane Callhown — interveni iarăşi Hencock — adversarul dumitale nu are pumnal. Dacă nu ţi-e teamă să-l înfrunţi cinstit, trebuie să renunţi la pumnal.

— Sigur, trebuie să renunţe ! strigară cîteva glasuri. Să renunţe ! Să renunţe !

— Dă-mi pumnalul, căpitane Callhown ! rosti autoritar maiorul. Un revolver cu şase gloanţe e destul pentru orice om cu mintea întreagă. Doar cît apăsaţi pe trăgaci, şi unul dintre voi...

— La naiba, na-vă pumnalul ! pufni Callhown şi, descheindu-se la tunică, scoase un pumnal pe care îl azvîrli în celălalt colţ al încăperii, după care urmă provocător : Pentru sperietoarea asta împopoţonată, n-am nevoie de pumnal ! urmă el, sfidător. Isprăvesc cu el de la primul glonţ !

— O să ai tot timpul să vorbeşti despre asta ! Fii pe pace, nu mă sperii, mister Callhown !... Domnilor, vă rog să plecaţi cît mai repede, trebuie să pun capăt odată lăudăroşeniilor şi jignirilor acestea !

— Cîine ! scrîşni căpitanul. Blestemat să fii, cîine irlandez ! Te trimit eu numaidecît în cuşca ta ! O să...

— Ruşine, căpitane Callhown ! i-o reteză maiorul, în mijlocul indignării generale. Asemenea discuţii sînt inutile şi e cu totul necuviincios să te porţi astfel într-o societate de gentlemeni. Mai rabdă o clipă, după aceea poţi să spui tot ce pofteşti. Acum, o ultimă condiţie : nu aveţi voie să trageţi înainte ca noi să fi ieşit.

Dar se vedea că e foarte greu să se asigure această condiţie. O simplă făgăduială părea îndoielnică, acum,

cînd patimile se dezlănţuiseră. Cei doi potrivnici, sau cel puţin unul dintre ei, n-ar fi stat să aştepte o încuviinţare ca să apese pe trăgaci.

— Ar fi bine să dăm un anumit semnal — propuse în continuare maiorul. Nici unul să nu tragă pînă nu aude semnalul. Cum să procedăm, are cineva vreo idee ?

— Iată ce spun eu — interveni căpitanul Sloman. Mister Callhown şi mister Gérald să iasă afară o dată cu noi. Dacă aţi observat, în părţile laterale ale clădirii există două uşi, aşezate simetric. După ce ies cu noi, adversarii vor intra din nou, unul pe o uşă, celălalt pe alta, cu condiţia să nu tragă înainte de a trece pragul.

— Perfect ! E tocmai ce trebuie ! încuviinţară cîţiva.

— Dar semnalul ? întrebă maiorul. Să fie o împuşcătură ?

— Nu, clopotul tavernei.

— Nici nu se putea găsi o soluţie mai bună. Minunat ! zise maiorul, îndreptîndu-se spre uşă.

— Domnule maior ! Domnule maior ! strigă stăpînul localului, ieşind în fugă de după tejghea, unde stătuse pitulat pînă atunci. Să tragă cu pistoalele aici ? Vai de mine şi de mine ! Au să-mi fărîme toate sticlele, frumoasele mele oglinzi, pendula, vazele cu flori ! Mein Gott ! Mein Gott [1] ! Cît bănet m-au costat toate astea ! Am numărat două sute de dolari pentru ele ! O să-mi prăpădească vinurile cele mai bune ! Ah, domnule maior, au să mă ruineze ! Ce să mă fac ? Doar...

— Nu te teme, Oberdoofer ! îl linişti maiorul. Vei fi despăgubit, n-am nici o îndoială. În orice caz, acum trebuie să te adăposteşti. Dacă rămîi aici, te poate nimeri vreun glonţ, şi asta e mai rău decît dacă ţi-ar sparge toate sticlele.

Cu aceste cuvinte, maiorul se grăbi să iasă, lăsîndu-l singur pe stăpînul localului, care îşi pierduse capul cu desăvîrşire. Cei doi adversari i-o luaseră înainte, ieşind pe cele două uşi lăturalnice şi-l aşteptau. Oberdoofer nu stătu mult pe gînduri. Maiorul abia apucă să închidă uşa în urma sa, că neamţul închise o altă uşă, punîn-

[1] Dumnezeul meu ! (În limba germană în text).

du-se la adăpost. Saloonul, cu sticlele de băutură jucînd în toate luminile curcubeului, cu oglinzile scumpe şi lămpile strălucitoare se cufundă într-o linişte adîncă, tulburată doar de tic-tacul egal al pendulei.

21

UN DUEL ÎN TAVERNĂ

După ce ieşi din taverna, maiorul nu se mai amestecă în disputa dintre cei doi. De fapt, nu se cădea ca el, comandantul fortului, să încurajeze un duel, chiar dacă ar fi avut loc în respectul tuturor regulilor. Sarcina asta şi-o luară tinerii ofiţeri, care rînduiră totul. Condiţiile luptei fiind cunoscute, pregătirile nu cerură mult timp. Nu le mai rămînea decît să hotărască cine va trage clopotul. Aşa stabiliseră : clopotul să dea semnalul de începere a duelului. Întunericul nopţii se îndesise, dar se vedea mulţimea adunată pe strada largă, în faţa hotelului. Vestea celor petrecute făcuse repede ocolul întregului fort. Nu numai ofiţerii care fuseseră în tavernă se aflau în stradă, ci şi camarazi de-ai lor, precum şi soldaţi, care se strecuraseră pe sub ochii santinelelor, dornici să urmărească spectacolul. Nici femeile nu lipseau. Cîteva señorite energice cereau lămuriri amănunţite. Toţi vorbeau în şoaptă. Lumea aflase că maiorul este şi el de faţă, dimpreună cu alte personalităţi din fort.

Mulţimea curioşilor stătea ceva mai departe. Ochii tuturor priveau cu încordare spre tavernă. Toţi aşteptau duelul.

Cei doi potrivnici aşteptau afară, la cele două extremităţi ale clădirii. Amîndoi priveau la uşa pe unde trebuiau să intre, ca să nu se mai întoarcă poate niciodată, strîngînd în mînă tocul revolverului. Deodată răsună un strigăt :

— Semnalul !

Se auzi dangătul clopotului. Glasul aramei care vestea de obicei bucurie, chemînd poporul la petreceri de nuntă,

vestea acum o luptă pe viaţă şi pe moarte. Clopotul amuţi îndată. Abia dacă bătuse de două ori. Dar era prea destul şi atît. Cei doi potrivnici deschiseră uşile şi dispărură în tavernă. Împuşcăturile care bubuiră asurzitor şi zăngănitul unor geamuri sparte făcură să se oprească mîna ce trăgea clopotul.

La primul sunet de clopot, căpitanul şi mustangerul dădură buzna în tavernă şi primele gloanţe ţîşniră numaidecît. Încăperea se umplu de fum. Duşmanii continuau să rămînă în picioare, deşi amîndoi erau răniţi. Sîngele şiroia pe podea. Glonţul următor porni în acelaşi timp de ambele părţi, tras la nimereală, căci fumul împiedica vederea. Apoi se auziră noi împuşcături, una după alta. Şi deodată se făcu linişte — o linişte desăvîrşită. Oare căzuseră amîndoi ? După zgomotele ajunse afară, se putea spune că atît căpitanul cît şi mustangerul sînt în viaţă. Liniştea statornicită în acest scurt răstimp se datora faptului că adversarii se căutau cu privirea unul pe altul prin perdeaua de fum, fără să facă nici o mişcare şi fără să scoată o vorbă, ca să nu se trădeze. Deodată răsună o dublă împuşcătură, după care se auzi zgomotul a două corpuri prăbuşindu-se pe podea. Se răsturnară nişte scaune, apoi răsună o nouă împuşcătură — a unsprezecea. Ţinîndu-şi răsuflarea, mulţimea aştepta cea de a douăsprezecea împuşcătură. În loc de asta, se auzi un glas — glasul mustangerului :

— Revolverul meu e la tîmpla dumitale, domnule, şi eu mai am un glonţ. Cere scuze, altfel vei muri !

Toată lumea îşi dădu seama că era sfîrşitul luptei. Cîţiva, mai curajoşi, se apropiară de fereastră. Îi văzură pe cei doi întinşi pe podea, cu hainele însîngerate şi grav răniţi. Unul, în nişte pantaloni de catifea şi cu un brîu roşu de mătase, stătea aplecat deasupra celuilalt, ţinîndu-i revolverul la tîmplă. Iată tabloul care se înfăţişă privitorilor prin fumul de pucioasă. După cîteva clipe se auzi un alt glas — glasul lui Calhown. De astă dată era lipsit de îngîmfarea-i obişnuită. Era doar o şoaptă jalnică :

— Destul... lasă revolverul... Îmi cer scuze...

Duelul, în Texas, nu e ceva neobişnuit : după trei zile nu mai vorbeşte nimeni de el, iar după o săptămînă toată lumea l-a dat uitării. Încăierările de stradă sînt aici lucruri cum nu se poate mai fireşti. Cîteodată au loc chiar pe trotuar şi nu arareori costă şi viaţa unui trecător întîmplător. Legile Texasului socotesc jertfele acestui ciudat mijloc de răfuială drept „accidente", iar vinovaţii nu au de suferit nici un fel de pedeapsă.

În ciuda acestor obiceiuri, duelul dintre Casey Callhown şi Maurice Gérald trezi un viu interes în rîndurile localnicilor. Deşi nici unul dintre eroi nu făcea parte dintre băştinaşi, despre duelul lor se vorbi nouă zile în şir. Aroganţa şi firea cîrcotaşă a căpitanului, ca şi firea deschisă şi cinstea mustangerului erau binecunoscute tuturor. Nu e de mirare deci că lumea se arăta foarte mulţumită de rezultatul luptei.

Nimeni nu ştia felul cum suportă Casey Callhown urmările duelului. Nu mai era văzut la tavernă, de unde, altfel, rareori se întîmpla să lipsească. Rănile grave primite în timpul luptei îl ţintuiseră pentru multă vreme la pat.

Starea sănătăţii lui Maurice nu trezea îngrijorare, dar tînărul avea nevoie să stea o vreme liniştit. Asta îl sili să rămînă în hotelul lui Oberdoofer, într-o cămăruţă modestă. Îngrijirea mustangerului lăsa mult de dorit. Nici chiar faima de învingător nu schimbase cu nimic atitudinea nepăsătoare pe care stăpînul tavernei o manifestase şi mai înainte faţă de el. Din fericire, îl avea lîngă el pe Phelim, fiindcă altfel ar fi dus-o rău de tot.

— Sfinte Patrick! ofta credinciosul slujitor al mustangerului. Cînd o să scăpăm din văgăuna asta! Curată neruşinare, zău aşa! Nu poţi nici să mănînci, nici să bei ca lumea! Pînă şi porcii s-ar scîrbi de mîncarea de-aici! În plus, blestematul ăsta de Oberdoofer îndrăzneşte să spuie...

— Prea puţin îmi pasă ce spune Oberdoofer! Dar ca să nu audă el tot ce trăncăneşti tu, potoleşte-te, rogu-te. Nu uita că prin paravanele astea se aude orice şoaptă!

— Să le ia dracu de paravane! Arză-le-ar focul să le arză! Dacă nu vă pasă ce spune neamţul, atunci nici mie nu-mi pasă. N-are decît să audă. Că mai rău decît ni-i acum, nu poate să ne fie. Nu vreau să tac, trebuie să ştiţi ce are neamţul în scăfîrlie.

— Ei hai, dă-i drumul! Ce spune?

— L-am auzit şuşotind cu unul, cum că o să vă silească să-i plătiţi nu numai pentru odaie, masă şi spălat, dar şi pentru toată paguba din noaptea aia.

— Să mă silească pe mine să plătesc?

— Da, numai pe dumneavoastră, mister Maurice. Zicea că n-o să ia o lăscaie de la iancheu. Păi asta-i neruşinare! Numai neamţului ăstuia putea să-i dea prin cap aşa ceva. Dacă trebuie să plătească cineva, atunci să plătească iancheul, fiindcă el a început toată tărăşenia.

— Nu ştii de ce vrea să mă silească să-i plătesc eu pentru toate?

— Păi zicea că, de vreme ce i-aţi picat în mînă, nu vă lasă să plecaţi pînă nu-i plătiţi.

— Eh, nu-i nimic! O să vadă curînd că şi-a cam greşit socotelile. Să ceară despăgubiri celui care se dă în lături. Eu, unul, sînt gata să acopăr jumătate din costul stricăciunilor, atît şi nimic mai mult. Poţi să i-o şi spui dacă aduce vorba. La drept vorbind, nici nu ştiu de unde am să scot banii. Mă tem că sînt destule stricăciuni. În timpul duelului am auzit un zăngănit asurzitor — poate să fi fost vreo oglindă, poate pendula, nu ştiu.

— O oglindă cît toate zilele, mister Maurice. Şi pendula! Aud că toate astea fac vreo două sute de dolari. Minciuni gogonate! Nu cred să facă mai mult de o sută.

— Păi şi aşa, mi-e destul de greu să plătesc. Mă tem, Phelim, că va trebui să te repezi pînă la Alamo şi să aduci încoace toate comorile noastre. Ca să pot plăti o datorie ca asta, n-o să am încotro, va trebui să vînd pintenii, cupa de argint, ba poate şi puşca.

— Numai puşca să n-o daţi, mister Maurice! Cum o să ne mai ducem noi viaţa fără puşcă?

— Lasă, o să ne descurcăm şi cu lassoul.

— Şi pun prinsoare că n-o să mîncăm mai prost decît la moş Doofer. Aici, orice îmbuc, mă doare burta!

În clipa aceea, uşa se deschise, fără vreo bătaie prevenitoare. Intră slujnica, cu un coş de răchită.

— Ce-i cu tine, Gertruda? întrebă Phelim.

— Un gentleman m-a rugat să v-aduc coşuleţul ăsta — zise fata.

— Cine? Ce gentleman?

— Nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată.

— Va să zică un gentleman... Cine să fie, Phelim? Ia vezi ce-i acolo!

Phelim deschise coşul: găsi o sticlă cu vin şi o mulţime de bunătăţi — prăjituri, friptură — dar nu dădu peste nici o scrisoare ori un bileţel cît de mic. Felul cum era împachetat fiecare lucruşor nu lăsa însă nici o îndoială: darul venea de la o femeie. Maurice cercetă coşul. Darul era cît se poate de binevenit, mai ales în condiţiile de aici. Căută să ghicească cine putea să-i trimită atîtea bunătăţi. În faţa ochilor îi apăru deodată chipul Louisei Pointdexter. Era un gînd lipsit de temei, îşi dădea seama, dar se simţea îndemnat să-i dea crezare şi, în taină, se bucura. Chibzuind lucrurile mai adînc, îndoiala îi spori în suflet.

— Un gentleman ne-a trimis coşul! repetă Phelim. Aşa spune Gertruda. Se vede că-i un suflet bun. Cine o fi?

— Nu pot să ghicesc, Phelim. Să fie unul din ofiţerii fortului? Cui să-i dea prin minte aşa ceva?

— După mine, ofiţerii n-au nici un amestec aici. Nu ştiu de ce, dar cred că e o mînă de femeie la mijloc. Nu vedeţi ce frumos sînt rînduite toate?

— Prostii, Phelim! Nu cunosc nici o femeie care ar putea să ne arate atîta atenţie.

— N-aveţi dreptate, mister Maurice. Ştiu eu pe cineva. Ea ne-a trimis coşul: dacă nu s-ar fi gîndit la dumneavoastră, ar fi fost o nerecunoscătoare. Nu i-aţi salvat viaţa deunăzi?

— De cine vorbeşti, Phelim?

— Ce, parcă nu ştiţi? Mă gîndesc la frumoasa cu care aţi venit la colibă... Da! Călărea pe mustangul rotat. I-aţi dat calul fără să cereţi un ban. Ce-ar zice ea dac-ar afla primejdia în care vă găsiţi acuma?

— Primejdia mai există, e adevărat. Doctorul m-a prevenit că abia peste o săptămînă o să mă pot da jos din pat. Lasă, nu te amărî, prietene!

— Nu, ziceam şi eu aşa. Ca să spun drept, nu mă gîndeam la asta. Poate că aveţi inima rănită. Doi ochi frumoşi te rănesc cîteodată mai abitir decît orice glonţ. Sau, cine ştie? Poate că ochii dumneavoastră au rănit ei vreo inimioară. Nici vorbă, ea ne-a trimis toate bunătăţile! Uf, la naiba! Eu, unul, nu-s în stare s-o scot la capăt!

— Te-ai încurcat rău de tot, Phelim. Coşul nu l-a trimis cineva din fort. Oricum, nu văd de ce ne-am codi atîta. Hai, frate, să gustăm şi noi cîte ceva!

Maurice mîncă cu încîntare din bunătăţile ce umpleau coşuleţul. O neasemuită bucurie îi umplea sufletul. Gîndurile îi zburau spre fiinţa a cărei grijă faţă de el îl copleşea. Oare tînăra creolă, verişoara duşmanului său de moarte, să-i fi trimis coşul? O atare presupunere nu i se părea să aibă prea mult temei. Şi dacă nu ea, atunci cine i l-a trimis? Mustangerul ar fi dat oricît, numai să ştie că darul vine de la Louise Pointdexter.

* * *

Zilele treceau, dar taina coşuleţului stăruia. Curînd, Maurice avu bucuria unui dar asemănător. Primi alt coşuleţ, cu altă sticlă de vin şi alte bunătăţi. Săriră din nou cu întrebările asupra slujnicei, dar nu putură scoate nimic de la ea: „Un gentleman mi l-a dat, un gentleman necunoscut, acelaşi de data trecută". În plus, spunea că gentlemanul era „foarte negru", că avea o pălărie strălucitoare şi că venise călare pe un catîr. Maurice rămase nemulţumit de cele aflate, dar căuta să nu arate nimic din ce simţea. Nici chiar Phelim nu bănuia visele în care se legăna mustangerul. După două zile, cînd primiră al treilea coşuleţ de la acelaşi gentleman cu pălăria strălucitoare, Maurice fu silit să se trezească din visele

sale. Coşuleţul era aidoma cu celelalte două, numai că înăuntru se afla o scrisoare.

— Nu-i decît Isidora! mormăi Maurice, privind scrisul. Rupse cu nepăsare plicul şi citi:

„Dragă señor!

De o săptămînă mă aflu în casa unchiului Silvio. Am auzit de boala dumitale şi de faptul că eşti rău îngrijit acolo, la hotel. Doresc să-ţi îndulcesc puţin suferinţa. Primeşte, te rog, acest mic dar, în amintirea marelui serviciu pe care mi l-ai făcut. Scriu în şa, înaintea plecării mele pe Rio Grande. Binefăcătorul meu, salvatorul vieţii mele, mai mult, al cinstei mele, adio, adio!

Isidora Covarubio de Los Lanos"

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, dragă Isidora! şopti mustangerul, împăturind scrisoarea şi aruncînd-o nepăsător pe pat. Întotdeauna recunoscătoare, atentă, bună... Dacă n-ar fi fost Louise Pointdexter, poate că te-aş fi iubit...

. . . .

23

JURĂMÎNTUL RĂZBUNĂRII

Callhown îşi petrecea tot timpul în camera lui somptuoasă. Egoist înăcrit cum era, nu credea în prietenie şi de aceea nici nu avea prieteni. Suferinţele-i fizice erau sporite de chinuri sufleteşti, de conştiinţa singurătăţii lui. Oare va scăpa teafăr, fără vreo vătămare? Cui îi păsa de asta? Nimeni nu se nelinişteа în mod sincer de soarta lui, şi Callhown ştia bine acest lucru. Dacă i se arăta oarecare atenţie, era numai mulţumită legăturilor de rudenie. Nici nu se putea altfel. Purtarea căpitanului faţă de verişoara şi de vărul său nu avea cum să-l facă respectat. Mîndrul Woodley Pointdexter nutrea doar dezgust faţă de el — un dezgust amestecat cu teamă. E drept, simţămîntul acesta se ivise de puţină vreme în sufletul bătrînului plantator. Aşa cum am mai spus, Pointdexter îi era îndatorat, iar datoriile crescuseră într-o asemenea măsură, încît Casey Callhown devenise de fapt adevăratul stăpîn al Casei del Corvo. Şi el se bizuia în orice împrejurare pe această stare de lucruri.

În ultima vreme, Callhown se străduia din răsputeri să profite de situaţie pentru a obţine mîna Louisei. O iubea de mult, cu patimă. Nu fusese în stare să-i cucerească inima, şi fata nu-i ascundea asta. De aceea se hotărî să-şi atingă scopul cu ajutorul tatălui ei, conştient de puterea pe care o avea asupra plantatorului. Nu-i de mirare deci că în atmosfera aceasta, în tot timpul cît zăcu la pat, cu viaţa în primejdie, i se dădu mai puţină atenţie decît în alte împrejurări. În perioada cînd simţise lămurit ameninţarea morţii, Callhown devenise parcă mai bun cu cei din jur. Dar asta nu ţinu mult. De îndată ce înţelese că primejdia a trecut, în el se trezi din nou sălbăticia firii lui nestăpînite, sporită acum de conştiinţa ruşinoasei înfrîngeri în duelul cu mustangerul. Îi plăcea să arunce praf în ochii celor din jur, să o facă pe eroul, să se arate mai cu moţ decît toţi. Numai că de acum înainte îşi mîncase papara. Băştinaşii aproape că nici nu-l mai luau în seamă şi asta îl chinuia cumplit. Era peste puterile căpitanului Callhown să recunoască deschis că omul care l-a umilit e rivalul lui în dragoste. Din această cauză, Maurice-Mustangerul trebuia să moară. Dacă nu de mîna lui, Casey Callhown, atunci de mîna altcuiva.

Căpitanul era încredinţat că va găsi în preria întinsă a Texasului un ucigaş lacom de bani. Aurul doar e atotputernic. Or Callhown avea destul aur şi nu-i era greu să cumpere mîna unui ucigaş. În singurătatea odăii sale, aşteptînd să se înzdrăvenească, Callhown plănuia cu înfrigurare moartea mustangerului. Voia să găsească o unealtă, un om care să ucidă pentru bani. Îşi aminti deodată de un mexican, mustanger ca şi Maurice. Era convins că între ei doi nu pot exista legături de prietenie. Oamenii cu această îndeletnicire, unică în felul ei, aveau o faimă proastă în Texas. Mustangerii erau de obicei indivizi proveniţi din drojdia societăţii. Cînd se aflau în

settlement, sîcîiau oamenii cumsecade cu veşnicele lor scandaluri. Dar să întîlneşti vreunul în preria pustie, însemna să nu mai fii sigur de viaţă. Casey Callhown îşi aminti deci de un asemenea individ potrivit pentru ceea ce plănuia.

Îşi aminti de asemenea că-l vedea mereu la tavernă şi că-l zărise şi în seara duelului. Omul cu pricina era unul dintre cei care-l purtaseră pe targă după duelul fatal. Îi suna în urechi o vorbă aruncată de mexican la adresa lui Maurice Gerald, care arăta lămurit că nu-i este prieten, ci dimpotrivă. Mai tîrziu, Callhown află că mexicanul era un duşman înverşunat al lui Maurice. Hotărî deci să se oprească asupra lui. Îl chemă la el, iar după aceea începură să se întîlnească tot mai des. De fiecare dată se încuiau în odaie şi discutau îndelung. Cei din jur nu bănuiau nimic. Cum musafirul căpitanului se îndeletnicea cu negoţul de cai şi de vite, se presupunea că au relaţii de afaceri, lucru cît se poate de firesc. Mexicanul însuşi fusese convins la început că acesta e rostul întîlnirilor cu căpitanul. O vreme destul de îndelungată nu discută decît despre afaceri: şiretul iancheu din Mississippi nu şi-ar fi dezvăluit adevăratele gînduri faţă de un om pe care nu-l cunoştea îndeajuns. Şi abia după o trebşoară cît se poate de bănoasă pentru mexican, udată din belşug cu băutură bună, Callhown se apucă să-l iscodească mai amănunţit despre relaţiile lui cu Maurice-Mustangerul.

Discuţia asta îl convinse pe căpitan că se poate bizui în totul pe mexican, că omul e gata să facă orice i-ar cere, să şi ucidă, la o adică. Mexicanul nu-şi ascundea ura faţă de Maurice-Mustangerul. Şi-l ura pentru acelaşi motiv ca şi Casey Callhown: totul pornea de la o femeie. Maurice se abătea din cînd în cînd pe la o doncella cu ochii negri, pe malul lui Rio Grande, şi fata începuse să prefere tovărăşia mustangerului irlandez în locul mustangerului mexican. Mexicanul nu pomeni numele fetei şi Callhown nici nu-şi dădu osteneala să-l întrebe.

Cîtă vreme zăcu Maurice, căpitanul se întîlni mereu cu mustangerul mexican, cu care discută îndelung şi în mare taină. În tot acest timp chibzuiră amănunţit un plan. Dacă ajunseseră să-l desăvîrşească sau nu şi ce

anume gînduri diavoleşti aveau, acesta era secretul lor. Lumea din jur băgă doar de seamă că Miguel Diaz, poreclit El Coyot [1], şi Cassey Callhown deveniseră prieteni nedespărţiţi. Mulţi se mirau de această prietenie ciudată.

24

PE AZOTEE

Ziua începe o dată cu răsăritul soarelui pe plantaţiile Texasului. Clopotul care cheamă sclavii negri la muncă trezeşte în acelaşi timp şi pe stăpîni. Aşa se statornicise rînduiala pe domeniul Casei del Corvo încă de pe vremea vechiului proprietar. Familia plantatorului american nu schimbă acest obicei, ce-i drept nu din dorinţa de a respecta o tradiţie, ci pentru că natura însăşi îl impunea. În Texasul însorit, unde primăvara domneşte aproape fără încetare, era păcat să trîndăveşti în pat în dimineţile înmiresmate.

Frumoasă ca înseşi zorile, Louise stătea pe azotee, sprijinită de parmaclîc. Ochii ei cătau absent spre soarele al cărui disc începuse să se ridice în zare: pesemne că gîndurile îi rătăceau departe. Nu auzea cîntul păsărelelor ce prind glas de la întîia geană a zorilor şi nu vedea nimic în jur. O umbră îi stăruia pe chipul întristat şi o şoaptă care-i scăpă fără voie îi trădă taina:

— Poate că-i grav rănit, poate că e pe moarte. Şi eu nu pot nici măcar să trimit pe cineva pînă la el. N-am încredere în nimeni. Unde o fi zăcînd? Cine l-o fi îngrijind? Acum are nevoie de ajutor, de înţelegere. Unde o fi dispărut Zeb Stump? N-a mai dat de o veşnicie pe la noi!

Tînăra creolă îşi aruncă privirea în lungul drumului ce ducea spre fortul Indge. Zeb Stump trecea adesea pe acolo, dar acum nu se vedea pe nicăieri. După cîteva clipe, Louise se întoarse brusc: i se păru că aude pe cineva venind din partea opusă. Într-adevăr, din desişul verde al crîngului apăru un călăreţ. La început fu încre-

[1] Lup de stepă.

dintîi că e un bărbat, dar curînd își dădu seama că s-a înșelat: era o femeie îmbrăcată în haine bărbătești, care se ține în șa întocmai ca un bărbat. Un văl străveziu îi acoperea chipul, încît era greu să-i distingi trăsăturile. Totuși Louisei nu-i scăpă ovalul frumos al feței oacheșe, cu o ușoară rumeneală în obraji. Întrezări de asemenea doi ochi frumoși și negri, strălucitori ca stelele din sud. În urma necunoscutei venea un alt călăreț, pesemne slujitorul ei.

„Cine să fie? se gîndi Louise Pointdexter și, cu o mișcare grăbită, duse la ochi binoclul ei micuț, dornică să vadă mai bine pe ciudata călăreață. E o mexicană, fără îndoială, iar omul de pe catîr e servitorul ei. Vreo nobilă señorita, cu siguranță. Credeam că locuiesc toate pe malul celălalt al lui Rio Grande. A, servitorul duce în mînă un coșuleț. Ce-o fi înăuntru? Și ce-i aduce la noi în settlement? Săptămîna asta e a treia oară cînd o văd trecînd. De bună seamă că locuiesc undeva pe o plantație din josul rîului. Ce călăreață excentrică! Am auzit că așa călăresc mexicanele. Ce-ar fi să fac și eu la fel? Cum s-ar mai minuna mamele noastre puritane! Ha-ha-ha! Parcă le și văd cum s-ar îngrozi!“

Din desiș țîșni pe neașteptate o antilopă, tăind drumul. Călăreața își smulse vălul de pe față și își roti mîna dreaptă de cîteva ori prin aer, închipuind tot atîtea cercuri.

— Oare ce vrea să facă? șopti Louise. A, un lasso!

Señorita mînuia în chip desăvîrșit arma națională a mexicanilor. Cu o mișcare dibace, ea aruncă lassoul de gîtul antilopei, strînse lațul și animalul, amețit, căzu la pămînt. Servitorul zori catîrul, sări jos într-o clipă, scoase un cuțit și înjunghie antilopa. Apoi, aruncînd leșul pe spinarea catîrului, se săltă în șa și porni în urma călăreței. Între timp, señorita strînsese lassoul. Lăsîndu-și vălul pe obraz, ea își văzu liniștită de drum, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. O tulburare nedeslușită o cuprinse pe Louise.

„Oare să fie ea? Ea? El spunea că e de seama mea, numai puțin mai scundă. Spunea că locuiește pe Rio Grande și că vine din cînd în cînd aici, pe Leona, la niște rude. Cine-i călăreața? De ce nu l-am întrebat atunci cum o cheamă? Oare ea să fie?“

UN DAR CARE NU AJUNGE LA DESTINAȚIE

Cufundată în gînduri amare, Louise rămase pe azotee, urmărind călăreața și pe însoțitorul ei, care se depărtau. Abia dispărură în crîng și dintr-acolo se ivi un alt călăreț, care se îndrepta neîndoielnic spre haciendă. Chipul Louisei se lumină deodată: era bătrînul vînător Zeb Stump.

„Ce fericire! Am atîta nevoie de el! exclamă fata, răsuflînd ușurată. Cine știe, poate că-mi aduce vreo veste. Zeb trebuie să o cunoască. Dar, după cele întîmplate, nu strică să fiu prevăzătoare chiar și cu el. O, dacă eram sigură că Maurice mă îndrăgește, nu-mi mai păsa de nimic. Cît de groaznică-i pentru mine nepăsarea ce-mi arată! Și cînd te gîndești că se poartă astfel cu mine, Louise Pointdexter! Nu, așa nu se mai poate: trebuie să scap de povara asta, fie și cu prețul fericirii mele“...

Între timp, Zeb Stump se apropiase și oprise calul în fața casei.

— Dragă mister Stump — îl întîmpină bucuroasă Louise — nici nu știi cît mă bucur să te văd! Hai, vino sus. Te pricepi strașnic la cățărat, așa că scara e un fleac pentru dumneata. Aici e o priveliște minunată și n-o să-ți pară rău de osteneală.

— Dacă te văd pe dumneata, miss Louise, mă socot răsplătit împărătește. O clipă numai. O duc pe bătrînica mea la grajd și vin.

Negrul Pluto, care răsărise ca din pămînt, luă frîul din mîna vînătorului și plecă cu calul spre grajd. Zeb Stump urcă pe azotee, sărind cîte două-trei trepte o dată. Tînăra gazdă îl salută bucuroasă pentru a doua oară și-l duse într-un colț mai retras. Bătrînul îi simți din prima clipă tulburarea și înțelese că n-a fost poftit sus ca să admire frumusețea priveliștii.

— Spune-mi, te rog, mister Stump, fiindcă dumneata cred că știi totul — începu Louise, atingîndu-i brațul și

privindu-l întrebător în ochi. Cum se simte? E rănit grav?

— Mă întrebaţi de mister Callhown?

— Nu, nu. Starea lui mi-e cunoscută. Nu de el vorbesc.

— După cîte ştiu, sînt doi răniţi şi unul e Maurice-Mustangerul. De el mă întrebaţi?

— Da, de el. Înţelegi, deşi s-a certat cu vărul meu, nu pot fi indiferentă faţă de omul acesta. Maurice Gérald mi-a salvat viaţa de două ori. Spune-mi, e rănit grav?

Vorbele creolei vădeau atîta tulburare, încît orice glumă ar fi fost nelalocul ei. Şi Zeb se grăbi să-i răspundă:

— Nu-i nici o primejdie. Un glonţ i-a străpuns piciorul ceva mai sus de gleznă. O rană care te sîcîie taman cît o zgîrietură. Un alt glonţ l-a nimerit în braţul stîng, dar asta nu-i mare lucru. Hm, în schimb a pierdut destul sînge! Altminteri, se simte bine şi peste cîteva zile o să se dea jos din pat. El spune că dacă ar da o raită călare prin prerie, s-ar lecui mai iute decît pot să-l lecuiască toţi doctorii din Texas. Şi eu gîndesc la fel. Numai că, pînă una alta, chirurgul fortului, care-l îngrijeşte, îl ţine la pat.

— Unde e?

— La hotel. Acolo unde s-a petrecut toată povestea.

— Aud că la Oberdoofer nu se stă prea bine. O fi avînd nevoie de o mulţime de lucruri... O clipă, mister Stump, mă întorc îndată. Aş vrea să-i trimit cîte ceva. Faci asta pentru mine, nu-i aşa? Sînt convinsă.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, Louise coborî scara într-un suflet. Se întoarse cu un coş în mînă:

— Dragă Mister Stump, fii bun şi du-i asta lui mister Gérald. Am pus aici nişte vin, dulceaţă şi alte lucruri. Cînd eşti bolnav, simţi nevoia să te răsfeţi şi mă îndoiesc să găsească la hotel ceva bun. Dar să nu-i spui cine te-a trimis. Să nu spui la nimeni. Ai să păstrezi taina, doar eşti uriaşul nostru cel bun!

— Puteţi fi liniştită în privinţa bătrînului Zeb Stump, miss Louise. Am aflat că a mai primit bunătăţi, i le-a adus un mexican. L-am întîlnit cînd veneam încoace. Mexicanul însoţea o tînără femeie care călărea ca un bărbat; el ţinea în mînă un coşuleţ, la fel cu cel pe care mister Maurice l-a primit de curînd. Se vede că i-a dus tot felul de bunătăţi şi de astă dată.

Aceste cîteva cuvinte erau pe deplin grăitoare. Totul devenise limpede ca lumina zilei: Louise Pointdexter avea o rivală. Mexicana cu lassoul era logodnica, dacă nu chiar iubita mustangerului. Coşuleţul aşezat pe parmaclîcul azoteei şi sprijinit de mîna creolei alunecă deodată în gol, şi asta nu părea să fie o simplă întîmplare. Sticlele şi borcănaşele se făcură ţăndări pe lespezile de piatră ale curţii, împroşcînd totul în jur.

— Ah, ce păcat! făcu Louise, străduindu-se să nu-şi trădeze tulburarea. Ce-o să spună Florinda! Dar nu-i nimic, mister Gérald e înconjurat cu multă grijă şi nu cred să aibă nevoie şi de darul meu. Sînt tare bucuroasă că n-a fost uitat: doar îi datorez atît de mult! Te rog, mister Stump, să nu spui nimic la nimeni. Nici măcar că am întrebat de el. Vărul meu i-a fost adversar în duel şi s-ar stîrni discuţii inutile. Îmi făgăduieşti, dragă mister Zeb?

— Vă jur, dacă vreţi. Am să fiu mut, miss Louise. Vă puteţi bizui fără teamă pe bătrînul Zeb.

— Ştiu. Haidem de aici. Soarele a început să ardă. Mergem jos, poate găsim nişte whisky de Monongahel, slăbiciunea dumitale. Vino!

Tînăra creolă se îndreptă cu prefăcută voioşie spre scară, fredonînd un vals din New Orleans. Curînd îşi luară rămas bun, căci prezenţa bătrînului vînător nu-i mai spunea nimic. Apoi se închise în odaia ei, dornică să rămînă singură, cu durerea ce-i umplea sufletul. Pentru prima oară în viaţă, Louise Pointdexter cunoştea chinurile geloziei. Pentru prima oară cunoştea dragostea adevărată. Era îndrăgostită de Maurice Gérald — nu mai încăpea nici o îndoială. Iar grija acelei señorite mexicane faţă de el nu putea fi doar o simplă prietenie. Desigur, între ei doi existau legături mai strînse.

Louise nu-şi mai găsea locul. Simţea că trebuia să o vadă cu orice chip pe mexicană, să o privească în ochi. La puţin timp după plecarea lui Zeb Stump, porunci să i se pregătească mustangul. Aşa cum bănuia, pe cînd se

apropia de fort, își întîlni rivala. Drumul aici era umbrit de copaci și mexicana stătea în șa, cu vălul pe umeri. Părul bogat și negru ca pana corbului îi încadra chipul minunat și oacheș. Supunîndu-se bunei-cuviințe, se mulțumiră amîndouă să se privească în treacăt. Dar după ce se depărtară puțin, nu se putură stăpîni și întoarseră capul. Se vede că nu numai Louise auzise de señorita mexicană, ci și señorita știa de ea. Gîndurile Louisei deveniseră și mai negre.

„E frumoasă! își zise ea, lăsîndu-și rivala în urmă. Prea frumoasă ca să-i fie numai prietenă. El o iubește, sînt sigură. Numai așa îmi explic indiferența lui față de mine. Trebuie să-l uit. Trebuie să arunc povara asta sentimentală... Să uiți, ușor de zis. Dar oare sînt în stare? Nu trebuie să-l mai văd. Ce vină am ca să merit aceste suferințe? O, Maurice Gérald, de ce oare te-am îndrăgit?“

26

DIN NOU PE AZOTEE

Louisei Pointdexter îi era greu să lupte cu simțămîntul ce pusese stăpînire pe ea. La început crezu că prin puterea voinței va izbuti să-și înăbușe durerea din inimă, că voioșia ei dintotdeauna are să o ajute. Dar zilele treceau fără să-i aducă nici o alinare: Maurice Gérald îi stăpînea prea mult inima. Erau clipe cînd îl ura sau, mai bine zis, se străduia să-l urască. Atunci i se părea că ar putea ea însăși să-l ucidă fără nici o părere de rău. Dar toate acestea erau stări trecătoare. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît își dădea mai bine seama că și dacă i-ar fi fost cel mai aprig dușman, tot n-ar fi încetat să-l iubească. Era peste puterile ei să-l disprețuiască, să-l urască! Acum nu se mai străduia decît să fie cît mai nepăsătoare față de el. Zadarnice strădanii! Zi de zi urca aproape la fiecare ceas sus, pe azotee, și se uita în lungul drumului. Mai mult. În ciuda hotărîrii

de a-l evita cu orice chip pe omul care o făcuse nefericită, rătăcea fără țintă pe mustang prin prerie și prin orășel, doar-doar îl va întîlni.

La trei zile după ce-și văzuse pentru prima oară rivala, Louise o zări din nou de pe azotee. Tînăra mexicană era însoțită de același călăreț, ca și data trecută. Omul ducea un coșuleț la fel. Louise îi urmări cu privirea, tremurînd de gelozie și pizmuind-o amarnic pe aceea care i-o luase înainte în grija ei față de rănitul țintuit la pat. Între timp mai aflase cîte ceva despre ea. Se numea dona Isidora Covarubio de Los Lanos și era fiica unui mare proprietar de pe Rio Grande și nepoata unui plantator de pe Leona. Trecea drept o tînără excentrică, pricepută în mînuirea lassoului și capabilă să îmblînzească orice mustang sălbatic, afară doar de propriile ei capricii. Iată părerea americanilor din settlement despre señorita mexicană. Departe de a o liniști, aceste lucruri avură darul să sporească și mai mult gelozia Louisei. Tînăra creolă socotea că asemenea însușiri trezesc admirația bărbaților față de frumoasa mexicană și se îndoia că Maurice Gérald ar fi o excepție.

Mai trecură cîteva zile, dar fata cu lassoul nu se mai arătă. „Acum s-a vindecat — chibzuia creola în sinea ei — și nu mai are nevoie de prea multă îngrijire“. Cugetînd astfel, stătea pe azotee, privind în depărtare.

Era dimineață, curînd după răsăritul soarelui, cînd se ivea de obicei călăreața. Deodată Louise încremeni: îl zări cu uimire pe Maurice Gérald. Călărea domol și se ținea în șa cu oarecare stîngăcie. De cum îl recunoscu, se piti după parmaclîc. Un strigăt surd îi scăpă din piept. Nu era un strigăt de mirare, nici un strigăt de milă la vederea palorii de pe chipul mustangerului și a brațului rănit. Era geamătul unei inimi copleșite de suferință.

Rănitul se înzdrăvenise și nu mai avea nevoie de o soră de caritate. Acum se ducea el însuși la ea. La adăpostul florilor de iucca, Louise urmărea cu înfrigurare orice mișcare a mustangerului. Simți o mică ușurare cînd băgă de seamă că a aruncat cîteva priviri spre Casa del Corvo și fu de-a dreptul bucuroasă atunci cînd îl văzu oprindu-se în marginea crîngului și scrutînd în direcția haciendei.

O clipă îi licări în inimă speranța că se gîndește la ea. O bucurie trecătoare, căreia îi luă locul îndată aceeași amară tristețe. Desigur, se ducea să o vadă pe dona Isidora Covarubio de Los Lanos. Ce-i drept, peste numai un ceas făcea cale întoarsă. Totuși putea foarte bine să se fi întîlnit cu mexicana în crîng. Ce însemnătate mai avea faptul că mustangerul privi din nou spre haciendă și din nou se opri în marginea crîngului, cu ochii ațintiți în direcția Casei del Corvo? Asta nu putea să fie decît perfidie — numai astfel își explica Louise purtarea lui. Nu urmărea decît să-i zgîndăre rănile inimii. De ce oare atîta cruzime? De ce s-a mai oprit să se uite spre haciendă, cînd mai avea pe buze sărutările fierbinți ale Isidorei?

27

MĂRTURISIREA

Louise Pointdexter stătea pe azotee, chinuită de gelozie. În ajun își jurase să nu mai urce niciodată aici, dar își călcă jurămîntul chiar a doua zi, mai înainte ca soarele să soarbă roua ce arginta ierburile preriei. Se uita cu încordare în lungul drumului și, întocmai ca în ajun, îl zări pe mustanger trecînd. Se pitulă îndată după parmaclîc. Mustangerul aruncă o privire spre haciendă, apoi se opri în marginea crîngului, cătînd ațintit în direcția Casei del Corvo. Inima zvîcnea cu putere în pieptul tinerei creole, plină de nădejde și teamă. Era gata să se arate, dar teama birui și, după o clipă, pierdu călărețul din ochi. Unde se ducea? Se ducea să o întîlnească pe Isidora, desigur. Mai putea oare să se îndoiască? Lucrurile trebuiau lămurite fără nici o întîrziere.

Nu trecură nici douăzeci de minute și pe drum apăru un cal bălțat, ca o blană de leopard. Inima geloasei creole nu putuse să mai îndure chinurile îndoielii. Oricare ar fi fost adevărul, era de preferat bănuielilor cumplite ce-o canoneau. Și Louise se hotărîse să afle adevărul.

Porni spre crîngul în care abia se afundase mustangerul. Salcîmii așterneau umbre tremurătoare pe drum. Calul înainta aproape fără zgomot prin iarba înaltă și mătăsoasă, dar fata se temea să nu nimerească cu copita în vreo piatră. Nu slăbea crîngul din ochi. Curînd urcă pe o colină, de unde zări o casă înconjurată de copaci nalți. Era conacul lui Silvio Martinez, unchiul Isidorei — o știa prea bine. Jos, în preria netedă ca în palmă, se vedeau și alte așezări, dar privirea întrebătoare a creolei stătea ațintită doar spre conacul din vale și spre drumul ce ducea într-acolo. Călărețul nu se zărea. „Cine știe, poate că señorita i-a ieșit înainte, sau poate că Maurice e înăuntru. Unde or fi acum? În crîng, ori în casă? Și dacă-s în casă, oare don Silvio știe?"

Un nechezat răsunător și un tropot de copite izbind în piatră curmară gîndurile Louisei. Era mustangerul; urca povîrnișul rîpos, drept spre ea.

— Bună ziua, miss Pointdexter! vorbi Maurice, apropiindu-se. Sînteți singură?

— Singură, sir. De ce n-aș fi singură?

— E drept, mi s-a spus că vă place să vă plimbați singură.

— Mi se pare că și dumitale îți place să te plimbi singur, mister Gérald. Oare mă înșel?

— Aveți dreptate, îmi place să umblu de unul singur, mă cam feresc de oameni. Am ghinionul să locuiesc de o bucată de timp la tavernă, la hotel, cum îi zice pompos patronul. Acolo e o hărmălaie de nedescris și asta mă obosește. Plimbările prin locurile liniștite, la umbra salcîmilor, mă odihnesc, mă desfată. Nu sînteți de aceeași părere?

— Dumneata știi mai bine. Doar ieși des la plimbare.

— Des? E a doua oară. Abia m-am dat jos din pat, după boală. Iertați-mă, miss Pointdexter, de unde știți că am mai trecut pe aici?

— O! făcu Louise, încurcată. Cum să nu știu? M-am obișnuit să-mi petrec aproape toată vremea pe azotee. Acolo, sus, e minunat, mai ales dimineața. Nu se putea să nu te văd trecînd. Dar cînd ajungeai sub salcîmi, te pierdeam din ochi.

— Va să zică m-aţi văzut?

— Desigur. Doar drumul e-n apropierea casei noastre. Am văzut trecînd şi o tînără lady şi-am admirat-o cu cîtă iscusinţă a aruncat lassoul de gîtul unei biete antilope. Sînt convinsă că era fata de care mi-ai vorbit.

— Isidora?

— Da, Isidora.

— Tot ce se poate. A stat cîtva timp aici, la un unchi al ei.

— Şi-a fost foarte atentă cu mister Maurice Gérald, nu?

— Da, într-adevăr, foarte atentă. Încă n-am avut posibilitatea să-i mulţumesc. Cu toată prietenia ce-mi poartă, nu-i îndrăgeşte pe străini şi nu s-ar învoi în ruptul capului să calce pragul lui mister Oberdoofer.

— Pesemne că-i place mai mult să vă întîlniţi aici, la umbra salcîmilor.

— N-am văzut-o de multă vreme şi n-am s-o văd încă vreo cîteva luni, fiindcă a plecat pe Rio Grande.

— Adevărat, mister Gérald? Nu te-ai întîlnit niciodată cu ea de cînd a plecat de la unchiul ei?

— Nu — rosti Maurice, mirat. Între timp am aflat că a rămas aici numai ca să-mi trimită tot felul de bunătăţi. Sincer vorbind, mi-au prins de minune în perioada cît am zăcut la pat. Bucatele lui Oberdoofer sînt ca vai de lume, ca să nu mai spun despre felul cum s-a purtat cu mine. Dona Isidora m-a răsplătit cu dărnicie pentru serviciul neînsemnat pe care i l-am făcut cîndva.

— Un serviciu? Pot să ştiu şi eu despre ce-i vorba, mister Gérald?

— O, desigur! Am scăpat-o pe dona Isidora din mîinile banditilor. Banditii o atacaseră pe drumul dinspre Rio Grande spre Leona şi, dacă nu soseam la vreme, cu greu ar fi izbutit să le scape.

— Şi dumneata numeşti asta un serviciu neînsemnat? Eşti foarte modest, mister Gérald. Dacă ar fi făcut cineva pentru mine aşa ceva...

— Cum l-aţi fi răsplătit? întrebă mustangerul, cuprins de o vădită tulburare.

— I-aş fi dăruit dragostea mea! murmură Louise.

— Atunci — şopti Maurice, aplecîndu-se spre ea — mi-aş da bucuros jumătate din viaţă ca să cădeţi în mîinile banditilor, şi cealaltă jumătate ca să vă scap de ei.

— Adevărat, Maurice Gérald? Nu glumi cu mine! Doar nu sînt un copil. Spune-mi adevărul! Gîndeşti cu adevărat tot ce mi-ai spus?

— Da, e adevărul adevărat. Vă jur!

Mărturisirea mustangerului umplu inima Louisei de fericire.

28

FERICIREA INTERZISĂ

De cînd apăruseră coloniştii europeni în Texas, relaţiile lor cu indienii deveniseră subiectul cel mai palpitant de discuţie şi un necurmat prilej de emoţii. Fie că indienii, stăpînii de drept ai acestor pămînturi, porneau război deschis împotriva cotropitorilor, fie că se statornicea o perioadă de acalmie, tot timpul se vorbea despre ei. Coloniştii discutau despre primejdiile care îi ameninţă ori se întrebau dacă triburile de piei-roşii au lăsat pentru multă vreme din mînă tomahawk-urile lor. Problema asta era dezbătută pretutindeni şi oricînd, la dejun, la prînz sau la cină. În hacienda plantatorului ori în coliba vînătorului de mustangi, cuvintele „urs", „puma", „pecari" [1] se rosteau mult mai rar şi cu o teamă infinit mai mică decît cuvîntul „indian".

O veste primită din fort întări zvonul despre o asemenea primejdie. Era la vreo două săptămîni după picnic. De dimineaţă, în timp ce familia plantatorului se afla încă la micul dejun, un curier sosi din fort şi înmînă un plic oficial lui Pointdexter.

— Veşti proaste! exclamă plantatorul, citind hîrtia în grabă. De vreme ce însuşi maiorul a ajuns la convingerea asta, înseamnă că aşa e.

[1] Porc sălbatic care trăieşte în America.

— Ceva rău, tată? întrebă Louise, împurpurîndu-se. Şi în acelaşi timp se gîndea: „Oare ce-i scrie maiorul? Ieri l-am întîlnit în crîng şi m-a văzut cu... Oare despre asta îi scrie? Dumnezeule, dacă află tata?!"...

— „Tribul comancilor înaintează spre drumul militar", iată ce ne anunţă maiorul! rosti Pointdexter.

— Asta-i tot? făcu Louise, răsuflînd uşurată, de parcă n-ar fi fost vorba de nimic. Ne-am speriat degeaba.

— M-am temut de cine ştie ce grozăvii!

— Degeaba? Ce tot îndrugi, draga mea?!

Louise era de altă părere, dar nu răspunse.

— Maiorul e sigur că indienii au pornit război? întrebă Callhown. E sigur, unchiule?

— Spune că înainte nu dădea prea multă importanţă acestor zvonuri. Ieri noapte a picat însă în fort Pisica Sălbatică, căpetenia seminolilor, însoţit de cîţiva reprezentanţi ai tribului. Ei i-au dat de ştire că în satele comancilor s-au ridicat stîlpi vopsiţi şi că de o lună încoace nu mai conteneşte dansul războinicilor în jurul stîlpilor. Pe alocuri au şi pornit la luptă şi pot să apară în orice clipă în împrejurimile settlementului.

— Pisica Sălbatică? făcu Louise. Parcă poţi avea încredere într-un trădător ca el? Coloniştii ar trebui să-l socotească un duşman, aşa cum îl socotesc şi cei din tribul lui.

— Ai dreptate, fata mea. Maiorul scrie la fel. Ne sfătuieşte să fim totuşi prevăzători. Acest netrebnic va trece fără îndoială de partea comancilor cînd va crede că a sosit momentul potrivit. Da, ce să-i faci! urmă plantatorul, punînd scrisoarea deoparte. După ce sorbi din cafea şi muşcă dintr-o napolitană, continuă: Să sperăm că dacă ies la drumul militar şi vin încoace, comancii vor da înapoi în faţa zidurilor Casei del Corvo.

În clipa aceea, în pragul sufrageriei unde şedeau adunaţi cu toţii, se ivi un negru cu chipul numai zîmbet.

— Ce este, Pluto? întrebă stăpînul casei.

— Nimic, mister Woodley. Voiam doar să-i spun lui miss Louise c-am pus şaua pe cal. Mustangului nu-i place pietrişul din curte, e nerăbdător să calce iarba moale a preriei.

— Te duci la plimbare, Louise? întrebă plantatorul, cu o vădită nemulţumire.

— Da, tată. Mă plimb puţin.

— Eu, unul, n-aş fi de părere.

— De ce?

— Nu-mi place să pleci singură de acasă. Nu se cade.

— De ce, tată? Doar nu-i prima dată.

— Da, pleci adeseori... din păcate!

Observaţia plantatorului stîrni o roşeaţă uşoară în obrajii fetei, deşi aceasta nu prea înţelegea ce vrea să spună.

— Dacă ai ceva împotrivă, renunţ, tată. Te-ai hotărît oare să mă ţii închisă în casă? Vouă, bărbaţilor, ce vă pasă! Plecaţi cu toţii după treburi. Frumoasă viaţă îmi oferi în acest Texas atît de plăcut, n-am ce zice.

— Nu m-ai înţeles, Louise. N-am nimic împotrivă să ieşi la plimbare, plimbă-te cît pofteşti, dar nu singură. Să te însoţească Henry sau Casey. Singură nu vreau să pleci. Am motivele mele.

— Motive? Ce motive?

Întrebarea îi scăpă fără să vrea şi-i păru rău că nu s-a stăpînit. Aştepta neliniştită, dar răspunsul tatălui ei îi risipi întrucîtva temerile.

— Vrei să cunoşti motivele? Nu uita că Texasul nu este Louisiana, unde o fată poate să plece liniştită de acasă şi să se plimbe pe unde pofteşte. Aici, în Texas, eşti pîndită la fiece pas de primejdie. Dacă ne-am gîndi, de pildă, numai la indieni...

— N-am de ce să mă tem de indieni. Nu mă depărtez niciodată mai mult de cinci mile de casă.

— Cinci mile! făcu sarcastic căpitanul. Asta e ca şi cum te-ai depărta la cincizeci de mile. Poţi să te pomeneşti faţă-n faţă cu indienii la o sută de paşi de poarta casei, la fel de bine ca şi la o sută de mile. Din clipa cînd ieşi pe drumul militar, poţi să dai ochii cu ei oriunde şi oricînd. Unchiul Woodley are dreptate. E o mare imprudenţă să pleci singură de-acasă!

— Crezi? zise fata ironic, întorcîndu-se spre vărul ei. Te-aş ruga un singur lucru: spune-mi, în ce-ar consta ajutorul tău dacă într-adevăr mi-ar ieşi comancii în cale? Zău, mă îndoiesc foarte mult de acest ajutor... Mi-

nunat tablou : noi doi în mijlocul unui trib războinic de indieni tatuaţi ! Ha-ha ! Tu ai fi în primejdie, nu eu ! Eu aş scăpa cu fuga, deci le rămîi tu, să se răfuiască cu tine. Să pleci la cinci mile de casă ! Grozavă primejdie, n-am ce zice ! Caută în tot Texasul un călăreţ capabil să mă ajungă din urmă, atunci cînd sînt cu draga mea Luna ! Mă îndoiesc să găseşti, Cassey !

— Sfîrşeşte, Louise ! interveni Pointdexter, cu asprime. Nu-mi place să te aud vorbind aşa... N-o lua în seamă, Casey ! Lăsînd deoparte pe indieni, află că pe aici roiesc tot felul de lepădături. Îţi interzic să pleci singură la plimbare, aşa ca pînă acum, te rog să nu uiţi.

— Fie, dacă vrei tu, tată — murmură Louise, ridicîndu-se de la masă. Nu pot să trec peste cuvîntul tău. Dar să ştii c-am să mă îmbolnăvesc stînd închisă în casă... Du-te, Pluto ! urmă ea, întorcîndu-se spre negrul rămas în uşă, cu acelaşi zîmbet pe faţă. Dă-i drumul Lunii în ţarc sau pe păşune, unde crezi tu. Las-o să alerge în voie prin prerie dacă-i place. Nu mai plec nicăieri.

Fata ieşi îndată din încăpere. „Oare ce-a aflat tata ? Poate că nu-s decît nişte simple bănuieli de-ale lui. Cine să-i fi spus ? Oare ştie ceva de întîlnirea noastră ?"

29

EL COYOT ACASĂ LA EL

Callhown se ridică de la masă aproape tot atît de brusc ca şi Louise. De astă dată nu se închise la el în odaie, ci ieşi din casă. Deşi nu se restabilise pe deplin de pe urma rănilor primite în duel, se simţea mult mai bine şi făcea mici plimbări în jurul conacului. Acum, fie că era tulburat de discuţia din sufragerie, fie de vestea pe care o primise plantatorul, găsi în el destulă putere şi, sprijinindu-se într-un baston, se aventură pînă departe în susul rîului, în direcţia fortului. Merse aşa destul de mult prin preria pustie şi arsă de soare, care începea chiar din spatele haciendei şi se întindea pînă în zare. Deodată se apropie de nişte hăţişuri de salcîmi, adăpos-

tite în umbra unor copaci înalţi. Aici, pierdută în verdeaţă, se vedea o colibă, cu pereţii din şipci împlinite cu lut. Era un hacalé, cum întîlneşti adesea în Texasul de sud-vest. Stăpînul ei era Miguel Diaz, mustangerul mexican. Coliba semăna întru totul stăpînului — un om crud şi pe jumătate sălbatic, care-şi merita cu prisosinţă porecla : „El Coyot". Lupul acesta era greu de găsit în bîrlogul lui — căci altfel nu puteai să numeşti hacaleul unde sălăşluia Miguel Diaz. Coliba era pentru el doar un adăpost pentru noapte. Rareori şi atît. Numai după o vînătoare izbutită îşi îngăduia Diaz să se aciueze în preajma settlementului şi să se bucure o vreme de „distracţiile" obişnuite acolo. Restul timpului şi-l petrecea în largul preriei.

Callhown avu noroc : îl găsi acasă, deşi, ce-i drept, nu era treaz. De altfel, asta era ceva obişnuit la el.

— Hei, señor ! strigă El Coyot, văzîndu-şi oaspetele în uşă. Ce vînt te-aduce ? Nu m-am aşteptat să te văd aici, zău. Ia un scaun. Uite colo un scaun. Ha-ha-ha !

Hohotele mexicanului fuseseră stîrnite de obiectul pe care el îl numea scaun : nu era decît o ţeastă de mustang. Mai vedeai în coliba sărăcăcioasă o masă grosolană, întocmită din tulpini de iucca, şi un pat la fel de primitiv din trestie — încolo nimic. Obosit de drum, Callhown urmă îndemnul gazdei şi se aşeză pe ţeasta de mustang. Fără să piardă vremea, deschise vorba îndată despre ale lui.

— Señor Diaz — începu el — am venit aici ca să...

— Señor americano ! bălmăji mahmur vînătorul de mustangi. La ce atîta pălăvrăgeală ?! Caramba ! Ştiu cu bine ce te-a adus încoace. Vrei să-i faci de petrecanie diavolului de irlandez, ai ?

— Întocmai.

— Uite ce e, ţi-am promis : o fac pentru dumneata la prima ocazie pentru cinci sute de sunători. Ehei, Miguel Diaz îşi ţine cuvîntul ! Mai aşteaptă niţel, că pînă acum nu mi-a picat în mînă. Drace ! Ca să-i vii unuia de hac aşa cum scrie la carte, se cere pricepere, păi ce crezi ! Nici aici, în prerie, nu poţi omorî fără să laşi urme, şi dacă-i vorba să se găsească vreo urmă, apoi atunci n-o să-mi fie moale. Dumneata, señor, uiţi că sînt

mexican. Dacă eram american ca dumneata, totul ar fi fost floare la ureche. Spuneam că ne-am luat la ceartă, şi gata, scăpam cu obrazul curat. Pe cînd aşa, cu noi, mexicanii, e groasă rău. La noi, dacă faci să curgă sînge, se cheamă că ai săvîrşit o crimă. Şi pe urmă, voi, americanii, la judecata voastră prostească, cu cei doisp'ce judecători „cinstiţi", hotărîţi degrabă: „La spînzurătoare cu el!". Îl urăsc pe irlandez cît îl urăşti şi dumneata, dar n-am de gînd să dau de bucluc. Trebuie să aştept să-mi vină bine!

— Acum ar fi momentul! se grăbi Callhown. Spuneai că ţi-ar fi uşor s-o faci, dacă ar începe ceva cu indienii.

— Da, am spus-o. Ei, dacă-ar fi aşa...

— N-ai aflat nimic?

— Ce să aflu?

— Cum ce? Comancii sînt pe picior de război.

— Caramba! strigă El Coyot, sărind în mijlocul colibei de pe patul de trestie. Sfîntă fecioară, adevărat, señor?

— E adevărul adevărat! Adineauri am primit vestea. Însuşi comandantul fortului m-a înştiinţat.

— Ei, dacă-i aşa... — făcu mexicanul, gînditor. Dacă-i aşa, atunci don Mauricio poate să-şi ia adio de la viaţă. Comancii au voie să-l omoare, ha-ha-ha!

— Eşti sigur?

— Eram mai sigur dacă pentru scăfîrlia lui mi se numărau o mie de dolari, în loc de cinci sute.

— Merită.

— Cît?

— O mie de dolari.

— Promiţi?

— Promit.

— Eh, atunci or să-l calce „comancii", señor căpitan. Întoarce-te acasă şi dormi liniştit. Cum se iveşte prilejul, duşmanul dumitale o să rămînă fără păr. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg.

— Ai grijă numai de pregăteşte mia de dolari.

— Banii te-aşteaptă.

— Drace! Umflu bănetul ăsta în doi timpi şi trei mişcări! Preasfîntă fecioară! se însufleţi mexicanul, de

cum plecă oaspetele. Ce noroc! Să te procopseşti cu un miar, ca să vii de hac unui om, căruia şi aşa voiam eu să-i fac felul! Comancii sînt pe picior de război? Păi dacă-i aşa, să-mi pregătesc şi eu straiele pentru mascarada asta. De mult stau degeaba, că-n toţi anii ăştia de pace cu indienii nu le-am folosit niciodată.

30

POŞTA AERIANĂ

Louise Pointdexter îndrăgea tot felul de sporturi, pînă şi tragerea cu arcul, şi era un arcaş desăvîrşit. Învăţase să tragă cu arcul de la indienii tribului Guma, încă de pe cînd trăiau pe Mississippi, dar de cînd se aflau în Texas, nu avusese prilejul să-şi mai încerce îndemînarea. Frumosul ei arc de lemn de portocal, cu săgeţile-i penate, zăcea aruncat într-un dulap. Dar iată că sosi o clipă cînd arcul îi fu de mare folos. Asta se întîmplă curînd după discuţia din sufragerie, cînd tată-său o oprise să se mai plimbe singură prin prerie. Fata se supuse fără murmur cuvîntului părintesc, ba renunţă aproape cu totul la plimbări, chiar şi în tovărăşia fratelui ei. Mustangul rotat se plictisea în grajd, însă Louise nu uita de draga ei Luna: se ducea adesea să o vadă şi ruga să fie bine îngrijită. Acum, tragerea cu arcul luă locul plimbărilor călare. Creola închina arcului aproape tot timpul. Se ducea pe malul Leonei, umbrit de aluni bătrîni, de duzi şi de cedri, unde era singură şi nu o tulbura nimeni. De altfel, în ultima vreme căuta singurătatea mai mult ca oricînd. Tată-său, oricît de prost dispus ar fi fost, nu-i putea reproşa nimic pentru această nevinovată distracţie. Şi nici nu se mai nelinişte a din pricina fetei: o apărau zidurile înalte ale Casei del Corvo şi apele adînci ale Leonei. Pe de altă parte, plantatorul nu numai că nu avea nimic împotriva acestor ceasuri pe care fiica lui le petrecea în singurătate, dar chiar le încuviinţa. Bănuielile ce-l tulburaseră o vreme, şi nu fără temei, se risipiră repede. La ur-

ma urmei, pesemne că totul nu era decît o clevetire. Limbile ascuțite caută veșnic un prilej să trăncănească. Și găsiseră cu cale să se oprească asupra Louisei. Se putea foarte bine ca întîlnirea ei cu Maurice-Mustangerul să nu fi fost decît o simplă întîmplare. Fata putea să-l întîlnească pe neașteptate în crîng și nu se cuvenea să nu schimbe o vorbă cu omul care îi salvase viața în două rînduri. Nu era la mijloc decît un simplu simțămînt de recunoștință, de bună seamă. Faptul că Louise dăduse ascultare atît de lesne cuvîntului părintesc întărea convingerea plantatorului.

De obicei, nu era prea ușor să înfrîngi voința Louisei, mai cu seamă dacă te așezai în calea dorințelor ei. Woodley Pointdexter știa bine cît de șubredă era autoritatea sa de părinte asupra fetei, și era mulțumit de purtarea ei. Nevinovata pasiune a tragerii cu arcul, de pe urma căreia aveau de suferit doar păsărelele din grădină, îl bucura. Se vede însă că tatăl frumoasei Louise, care împlinise de curînd cincizeci de ani, uitase ce înseamnă tinerețea. Nu păsărelele erau ținta săgeților Louisei. Altceva o făcea să îndrăgească tragerea cu arcul. Fata punea o scrisorică în vîrful săgeții și trimitea săgeata în tufele de salcîmi de pe malul din față al Leonei. După cîtva timp, aceeași săgeată pornea dintr-un alt arc și se întorcea cu o altă scrisorică în vîrf. De cînd lumea, dragostea rîde de opreliștile ce-i stau în cale!

Pentru că nu puteau să se mai întîlnească, Maurice și Louise scorniseră această „poștă aeriană".

31

O TRECERE IZBUTITĂ PESTE RÎU

Schimbul de scrisorele nu ținu mult timp. Cei doi îndrăgostiți doreau să se vadă cu orice preț... Dragostea care se aprinsese în inima Louisei și a lui Maurice nu înțelegea să se dea bătută în fața opreliștilor de nici un

fel. Curînd găsiră un mijloc să-și îndeplinească dorința. Se întîlniseră de două ori în liniștea grădinii bătrîne, cufundate în noapte, și de două ori stelele de pe cer le ascultaseră jurămintele. Acum hotărîseră o a treia întîlnire.

În acest timp, orgoliosul plantator trăia într-o naivă și dulce neștiință. Putea oare să-și închipuie că singura-i fiică, de care era atît de mîndru, îi va înșela încrederea, fără nici o părere de rău? Pointdexter păstra nădejdea că afacerile lui se vor îndrepta și plănuia să o mărite pe frumoasa Louise cu un om bogat și influent. Putea oare să-și închipuie că ea se întîlnește, noaptea, cu un simplu vînător de mustangi, nesocotind toate principiile societății din care făcea parte? Desigur că nu. Plantatorul nu avea nici cea mai mică bănuială. Asta i s-ar fi părut de necrezut, monstruos. Era mulțumit că Louise s-a supus cuvîntului său și că a încetat cu plimbările-i călare.

La drept vorbind însă, îl cam neliniștea această supunere, neobișnuită la ea, și uneori îi părea rău că a oprit-o să mai plece la plimbare.

*

* *

Era o noapte așa cum numai în sud poți vedea. Discul argintiu al lunii luneca lin pe cerul de safir. În văzduhul străveziu se conturau siluetele depărtate și impunătoare ale munților. Frunzișul copacilor părea că ascultă încremenit larma fiarelor, păsărilor și gîngăniilor. Greu se lipește somnul de un îndrăgostit într-o asemenea noapte!

Spre miezul nopții, un călăreț ieși pe poarta hotelului ținut de Oberdoofer. Apucă pe drumul ce cobora spre Leona și dispăru curînd din ochii călătorilor întîrziați și grăbiți să ajungă în settlement.

Drumul pe care înainta călărețul trecea pe lîngă Casa del Corvo, aflată pe celălalt mal al Leonei. Ajuns în marginea crîngului de salcîmi, călărețul sări din șa și legă calul de un copac. Apoi desprinse de la oblînc o frînghie lungă din păr de cal, o strînse colac și, petrecînd-o pe braț, porni încet spre haciendă. Înainte să

iasă din umbra copacilor, se uită cu luare-aminte la cer şi la luna care lumina ca ziua.

„N-are rost să aştept aici pînă ce frumoasa asta s-o hotărî să se ascundă! îşi zise el, preocupat. Poate să lumineze aşa pînă-n zori".

Măsura cu privirea locul deschis ce-l despărţea de malul rîului. Casa del Corvo se afla pe celălalt mal al rîului.

„Dar dacă întîlnesc pe cineva? Nu, e prea tîrziu şi nu cred să rătăcească nimeni pe afară. Doar dacă n-ai somn din pricina gîndurilor negre! Şi-n casa asta e cineva care n-are somn, există un asemenea om! Dacă e treaz, mă zăreşte fără doar şi poate. Dar n-am încotro. Pe cer nu se vede nici urmă de nor şi luna n-o să apună prea curînd. Louise mă aşteaptă. Trebuie să risc. Curaj!".

Zicînd acestea, se furişă iute pe întinderea deschisă ce-l despărţea de rîu. Curînd ajunse pe malul abrupt al Leonei. Fără să piardă o clipă, coborî sprinten pe o cărăruie şerpuitoare pînă lîngă apă. Dincolo, lîngă malul din faţă, o luntre mică adăsta în umbra unui plop uriaş. Un timp, omul păru că măsoară din ochi lărgimea rîului, cercetînd totodată cu încordare hăţişurile din jur. După ce se încredinţă că nu era nimeni prin preajmă, azvîrli cu o mişcare dibace lassoul. Laţul căzu peste botul luntrei şi el o trase încetişor. Pe fundul luntrei găsi vîslele. După ce trecu rîul şi legă luntrea la mal, oaspetele nocturn al Casei del Corvo se opri în umbra plopului. De prisos să mai spunem că oaspetele acesta nu era nimeni altul decît Maurice-Mustangerul.

32

UMBRĂ ŞI LUMINĂ

Maurice nu aşteptă mult sub umbra plopului. În clipa cînd sărise în luntre, la Casa del Corvo se deschisese o fereastră ce dădea spre grădină. Pe cercevea, în lumina lunii, se văzu o mînă micuţă şi albă. Curînd,

Louise Pointdexter cobora pe scara de piatră în grădină. O clipă se opri în loc să asculte: nu cumva i s-a părut numai că aude zgomot de vîsle? Greierii umpleau văzduhul cu ţîrîitul lor neîntrerupt, aşa că puteai lesne să te înşeli. Dar ceasul hotărît pentru întîlnire sosise şi nu o mai răbda inima să aştepte. Păşi uşor pe trepte, se strecură în grădină printre tufişuri, ocolind statuile de marmură aşezate ici-colo, şi în cele din urmă ajunse sub plop. Mustangerul o cuprinse în braţe, plin de dragoste.

* * *

— Mîine noapte ne întîlnim iar, dragul meu, da?

— De-aş putea, aş spune da, să ne întîlnim şi mîine, şi poimîine, mereu, iubita mea.

— Ce te împiedică? De ce mi-ascunzi?

— Mîine în zori trebuie să plec pe Alamo.

— Aşa? Şi trebuie neapărat să pleci?

Întrebarea Louisei sună fără voia ei ca un reproş: întotdeauna cînd auzea de coliba singuratică de pe Alamo, simţea o strîngere de inimă. De ce, nici ea singură nu ştia.

— Am motive serioase să plec.

— Motive serioase? Te-aşteaptă cineva acolo?

— Nimeni altul decît prietenul meu Phelim. Sper că nu i s-a întîmplat nimic. L-am trimis la colibă acum vreo zece zile, înainte să se fi iscat zvonurile cu indienii.

— Numai Phelim te-aşteaptă? Altcineva, nu? Adevărat, Maurice? Să nu mă minţi, dragul meu! Numai Phelim te-aşteaptă?

— De ce mă întrebi, Louise?

— N-aş putea să-ţi spun. Aş muri de ruşine dacă ar fi să recunosc ce-mi trece uneori prin minte.

— Nu te teme. Spune-mi tot ce gîndeşti. Eu, unul, n-aş fi în stare să-ţi ascund nimic. Hai, spune, bucuria mea!

— Ţii cu tot dinadinsul să ştii, Maurice?

— Sigur că da. Ți-aș spulbera într-o clipă toate îndoielile, sînt convins. Dacă se află despre legătura noastră, vei avea discuții neplăcute. Iată de ce trebuie să plec pe Alamo.

— Vrei să rămîi acolo?

— Doar o zi sau două, ca să-mi strîng lucrurile și să-mi iau un ultim rămas bun de la coliba din prerie.

— Așa!

— Nu știu cum, pari nemulțumită.

— Nu, sînt numai nedumerită. Nu te înțeleg. Și probabil că n-am să te înțeleg niciodată.

— Totul e foarte simplu. Am luat o hotărîre importantă și știu c-ai să mă ierți atunci cînd ai să afli.

— Să te iert, Maurice? De ce?

— Pentru că ți-am ascuns taina mea. Nu sînt cel drept care mă iei.

— Eu știu un singur lucru: că ești un om nobil, frumos și curajos. De rest, nu-mi pasă. O, Maurice, nici nu-ți închipui ce drag îmi ești și cît te iubesc!

— Porumbița mea, în inima noastră arde aceeași dragoste și, ca să ne apărăm fericirea, trebuie să ne despărțim.

— Să ne despărțim?

— Da, iubito! Numai pentru scurt timp.

— Cît?

— Atît cît trebuie unei corăbii să treacă Oceanul Atlantic și să se întoarcă.

— Mi se pare o veșnicie! De ce trebuie să pleci?

— Vezi tu, e nevoie să mă reped pînă în patrie, în Irlanda. Nu-s nici douăzeci de ceasuri de cînd am primit de acolo o veste importantă pentru mine. Iar la întoarcere, am să dovedesc mîndrului tău tată că mustangerul acesta sărac, care a cucerit inima fiicei sale... Oare am cucerit-o, Louise?

— Știi foarte bine. Iubirea îmi stăpînește toate gîndurile, toate simțămintele, toate visurile!

Urmară alte îmbrățișări și alte jurăminte, pecetluite de gingașe sărutări. Cei doi îndrăgostiți nici nu băgară de seamă că țîrîitul greierilor s-a potolit dintr-o dată, ca și larma de noapte a păsărilor, care începură să se avînte tot mai sus în zbor în lumina lunii. Se auzi un zgomot de pași pe cărarea așternută cu pietriș, dar ei nu zăriră silueta întunecată ce se furișa printre tufișuri, pitulîndu-se din cînd în cînd pe după statui. Nu zăriră umbra ascunzîndu-se în spatele unui copac și nu bănuiau că Casey Callhown le surprinde fiecare mișcare și fiecare șoaptă.

33

UN ADEVĂR CHINUITOR

O simplă întîmplare îl făcuse pe Callhown să descopere acest adevăr chinuitor. La miezul nopții, căpitanul se urcase pe azotee și-și fuma în liniște țigara. De bună seamă, în aceste clipe socotea că nu are nici un motiv să se neliniștească. Rănile primite în duelul cu mustangerul erau aproape vindecate. Ce-i drept, amintirea înfrîngerii îl mai sîcîia și acum, dar gîndul răzbunării neîntîrziate îi mai îndulcea amărăciunea.

Casey Callhown, ca și plantatorul, era foarte mulțumit să vadă că Louise a renunțat la plimbările ei prin prerie, și de fapt el era autorul acestei oprelişti părintești. Întocmai ca și plantatorul, nu bănuia nici pe departe ce ascunde pasiunea fetei pentru tragerea cu arcul, socotind totul drept o distracție nevinovată.

Începuse chiar să se mîngîie cu gîndul că nepăsarea Louisei față de el nu-i decît o prefăcătorie. În plus, de la o vreme, tînăra creolă nu se mai purta atît de repezit cu el și Casey era gata să se îndoiască de bănuielile pe care gelozia i le vîrîse în cap.

Căpitanul își fuma liniștit țigara, privind în direcția rîului. Apariția unui călăreț pe drum nu-l miră cîtuși de puțin. I se părea foarte firesc să călătorești noaptea, pe răcoare, în loc să te canonești sub arșița nemiloasă a soarelui de peste zi.

La lumina lunii nu-l recunoscu pe călăreț și, de altfel, nici nu-l cercetă prea atent. Îl urmărea cu privirea

numai ca să-şi omoare vremea. Abia atunci cînd călăreţul se abătu în crîng, Callhown mirosi ceva.

„Ce să însemne asta ? făcu el, cu mirare. Uite-l, a sărit din şa şi se îndreaptă încoace, spre cotul rîului. Uite, coboară şi malul. După cum se vede, cunoaşte bine locul... Ce-o fi vrînd pe-aici ? Nu cumva are de gînd să se strecoare în grădină ? Dar cum ? Trebuie să treacă rîul înot. N-o fi vreun hoţ ?"

Acesta fu primul gînd care-i veni în minte, dar îşi dădu seama îndată de netemeinicia unei asemenea presupuneri.

„Aha, aud un plescăit de vîsle... Va să zică a tras luntrea şi acum trece rîul. Ce naiba o fi căutînd aici ?"

Era gata să coboare ca să trezească bărbaţii din casă şi să cerceteze împreună grădina, cînd auzi un alt zgomot, care îi schimbă numaidecît hotărîrea. Era un scîrţîit ca de uşă sau fereastră deschisă. Zgomotul venea de undeva de jos, nu departe de locul unde se afla el. Căpitanul se aplecă peste parmaclîcul azoteei şi scrută întunericul. Deodată, o paloare cadaverică i se aşternu pe faţă : se deschise fereastra de la odaia verişoarei sale. Şi însăşi Louise, înveşmîntată în alb, stătea în capul scării ce cobora în grădină. Ghici că între apariţia ei şi omul care trecuse rîul cu luntrea trebuie să fie neapărat o legătură, şi în aceeaşi clipă înţelese că omul din luntre nu-i altul decît Maurice-Mustangerul.

Rămase încremenit, incapabil să facă vreo mişcare. Abia tîrziu, după ce silueta albă a Louisei dispăru şi auzi şoapte în grădină, tresări, fulgerat de un alt gînd. Se hotărî să nu trezească pe nimeni : el singur trebuia să fie martorul ruşinii de care se acoperea Louise. Porni grăbit pe urmele ei, tremurînd de indignare. Le auzi mărturisirile şi jurămintele de dragoste, hotărîrea mustangerului de a pleca a doua zi în zori şi făgăduiala lui că se va întoarce curînd, apoi fu martor la îmbrăţişările lor pătimaşe. Îl cuprinse dorinţa aprigă de a împlînta pumnalul în pieptul rivalului său şi să-l vadă prăvălindu-se acolo, la picioarele iubitei. Dar nu avu curaj.

Să fi fost oare din pricină că zări în lumina lunii un Colt cu şase gloanţe lucind la cingătoarea mustangerului ? Căpitanul se grăbi să plece, lăsîndu-i singuri pe cei doi îndrăgostiţi.

34

INTENŢII „CAVALEREŞTI"

Încotro o pornise Casey Callhown ? De bună seamă că nu spre odaia lui. Putea oare somnul să se lipească de un om chinuit ca el ? Căpitanul intră în odaia vărului său, Henry Pointdexter. Se duse glonţ la Henry, fără să mai piardă vremea să ia o lumînare. De altfel, luna lumina îndeajuns şi nici nu avea nevoie de lumînare.

Desluşeai uşor liniile mobilei simple : un lavoar, o masă nu prea mare, două scaune şi patul cu un polog de muselină care te ferea de vizita nesuferită a ţînţarilor. Callhown ridică pologul şi se grăbi să-l trezească pe tînărul care dormea fără grijă :

— Scoală, Henry ! strigă el, scuturîndu-l cu putere de umăr.

— A-a ! Tu eşti, Casey ? Ce este ? Sper că n-au năvălit indienii ? !

— E mai rău. Mult mai rău. Scoală şi hai cu mine ! Grăbeşte-te, altfel va fi prea tîrziu. Vino să vezi ruşinea familiei noastre ! Pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te, altfel numele de Pointdexter va ajunge de rîs în întreg Texasul !

După o asemenea prevenire, fireşte că nici unul dintre Pointdexteri n-ar mai fi avut poftă de somn. Tînărul sări în picioare şi se uită nedumerit la vărul său.

— Nu-ţi mai pierde vremea cu îmbrăcatul ! îl zori căpitanul, tulburat. Hai repede ! Repede, te rog !

În cîteva clipe, Henry îmbrăcase costumul simplu pe care îl purta de obicei şi o porni în urma căpitanului.

— Ce s-a întîmplat, Casey? întrebă el, cînd Calhown îi dădu să înțeleagă prin semne că trebuie să se oprească. Lămurește-mă, ce înseamnă toate astea?
— Uită-te singur! Vino mai lîngă mine și uită-te! Privește printre copacii ăștia, în direcția unde îți priponești tu luntrea. Ce vezi?
— Văd o siluetă în alb... parcă ar purta rochie. Da, e o femeie.
— Ai dreptate, e o femeie. Și cine crezi că e?
— Habar n-am! Tu știi, Casey?
— Iar alături se vede o altă siluetă, în haine de culoare închisă.
— Pare un bărbat. Da, chiar așa.
— Și cine crezi că e?
— De unde să știu, Cas? Tu știi?
— Da, știu. Bărbatul e Maurice-Mustangerul.
— Dar femeia?
— Este Louise, sora ta, în brațele lui.
În aceeași clipă, tînărul Henry se aruncă înainte.
— Stai! îl opri Callhown, prinzîndu-l de braț. Uiți că ești neînarmat, spre deosebire de mustanger! Știu bine că-i înarmat. Ține! urmă el, întinzîndu-i pumnalul și revolverul lui. Mă gîndeam să mă folosesc eu însumi de ele, dar mi-am zis că e mai nimerit să o faci tu, fratele și apărătorul surorii tale. Haide, Henry! Numai vezi să n-o nimerești cumva pe ea; du-te tiptil pînă lîngă ei, că n-are rost să-l mai previi. Găurește-i burta și, dacă cele șase gloanțe nu-i vin de hac, atunci înfige și pumnalul. Eu stau în apropiere să-ți sar în ajutor.
Henry Pointdexter nu avea nevoie de aceste sfaturi mîrșave. Se năpusti numaidecît înainte, dornic să salveze cinstea surorii sale.
— Ticălosule! izbucni el. Dă-te la o parte, Louise, lasă-mă să-l împușc! Dă-te la o parte, surioară, ascultă-mă odată!
În loc să scoată revolverul și să se apere, Maurice se strădui să se desprindă din brațele fetei, temîndu-se doar pentru ea. Fata însă se lipea și mai strîns de el. Dacă ar fi tras asupra mustangerului, Henry ar fi primejduit și viața surorii sale. Șovăi și nu apăsă pe trăgaci. Clipa aceasta fu salvatoare pentru toți. Lăsîndu-și iubitul, Louise prinse brațul fratelui ei: știa că de Maurice nu are de ce se teme și că trebuie să-l stăpînească doar pe Henry.
— Fugi, fugi! strigă ea spre mustanger, străduindu-se să-și potolească fratele. Henry nu cunoaște adevărul, am să-i explic eu singură totul. Fugi, Maurice! Repede, salvează-te!
— Henry Pointdexter! rosti tînărul irlandez, care era gata să dea ascultare acestui sfat. Mă socotești pe nedrept un ticălos. Dă-mi un răgaz, și dacă mă voi dovedi nedemn de respectul și dragostea surorii tale, poți să mă împuști în văzul tuturor ca pe un coiot fricos. Pînă atunci, rămîi cu bine!
Furia lui Henry, care se smucea din brațele surorii sale, slăbea din ce în ce mai mult: cuvintele mustangerului îl liniștiră. Împotrivirea lui era tot mai slabă și, în clipa cînd Maurice se aruncă în apa rîului, îndreptîndu-se înot spre malul celălalt, el își lăsă brațele de-a lungul corpului.
— L-ai judecat greșit, frate. Te-asigur că nu-l cunoști! exclamă Louise. O, Henry, de-ai ști ce om minunat este! Nu va îngădui niciodată să fiu jignită, și cu atît mai puțin ar fi în stare să mă jignească el. Mi-e cu neputință să nu-l iubesc și nu-mi pasă că e un simplu mustanger!
— Louise, spune-mi adevărul, vorbește-mi ca și cum ai vorbi cu tine însăți. Îmi dau seama că-l iubești pe omul acesta. Spune-mi adevărul: s-a purtat cavalerește față de tine? N-a abuzat de încrederea ta?
— Nu, nu, nu! Îți jur! Henry, de ce l-ai jignit? N-o merită cîtuși de puțin!
— L-am jignit, eu?!
— Da, Henry, l-ai jignit într-un mod grosolan și nedrept.
— Sînt gata să-i cer scuze, plec să-l ajung din urmă și-i cer scuze pentru că nu m-am putut stăpîni. Dacă tu-mi spui adevărul, surioară, atunci trebuie să fac acest lucru. Știi doar că eu l-am simpatizat din prima clipă cînd l-am văzut. Hai, Louise, acum du-te în odaia ta și culcă-te. Mă grăbesc să ajung la hotel, poate că-l mai găsesc acolo. N-am liniște pînă nu-mi îndrept greșeala.

În clipa cînd fratele și sora treceau pragul casei, în urma lor se ivi o a treia siluetă, care pînă atunci stătuse pitulată între tufe. Era Casey Callhown. Și el se gîndea la mustanger.

35

O GAZDĂ NEPRIMITOARE

„Un papă-lapte! Un fricos! Un gogoman! Sînt un prost că m-am amăgit cu asemenea speranțe! Trebuia să prevăd că ea va ști să-l înmoaie pe mucosul ăsta, pentru ca nemernicul ăla s-o poată șterge. Ascuns după un copac, l-aș fi răpus fără să risc nimic. Unchiul Woodley nu putea decît să-mi mulțumească pentru asta. Iar în settlement toți mi-ar fi dat dreptate. Un seducător ticălos! Un geambaș josnic! Cine ar fi cîrtit împotriva dreptei răfuieli cu un asemenea individ? Acum, la naiba, cînd o să mi se mai ivească un prilej ca ăsta!"

Așa gîndea căpitanul pe cînd se întorcea spre casă, la oarecare depărtare în urma Louisei și a lui Henry.

— Ciudat! bombăni el. Nătărăul ăsta cu caș la gură are într-adevăr de gînd să-i ceară scuze omului care i-a sucit capul soră-si? Da, pesemne că a luat lucrurile în serios, altfel nu-mi explic zarva din grajd. Se pregătește să-și scoată calul.

Potrivit obiceiului mexican, ușa de la grajd dădea într-o curte pietruită. Era întredeschisă. După o clipă, cineva o împinse dinăuntru și în prag apăru un om cu o mantie aruncată pe umeri și cu o panama pe cap, ducînd de frîu un cal înșeuat. Callhown îl recunoscu îndată pe vărul său.

— Uf, l-ai scăpat! șuieră căpitanul furios cînd tînărul se apropie. Dă-mi înapoi pumnalul și revolverul! Jucăriile astea nu-s pentru mînuțele tale delicate. De ce n-ai făcut cum ți-am spus eu, de ce te-ai lăsat prostit?

— Da, așa e, m-am lăsat prostit — răspunse liniștit tînărul. Știu bine asta. Am jignit în mod grosolan și pe nedrept un om cumsecade.

— Ai jignit un om cumsecade! Ha-ha-ha! Ți-ai ieșit din minți, pe legea mea!

— Aș fi fost un nesăbuit dacă ți-aș fi urmat sfatul, Casey. Din fericire, n-am făcut-o. Vreau să-l găsesc și să-i cer scuze.

— Încotro?

— Mă grăbesc să-l ajung din urmă pe Maurice-Mustangerul și să-mi cer scuze pentru purtarea mea.

— Ha-ha-ha! Glumești, desigur!

— Nu, vorbesc cît se poate de serios. Vino cu mine și ai să vezi.

— Atunci îți spun încă o dată că ți-ai ieșit din minți! Și nu ești numai nebun, ci pur și simplu idiot!

— Nu pari prea politicos, Casey!

Zicînd aceasta, tînărul dădu pinteni calului și se depărtă în galop. Callhown rămase nemișcat pînă ce-l pierdu din ochi. După aceea se îndreptă spre casă, străbătu iute veranda și intră la el în odaie. Curînd se ivi înfășurat într-o mantie veche. Se duse la grajd. Nu trecu mult timp și ieși în curtea pietruită, ducîndu-și calul înșăuat spre poartă cu atîta grijă, încît ai fi crezut că e un hoț. Ajuns afară, sări în șa și se depărtă cu repeziciune. O milă sau două călări pe același drum cu Henry Pointdexter, dar se părea că nu ține să-l ajungă din urmă, căci Henry avusese răgaz să i-o ia binișor înainte. Într-adevăr, Callhown nu se grăbea. La jumătatea drumului spre fort se opri, aruncă o privire cercetătoare spre crîngul din apropiere și apucă brusc pe o potecă lăturalnică, în direcția rîului.

„Mi-a mai rămas o singură posibilitate, dar nu-i de loc de lepădat. Numai că mă costă bani grei spre deosebire de prilejul pe care l-am scăpat adineauri. O mie de dolari în cap! Ce contează! Trebuie să scap de ticălosul ăsta de irlandez! Mîine, în zori, după cum spunea chiar el, dacă nu cumva a mințit, se duce la coliba lui. Tare aș vrea să știu cînd pornește la drum! Pentru oamenii din prerie se pare că-i tîrziu în zorii zilei. Hm, mai e destul timp! El Coyot are răgaz să i-o ia înainte

lui Maurice. Coliba lui trebuie să fie prin apropiere. Mexicanul ştie unde, nici vorbă, sau, oricum, ştie drumul care duce într-acolo. Asta mi-e de ajuns. N-are decît să-l aştepte pe Maurice la coliba lui. Numai că eu nu prea cred să mai ajungă. Pe drum poate oricînd să se întîlnească cu indienii!"

Cu aceste gînduri, căpitanul se apropie de hacaleul mustangerului mexican. Uşa era dată în lături. Dinăuntru se auzea un sforăit răsunător, întrerupt în răstimpuri de nişte scînceli ca un guiţat ori de strigăte bălmăjite: „Carámba! Mii de draci! Isuse! Sfîntă fecioară!"

Callhown se opri în prag, ascultînd.

— Porcul, e beat criţă!

— Hei, señor! îngăimă stăpînul hacaleului, dezmeticindu-se puţin. Cu cine am onoarea? Uf, nu asta am vrut să spun! Sînt fericit că vă văd! Eu, Miguel Diaz, El Coyot, cum mi se mai spune... ha-ha-ha! El Coyot! La naiba! Cine sînteţi? Numele dumneavoastră, señor, mii de draci! Cine sînteţi?

Ridicîndu-se în coate pe patul lui de trestie, El Coyot rămase nemişcat, cercetînd cu privirile rătăcite acest musafir neaşteptat, care-i curmase visele de beţiv. Apoi se porni să mormăie în legea lui, se trînti pe pat şi începu iar să sforăie.

— Încă o posibilitate pierdută! şuieră furios Callhown, întorcîndu-se să plece. Blestem! În noaptea asta, ghinioanele s-au ţinut scai de mine! Pînă s-o trezi porcul ăsta, trec cel puţin trei ceasuri. Trei ceasuri! Atunci va fi prea tîrziu, prea tîrziu...

Apucă nehotărît calul de frîu, de-ai fi zis că nu ştie ce să facă şi încotro să pornească.

— N-are nici un rost să rămîn aici. Pînă să-şi vină ăsta în fire, se luminează de ziuă. Pot tot aşa de bine să mă întorc acasă şi să aştept acolo sau...

Tăcu deodată fără să rostească hotărîrea luată. Dar oricare ar fi fost, ea avu darul să pună capăt îndoielilor căpitanului.

Callhown se îndreptă în goană în direcţia opusă drumului care-l adusese la hacaleul lui El Coyot.

36

TREI OAMENI PE ACELAŞI DRUM

Nimeni nu va nega că o plimbare prin preria acoperită cu iarbă moale şi mătăsoasă e una dintre cele mai mari desfătări de pe lume. Mulţumită prietenului care călăreşte alături de tine, fermecat ca şi tine de frumuseţile şi de măreţia naturii, plimbarea asta îţi va rămîne vie în minte ani şi ani de-a rîndul. Destul să ieşi din settlement şi să te abaţi de la drumul cel mare, marcat de urmele a cinci-şase cai, ca să mergi apoi ceasuri, săptămîni, luni, ba poate şi un an întreg, fără să întîlneşti în cale ţipenie de om. Numai cine a umblat de unul singur prin uriaşa prerie a Texasului poate să-şi dea seama cu adevărat de întinderea-i nemărginită. Nici pe ocean nu încerci cu atîta putere simţămîntul vastităţii.

În largul oceanului, nimic nu trădează calea străbătută. Imensa suprafaţă azurie a apei, cu o cupolă de un azuriu ceva mai deschis răsturnată deasupra, rămîne întotdeauna aceeaşi, încît nu deosebeşti nici o schimbare. Ba de la o vreme începe să ţi se pară că stai nemişcat în centrul acestei uriaşe cupole şi nu poţi cuprinde întreaga măreţie a întinderii de apă... Preria e cu totul altceva. Insuliţele de pădure, dealurile, copacii, lanţurile muntoase, stîncile se perindă într-una, spunîndu-ţi că biruieşti împărăţia ei cea fără de hotare.

Călătorul ce străbate preria, şi mai cu seamă preria Texasului de sud-vest, se încumetă rareori să admire sălbăticia naturii de unul singur. Pe aici se umblă de obicei în doi, ba chiar în grupuri de cîte zece-douăzeci. Altminteri, drumul e primejdios. Iată de ce întîlneşti foarte rar pe aici drumeţi singuratici.

În noaptea dramei petrecute în preajma Casei del Corvo, trei călători străbătură pe rînd cîmpia întinsă spre sud-vest de apa Leonei.

În clipa cînd Callhown pleca de la hacaleul mustangerului mexican, primul dintre cei trei călători putea fi

văzut strecurîndu-se din settlement. Se îndrepta în direcţia lui Rio de Nuoces sau a unuia dintre afluenţii săi.

De prisos să spunem că era călare: în Texas, nimeni nu umblă pe jos, decît doar cei care rămîn într-un oraş sau la vreo plantaţie.

Omul avea un cal minunat. Silueta puternică şi pasu-i sprinten arătau că poate face faţă cu uşurinţă unui drum lung. Călăreţul era îmbrăcat aşa cum se obişnuieşte în Texas cînd porneşti la un drum de zece-douăzeci de mile. Un serapé aruncat pe umeri urma să-l ferească de umezeala nopţii. Cum însă noaptea era uscată şi caldă, omul părea să se fi pregătit într-adevăr de drum lung, mai cu seamă că în direcţia în care înainta nu se afla nici un settlement prin apropiere.

În ciuda acestor lucruri, călăreţul nu se grăbea, ca şi cum prea puţin îi păsa cînd va ajunge la destinaţie. Cufundat în gînduri ori poate în aduceri aminte, părea că nu bagă de seamă nimic din jur. Calul, lăsat în voie, înainta cu pas sigur, încît ai fi zis că străbate un drum cunoscut. Călătorul acesta, pe care nimic nu era în stare să-l tulbure, se depărtă astfel pînă se pierdu în preria pîcloasă şi abia luminată de lună.

Cam în acelaşi timp în care primul călăreţ pieri în zare, în marginea settlementului se ivi un al doilea călăreţ. Apucă şi el aceeaşi cale. Judecînd după îmbrăcăminte, era pregătit deopotrivă de drum lung. Purta o pelerină largă, de culoare închisă, strînsă la piept şi căzînd în cute largi la spate.

Spre deosebire de primul călăreţ, cestălalt era vădit că se grăbeşte să ajungă undeva. Mereu îşi îmboldea calul cu cravaşa şi cu pintenii. Ba ai fi zis că vrea să ajungă din urmă pe cineva — poate chiar pe călăreţul care trecuse cu puţin înainte. Din vreme în vreme se ridica în scări şi scruta depărtarea. Curînd pieri în zare, exact în locul unde pierise şi cel dintîi călăreţ. Aşa cel puţin ai fi crezut, dacă ai fi stat să-i urmăreşti din fort sau din settlement.

Printr-o ciudată întîmplare — dacă într-adevăr era numai o întîmplare — în clipa cînd cel de al doilea călăreţ fu înghiţit de pîcla depărtării, în marginea settlementului se ivi un altul — al treilea. Apucă în aceeaşi direcţie ca şi primii doi, îmbrăcat şi el ca pentru drum lung, cu o bogată pelerină roşie aruncată pe umeri. De sub poalele pelerinei ieşea la iveală o puşcă cu ţeava scurtă, atîrnată la oblîncul şeii.

Ca şi primul călăreţ, nu se grăbea de loc, mergea încet, atît de încet, încît oricine ar fi putut să-l întreacă. Arăta însă o mare nelinişte, şi în privinţa asta semăna cu călăreţul dinaintea lui. Numai că în purtarea lor se făcea simţită şi o mare deosebire. Dacă cel de al doilea călăreţ îşi tot zorea calul, ca şi cum ar fi vrut să ajungă pe cineva, cel de al treilea întorcea mereu capul, ca pentru a se încredinţa dacă nu-i urmărit. Uneori se răsucea pe jumătate în şa, alteori întorcea calul în loc, cercetînd urmele după care se călăuzea.

Curînd se pierdu şi el în depărtare, fără să ajungă din urmă pe cineva şi fără să fie, la rîndul său, ajuns din urmă.

Distanţa dintre cei trei călăreţi se păstra aproape egală — tustrei mergeau fără să se vadă unul pe altul. Şi nimeni nu i-ar fi putut zări pe toţi trei dintr-o dată, afară doar de vreo bufniţă cocoţată în vîrful unui copac înalt, sau de vreo păpăludă ridicată în văzduh la vînătoare de fluturi de noapte.

*
* *

După vreun ceas, cam la vreo zece mile de fortul Indge, poziţia celor trei călăreţi, unul faţă de altul, se schimbase mult.

Primul abia ajunsese în capul unei poteci lungi care tăia ca o alee un desiş întins cît vedeai cu ochii în dreapta şi în stînga. Poteca semăna cu o trecătoare, mărginită de verdele viu al copacilor, ca o apă mărginită de maluri. Lumina lunii desprindea poteca numai pe jumătate din întuneric. Ceva mai încolo cărarea făcea o cotitură neaşteptată, intrînd în umbra deasă a copacilor.

În capul potecii, primul dintre cei trei călăreţi opri calul în loc şi rămase aşa, scrutînd întunericul. Toată atenţia sa era îndreptată înainte. Nu întoarse o dată capul. După cîtva timp, încredinţat pesemne că nimic nu-l împiedică să-şi continue drumul, porni mai departe.

În clipa aceea fu zărit de către cel de-al doilea călăreţ care venea pe acelaşi drum şi se afla acum la vreo jumătate de milă în urmă.

Zărindu-l, omul în mantia neagră scoase un strigăt uşor. Îndemnă calul cu pintenii şi apucă şi el pe potecă. Primul călăreţ avusese însă timp să dispară în umbra deasă de la cotul potecii.

Al doilea călăreţ îl urmă îndată.

Cel de al treilea se ivi şi el în capătul potecii, dar după un timp mai îndelungat decît cel de al doilea. El nu se avîntă pe potecă, aşa ca primii doi, ci se abătu într-o parte, pierzîndu-se printre tufe. Descălecă şi legă calul de un copac, apoi străbătu desişul şi ieşi pe potecă.

Ca şi mai înainte, se uita mereu îndărăt, ca şi cum l-ar fi interesat mai mult cele ce se petreceau în spatele lui, decît în faţă. Curînd se apropie de cotul potecii cufundată în umbră şi se pierdu în întuneric, ca şi ceilalţi doi.

Concertul gălăgios al nopţii, întrerupt în două rînduri de tropotul potcoavelor şi apoi de zgomot de paşi omeneşti, continua să răsune în noapte, în mijlocul hăţişurilor.

. . . .

Deodată bufni o împuşcătură.

Urletul coiotului, mieunatul sălbăticiunilor, răgetul jaguarului — totul amuţi într-o clipită.

Nu se auzi nici geamăt de om rănit, nici urlet de fiară răpusă. Jaguarul se porni iarăşi să-i sperie pe locuitorii pădurii cu răgetu-i răguşit. Prietenii şi duşmanii lui — păsări, animale, insecte, reptile — fără să ia în seamă răgetul acesta spăimîntător, îşi începură din nou larma lor asurzitoare.

37

A DISPĂRUT UN OM

Clopotul Casei del Corvo sună de două ori, vestind vremea gustării de dimineaţă.

Sclavii care trudeau în vecinătatea conacului se aşezară pe iarbă şi începură să înfulece cu poftă din bucatele lor.

Familia plantatorului, adunată în sufragerie, era gata să se aşeze la masă, cînd se văzu că lipseşte cineva: Henry.

La început nimeni nu dădu atenţie acestui fapt, aşteptîndu-l să se ivească din clipă în clipă. Trecură cîteva minute şi Henry tot nu venea. Plantatorul îşi arătă mirarea, nedumerit de întîrzierea fiului său.

În sud-vestul Americii se obişnuieşte ca la gustarea de dimineaţă să se adune toţi ai casei, aşa că mirarea plantatorului era pe deplin îndreptăţită.

— Pe unde umblă băiatul ăsta? întrebă bătrînul Pointdexter pentru a patra oară.

Nici Callhown, nici Louise nu dădură vreun răspuns.

Din clipa cînd intrase în odaie, Callhown păstrase o tăcere deplină. În dimineaţa asta, ochii lui se fereau să întîlnească ochii Louisei. Şedea la masă, stăpînit de o mare nervozitate. O dată sau de două ori, la intrarea servitorului, chiar tresări. Nu încăpea îndoială: ceva îl tulbura adînc.

— E foarte ciudat că Henry n-a venit la masă! repetă plantatorul pentru a zecea oară. Oare mai doarme? Nu, nu, Henry nu se scoală niciodată tîrziu. Chiar dacă s-a dus undeva, trebuia să audă cornul, dacă n-a auzit clopotul. Poate că e în cameră la el! Pluto!

— Aici, mister Woodley!

Pluto, pe lîngă îndatorirea de vizitiu, mai avea şi pe aceea de lacheu şi îşi servea stăpînii la masă.

— Du-te în cameră la Henry şi spune-i că noi terminăm micul dejun.

— Nu-i acolo, mister Woodley.
— Ai fost tu în cameră la el ?
— Da... adică nu. Nu fost în cameră, fost în grajd să dau nutreţ la cal. Calul nu-i, nici şaua nu-i, nici frîul nu-i, nici massa Henry nu-i. Se vede c-a plecat de mult.
— Eşti sigur ? întrebă plantatorul, serios îngrijorat.
— Absolut sigur, mister Woodley ! În grajd numai calul lui massa Callhown este. Rotatul aleargă prin ţarc. Calul lui massa Henry nu-i.
— Asta însă nu înseamnă că mister Henry nu-i în camera lui. Du-te şi vezi.
— Îndată, mister, îndată, dar să ştiţi, Pluto nu minte. Tînărul stăpîn nu-i în cameră. Massa Henry e acolo unde-i şi calul lui.
— Nu mai înţeleg nimic ! făcu plantatorul, după ce Pluto ieşi din sufragerie. Henry a plecat de acasă, şi încă în puterea nopţii. Unde s-o fi dus ? Nu-mi închipui că putea să facă vreo vizită la o oră atît de tîrzie. Şi nădăjduiesc că nu s-a dus la tavernă...
— O nu, desigur, el n-ar pune piciorul la tavernă — se amestecă în vorbă Callhown.
Părea tot atît de nedumerit ca şi plantatorul, dar nu suflă o vorbă despre cele petrecute în grădină.
„Casey sper că nu ştie nimic de treaba asta — cugetă Louise în sinea ei. Totul trebuie să rămînă o taină a mea şi a fratelui meu. Cred că o să mă înţeleg cu Henry. Dar de ce nu s-a întors pînă acum ? Toată noaptea l-am aşteptat. Se vede că l-a ajuns din urmă pe Maurice şi s-au împăcat. Cît aş dori să fie aşa !"
În clipa aceea, Pluto apăru în uşă. Avea o înfăţişare atît de mohorîtă, încît era de prisos să-l mai întrebi ceva.
— Ei ! strigă plantatorul, fără să dea răgaz servitorului să deschidă gura. E acolo ?
— Nu, mister Woodley ! rosti negrul, cu o adîncă tulburare în glas. Nu-i acolo, massa Henry nu-i acolo. Dar... ă-ă-ă... — făcu el, cu şovăială — ştiţi... Pluto trebuie să vă spună ceva... *Calul e acolo.*

— Calul ? Nădăjduiesc că nu e în cameră la el.
— Nu, sir. Nici în grajd. E la poartă.
— Calul lui Henry la poartă ? De asta eşti aşa plouat ?
— Ştiţi... mister Woodley... ă-ă... ştiţi... calul lui massa Henry... calul... animalul...
— Hai, negriciosule, vorbeşte ca lumea ! Ce să ştiu ? Calul e întreg, sper, doar n-o fi rămas fără cap ? Ori fără coadă ?
— O, mister, negrul Pluto nu se teme de asta ! Să-şi piardă calul şi capul, şi coada, puţin mi-ar păsa... Pluto se teme c-a pierdut călăreţul din şa.
— Cum ? Vrei să spui că l-a azvîrlit pe Henry din şa ? Prostii, Pluto, prostii ! Un călăreţ ca fiul meu nu poate fi azvîrlit din şa ! Cu neputinţă !
— Nici nu spun că l-a azvîrlit. O, dragul meu stăpîn, eu nu mai spun nimic. Veniţi pînă la poartă, să vedeţi singur.
Glasul şi gesturile lui Pluto te neliniştau din ce în ce mai mult.
Toţi se îndreptară într-acolo în mare grabă. Negrul îi urmă şi el. Ceea ce văzură nu putea trezi decît negre şi sumbre presimţiri. Un sclav ţinea de frîu un cal înşeuat, ud tot de roua nopţii... Calul bătea din copite şi fornăia nervos. Păru-i murg era stropit şi mînjit de ceva mai închis la culoare decît petele de rouă şi mai întunecat chiar decît părul său negru. Pe picioare, pe şa, peste tot se vedeau urme de sînge închegat.
Dincotro gonise calul încoace ? Din prerie. Un negru îl prinsese în cîmpie. Călăuzit de instinct, calul se îndrepta spre conac. Frîul îi atîrna între picioare.
Al cui era calul ? Iată o întrebare pe care n-o mai puse nimeni. Toţi cei de faţă recunoscuseră murgul lui Henry Pointdexter.
Nimeni nu întrebă cu al cui sînge era mînjit. Şi tatăl, şi sora, şi vărul nu se îndoiau cîtuşi de puţin : petele acelea întunecate de sînge, la care ei toţi se uitau cu ochi rătăciţi, era sîngele lui Henry Pointdexter.

Nebun de durere, plantatorul sări în șaua însîngerată și porni în galop spre fort. Callhown se aruncă și el pe cal și-l urmă îndată. Vestea despre această crimă făcu iute înconjurul întregii regiuni, purtată de călăreți în susul și în josul rîului, pînă la cele mai depărtate plantații. Așadar, indienii au trecut la atac și Henry Pointdexter era prima lor victimă! Henry Pointdexter, tînărul acesta atît de liniștit și de blajin, care nu avea un singur dușman în întreg Texasul! Cine putea să verse sînge nevinovat, dacă nu comancii? Din toată mulțimea de călăreți adunați în piața fortului Indge, nimeni nu se îndoia de lucrul acesta. Dar unde se săvîrșise omorul, cum și cînd? Petele de sînge se vedeau mai mult pe coapsa dreaptă a calului; și parcă fuseseră întinse de corpul călărețului atunci cînd se prăbușise fără viață la pămînt. Călărețul fusese ori împușcat, ori străpuns cu sulița. Unii preziceau cu destulă siguranță pînă și momentul crimei. După părerea lor, petele de sînge datau de cel mult zece ore. Era amiază, deci omorul se săvîrșise pe la două noaptea.

Ultima întrebare se dovedea și cea mai complicată. Unde anume s-a făptuit omorul? Unde trebuia căutat trupul celui ucis? Și unde trebuiau căutați ucigașii? Iată ce se discuta în cercul militarilor și al civililor din settlement, convocați de urgență în piața fortului Indge, sub conducerea comandantului fortului.

Plantatorul stătea retras, copleșit de tragica întîmplare. Unde s-a săvîrșit omorul? Și unde să fie căutați făptașii? Așezările comancilor se aflau departe spre apus. Era însă ceva prea nesigur, întrucît ele se întindeau pe sute de mile. Ar fi fost pur și simplu o nechibzuință să se acționeze la întîmplare. În plus, indienii se găseau acum pe picior de război și deci era de așteptat să se ivească și dinspre răsărit, iar șiretlicurile din partea lor nu erau excluse, ci dimpotrivă. Iată de ce propunerea ca oamenii să se împartă în grupuri mici

și să pornească cercetările în direcții diferite fu primită cu neîncredere. Maiorul o respinse. Indienii numărau cam o mie de luptători și fortul dispunea abia de o sută de oameni, adică cincizeci de dragoni, pe lîngă care se mai putea recruta un număr egal de călăreți din mijlocul localnicilor. Se impunea apoi ca grupul să nu se risipească spre a nu fi covîrșit de dușman.

Era o părere cît se poate de întemeiată. Pînă și Pointdexter, cu nepotul său, i se alătură. De altfel, maiorul însuși o susținea cu toată autoritatea lui.

Hotărîră să formeze un singur grup, care să rămînă unit în tot timpul cercetărilor. Încotro să pornească? Chibzuitul căpitan de infanterie propuse să se stea de vorbă cu ultimii oameni care îl văzuseră pe Henry Pointdexter. Cine îl văzuseră ultimii pe Henry Pointdexter? Tatăl și vărul său, fără îndoială. Plantatorul îl văzuse seara, la cină, și presupunea că după cină fiul său s-a dus la culcare. Răspunsul lui Callhown nu era prea lămurit. El stătuse puțin de vorbă cu vărul său după cină, pe urmă tînărul s-a dus pesemne să se culce.

Ce-l făcea pe Callhown să ascundă adevărul? De ce trecea sub tăcere întîlnirea din grădină, al cărui martor fusese? Oricare ar fi fost motivul, el mințea, era limpede.

Deodată, în chip cu totul neașteptat, cazul apăru într-o nouă lumină. Oberdoofer, stăpînul hotelului, veni singur la consfătuire, fără să-l cheme nimeni. Făcîndu-și loc prin mulțime, el spuse că vrea să aducă unele lămuriri. Știa, se pare, unele lucruri care puteau să clarifice această poveste: în primul rînd — ora cînd l-a văzut el pentru ultima oară pe Henry Pointdexter; în al doilea rînd — direcția în care a apucat tînărul.

Într-o englezească stîlcită, neamțul povesti următoarele:

Maurice-Mustangerul, care rămăsese la el la hotel din ziua duelului cu căpitanul Callhown, plecase undeva peste noapte, așa cum făcea de altfel de vreo cîteva nopți. S-a întors acasă foarte tîrziu. Localul era deschis, fiindcă petreceau cîțiva tineri. Mustangerul a cerut să i se facă socoteala, lucru de care nu se mai îngrijise de multă vreme. Spre mirarea neamțului, a plătit totul pînă

la ultimul bănuţ. De unde a făcut rost de bani, nu putea nimeni să spună. De ce s-a grăbit să plece, rămînea de asemenea nelămurit.

Oberdoofer ştia doar că mustangerul a luat cu el tot echipamentul cu care se ducea de obicei la vînătoarea de cai sălbatici. La vreo douăzeci de minute după aceea a apărut Henry Pointdexter. Vroia să-l vadă pe Maurice Gérald. Cînd i s-a spus că a plecat, tînărul a întrebat de cît timp a plecat şi încotro a apucat. Primind toate lămuririle cerute, a pornit în goană în direcţia arătată, grăbindu-se parcă să-l ajungă din urmă pe mustanger.

Informaţiile neamţului nu erau prea clare, totuşi se bizuiră pe ele. Dacă cel dispărut plecase împreună cu Maurice-Mustangerul sau în urma lui, însemna că pe acest făgaş trebuiau îndrumate cercetările.

— Unde se află coliba mustangerului ? îl întrebară cîţiva pe neamţ.

Nimeni nu ştia nimic desluşit în această privinţă. Unii spuneau că s-ar afla pe undeva lîngă izvorul lui Rio de Nueces, un afluent al lui Alamo. Pînă la urmă hotărîră să pornească în direcţia rîului Alamo, presupunînd că vor da de urmele lui Henry sau îi vor găsi cadavrul. Nu era exclus să găsească şi cadavrul lui Maurice. Şi atunci trebuiau să răzbune această crimă sălbatică.

39

O BALTĂ DE SÎNGE

Grupul pornit în cercetare înainta cu mare prevedere. Aveau temeiuri serioase pentru asta, întrucît indienii se aflau pe picior de război. Trimiseră înainte iscoade şi încercaţi cercetători de urme. În împrejurimile Leonei nu găsiră nici un fel de urmă. La vreo zece mile de fort, cîmpia era tăiată de nişte hăţişuri care se întindeau pînă departe spre nord-vest şi sud-est. Era jungla Texasului, încolăcită de liane şi aproape de nestrăbătut pentru om, ca şi pentru cal. Dincolo de aceste hăţişuri, chiar

în faţa fortului, se vedea un luminiş — o potecă. Era drumul cel mai drept spre izvoarele lui Rio de Nueces.

Poteca, mărginită de şiruri de copaci, dădea impresia unei adevărate alei. Era oare un joc întîmplător al naturii ? Era la mijloc mîna omului ? Se prea poate să fi fost vechiul drum al comancilor, tăiat în timpul luptelor pentru Tamolipea Guaquillu şi Noua Leonă. Cum cercetătorii de urme spuneau că poteca duce spre Alamo, hotărîră să pornească pe ea.

Curînd, unul dintre cercetătorii de urme se opri în marginea hăţişului.

— Ce este ? întrebă maiorul, apropiindu-se. Ai găsit vreo urmă ?

— O, da, domnule maior. Mai multe. Uitaţi-vă, vedeţi ?

— Sînt urmele unui cal.

— Doi cai ! rosti cercetătorul de urme, corectîndu-l îngăduitor pe maior.

— Hm, ai dreptate !

— Ceva mai încolo s-ar părea că e la fel, dar de fapt e vorba de un singur cal. Întîi s-a dus pe potecă în sus, pe urmă a venit îndărăt.

— Prea bine, prietene Spengler. Ei, ce crezi despre asta ?

— Sînt multe lucruri ciudate — răspunse Spengler, care era cercetaş al fortului. Dar pentru mine e limpede : aici s-a săvîrşit o crimă.

— Ai vreo dovadă ? Ai găsit cadavrul ?

— Nu, nu l-am găsit încă.

— Atunci ?

— Am găsit sînge. O băltoacă de sînge, ca de la un bizon înjunghiat. Veniţi să vedeţi. Şi dacă vreţi să citesc urmele aşa cum trebuie — adăugă Spengler — porunciţi să nu vină nimeni încoace.

— Bine ! încuviinţă maiorul. Apoi se întoarse spre ceilalţi : Vă rog pe toţi să rămîneţi pe loc. Spengler vrea să facă o cercetare şi are nevoie să se mişte liber.

Cuvintele maiorului fură primite fără murmur chiar şi de civili — oameni neobişnuiţi cu disciplina militară. Spengler făcu vreo cincizeci de paşi, apoi se opri.

— Vedeţi ? vorbi el, arătînd spre pămînt.

— Trebuie să fii orb ca să nu vezi băltoaca asta de sînge. E atît de mare, încît ai crede că aici a fost înjunghiat un bizon, întocmai cum spuneai tu — răspunse maiorul.

— Dacă-i vorba de un om, a pierdut prea mult sînge și e cu neputință să mai fie în viață. A murit — rosti cercetătorul de urme. A murit mai înainte ca sîngele să se închidă la culoare.

— Spune, Spengler, cine crezi că e victima?

— Cel pe care îl căutăm noi: feciorul bătrînului plantator. De asta n-am vrut să se apropie mister Pointdexter.

— După părerea mea, n-ar trebui să-i ascundem adevărul. Mai devreme sau mai tîrziu, tot va afla.

— Aveți dreptate, domnule maior, dar mai înainte ar trebui să lămurim ce-i de lămurit. Nu pricep în ruptul capului cum s-au petrecut lucrurile.

— Cum adică, nu pricepi? E foarte simplu. A fost ucis de indieni, de comanci.

— Nici pomeneală! izbucni cercetătorul de urme.

— Cum așa, Spengler?

— Dacă ar fi vorba de indieni, găseam aici urmele a patruzeci de cai, și nu doar a doi cai.

— Mda, ai dreptate.

— Comancii nu atacă izolat. Făptașul nu se află printre comanci și nici printre indieni. Pe potecă se văd doar urmele a doi cai. Urme de potcoave, uitați-vă. Or comancii n-au cai potcoviți. Amîndoi caii purtau călăreți albi, nu piei-roșii. Un rînd de urme le-a lăsat un mustang, celălalt rînd de urme — un cal american. În drum spre apus, mustangul a mers înainte. La întoarcere, mergea calul american înainte și mustangul după el. Greu de spus la ce distanță erau călăreții unul de altul. Sper să lămuresc asta abia după ce vom ajunge în locul unde amîndoi călăreții s-au întors și-au apucat în direcții opuse. Trebuie să fie pe undeva, pe-aproape.

— Bine, haidem! zise maiorul. Voi cere să rămînă toată lumea pe loc.

Maiorul comunică grupului rugămintea sa și porni după Spengler. Urmele se întindeau pe încă vreo cinci sute de pași. Presupunerea lui Spengler, că spre apus

mustangul a mers înainte, iar la întoarcere venea după calul american, se adeverea. La un moment dat, Spengler se opri. În locul acela se opreau și urmele. Aici, amîndoi caii se întorseseră și o porniseră îndărăt.

Spengler sări din șa și începu să cerceteze cu luare-aminte această mică porțiune de pămînt.

— Aici au stat alături — spuse el după cîteva clipe, continuîndu-și migăloasa cercetare. Și-au zăbovit destul de mult. Amîndoi călăreții au rămas în șa, n-au descălecat. Se vede apoi la fel de bine că au discutat prietenește. Hm, toate astea încurcă și mai mult ițele.

— Dacă e adevărat ce spui, ești un vrăjitor, Spengler. Spune-mi, cum de-ai ghicit toate astea?

— După urme, domnule maior, numai după urme. E foarte simplu. Din loc în loc, urmele se aștern unele peste altele. Călăreții erau pesemne foarte aproape unul de altul, însă caii nu stăteau locului. Au rămas aici destul ca să poată fuma o țigară. Iată și mucurile. După cum vedeți, țigările au fost fumate pînă la capăt. Cercetătorul de urme se aplecă și ridică de jos un muc de țigară, pe care i-l întinse maiorului: Asta — continuă el — arată limpede că ambii călăreți, oricine ar fi fost ei, nu puteau să fie dușmani. Nu stau doi oameni să fumeze împreună o țigară, ca după aceea să se înjunghie. Cearta poate să fi început abia după ce-au terminat de fumat. Că a fost o ceartă la mijloc, nu încape îndoială. Sînt convins că unul dintre ei l-a ucis pe celălalt. Pe cine anume dintre cei doi, e limpede. Bătrînul Pointdexter, sărmanul, n-o să-și mai vadă fiul.

— Hm, cam prea multe mistere — observă maiorul.

— La naiba, aveți dreptate!

— Și cadavrul?

— Tocmai asta mă încurcă cel mai mult. Dacă erau la mijloc indienii, dispariția cadavrului nu m-ar fi mirat. Puteau să-l ia cu ei. Dar nu văd urme de indieni. Unul dintre cei doi călăreți l-a înjunghiat pe celălalt, credeți-mă, domnule maior. Ce-a făcut cu cadavrul, rămîne o enigmă pentru mine.

— Foarte ciudat! exclamă maiorul. Nemaipomenit!

— Sper totuși să dezlegăm enigma — rosti Spengler. Mai întîi trebuie să găsim urmele cailor după ce

s-au îndepărtat de locul crimei. Poate mai aflăm cîte ceva. Aici nu mai avem ce căuta. Ce spuneți, să-l anunțăm și pe el?

— Pe mister Pointdexter?

— Da.

— Ești convins că victima e fiul plantatorului și nu altcineva?

— O, nu, nicidecum! Dar sînt convins că bătrînul Pointdexter a venit încoace cu noi pe unul din cei doi cai care au fost martori la crimă. Am comparat urmele. Dacă tînărul Pointdexter călărea pe calul ăsta, mă tem că există puține speranțe să mai fie în viață. Tovarășul lui de drum venea în urma tînărului și asta nu-mi place de loc.

— Spengler, ai vreo bănuială în privința ucigașului?

— Nu, nici una. Dacă nu era mărturia bătrînului Oberdoofer, nu m-aș fi gîndit niciodată la Maurice-Mustangerul. E drept, aici se văd urmele unui mustang potcovit, dar nu pun mîna-n foc că-i mustangul lui. Pare neverosimil. Irlandezul nu face parte dintre oamenii iuți la mînie, capabili să ucidă pentru un fleac. Dar îl cred în stare să o facă la o adică.

— Cred că ai dreptate.

— Deci, dacă tînărul Pointdexter a fost ucis de către Maurice Gérald, înseamnă că între ei a avut loc o luptă cinstită și că fiul plantatorului a fost învins. Așa văd eu lucrurile. Cît privește dispariția cadavrului și balta de sînge de adineauri, aici e ceva tare încîlcit. Să mergem mai departe, să vedem ce spun urmele. Poate că ajungem totuși la o concluzie logică. Ce ziceți, să-i împărtășesc bătrînului presupunerile mele?

— Nu, nu e bine. Și așa știe destul de multe. Are să înțeleagă treptat adevărul îngrozitor al celor petrecute: așa poate că o să-i fie mai ușor. Nu-i spune nimic despre ce-am văzut noi. Caută și descoperă urmele. În acest timp, eu voi încerca să-i iau pe toți de aici.

— Bine, domnule maior! Mi se pare că ghicesc de unde începe drumul făcut de călăreți la întoarcere. Dați-mi zece minute de răgaz. După aceea, la semnalul meu, apropiați-vă.

Spengler se înapoie la băltoaca de sînge. O vreme cercetă locul cu încordare, apoi se abătu pe o cărare lăturalnică. După zece minute, potrivit înțelegerii cu maiorul, scoase un șuierat puternic. După sunet, ghiceai că s-a îndepărtat cu aproape o milă de băltoaca de sînge și cu totul în altă direcție.

Maiorul dădu ordinul de pornire. Călărea în capul grupului, împreună cu bătrînul Pointdexter și cu alți cîțiva din aristocrația locală. Nu spusese nimănui nimic despre înspăimîntătoarele și misterioasele descoperiri ale cercetătorului de urme.

40

UN GLONȚ NEÎNSEMNAT

Expediția lăsă poteca, apucînd prin hățișuri. Maiorul vroia să-l cruțe pe bătrîn și să nu-i dea prilejul să vadă băltoaca de sînge — sîngele tînărului Pointdexter, după cum presupunea el.

Grupul înainta pe o cărare atît de îngustă, încît doi călăreți nu puteau merge alături. Pe alocuri, cărarea se lărgea, ca apoi să se îngusteze din nou. O mică întîmplare veni să înviorеze întrucîtva monotonia drumului. Pe neașteptate, într-o poiană le ieși în cale un jaguar. Era un animal de o frumusețe rară, chiar și pentru jungla tropicală. Natura îi împodobise meșteșugit blana galbenă, cu un desen ajurat de rozete și cerculețe, într-o capricioasă îmbinare. Uriașa pisică pestriță, mlădie și puternică, ajunsese dintr-un salt în mijlocul poienii și, firește, nu se putea să nu atragă atenția călăreților. În ciuda scopului expediției, ispita era prea mare pentru un vînător. Doi dintre călăreți apăsară pe trăgaci: Casey Callhown și un tînăr plantator care călărea alături de el. Un glonț culcă la pămînt superba sălbăticiune. Cui aparținea cinstea acestei lovituri izbutite? Callhown și tînărul plantator și-o revendicau deopotrivă.

— Am să vă dovedesc îndată! rosti plin de sine căpitanul, sărind de pe cal și, după ce trase pumnalul din

teacă, se adresă către toți cei de față : Dacă glonțul îmi aparține, trebuie să poarte inițialele mele : „C.C.C.“. Gloanțele mele sînt comandă specială, așa că pot recunoaște oricînd vînatul doborît de mine.

Aerul triumfător cu care ridică în mînă glonțul scos din trupul animalului dovedea că a spus adevărul. Curioșii nu pregetară să se apropie : într-adevăr, glonțul purta inițialele căpitanului.

Curînd, călăreții ajunseseră la locul unde aștepta Spengler și porniră mai departe în cercetare.

Acum nu se mai vedeau urmele a doi cai potcoviți. Spengler descoperise urmele unui singur cal, atît de slab întipărite, încît, pe alocuri, nimeni în afară de el nu putea să le deslușească. Urmele îi purtară prin hățișuri, din vreme în vreme ieșeau în cîte o poiană și, în cele din urmă, descriind un cerc, aduse grupul într-un loc deschis, ceva mai departe, spre apus.

Spengler înainta repede, călăuzindu-se după aceste urme. Grupul venea în spatele lui. Cercetașul știa că e vorba de mustangul care stătuse sub plop, unde găsise mucurile celor două țigări fumate prietenește și unde urmele se înecau în băltoaca de sînge. În scurtul răstimp cît rămăsese singur, cercetase și urmele lăsate de calul american și își dăduse seama că ele îl vor purta înapoi, în prerie, pe drumul pe care ei veniseră încoace, iar apoi, poate în settlementul de pe Leona. Dacă ele nu spuneau nimic despre drama sîngeroasă petrecută peste noapte, urmele mustangului păreau să făgăduiască mai mult. Se putea chiar să ducă la dezlegarea misterului și chiar la ascunzătoarea ucigașului.

Totuși urmele mustangului îl puseră pe gînduri, așa cum pățise și cu urmele care se învălmășeau sub plop. Ele nu mergeau în linie dreaptă, așa cum e firesc atunci cînd calul înaintează spre o țintă precisă. Aci șerpuiau, aci șovăiau în zigzag, aci se roteau în cerc, aci se așterneau drept înainte, aci se abăteau în noi ocoluri. Ai fi zis că mustangul ori nu purta un călăreț, ori călărețul adormise în șa. Puteau oare să fie urmele calului cu care ucigașul a fugit după crimă ?

Spengler nu prea înclina să ia în seamă această presupunere. Aproape că nu știa ce să mai creadă. Era

mai nedumerit ca oricînd, lucru pe care-l mărturisi și maiorului.

Expediția își continua drumul. Toți trăiau într-o apăsătoare nesiguranță. Și deodată îi cuprinse o groază fără margini. Ce-ați spune dacă vi s-ar ivi în fața ochilor un om care stă liniștit în șa, încît în prima clipă pare un călăreț ca oricare altul, pornit la drum prin prerie, pentru ca apoi să descoperiți deodată că acest călăreț... nu are cap ? Ar fi ciudat ca o asemenea priveliște să nu vă îngrozească ! Asta le fu dat să vadă și membrilor expediției noastre.

Cu o mișcare bruscă, toți opriră caii în loc, de parcă s-ar fi pomenit pe neașteptate în marginea unei prăpastii. Soarele era jos, deasupra zării, aproape culcat în iarbă, și razele băteau drept în ochi, stînjenind vederea, orbind oamenii. Dar fiecare văzuse lămurit : în fața lor apăruse un călăreț fără cap.

Dacă nu l-ar fi zărit decît unul singur, ceilalți l-ar fi luat în rîs și l-ar fi socotit nebun. Dar cum îl văzuseră toți și cum se aflau acolo cîteva zeci de perechi de ochi, era cu neputință să mai pui arătarea sub semnul îndoielii.

Călărețul fără cap se îndrepta tocmai spre cărarea în capătul căreia se opriseră prietenii noștri. Dacă și-ar fi urmat drumul, ar fi însemnat să dea peste ei, bineînțeles în cazul cînd ar fi avut curajul să suporte o asemenea întîlnire.

Martorii acestei ciudate întîmplări erau toți oameni care nu credeau în stafii și nici în lucruri supranaturale. Mulți călătoriseră prin cele mai depărtate colțișoare ale globului pămîntesc și avuseseră prilejul să înfrunte cele mai neașteptate capricii ale naturii. Așadar, nu erau oameni care să creadă în fantome. Și totuși, la vederea acestui tablou atît de potrivnic naturii, pînă și mințile cele mai treze începură să se îndoiască de realitate, repetîndu-și : „E o fantomă ! Altfel, nu se poate !“ Dar nu era momentul să filozofezi. Ferindu-și ochii de soarele orbitor, toți se uitau îngroziți la misteriosul călăreț. Din pricina luminii, nici îmbrăcămintea călărețului, nici calul nu-și deslușeau culoarea. Culorile parcă se

ştergeau în strălucirea soarelui. Nu se vedeau decît conturile: o siluetă neagră, pe fondul auriu al cerului.

— E diavolul călare! strigă unul dintre grăniceri, un flăcău care văzuse multe în viaţă şi pe care nu era chip să-l sperii în nici un fel. Mă jur că-i diavolul în carne şi oase!

Ca speriat de acest strigăt, călăreţul întoarse iute calul. Calul scoase un nechezat sălbatic şi se depărtă în goană. Călăreţul fără cap se ducea parcă în întîmpinarea soarelui şi goni aşa pînă pieri în zarea pîcloasă.

41

CEI PATRU CĂLĂREŢI

În dimineaţa aceea de pomină, nu numai grupul condus de maior ieşise din fort: în zorii zilei, cu mult înaintea lor, un pîlc de patru călăreţi apucase de asemenea spre Rio de Nueces.

Cei patru nu plecaseră însă în căutarea lui Henry Pointdexter. La ceasul acela, nimeni nu bănuia că tînărul a pierit, ba mai mult, nimeni nu ştia de dispariţia lui.

Tuspatru călăreţii erau mexicani şi-ţi dădeai lesne seama de asta. Felul cum se ţineau în şa, picioarele musculoase, serapeurile pestriţe aruncate pe după umeri, pantalonii largi de catifea, pintenii de la cizme şi, în sfîrşit, negrele sombrerouri de pe cap, totul trăda la ei fie obîrşia mexicană, fie dorinţa de a imita portul mexican. Dar călăreţii noştri erau mexicani get-beget.

Pielea oacheşă, părul negru şi des, bărbia ascuţită, trăsăturile frumoase, toate acestea caracterizează tipul spaniolo-mexican, care trăieşte în prezent în cuprinsul străvechiului teritoriu al aztecilor.

Unul părea mai vînjos decît ceilalţi. Avea cal mai mîndru, veşminte mai scumpe şi arme mai meşteşugit lucrate. Întreaga-i înfăţişare îl arăta drept căpetenia grupului. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani şi, dacă n-ar fi avut

o privire rece şi fioroasă ca de fiară, obrazul buhăit trădînd desfrînare şi cruzime, ar fi putut să treacă drept un bărbat frumos. Omul acesta nu era altul decît El Coyot, Lupul preriei.

Cum se făcea oare că El Coyot călărea prin prerie, în zorii zilei şi pesemne treaz, în fruntea celorlalţi? Doar cu vreo cîteva ceasuri în urmă zăcea beat turtă...

Schimbarea asta bruscă şi oarecum ciudată nu era prea greu de lămurit. Ieşind din colibă, Callhown uitase să închidă uşa şi uşa rămăsese deschisă pînă în zori, cînd El Coyot se trezi din pricina frigului. Venindu-şi puţin în fire, sări din pat şi, clătinîndu-se pe picioare, începu să umble de colo pînă colo, blestemînd frigul şi uşa vinovată că l-a lăsat să pătrundă în colibă.

Lumina cenuşie a dimineţii abia destrăma întunericul din colibă. El Coyot cotrobăia prin toate colţurile, poticnindu-se şi înjurînd, pînă ce găsi ceea ce căuta: o ploscă mare, de obicei plină cu băutură.

— Pe sîngele lui Cristos! răcni el, furios şi dezamăgit, întorcînd plosca cu gura în jos. Nu-i nici un strop! Mi s-a lipit limba de cerul gurii! Simt că-mi arde gîtlejul, de parcă aş fi înghiţit un făraş de jeratic. La naiba! Nu mai pot să rabd. Ce să fac? Uite, mijeşte de ziuă. N-am încotro, e musai să mă reped pînă-n oraşel. Poate că señor Doofer a apucat să deschidă capcana ca să prindă primele păsărele. Dacă-i aşa, o să-l aibă pe El Coyot de muşteriu!

Petrecînd cureaua ploştii pe după umăr şi aruncîndu-şi pe spate serapeul, El Coyot o porni spre settlement. Peste vreo douăzeci de minute trecea pragul tavernei. Avea noroc: Oberdoofer se afla dinapoia tejghelei şi îşi servea muşteriii — vreo cîţiva soldaţi care se furişaseră pe sub nasul santinelei, ca să tragă o duşcă de dimineaţă.

— Dumnezeule, mister Diaz! strigă stăpînul tavernei, salutîndu-şi noul muşteriu şi depărtîndu-se fără părere de rău de cei şase ostaşi care băuseră pe datorie, mulţumită unuia, care (ştia moş Doofer bine!) avea să-i plătească cu bani gheaţă. Te-ai sculat cu noaptea-n cap? Ştiu de ce-ai venit. Vrei să-ţi umplu plosca cu băutura aia mexicană... ac... ac... cum naiba îi zice?

— Acvardiente! Ai ghicit, *caballero*, chiar asta mă aduce încoace.

— Un dolar. Atîta face : un dolar în cap !

— Caramba ! Păi am plătit destul de des și știu prețul. Ține banii, ține și plosca. Umple-o, hai repede.

— Te grăbești, mister Diaz ? N-ai grijă, n-o să zăbovești. Pesemne că vrei să pleci la vînătoare de mustangi. Mă tem doar că, dacă se mai găsesc cai frumoși prin herghelii, irlandezul ăla o să-i prindă înaintea dumitale. Nu mai stă la mine, a plecat chiar în noaptea asta. Ciudat mușteriu și Maurice Gérald ăsta ! Nu știi niciodată la ce să te-aștepți din partea lui. Aș păcătui să-l vorbesc de rău, fiindcă a fost un mușteriu cumsecade. A plătit cu dărnicie nota, deși era cam umflată, așa cum face un om cu stare. Avea buzunarele doldora de dolari.

Mexicanul, care ciulise urechile la vorbele lui Oberdoofer, își trădă interesul printr-o ușoară exclamație de uimire, însoțită de o mișcare plină de nerăbdare. Dar cum nu ținea să se dea în vileag, în loc să-i pună întrebări și să se trădeze de-a binelea, se mulțumi să mormăie nepăsător :

— Puțin îmi pasă, *caballero*. În prerie sînt mustangi berechet, să tot prinzi... señor... Și rămîi sănătos ! Dă-mi băutura !

Oarecum dezamăgit că a pierdut prilejul să mai flecărească nițel, neamțul se grăbi să umple plosca. O întinse mexicanului, fără să se mai lungească la vorbă, își luă dolarul și se întoarse la ceilalți mușterii.

În ciuda setei care-l chinuia, Diaz ieși din tavernă fără să destupe plosca, de parcă uitase de ea. Îl frămînta ceva și nu-i mai era gîndul la băutură. Sări în șa fără să piardă o clipă și, după ce trecu pe la trei colibe aflate în marginea settlementului, se îndreptă spre casă. Pe drum, în preajma colibei sale, văzu niște urme de potcoave.

„Caramba ! Căpitanul american a fost azi-noapte pe-aici. Lua-m-ar să mă ia, parcă mi-aduc eu aminte ceva, dar tot credeam c-am visat. Mda, bănuiesc eu ce l-a adus încoace. A aflat de plecarea lui don Mauricio. Mai s-abate el pe aici, n-am grijă. Ha-ha ! O să fac treaba singur, fără el. N-am nevoie de sfaturile lui. O mie de dolari ! Ce noroc pe capul meu ! După ce-mi pică

în labă, mă reped pînă pe Rio Grande și văd eu cum mă descurc cu Isidora".

El Coyot nu zăbovi mult în colibă. Înghiți în grabă vreo cîteva bucăți de carne friptă, trase o dușcă bună din ploscă, apoi prinse calul lăsat să se odihnească și-i puse șaua, își legă niște pinteni uriași la cizme, atîrnă o carabină cu țeava scurtă la oblînc, își vîrî două pistoale la brîu, încălecă și se depărtă în goană. Înainte să iasă în prerie, se abătu iarăși prin marginea settlementului, unde se întîlni cu tovarășii săi.

Cei trei păreau să cunoască planurile lui El Coyot. Oricum, știau că totul se va petrece pe Alamo, căci atunci cînd se urniră la drum și Diaz apucă într-o parte, îi strigară tustrei că a scrîntit-o.

— Cunosc bine Alamo — spuse unul, mustanger și el. Am vînat pe-acolo nu o dată. Trebuie s-o ținem spre sud-vest. Dumneata, don Miguel, ai luat-o prea spre vest.

— Nu zău ! făcu disprețuitor Diaz. Uiți, señor Vicente Baraho, că noi avem cai potcoviți ? Indienii nu apucă niciodată pe drumul drept cînd pleacă de la fortul Indge spre Alamo. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Ai dreptate ! încuviință Baraho. Măi, să fie ! Nu mi-a dat prin cap una ca asta !

Și-l urmară cu supunere toți trei.

Merseră în tăcere pînă în marginea unei păduri. Cînd se văzură la adăpostul desișului, toți patru coborîră la pămînt și legară caii de copaci.

42

SE ADUNĂ CORBII

Un stol de corbi rotindu-se pe deasupra preriei e ceva obișnuit în sudul Texasului. Cine a călătorit pe acolo a avut negreșit prilejul să vadă această priveliște. Stoluri, numărînd pînă la o sută de corbi, se rotesc în cercuri mari sau se învîrt aidoma unor titirezi : aci coboară pînă aproape să atingă ierburile sau vîrfurile copacilor, aci se avîntă în văzduh, cu aripile întinse și

neclintite. Siluetele lor negre se desenează limpede pe fondul albastru al cerului.

Călătorul care îi vede pentru întîia oară își strunește fără voie calul, dornic să urmărească păsările. Chiar și cel pentru care vînzoleala corbilor a încetat de mult să mai fie o noutate, nu poate trece mai departe fără să se întrebe: „De ce s-or fi adunat? Nu degeaba se învîrt pe aici. Au simțit prada..." Și fie că vede sau nu, drumețul știe că pe pămînt, în locul unde se rotesc corbii, zace o fiară răpusă ori, cine știe, poate un om — un om mort sau gata să-și dea sufletul.

*

* *

În zorii zilei, după noaptea aceea sumbră, pe cînd cei trei călăreți străbăteau cîmpia, un stol de corbi se zări coborînd deasupra pădurii. Era la un cot al potecii. Mai înainte nici nu se vedeau. Dar după nici un ceas se roteau sute prin văzduh, cu aripile larg desfăcute și umbrele lor posomorau frunzișul verde.

Nu degeaba se adunaseră corbii. În pădure, la vreun sfert de milă de băltoaca de sînge cunoscută cititorului, zăcea un om — un tînăr chipeș, căruia moartea nu apucase să-i schimonosească trăsăturile frumoase. Oare era mort cu adevărat? La prima vedere, oricine ar fi crezut asta. Poziția corpului, ca și expresia feței aproape că nu lăsau nici o îndoială. Zăcea pe pămîntul pietros, cu brațele și picioarele țepene și azvîrlite în lături.

În preajmă se afla un stejar urias, dar coroana-i bogată nu-și arunca umbra proteguitoare asupra tînărului. Pălăria albă abia de-i acoperea fruntea, și razele soarelui, care începuseră să răzbată prin frunziș, luneccau pe fața lui palidă, întoarsă spre cer.

Oare era mort cu adevărat? Judecînd după vînzoleala corbilor prin văzduh, ai fi zis că da. Numai că de astă dată, instinctul înșelase păsările de pradă: omul care zăcea la pămînt deschise ochi. Fie că razele soarelui ce-i cădeau pe față îl făcuseră să-și vină în simțiri, fie că odihna îl readusese la viață, tînărul deschise ochii și se mișcă încetișor.

Curînd se ridică într-un cot și cătă nedumerit în jur. Corbii se înălțară degrabă în văzduh.

— Cum, trăiesc? îngăimă el. Nu visez? Ce-i asta? Unde mă aflu?

Lumina soarelui îl orbea. Simțea nevoia să-și apere ochii cu mîna, dar și atunci vedea totul ca prin ceață.

— În jurul meu numai copaci. Deasupra capului, frunzișul des... Eu zac pe pămîntul ăsta pietros... Cum de-am ajuns aici?... A, mi-aduc aminte! exclamă tînărul, după o clipă de gîndire. M-am izbit cu fruntea de o creangă. Uite copacul. Uite și creanga care m-a azvîrlit jos din șa... Piciorul stîng mă doare... Ce să fie? Nu cumva mi l-am rupt?

Încercă să se ridice de jos, dar nu izbuti: piciorul i se umflase rău la genunchi și nu putea să-l sprijine în pămînt.

„Unde mi-o fi calul? A fugit, fără îndoială. Acum cred că a ajuns în grajdul Casei del Corvo. Nu trebuie să mă neliniștesc pentru soarta lui. Oricum, tot n-aș fi putut să încalec, chiar dacă era aici. Ah, Doamne, ce priveliște îngrozitoare! Nu-i de mirare că mi s-a speriat calul. Ce-i de făcut? Pesemne că mi-am rupt piciorul. Singur nu pot să mă mișc. Pot să trag nădejdea că o să treacă cineva pe aici?... Ah, păsările astea nesuferite! Dau năvală de parcă ar fi sigure c-am murit!... De mult zac oare aici? Soarele nu s-a ridicat prea sus și eu am pornit călare pe la revărsatul zorilor. Înseamnă că am zăcut fără cunoștință cam un ceas. Afurisită treabă! Mi-am rupt piciorul, nici vorbă, și nu-i nici un chirurg prin partea locului. Un pat de piatră în inima junglei din Texas... Hățișurile se întind pînă departe. Nici gînd să ieși singur de aici. Rareori se încumetă cîte un om prin locurile astea. Prin hățișuri pîndesc lupii, în văzduh, corbii... Cum de-am pornit așa la drum?"

Chipul tînărului se posomorî. Pe măsură ce-și dădea seama de primejdia în care se afla, se întuneca tot mai mult la față. Încercă din nou să se ridice și izbuti cu mare caznă să stea pe picioare; își dădu seama îndată că nu se va putea sluji decît de un singur picior, căci pe celălalt era cu neputință să se sprijine. Se văzu silit să se lase din nou la pămînt. Rămase întins încă vreo

două ceasuri, fără să facă o mișcare. Din cînd în cînd răsunau în pădure strigătele lui de ajutor. Strigă multă vreme, pînă ce se încredință că totul e zadarnic și că nimeni nu o să-l audă. De atîta strigat, gîtlejul i se uscă și-l cuprinse o sete crîncenă. Setea îl chinuia din ce în ce mai mult și, în cele din urmă, birui toate celelalte suferințe, pînă și durerea sfredelitoare din picior.

„Am să mor de sete dacă mai rămîn aici — se gîndi tînărul. Trebuie să ajung cu orice preț la o apă. După cîte mi-amintesc, undeva pe-aproape curge un pîrîiaș. Să ajung pînă la el, chiar de m-aș tîrî în patru labe."

— Să mă tîrăsc în patru labe ? murmură tînărul. Dar am un genunchi vătămat și nu pot să mă folosesc de el. Ce fac ? N-am încotro, trebuie să încerc : cu cît zăbovesc, cu atît e mai rău pentru mine. Soarele a și început să dogorească. Capul mi-e încins. Aș putea să-mi pierd cunoștința și atunci lupii, corbii... Gîndul acesta înfiorător îl făcu să tresară. Tăcu. După cîteva clipe își urmă vorba : Măcar să fi cunoscut drumul ! De pîrîul ăsta îmi amintesc destul de bine. Curge înspre cîmpia calcaroasă către sud-est. Să pornesc într-acolo. Noroc că mă pot orienta după soare. Numai de nu m-ar lăsa puterile !

Zicînd acestea, tînărul se apucă să-și croiască drum, în patru labe, printre hățișuri. Se tîra ca o șopîrlă pe pămîntul pietros, trăgîndu-și piciorul rănit. Adeseori se oprea ca să mai răsufle. Nu-i prea lesne să înaintezi tîriș sprijinit în mîini și numai într-un genunchi, mai ales și cu un picior beteag.

Abia se urnea. Fiece mișcare îi pricinuia suferințe de neînchipuit. Drumul era cu atît mai chinuitor, cu cît nici nu știa dacă n-a apucat într-o direcție greșită și deci toate sforțările lui vor fi zadarnice. Singură teama de moarte îl imboldea să-și continue calea.

Se tîrî așa vreun sfert de milă, cînd, deodată, îl fulgeră un gînd :

„Să încerc să mă slujesc de picioare. Pentru asta mi-ar trebui o cîrjă... A ! Am pumnalul la mine ! Uite și un copac tocmai bun, un stejar pitic".

Scoase în grabă de la brîu pumnalul de vînătoare, tăie copăcelul și-și meșteri o cîrjă. Apoi, sprijinindu-se în ea, se ridică în picioare și își urmă calea spre sud-vest, ca și pînă acum. Se orienta mai cu seamă după soare. Hățișurile îl sileau adesea la ocoluri, se abătea din drum sperînd să găsească vreo rariște. Cum știa că pîrîiașul curge printr-o vale, se orienta și după relief.

Puțin cîte puțin, oprindu-se din cînd în cînd să se odihnească, tînărul străbătu o milă. Deodată desluși niște urme de fiare. Urmele abia se vedeau, dar duceau în aceeași direcție. De bună seamă era o cărare care te scotea la vreun pîrîu, un iaz sau un izvor.

Fără să mai ia în seamă soarele arzător, gropile și rîpele din cale, tînărul se grăbi să apuce pe urmele fiarelor. Din cînd în cînd era nevoit să se tîrască în patru labe, fiindcă umblatul în cîrjă îl istovea. Curînd, realitatea îi alungă orice nădejde din suflet : cărarea îl scoase într-o poiană, înconjurată de un zid de hățișuri. Își dădu seama că locul de adăpat se afla în celălalt capăt al cărării. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să pornească înapoi.

Imboldit de sete, tînărul își încordă ultimele puteri, dar cu fiece clipă se simțea tot mai vlăguit. Copacii printre care se strecura nu prea făceau umbră : erau, în cea mai mare parte, arțari cu frunzele zdrențuite, alternînd pe alocuri cu cactuși ghimpoși și cu agave.

Soarele de amiază ardea necruțător. Rănitul era leoarcă de sudoare și setea îl chinuia tot mai cumplit. Intîlnea în cale tufe cu poame zemoase — era destul să întindă mîna, ca să le culeagă. Dar știa bine că poamele sînt prea dulci ca să-i potolească setea. Nici sucul de cactus ori de agavă, acru și neplăcut la gust, nu putea să-i fie de folos.

O crîncenă îndoială îl frămînta : va avea oare destule puteri ca să ajungă la pîrîu ? Piciorul beteag i se umflase îngrozitor. Cum să se miște mai departe ? Se părea că nu i-a mai rămas decît un singur lucru de făcut : să se întindă la pămînt și să aștepte moartea.

Numai că moartea nu avea să vină prea iute. Nici lovitura de la cap și nici genunchiul vătămat nu puteau să-i aducă sfîrșitul. Era amenințat să moară de sete — cea mai chinuitoare moarte din cîte pot exista. Gîndul acesta îl sili să-și încordeze puterile. Fără să ia în sea-

mă durerea ascuțită și cazna cu care se mișca, o porni înainte.

Între timp, corbii se roteau neobosiți pe deasupra lui. Nici pomeneală să se împuținecze, dimpotrivă, erau tot mai mulți. Deși prada pe care o urmăreau încă se mai mișca, instinctul le spunea că sfîrșitul este aproape. Umbrele lor întunecate se așterneau mereu în calea rănitului. Părea că însăși moartea își fîlfîie aripile.

O liniște deplină stăpînea în jur. Corbii pluteau lin, fără să umple văzduhul cu croncănitul lor, în ciuda prăzii pe care o adulmecau. Soarele arzător moleșise greierii și broaștele; șopîrlele argintii dormitau pe sub pietre.

Doar zgomotul făcut de hainele rănitului, care se agățau de ierburile ghimpoase, și strigătele-i rare și zadarnice după ajutor tulburau liniștea pădurii.

Țepii de cactuși și de agavă îi zgîriau obrajii și mîinile; sîngele îi șiroia din belșug, amestecat cu sudoare. Într-un tîrziu, sleit de puteri, rănitul se prăbuși cu fața la pămînt. Pierduse orice nădejde. Dar tocmai asta îi aduse scăparea și tocmai atunci cînd se aștepta mai puțin. Culcat cum era, lipind urechea de pămînt, auzi deodată un susur slab. Era tot ce rîvnise cu atîta înfrigurare. Apă!

Cu un strigăt de triumf, se ridică și porni înainte sprijinit în cîrjă. Simțea în el puteri noi. Acum, parcă și piciorul beteag devenise mai ascultător. Dragostea de viață birui. După zece minute, tînărul stătea întins pe iarbă, lîngă un izvor limpede, întrebîndu-se cu mirare cum de-a fost cu putință să pătimească atît din pricina setei.

43

ÎN COLIBA MUSTANGERULUI

Să aruncăm acum o privire în coliba mustangerului. Phelim, sluga lui credincioasă, șade călare pe un scaun în mijlocul încăperii. În fața vetrei, pe o blană, doarme cîinele.

Ușa din piei de mustangi atîrnă, ca și mai înainte, în legăturile ei. Aceeași masă grosolan întocmită, același pat, aceleași scaune.

Damigeana cu whisky se află ca de obicei într-un colț, la locul ei. Phelim tot trage cu coada ochiului spre ea, căci oriunde s-ar uita, privirile i se întorc ca vrăjite spre ispita în împletitură de răchită.

— Oh, comoara mea, aici erai! exclamă el pentru a douăzecea oară, cătînd drăgăstos spre damigeană. În pîntecele tău minunat trebuie să se afle vreo doi litri și mai bine. Dacă numai a zecea parte ar nimeri în burta mea, tare m-ar mai ajuta să mistui ce-am înfulecat, zău așa! Tu ce zici, Tara?

Cîinele ridică ochii privind întrebător în jur, ca și cum ar fi vrut să afle de ce e tulburat.

— Să nu crezi, prietene, că rîvnesc la toată damigeana. Știu, ar fi prea din cale-afară. Nu vreau decît un păhărel! Dar nu îndrăznesc să pun strop în gură, după cele ce mi-a spus stăpînul. Cît m-am mai chinuit azi cu strînsul lucrurilor și cu pregătirile de plecare! Mi s-a lipit limba de cerul gurii. Ce păcat că mister Maurice m-a pus să jur că nu m-ating de damigeană! Păi ce nevoie mai are de ea? Singur spunea că, după ce se întoarce din settlement, nu mai rămînem aici decît o noapte. Doar n-o fi plănuind să dea gata atîta băutură într-o noapte! Afară dacă Stump, păcătosul ăla bătrîn, n-o să vină cu el. Atunci să te ții! Ăla e-n stare să sugă și mai și. Un singur lucru mă liniștește: plecăm la Ballibalah-ul nostru. Ce-o să-i mai trag eu acolo pe gît: băutură irlandeză adevărată, nu poșircă d-asta americană! Îmi vine să înnebunesc de bucurie numai cît mă gîndesc la asta!

O vreme, Phelim rămase tăcut, ca și cum s-ar fi desfătat în taină cu bucuriile ce-l așteptau la Ballibalah. Curînd visurile îl purtară iarăși spre colțul unde se afla damigeana și lăcomia licări din nou în ochii irlandezului.

— Comoara mea! glăsui el. Lasă-mă să-ți spun: ești cea mai frumoasă-ntre frumoase. Nădăjduiesc să nu mă trădezi dacă te sărut o dată, ai? Numai o sărutare! Ce-i rău în asta? Nici stăpînul n-o să aibă nimic împotrivă,

cînd o să afle cît m-am căznit cu strînsul lucrurilor. Ce de prăfăraie am mai înghiţit ! Şi-apoi... plecăm doar ! Se poate să nu tragi o duşcă înainte să porneşti la drum ? Nu se poate, asta cobeşte a rău. Chiar aşa o să-i spun stăpînului. Cred că n-o să se supere. Hm, a zăbovit zece ceasuri încheiate. O să-i spun că n-am băut decît un piculeţ, ca să-mi fac curaj. Ei, ce-o fi o fi ! Să văd doar cum miroase, nimic altceva... Tu stai locului, Tara, că nu plec nicăieri.

Văzînd că Phelim se îndreaptă spre uşă, cîinele se ridică, fiindcă nu avea cum să-i ghicească gîndurile. Phelim ieşi în prag, să se uite dacă nu cumva vine stăpînul. Nu ţinea să fie stingherit. Încredinţîndu-se că nu are de ce se teme, se duse cu paşi mari pînă în colţul cu damigeana, scoase dopul şi, ridicînd-o la gură, trase o duşcă zdravănă. După aceea puse damigeana la loc, se aşeză pe scaun şi din nou începu să vorbească cu sine :

— Nu pricep de ce zăboveşte. Zicea că se întoarce pe la opt dimineaţa, iar acum e şase seara, dacă soarele ăsta din Texas nu minte. L-o fi ţinut ceva pe loc. Tu ce zici, Tara ?

Cîinele, căruia îi intrase cenuşă în nări, pufni a încuviinţare.

— Nu i s-o fi întîmplat ceva ? Ce ne facem atunci, Tara ? Cine ştie cînd mai vedem Ballibalah-ul nostru ! Doar dacă vindem catrafusele stăpînului.

Phelim se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Haidem, Tara ! strigă el. Haidem, prietene, să vedem dacă nu se iveşte stăpînul. Mister Maurice are să se bucure că-i purtăm de grijă.

Phelim, însoţit de Tara, o porni spre malul prăpăstios al rîului Alamo. Apucă printr-o rîpă şi, străbătînd nişte tufişuri dese, ieşi la poalele povîrnişului şi începu să urce. Curînd ajunse sus. Cîmpia se aşternea pînă hăt departe sub ochii lui. Soarele era în asfinţit, dar întunericul nu se lăsase încă. Pe faţa netedă a preriei străjuiau ici şi colo cîte un cactus sau cîte o iucca singuratică. Nimic nu înviora monotonia cîmpiei, nimic nu se desluşea în zare. Ai fi văzut pînă şi un lup. Departe se zărea fîşia întunecată a pădurii. Phelim privea tăcut

în direcţia dincotro aştepta să se ivească stăpînul său. Nu trecu mult şi în zare, de după zidul copacilor, apăru un călăreţ care se îndrepta spre Alamo. Călăreţul se afla la mai bine de o milă, dar credinciosul servitor îşi recunoscu stăpînul numaidecît. Serapé vărgat şi bogat în culori vii ca al lui nu avea nimeni pe aici : acest serapé fusese ţesut de indienii tribului Navaho.

Văzînd că stăpînu-său poartă serapeul pe umeri, într-o seară atît de călduroasă, Phelim rămase tare mirat. Era mult mai înţelept să-l fi strîns sul la oblînc.

— Tara, prietene, uite şi stăpînul ! E o zăpuşeală de poţi frige carnea pe piatră, şi lui, ia priveşte, parcă nici nu-i pasă. N-o fi răcit cumva în văgăuna aia, în taverna lui Oberdoofer ? Nici o vită nu s-ar învoi să şadă acolo. Coliba noastră e un palat pe lîngă ea !

Phelim urmări o vreme în tăcere călăreţul care se apropia. Acum se afla doar la jumătate de milă.

— Pe maica lui Moise ! strigă el. Ce mai e şi asta ? Nu, zău, cred că e o glumă, Tara. Vrea să ne sperie. Ori şi-a pus în gînd să-şi rîdă de noi. Sfinte Patrick ! Ce ciudăţenie ! Ai zice că n-are cap. Şi zău că n-are ! Păcatele mele, ce-i asta ? Sfîntă fecioară ! Dacă n-aş şti că e stăpînul, m-aş speria de-a binelea... Oare stăpînul să fie ? Nu, el parcă-i ceva mai înalt. Dar capul ? Sfinte Patrick, milostiveşte-te şi mă apără ! Unde-i este capul ? Doar n-o fi ascuns sub serapé ? Nu, nu se poate. Ce înseamnă toate astea, Tara ?

Glasul irlandezului era plin de groază. Cîinele, la picioarele lui, se uita cu ochi strălucitori la stăpînul său, ajuns la vreo sută cincizeci de paşi de ei. Şi în clipa cînd Phelim rosti ultima întrebare, încheindu-şi vorbăria nesfîrşită, Tara, drept răspuns, scoase un urlet jalnic. Apoi ţîşni în calea călăreţului. Alerga schelălăind ascuţit, într-un chip ciudat ; cîtă deosebire între schelălăitul acesta şi lătratul voios cu care îl întîmpina de obicei pe mustanger cînd se întorcea acasă !

Murgul, pe care Phelim îl recunoscuse de mult ca fiind calul stăpînului său, sări într-o parte şi apucă înapoi în stepă. Fără să-şi ia ochii de la călăreţ, Phelim începu să tremure ca varga. Apoi încremeni, cuprins din nou de groază. În clipa cînd calul o pornise îndărăt,

văzuse — şi asta era mai îngrozitor ca orice — văzuse capul omului, al omului care şedea în şa, numai că în loc să stea pe umeri, capul atîrna în mîna călăreţului, lîngă coapsă.

În clipa cînd calul sări în lături şi se întoarse, Phelim văzu — ori poate doar i se păru — un chip înspăimîntător de vînăt şi plin de sînge închegat.

Mai mult nu putu să vadă. Întorcîndu-şi faţa de la cîmpie, porni în jos pe povîrniş, alergînd cu toată iuţeala de care erau în stare picioarele-i tremurînde.

44

CEI PATRU COMANCI

Phelim fugea mîncînd pămîntul, fără să se uite îndărăt. Chica-i roşcată i se zbîrlise şi-i flutura în vînt. Ajuns la colibă, închise uşa din piei de mustang şi îngrămădi în prag baloturile şi legăturile ce-i picară sub mînă. Dar nici aşa nu se simţi în siguranţă. Uşa, fie ea şi baricadată, putea oare să-l apere de cele văzute adineauri ? Într-adevăr, avusese parte să vadă un lucru ca de pe lumea cealaltă. Pe lumea asta nu se petrec asemenea minuni. Cine s-ar putea lăuda că a văzut vreodată un călăreţ stînd în şa şi ţinîndu-şi în mînă propriul cap ?... Cine a mai pomenit aşa ceva ? El, Phelim O'Neill, niciodată.

Servitorul, îngrozit, nu-şi găsea locul : aci se aşeza pe scaun, aci se ridica şi se furişa spre uşă, dar nu îndrăznea nici măcar să se uite afară. Îşi smulgea părul din cap, îşi strîngea cu înfrigurare tîmplele în palme şi se freca la ochi, de parcă ar fi vrut să se încredinţeze că n-a visat şi că totul a fost aievea.

Treptat-treptat, şi nu din pricină că s-ar fi simţit în siguranţă, ci numai din nevoia de a înţelege cele petrecute, îşi recăpătă graiul. Şi deodată, ca dintr-un adevărat corn al abundenţei, prinseră să se reverse întrebări şi exclamaţii nesfîrşite. De astă dată vorbea doar cu sine.

Cîinele nu se întorsese acasă şi nu avea cum să-l asculte. Turuia în şoaptă, de parcă s-ar fi temut că trage cineva cu urechea de afară.

— Oh, oh ! oftă Phelim. Cu neputinţă să fie el ! Sfinte Patrick, apără-mă ! Ce-a fost asta ? Toate cîte le-am văzut ale lui sînt : calul, serapeul vărgat, cizmele din blană de jaguar, ba chiar şi capul. Numai chipul nu ştiu dacă era al lui... M-am uitat eu, dar cum să recunoşti un chip mînjit tot de sînge închegat ? Ah, nu se poate să fi fost mister Maurice ! Nu se poate ! Pentru nimic în lume ! Am visat, asta-i. Se vede că am dormit şi am visat totul. Ori mi s-o fi trăgînd de pe urma băuturii ? Dar nu, nu eram beat. E cu neputinţă ! Abia a trecut jumătate de ceas de cînd am văzut toate astea... Fiindcă veni vorba, un strop de whisky mi-ar prinde tare bine. Altminteri, rămîn toată noaptea pradă gîndurilor. Ah, ah ! La urma urmei, ce-a fost ? Şi pe unde-i stăpînul, dacă nu era el pe cal ? Sfinte Patrick ! Apără un sărman păcătos ca mine, c-am rămas singur singurel, înconjurat de spirite şi de năluci !

După rugăciunea adresată sfîntului Patrick, irlandezul se adresă cu şi mai multă smerenie unei alte zeităţi, cunoscută din vechime sub numele de Bachus. Acesta din urmă îi auzi rugăciunea.

Un ceas după ce se prosternase la altarul acestei zeităţi păgîne, întruchipat într-o damigeană plină cu whisky de Monongahel, Phelim era eliberat de chinuri, dar nu şi de păcate. Zăcea pe jos cît era de lung, fără să mai ştie de priveliştea care-l umpluse de groază, după cum nu mai ştia nici de el însuşi.

*
* *

Se lasă întunericul. În coliba lui Maurice-Mustangerul nu se aude nici un zgomot. În schimb, se aud afară, în jur. Nu sînt decît zgomote obişnuite — glasurile de noapte ale pădurii : susurul rîului, foşnetul frunzelor în bătaia vîntului, ţîrîitul greierilor. Din cînd în cînd, cîte un ţipăt de sălbăticiune necunoscută spintecă văzduhul.

Luna învăluie totul într-o lumină strălucitoare. Razele-i argintii străpung desişul, aruncînd fîşii de lumină printre umbrele negre ale copacilor.

Nişte călăreţi, cărora parcă le place să umble prin întuneric, se strecoară încetişor înainte. Nu-s mulţi, sînt numai patru, dar te-apucă groaza privindu-i. Trupurile despuiate, vopsite într-un roşu aprins, feţele tatuate, penele roşii ca focul înfipte în păr, armele lucioase din mîini, toate acestea vădesc o forţă sălbatică. De unde vin ? Necunoscuţii poartă semnele de luptă ale comancilor. Tatuajele, cununile cu pene de vultur de pe cap, braţele şi piepturile goale, pantalonii din piele de căprioară o arată cu prisosinţă. Şi dacă sînt într-adevăr comanci, atunci fără îndoială că vin dinspre apus. Dar încotro merg ?

Călăreţii se îndreaptă spre coliba unde zace fără cunoştinţă unul dintre locatarii ei. Pesemne că ţinta lor e coliba lui Maurice Gérald. Ajunşi aproape, sar cu toţii la pămînt, leagă caii de copaci şi se furişează spre colibă. Nici nu le simţi paşii pe covorul de frunze moarte. Caută să se ţină în întuneric, din cînd în cînd se opresc în loc, scrutează împrejurimile şi ascultă cu încordare. Căpetenia dă din mînă spre ceilalţi — le porunceşte fără să scoată o vorbă.

În colibă domneşte o linişte deplină. Nu se aude nimic. Cei patru comanci se furişează pînă la uşă. Uşa e închisă, dar în marginile ei sînt nişte crăpături. Tuspatru, ca la o poruncă, îşi lipesc urechea de cîte o crăpătură şi ascultă nemişcaţi. Nu se aude nimic — nici un sforăit, nici măcar o răsuflare.

— Se prea poate să nu fi venit încă acasă — spune căpetenia, în spaniolă. Deşi trebuia să se fi întors de mult. Mai ştii, poate c-a plecat iar pe undeva. În spatele colibei parcă e un şopron pentru cai. Dacă mustangerul e-acasă, atunci mustangul lui trebuie să fie-n şopron. Aşteptaţi-mă aici, mă duc să văd.

După cîteva clipe, căpetenia se întoarce. Ceilalţi trei nu s-au mişcat de lîngă uşă.

— Afurisit ghinion ! bombăne omul, destul de tare. Nimic. N-a mai dat de cîteva zile pe-aici.

— Să intrăm în colibă şi să ne convingem — propune unul dintre războinici, într-o spaniolă curgătoare. Nu strică să vedem şi noi bîrlogul irlandezului.

— Sigur, nu strică — încuviinţează cel de-al treilea, tot în spaniolă. S-aruncăm o privire şi în cămară. Mor de foame. Aş mînca şi carne crudă, pe legea mea !

— La naiba ! pufneşte cel de-al patrulea şi ultimul din grup, şi el tot în spaniolă. Am auzit că are şi pivniţă. Păi dacă-i adevărat...

Căpetenia nu-i mai dă răgaz să-şi isprăvească vorba. Se vede că gîndul la pivniţă îl îmboldeşte să treacă fără întîrziere la fapte. Împinge uşa cu piciorul.

— Caramba ! Uşa e înţepenită pe dinăuntru ! Asta ca să nu se pomenească pe cap cu niscaiva oaspeţi nepoftiţi : lei, tigri, urşi, bizoni şi... pesemne... indieni. Ha, ha, ha ! Izbeşte din nou cu piciorul în uşă, dar uşa nu se clinteşte. E înţepenită zdravăn. Lasă, vedem noi îndată ce e.

Un cuţit iese la iveală. Pielea de mustang întinsă pe rama uşoară de lemn e spintecată într-o clipită. Indianul vîră mîna înăuntru şi bîjbîie în jur. Baloturile şi legăturile îngrămădite în prag sînt împinse în lături. Uşa se deschide larg.

Sălbaticii dau buzna înăuntru. Razele strălucitoare ale lunii pătrund prin uşa deschisă. În mijlocul colibei zace pe jos un necunoscut.

— Drace !

— Ce-o fi cu ăsta, doarme ?

— E mort, altfel ne-ar fi auzit.

— Nu — face căpetenia, cercetînd mogîldeaţa întinsă la pămînt. E beat turtă, atîta tot. Ăsta-i servitorul mustangerului. I-am mai văzut eu mutra şi altă dată. Pesemne că stăpînu-său nu-i acasă. Hm, trag nădejde că nătărăul ăsta n-a dat pe gît toată băutura. A, uite şi damigeana. Parcă-i un trandafir îmbobocit, aşa bine miroase. Eh, a rămas destul şi pentru noi. Hai să bem !

Cît ai clipi, rămăşiţele whiskyului de Monongahel s-au şi împărţit. Fiecare trage cîte o duşcă bună, iar căpetenia, fireşte, face cu pricea la împărţeală.

Mai devreme ori mai tîrziu, stăpînul colibei trebuie să se întorcă. Oaspeţii ţin să-l vadă negreşit, de bună seamă, altfel n-ar fi venit încoace în puterea nopţii. Ce socoteli pot să aibă cei patru indieni cu Maurice-Mustangerul ?

Au venit să-l omoare.

Cititorul trebuie să fi ghicit cine se ascunde sub înfăţişarea comancilor. Comancii noştri nu-s decît nişte mexicani get-beget, iar căpetenia lor un mustanger pe nume Miguel Diaz.

— Să stăm la pîndă şi să-l aşteptăm — spune El Coyot. Nu cred să mai zăbovească mult. Tu, Baraho, suie pe mal şi urmăreşte cînd se iveşte-n cîmpie. Ceilalţi rămîn cu mine. O să vină dinspre Leona. Putem să-l aşteptăm sub chiparosul cel mare, în trecătoare. E locul cel mai nimerit.

— N-ar fi bine să-i facem de petrecanie şi ăstuia ? mormăie sîngerosul Baraho, arătînd spre Phelim.

— Păi da, zău, că doar cu omul mort nu mai ai nimic de împărţit — i se alătură un altul.

— Ce rost are ? Nu încurcă pe nimeni. Lăsaţi-l ciorilor pe tontul ăsta. M-am înţeles să-i fac de petrecanie doar lui stăpînu-său. Hai, Baraho, tu du-te sus pe stîncă ! Don Mauricio poate să apară dintr-o clipă în alta. Să meargă treaba ca pe roate. Niciodată n-o să ne mai întîlnim cu un asemenea prilej. Tu urmăreşte-l de sus de pe mal. E o lună că-l zăreşti de departe. Cum il vezi, dă fuga şi vesteşte-ne. Bagă de seamă cum faci, să putem ajunge la vreme la chiparos.

Baraho nu se prea grăbeşte să se supună acestei porunci. Noaptea trecută a avut ghinion la cărţi şi El Coyot l-a uşurat de o groază de bani. Acum ar fi vrut să-şi scoată pîrleala. Ştie el bine cu ce se vor îndeletnici tovarăşii lui.

— Hai mai repede, señor Vincent ! porunceşte Diaz, văzîndu-l că şovăie. Dacă e să pierdem în afacerea asta, tu ai mai mult de pierdut decît poţi să cîştigi la o partidă de monte [1]. Hai, prietene, du-te ! îl îndeamnă prieteneşte El Coyot. Dacă nu apare într-un ceas, vine careva dintre noi şi te schimbă.

Baraho se supune, iese pe uşă şi se îndreaptă spre stîncă. Ceilalţi rămîn în colibă.

Pe masă, în loc de cină, se iveşte un pachet de cărţi de joc — tovarăş nedespărţit al oricărui aventurier mexican. Timpul trece pe nesimţite pentru mexicanii noştri, înfierbîntaţi de joc. Se scurge un ceas încheiat. Argintul zăngăne pe masă. Cărţile foşnesc uşor.

Un strigăt neaşteptat le întrerupe jocul. E Phelim, care s-a trezit din beţie şi îşi dă seama speriat de ciudata societate ce se adăposteşte, împreună cu el, sub acoperişul colibei. Jucătorii sar de la masă. Tustrei scot pumnalele. Viaţa lui Phelim se află în primejdie. Tocmai atunci, Baraho năvăleşte pe uşă şi-l salvează pe irlandez.

— Vine ! Se apropie de stîncă. Hai mai iute, prieteni, mai iute ! turuie el în şoaptă.

Cei patru nu mai au vreme de Phelim. Cît ai clipi, toată banda a ajuns la poalele stîncii. Se aşază la pîndă sub chiparosul uriaş şi aşteaptă victima.

Curînd se aude un tropot de copite. Potcoavele sună cadenţat. Zgomotul se aude aci mai tare, aci mai încet, ca şi cînd calul ar alerga pe un teren accidentat. Călăreţul pesemne coboară povîrnişul. Încă nu se vede. Povîrnişul, ca şi întreaga vale, sînt umbrite de coroana uriaşului chiparos. Lumina lunii smulge din întuneric doar o fîşie îngustă de pămînt.

— Să nu-l omorîţi ! porunceşte în şoaptă Miguel Diaz. E prea devreme. Să mai trăiască niţel. Aşa e mai bine. Luaţi-l prizonier cu cal cu tot. Dacă se împotriveşte, îi venim de hac. Băgaţi de seamă, eu trag primul.

Nici unul nu crîcneşte, toţi făgăduiesc să asculte orbeşte. Dar călăreţul nu se lasă aşteptat.

— *Abajo, las armas ! A tierra* [1] ! răsună glasul lui El Coyot, care se repede înaintea călăreţului.

El Coyot apucă iute calul de frîu. Ceilalţi trei se aruncă asupra călăreţului. Călăreţul nu schiţează nici o

---

[1] Monte — joc de cărţi.

[1] Predă-te, lasă armele ! Jos de pe cal ! (în limba spaniolă în text).

mişcare de împotrivire, nu scoate o vorbă. În şa se află un om — cei patru îl văd cu ochii lor, îi pipăie corpul cu mîinile — dar omul pare lipsit de viaţă. Doar calul le dă de furcă. Se ridică în două picioare şi se trage îndărăt, smucindu-i după el pe bandiţi.

Iată-i, acum au ieşit în fîşia luminată de lună. Cu un strigăt de spaimă, mexicanii se aruncă înapoi, aleargă bezmetic spre desişul unde şi-au legat caii, se azvîrle în şa şi o tulesc mîncînd pămîntul. Ceea ce au văzut ar fi vîrît groaza şi în alţii mai curajoşi decît ei : l-au văzut pe călăreţul fără cap.

45

BÎJBÎIELI

Grupul comandat de maior, care pornise din settlement pentru cercetări, îl văzuse în puterea dimineţii pe călăreţul fără cap. Soarele le bătea drept în ochi, orbindu-i. Desluşiseră numai silueta călăreţului, dar nu găsiseră nici o asemănare între el şi Maurice-Mustangerul.

Phelim îl văzuse din spate pe călăreţul fără cap, în asfinţit, şi i se păruse că seamănă cu stăpînu-său.

Cei patru mexicani, care îl cunoşteau pe Maurice-Mustangerul, rămăseseră cu aceeaşi convingere.

Atît Phelim cît şi mexicanii trăiseră o groază fără de margini.

Dînd cu ochii de strania apariţie, membrii expediţiei conduse de maior fuseseră şi ei puternic tulburaţi. Nimeni nu ştia cum să-şi explice această ciudăţenie.

— Ce-a fost asta ? Dumneavoastră ce credeţi, domnilor ? glăsui maiorul, adresîndu-se întregului grup, atunci cînd călăreţul se pierdu în depărtare. Eu, unul, sînt cît se poate de nedumerit.

— Să fie vreo ispravă de-a indienilor ? întrebă cineva. Vreo momeală, ca să ne atragă în cursă ?

— Prostească momeală ! observă un altul. Pe mine, unul, nu mă păcăleşti cu aşa ceva.

— Cred că indienii n-au nici un amestec aici — rosti maiorul. Dumneata ce spui, Spengler ?

În loc de răspuns, Spengler se mulţumi să clatine din cap.

— Să fie un indian travestit ? stărui maiorul.

— Nu ştiu mai mult decît dumneavoastră — răspunse cercetătorul de urme. Cam aşa ceva. Ori e un om, ori o momîie.

— O momîie, nici vorbă ! întăriră cîţiva în cor.

— Oricine şi orice ar fi : om, diavol sau momîie — vorbi un bărbat din grup, care cu puţin înainte intervenise în discuţie cu o judecată foarte sănătoasă — nu văd ce m-ar împiedica să aflu unde duc urmele lui, dacă asemenea urme există.

— Dacă a lăsat urme, le vom descoperi — îl încredinţă Spengler. Doar mergem în aceeaşi direcţie. Putem porni, domnule maior ?

— Desigur. Asemenea fleacuri nu trebuie să ne întîrzie. Înainte !

Călăreţii îndemnară caii la drum — cîţiva nu fără oarecare şovăială. Unii din grup ar fi făcut bucuros cale întoarsă, dacă ar fi fost după dorinţa lor. Printre aceştia se afla şi Callhown. Căpitanul fusese zguduit mai mult decît toţi. La vederea călăreţului fără cap rămăsese încremenit : cu ochii holbaţi ca două bile de sticlă, cu gura căscată şi cu buzele livide.

Înfăţişarea-i ciudată ar fi atras atenţia celor din jur, dacă n-ar fi fost şi ei descumpăniţi. Toţi se uitau ca vrăjiţi la strania arătare. Iar în clipa cînd porniră din nou la drum, căpitanul Callhown rămase în urmă, ca să nu atragă privirile celorlalţi.

Spengler avusese dreptate : locul unde se oprise misteriosul călăreţ se afla chiar în direcţia în care mergeau ei.

Numai că, vrînd parcă să dea dovadă că ţine de altă lume, călăreţul nu lăsase nici o urmă.

Asta era totuşi cît se poate de firesc, întrucît din locul acela începea solul calcaros. Ici şi colo se vedeau

zgîrieturi lăsate de potcoavele calului. Pînă şi ochiul ager al lui Spengler descoperea urmele cu mare greutate. Dar şi ele se pierdeau printre pietre.

Curînd, soarele stătea în asfinţit şi Spengler renunţă să mai caute. Nu le mai rămînea decît să se întoarcă în marginea pădurii şi să-şi aşeze tabăra.

În zori hotărîră să înceapă din nou cercetările.

Interveniră însă lucruri neprevăzute.

Nici nu apucară să-şi aşeze tabăra şi se ivi un curier cu o scrisoare pentru maior. Scrisoarea era de la statul-major din San-Antonio de Becsar, de la comandantul regiunii.

Maiorul era înştiinţat de atacul comancilor, în regiunea San-Antonio, la vreo cincizeci de mile de Leona. În consecinţă porunci dragonilor să se întoarcă în fort, în vederea campaniei, grăbindu-se el însuşi să plece într-acolo.

Se înţelege, civilii ar fi putut să continue şi singuri cercetările, dar cei mai mulţi nu-şi luaseră cu ei decît armele fără să se gîndească la provizii. Şi foamea începea să se facă simţită.

Oricum, nimeni nu avea de gînd să renunţe şi să lase lucrurile la jumătate. Trebuiau doar să schimbe caii, să facă rost de hrană şi puteau să continue cercetările. O mînă de oameni, în frunte cu Spengler, se însărcină să dibuie urmele calului american. Ceilalţi se întoarseră în fort, împreună cu dragonii.

Înainte să-şi ia rămas bun de la Pointdexter şi de la prietenii acestuia, maiorul socoti de datoria lui să-i pună la curent cu tristele descoperiri făcute de Spengler. Le povesti şi despre băltoaca de sînge, vrînd astfel să-i ajute în dezlegarea misterului.

În încheiere, le mărturisi cu amărăciune bănuielile în privinţa tînărului irlandez, cu care avusese întotdeauna cele mai bune relaţii. Nu credea în vinovăţia lui Maurice-Mustangerul — ori, mai bine zis, o socotea puţin probabilă — dar nu putea să ignore faptul că existau probe serioase împotriva lui. Pentru ceilalţi, vinovăţia

mustangerului era mai presus de orice îndoială. Maurice Gérald fu declarat pe faţă ucigaş. Lucrurile păreau cît se poate de limpezi.

Cele povestite de Oberdoofer nu lămureau decît începutul tragicei întîmplări. Calul lui Henry Pointdexter, plin de sînge, cu şaua mînjită şi ea de sînge, stătea mărturie despre nefericitul deznodămînt. Celelalte momente fură iute reconstituite, parte pe temeiul celor susţinute de Spengler, parte mulţumită unor veşti proaspete.

Dar nimeni nu-şi pusese întrebarea: ce anume l-a împins pe Maurice Gérald să săvîrşească o asemenea crimă? Sau cel puţin nimeni nu cugetase serios la asta. Cearta cu Callhown era luată drept punct de plecare ca să se înlăture orice îndoieli. Presupuneau că Maurice şi-a vărsat duşmănia nutrită faţă de Callhown asupra întregii familii Pointdexter.

Frămîntat de gînduri, Pointdexter îşi luă rămas bun de la prietenii săi. Era hotărît ca a doua zi de dimineaţă să reînceapă cercetările. Trebuia să cerceteze pînă la capăt cele două serii de urme şi să-i găsească pe cei doi dispăruţi, vii sau morţi.

*
* *

Grupul condus de Spengler îşi aşeză tabăra pe locul indicat de maior.

Erau vreo zece oameni. Nici nu se simţea nevoie de mai mulţi. Primejdia unui atac al comancilor fusese înlăturată şi alte primejdii nu păreau să existe aici.

În loc să se culce, oamenii se adunară în jurul focului, să mănînce. Focul trosnea vesel, aveau la ei băutură din belşug, dar atmosfera era apăsătoare. Apariţia stranie a călăreţului fără cap le stăruia şi acum înaintea ochilor. Groaza acelor clipe nu putea fi risipită prea lesne. Nimeni nu se simţea în stare să înţeleagă şi cu atît mai puţin să lămurească cele petrecute. Spengler şi Callhown erau la fel de descumpăniţi. Ultimul părea mai răvăşit decît toţi. Şedea încruntat în umbra copacilor, departe de foc. În clipa plecării dragonilor nu scosese o

vorbă. Ai fi zis că nu-l ispitește să se alăture nici grupului rămas aici, deși între timp oamenii mai trăseseră cîte o dușcă și se mai înveseliseră puțin. Ochii îi sclipeau în cap. Groaza i se citea și acum pe față.

— Hei, Callhown! îi strigă un tînăr, care băuse binișor. Vino încoace, bătrîne, stai cu noi lîngă foc. Noi îți împărtășim durerea și-o să facem totul ca să te răzbunăm pe tine și pe ai tăi. Hai, lasă posomorala și vino să bei cu noi un whisky de Monongahel. Prinde bine, crede-mă!

Callhown primi această invitație prietenoasă și se așeză lîngă foc, în mijlocul tineretului pus pe băutură. Curînd, mohoreala îi pieri, ca și cînd nici n-ar fi fost. Deveni chiar atît de vesel, încît stîrni mirarea celor din jur. Era o purtare de neînțeles la un om al cărui văr — după cum se bănuia — fusese ucis chiar în dimineața aceea. Deși venise lîngă foc ca invitat, în scurt timp își luă aere de stăpîn.

Băutura curgea din belșug și tineretul se înveselea tot mai mult: sporovăiau, cîntau, jucau, ba la o vreme începură să se rostogolească prin iarbă. Dar veselia asta artificială trecu iute. Îi răzbi somnul. Oamenii se întinseră pe iarbă și adormiră buștean.

Singur Callhown rămase treaz. Cînd se încredință că toți dorm, se ridică încetișor, se furișă pînă la calul lui, îl dezlegă, sări iute în șa și se depărtă în goană.

În toată purtarea lui — nimic de om beat.

Ce era oare? Pleca în cercetare, din dragoste pentru vărul ucis? Ținea să-și dovedească zelul, încumetîndu-se de unul singur în noapte?

Judecînd după ceea ce mormăia din cînd în cînd, ar fi de crezut că, într-adevăr, tocmai asemenea gînduri îl stăpînesc.

— Slavă Domnului, luna luminează ca ziua și pînă-n zori mai am șase ceasuri bune. Timp berechet să cercetez toate cotloanele din hățiș pînă la două mile jur împrejur. În cazul cînd cadavrul se află pe undeva, trebuie să-l găsesc cu orice preț. Ce să însemne toate astea? Dacă n-aș fi văzut decît eu, aș zice că mi-am ieșit din

minți. Dar au văzut toți, pînă și ultimul om! Dumnezeule! Ce să fie?

Nici nu apucă bine să-și isprăvească vorba și un strigăt de groază îi scăpă de pe buze. Smuci brusc frîul, oprind calul ca în fața unei primejdii neașteptate. Apucase pe o potecă lăturalnică, spre cărarea pe care cititorul o cunoaște. Tocmai dădea să iasă pe făgașu-i îngust, cînd zări un călăreț în pădure. Trecea în goană prin hățișuri.

Cu mult înainte să se apropie, Callhown se dumiri: călărețul fără cap îi ieșea iarăși în cale. El era, nu încăpea nici o îndoială. Razele argintii ale lunii îi luminau umerii — capul nu se afla pe umeri. Nu putea să fie o nălucire, doar văzuse arătarea și-n lumina vie a soarelui.

Numai că de astă dată, Callhown mai văzu ceva: văzu și capul. Atîrna în mîna călărețului, lîngă coapsă. Era un chip de o paloare înspăimîntătoare, mînjit de sînge. Recunoscu calul, serapeul vărgat de pe umerii călărețului, cizmele impermeabile — toate aparțineau lui Maurice-Mustangerul.

Căpitanul avu răgaz să le cerceteze pe fiecare în parte și rămase locului, împietrit de groază.

Calul ce purta în spinare ciudata arătare scoase un nechezat sălbatic, căruia îi răspunse un urlet de coiot, apoi se întoarse și o porni în goană mai departe. Abia atunci răsuflă ușurat și Callhown.

— Cerule! îngăimă el, recăpătîndu-și graiul. Ce-a fost asta? Ce-am văzut: un om, sau un diavol care-și bate joc de mine? Nu cumva toată ziua de azi n-a fost decît un vis urît? Nu cumva mi-am ieșit din minți? Da, mi-am ieșit din minți, am înnebunit!

Cu o mișcare hotărîtă întoarse calul și se îndreptă glonț spre tabără, renunțînd la planurile lui. Acolo se furișă pe nesimțite lîngă foc și se cuibări între tinerii care dormeau duși. Nu fu în stare multă vreme să închidă ochii. Era scuturat ca de friguri. Aștepta cu nerăbdare zorile.

Paloarea dimineții îi lumină obrazul galben ca de mort și sclipirea sinistră a ochilor adînciți în orbite.

46. TAINICA MĂRTURISIRE

De cum mijiră zorile, Casa del Corvo se şi trezi la viaţă. Tot mai mulţi oameni se adunau în curte. Nu erau militari, dar erau înarmaţi pînă-n dinţi. Unii purtau puşti greoaie de vînătoare, cu o singură ţeavă, alţii puşti mai mici, cu două ţevi, alţii pistoale ori revolvere, alţii cuţite mari, ba chiar şi bîte.

Îmbrăcămintea le era la fel de pestriţă: flanele roşii de Kentucky apăreau alături de camizole indiene din pînză; aici vedeai pantaloni cafenii din stofă de casă, dincolo pantaloni albaştri de bumbac, aici pălării cu borul larg, dincolo şepci de piele, aici cizme înalte din piele tăbăcită, dincolo încălţări din piele de cerb.

O asemenea adunare pestriţă de oameni voinici şi înarmaţi e un tablou din cele mai obişnuite în ţinuturile de graniţă ale Texasului. Chiar şi cînd au cele mai paşnice gînduri, ei tot înarmaţi umblă: aşa e obiceiul în Texas.

În dimineaţa aceea, oamenii se adunaseră în curtea Casei del Corvo, ca să continue căutarea lui Henry Pointdexter, fiul dispărut al plantatorului. Unii luaseră parte şi la cercetările din ajun, dar cei mai mulţi mergeau astăzi pentru întîia oară. Asta, fie din pricină că locuiau în settlemente mai depărtate, fie că lipsiseră de acasă. Iată de ce grupul era mult mai numeros.

Printre ei se aflau şi cîţiva rangeri[1]. Nu se deosebeau de ceilalţi nici prin îmbrăcăminte, nici prin arme. Un străin n-ar fi recunoscut niciodată un ranger, dar ei se cunoşteau între ei. Toţi vorbeau despre uciderea lui Henry Pointdexter. Maurice-Mustangerul era învinuit de crimă.

Apariţia călăreţului fără cap în prerie stîrnise discuţii însufleţite. Scepticii priveau totul ca pe o născocire şi, la început, nu credeau nimic. Curînd se văzură însă nevoiţi să se dea bătuţi în faţa numeroşilor martori oculari.

---

[1] Rangeri — jandarmi călare, împuterniciţi de lege să aresteze un criminal.

Oamenii îl aşteptau pe Woodley Pointdexter, care urma să conducă expediţia. Aşteptau dispoziţiile acestuia.

Plantatorul zăbovea plecarea, nădăjduind să găsească o călăuză capabilă să le arate drumul spre Alamo şi să-i conducă pînă la coliba lui Maurice-Mustangerul. Dar nu găsea un asemenea om. Printre plantatorii, negustorii, băcanii, juriştii, vînătorii şi geambaşii de cai, ca şi printre sclavii adunaţi acolo, nu era nimeni care să ştie unde se află coliba de pe Alamo.

Pînă la urmă se lămuri că un singur om din settlement putea să ia asupra sa această sarcină — Zeb Stump. Dar Zeb Stump nu era de găsit. Plecase ca de obicei pe undeva departe, la vînătoare. Cîţiva îl căutaseră zadarnic în toate părţile.

În schimb, în Casa del Corvo se afla o femeie care ar fi putut să le arate fără greş drumul spre coliba mustangerului. Numai că Woodley Pointdexter nu avea de unde să ştie asta.

Şi era bine că nu ştia. Căci dacă trufaşul plantator ar fi bănuit măcar că Louise poate să-i călăuzească spre coliba singuratică de pe Alamo, durerea pentru fiul pierdut ar fi sporit la gîndul că fata lui a apucat pe căi greşite.

Ultimul om trimis după Zeb Stump se întoarse şi el tot singur. Nu se putea să mai zăbovească: setea de răzbunare îi stăpînea prea mult.

Hotărîră să pornească la drum, fără călăuză.

*
* *

Grupul călăreţilor abia apucă să se depărteze de Casa del Corvo, că aici se văzură doi oameni care cunoşteau la fel de bine drumul spre Alamo. Era o întîlnire neaşteptată, o simplă întîmplare: Zeb Stump, întors de la vînătoare, venea să-i aducă nişte vînat plantatorului.

Pentru Zeb Stump, Louise Pointdexter era, se înţelege, acasă. Mai mult: fata ardea să-l vadă. Dorinţa de a sta de vorbă cu bătrînul vînător era atît de mare, încît în ajun Louise pîndise drumul toată ziua.

Grupul gălăgios al călăreţilor nici nu se pierdu bine în depărtare, cînd Louise îl zări pe Zeb Stump. Bătrîna-i iapă venea agale, sub povara îmbelşugată a prăzii. Vînătorul era pe celălalt mal al rîului, dar o şi apucase spre haciendă.

Dînd cu ochii de silueta lui de uriaş, fata se bucură din suflet. Simţea în omul acesta un prieten, căruia putea să-i încredinţeze orice taină.

Louise urcă să-l aştepte pe azotee, cu mult înainte ca Stump să ajungă în curte.

Vînătorul se îndrepta liniştit spre conac. Era voios, nici gînd să bănuiască cele petrecute aici. Pe chipul lui se zugrăvi o adîncă nedumerire găsind poarta zăvorîtă. Asta nu intra în obiceiurile casei Pointdexter. Înfăţişarea posomorîtă a negrului îl miră şi mai mult.

— Ce-i cu tine, prietene Pluto? Eşti întunecat ca un nor. Şi de ce ai zăvorît poarta în toiul zilei? S-a întîmplat ceva?

— Da, da, mister Stump. Nenorocire! Mare, mare nenorocire!

— Spune mai repede! îl zori vînătorul. Hai, dă-i drumul! Mai mare nenorocire decît se citeşte pe mutra ta nici nu cred să existe. E vorba de tînăra ta stăpînă? Cu neputinţă! Miss Louise...

— Nu, nu, miss Louise nu păţit nimic. E ceva cam la fel. Tînăra miss acasă. Intraţi, mister Stump. Spune miss singură la dumneavoastră vestea îngrozitoare.

— Şi stăpînul tău? E acasă?

— Oh, nu, nu! Stăpîn plecat. Acum departe. De un sfert ceas plecat. Plecat prerie, unde umblă cai sălbatici. Acolo unde făcut vînătoare luna trecut.

— În prerie? Umblă unde cai sălbatici? Păi ce i-a venit? Cine-a mai plecat cu el?

— Ooh, mister Callhown şi încă mulţi. O, mulţi oameni... Pluto spune adevărul.

— Bine. Tînărul tău stăpîn, Henry, a plecat şi el?

— O, mister Stump, tocmai asta nenorocire! Mister Henry plecat, dar el nu întoarce niciodată acasă. Calul întors în goană singur, plin de sînge. Vai, vai, oamenii spun că mister Henry mort!

— Mort? Ce tot îndrugi tu, Pluto?

— O! Adevăr-adevărat, mister Stump. Greu la mine să spun... Toţi plecat caute cadavru.

— Ţine, du astea la bucătărie. Uite un curcan şi nişte găini sălbatice. Pot s-o văd pe miss Louise?

— Sînt aici, mister Stump. Pofteşte! se auzi un glas cristalin, pe care vînătorul îl cunoştea atît de bine, numai că astăzi era copleşit de tristeţe, încît Zeb Stump mai-mai să creadă că i-a vorbit altcineva. Vai! Tot ce-a spus Pluto e adevărat. Fratele meu a dispărut. Nimeni nu l-a mai văzut de alaltăieri noapte. Calul lui s-a întors acasă cu şaua mînjită de sînge. Oh, mister Zeb, mi-e şi groază să mă gîndesc!

— Mda, cumplite veşti aud. Va să zică a plecat de-acasă şi calul lui s-a întors singur. N-aş vrea să vă îndurerez, miss Louise, dar mă gîndesc că v-aş putea fi de ajutor, şi pentru asta am nevoie de amănunte.

Louise îi povesti tot ce ştia. Nu-i ascunse decît cele petrecute în grădină şi înainte de asta. Pomeni apoi de Oberdoofer, care socotea că Henry a plecat pe urmele mustangerului.

Zeb Stump rămase adînc tulburat. Iar atunci cînd Louise îi mărturisi că Maurice era învinuit că l-a omorît pe fratele ei, bătrînul izbucni revoltat:

— Minciună! Calomnie! Numai nişte ticăloşi au putut să scornească aşa ceva! Cu neputinţă! Cu neputinţă! Mustangerul nu-i în stare de-o asemenea faptă. N-am să cred niciodată! Ce să-l imboldească? Dacă ar fi fost în relaţii proaste, mai înţeleg. Dar nu-i adevărat! Îi cunosc părerea despre fratele dumneavoastră, chiar el mi-a spus-o. E drept, nu-l putea suferi pe vărul dumneavoastră, dar aş vrea să ştiu, cine-l îndrăgeşte? Iertaţi-mă că v-o spun. Dacă între fratele dumneavoastră şi mustanger ar fi avut loc o ceartă, o neînţelegere, atunci...

— Nu, nu! strigă creola într-o răbufnire de durere, uitînd de orice prevedere. Fratele meu şi mister Gérald s-au împăcat. Henry mi-a spus-o singur, iar Maurice...

Privirea vînătorului o făcu să amuţească. Fata îşi ascunse faţa în mîini şi izbucni în plîns.

— Va să zică tot a fost ceva între ei ! murmură Zeb. Miss Louise, spuneaţi că fratele dumneavoastră s-a certat cu...

— Dragul meu, bunul meu Zeb Stump ! se tîngui ea, descoperindu-şi faţa şi privindu-l drept în ochi, încît bătrînul se fîstîci de-a binelea. Făgăduieşte-mi că n-ai să spui nimănui, niciodată ! Făgăduieşte-mi asta ca un prieten, ca un om cinstit şi cumsecade. Îmi făgăduieşti ?

Vînătorul ridică mîna-i uriaşă şi se lovi cu ea în piept într-un chip foarte grăitor. După cinci minute cunoştea taina pe care o femeie, îndeobşte, se fereşte să o dea în vileag şi pe care o încredinţează numai aceluia care-i cu adevărat demn de încredere.

Zeb Stump nu se prea miră auzind această mărturisire.

— Nu văd nimic neobişnuit aici, miss Louise ! mormăi el, înţelegător. Nu văd nimic de ruşine în ce mi-aţi spus. Femeia rămîne veşnic femeie : în prerie, ca şi în orice alt colţişor de pe lume. Dacă cineva ar susţine că, dăruindu-vă inima mustangerului, iubiţi un om care nu vă merită iubirea, ar săvîrşi o mare greşeală. E un flăcău de ispravă şi merită dragostea dumneavoastră. Încolo, tot ce mi-aţi spus nu face decît să-mi întărească şi mai mult convingerea că Maurice n-a putut săvîrşi o asemenea nelegiuire. Asta, se înţelege, numai dacă lucrurile s-au întîmplat aievea şi nu-s niscaiva născociri. La urma urmei, unde-s dovezile ? Asta e singura dovadă, că i s-a întors calul acasă cu şaua mînjită de sînge ?

— Din nefericire, s-au găsit şi alte dovezi. Ieri, cercetările au ţinut toată ziua. Au mers mult după nişte urme şi-au descoperit ceva de care n-au vrut să-mi spună nimic. Mi s-a părut că tata s-a ferit să-mi vorbească şi pe ceilalţi m-am temut să-i întreb. Azi au plecat iar, cu puţin înainte să te zăresc venind.

— Şi mustangerul ? Ce spune în apărarea lui ?

— A, nu ştii ? Nici el nu-i de găsit ! Poate că a pierit de aceeaşi mînă care mi-a răpus fratele.

— Spuneţi că au dibuit nişte urme ? Va să zică au să-l găsească. Dacă e în viaţă, nu poate să se afle decît pe Alamo. De ce n-au pornit într-acolo ? Aha, înţeleg ! Nimeni nu ştie prea bine pe unde-i Alamo. Şi dacă i-a

călăuzit mucosul de Spengler, n-au găsit nici o urmă în preria calcaroasă. Ziceţi că au apucat în aceeaşi direcţie ?

— Tocmai de-asta voiam să te văd. Azi au plecat cu tata o mulţime de oameni. Printre ei şi cîţiva rangeri. În timp ce se depărtau, i-am auzit vorbind de linşaj. Unii jurau să se răzbune. Gîndeşte-te, mister Zeb, ce se va întîmpla dacă-l vor găsi pe Maurice şi el nu va şti să-şi dovedească nevinovăţia ! Îţi închipui de ce sînt în stare toţi oamenii aceştia mînaţi de ură, avînd pe deasupra şi un ajutor cum e Callhown ? Bunul meu Zeb, de dragul meu, de dragul lui, de dragul prieteniei noastre, du-te şi caută-l, du-te repede ! Trebuie să ajungi acolo înaintea lor şi să-l previi pe Maurice. Calul dumitale nu-i prea iute. Ia-l pe al meu ori pe oricare vrei. Numai grăbeşte-te.

— Aveţi dreptate — încuviinţă vînătorul, pregătindu-se să plece. Se înţelege, toate astea pot să sfîrşească prost pentru tînărul mustanger. Am să fac totul ca să-l ajut. Nu vă îngrijoraţi, miss Louise. Ajung eu şi cu bătrînica mea. Cu fugara dumneavoastră cea rotată, nu ştiu de ce, nu-mi prea vine s-o pornesc la drum. Şi-apoi, bătrînica mea e gata de plecare... Ei, rămîneţi cu bine ! Nu vă faceţi inimă rea, poate că nu i s-a întîmplat nimic rău nici frăţiorului. Cît despre Maurice-Mustangerul, el e curat ca un prunc. Pentru mine, unul, asta e limpede, limpede ca lumina zilei !

47

SCRISOAREA INTERCEPTATĂ

Pradă unei spaime ucigătoare, El Coyot şi cei trei din ceata lui se repeziră la cai şi săriră în şa. Nici gînd să se mai întoarcă la coliba mustangerului. Singura lor dorinţă era să se ştie cît mai departe de coliba singuratică. Erau convinşi că l-au văzut pe „don Mauricio“, doar îl ştiau toţi trei. Diaz îl cunoştea mai bine, e adevărat, dar

şi ei îl ştiau destul ca să-şi dea seama că arătarea fără cap nu era altul decît irlandezul.

Recunoscuseră calul, cizmele impermeabile de jaguar, serapeul ţesut de indienii din tribul Navaho, care se deosebea prin culorile-i vii de obişnuitele serapeuri mexicane şi, în sfîrşit, pălăria.

Din nefericire, calul nu stătuse în loc şi nu văzuseră capul ca lumea. Era ascuns sub o pălărie — un sombrero negru şi lucios, cum purta Maurice-Mustangerul. Luna tocmai aruncase o fîşie de lumină asupra pălăriei. Pe urmă văzuseră un cîine mare şi Diaz îl recunoscu: era cîinele irlandezului, care se repezise spre ei mîrîind furios.

Ce-i drept, nu mai era nevoie de asta, căci şi aşa o luaseră la goană.

Călăreţii alergau mîncînd pămîntul prin hăţişuri. Se căţărară pe povîrnişul abrupt, dar nu prin trecătoarea unde aveau de gînd să săvîrşească omorul, şi, într-un tîrziu, ieşiră în cîmpie. Goniră înainte fără să se oprească o clipă, pînă ce ajunseră din nou în hăţişuri, în locul unde, cu puţin înainte, se travestiseră în comanci.

Nu-şi bătură prea mult capul să-şi recapete înfăţişarea de mexicani şi terminară repede treaba. Îşi spălară tatuajele zugrăvite pe corp (aveau apă cu ei în nişte ploşti mari), apoi scoaseră veşmintele mexicane pitite în scorbura unui copac, le îmbrăcară la iuţeală, săriră în şa şi apucară în goană spre Leona.

Acum, la înapoiere, nu vorbeau decît despre călăreţul fără cap. Cei patru mustangeri mexicani, pătrunşi de o groază nebună, nu puteau dumiri cu nici un chip ce era cu acea arătare de pe altă lume. În marginea settlementului, apăsaţi de temeri nedesluşite, se despărţiră, ducîndu-se fiecare acasă.

— La naiba! mormăi El Coyot, păşind pragul colibei şi aruncîndu-se pe pat. Cum să mai închizi ochii după toate astea? Sfinte Dumnezeule! Ce privelişte înfiorătoare! Mi-a îngheţat sîngele în vine, nu alta! Şi n-am nimic la îndemînă ca să-mi mai vin în fire. Plosca e goală, taverna închisă. Toţi dorm. Sfîntă fecioară, ce-a fost asta? O nălucă! Nu! Doar am pus mîna, am pipăit eu cu mîna mea! Dacă nu era decît o păpuşă de paie, cine şi ce nevoie a avut de toată festa asta? Cine, în afară de mine şi de fîrtaţii mei, are chef de un asemenea bîlci în prerie? Mii de draci! Înspăimîntătoare poveste! Ia stai, nu cumva mi-a luat-o altul înainte? Poate că altul a şi umflat mia de dolari! Poate că arătarea era chiar irlandezul, cu propriul lui cap în mînă... Nu, e cu neputinţă, ar fi prea de tot, prea de necrezut!... Atunci, ce-a fost?... Aha, înţeleg! L-o fi prevenit careva despre vizita noastră ori poate a avut niscaiva bănuieli. Şi-a pus la cale toată tărăşenia numai ca să ne bage-n sperieţi. Te pomeneşti că ne-a văzut el însuşi cum o luăm la sănătoasa... Caramba! Cine să ne trădeze? N-avea cine. Nimeni nu ştia de planurile noastre. Atunci, cum de ne-a pregătit primirea asta drăcească? Aha! Uitam: am mers prin prerie în toiul zilei. Ne-o fi văzut careva. Mda, pesemne că aşa s-a întîmplat. Şi în timp ce ne schimbam înfăţişarea în pădure, ne-a urmărit şi ne-a pregătit festa. Mda, altfel nu se poate! Nătărăi am mai fost! Ne-am speriat de o momîie!... Pe toţi dracii! Mîine mă duc din nou pe Alamo. Pun eu laba pe miarul ăsta, de-ar fi să pierd şi un an întreg! Oricum, e musai să duc treaba la capăt. Destul c-am pierdut-o pe Isidora. Poate că lucrurile nu stau chiar aşa, dar numai gîndul ăsta mi-e nesuferit. Dacă aflu cumva că-l iubeşte, că s-au întîlnit după ce... Oh, Doamne! O să-mi ies din minţi... Şi-n nebunia mea n-o să-l nimicesc numai pe omul pe care-l iubeşte ea, ci şi pe ea, femeia pe care o iubesc ca pe ochii din cap! Oh, dona Isidora! Eşti frumoasă ca un înger şi perfidă ca un demon! Pot să te strîng în braţe, ori să te ucid cu pumnalul! Te las să alegi singură...

Liniştindu-se puţin după emoţiile prin care trecuse şi mulţumit de această nouă hotărîre a sa, El Coyot adormi buştean. Se trezi abia dimineaţa, cînd, o dată cu soarele, un oaspete se arătă în prag.

— José! strigă El Coyot, plin de mirare şi de bucurie. Tu, aici?

— Chiar eu, señor.

— Îmi pare bine că te văd, prietene José. Dona Isidora e şi ea aici? Pe Leona?

— Da, señor.

— S-a întors atît de repede ? Doar nu-s nici două săptămîni de cînd a plecat. Aşa-i ? N-am fost în settlement, dar mai aud şi eu cîte ceva. Aşteptam o veste de la tine. De ce n-ai dat nici un semn de viaţă atîta vreme ?

— Numai pentru că n-am găsit un om de nădejde, don Miguel. Trebuia să-ţi comunic unele lucruri, dar nu puteam să încredinţez veştile oricui. Din păcate, n-o să-mi mulţumeşti pentru ele. Dar viaţa mea se află în mîinile dumitale, şi am jurat, aşa că vei afla totul.

Lupul preriei sări în sus ca ars :

— Veşti despre el şi despre ea ! Citesc asta pe chipul tău. Stăpîna ta s-a întîlnit cu el ?

— Nu, señor. Cel puţin din cîte ştiu eu, de atunci, de la prima întîlnire, nu s-au mai văzut.

— Atunci, ce este ? stărui Diaz, ceva mai liniştit. Ea a fost aici în timpul cît a locuit el la hotelul neamţului ? S-a înfiripat ceva între ei ?

— Da, don Miguel. O ştiu bine, pentru că eu însumi am ajutat-o în treaba asta. I-am dus în trei rînduri cîte un coş cu bunătăţi, trimis de către dona Isidora. Ultima dată era şi o scrisoare în coş.

— O scrisoare ! Ştii ce-i scria, ai citit-o ?

— Mulţumită dumitale, mulţumită bunătăţii dumitale, eu, care-ţi sînt slugă umilă, am putut s-o fac. Ba mai mult : am copiat scrisoarea.

— O ai la tine ?

— Da ! Vezi, don Miguel, nu degeaba m-ai trimis la şcoală ! Uite scrisoarea donei Isidora.

Cu o mişcare plină de nerăbdare, Diaz îi smulse hîrtia din mînă şi începu lacom să citească. Scrisoarea păru că-l linişteşte.

— Pe dracu ! mormăi el, împăturind nepăsător hîrtia. Nu-i vorba decît de mulţumiri, îi mulţumeşte pentru un serviciu. Asta-i tot ?

— Nu, nu-i tot. Altceva m-a purtat încoace : am de dus ceva în settlement. Citeşte.

— Aha ! Altă scrisoare ?

— Întocmai, señor. Şi de astă dată e o scrisoare adevărată, nu mîzgăliturile mele.

Cu mîini tremurătoare, Diaz luă hîrtia pe care i-o întinsese José. O desfăcu şi citi :

Lui señor Mauricio Gérald

„Dragă prietene, mă aflu din nou aici, în vizită la unchiul Silvio. Nu mă mai simt în stare să trăiesc fără vreo veste din partea dumitale. Mă chinuieşte nesiguranţa. Spune-mi, te rog, te-ai făcut bine ? O, dacă ar fi aşa ! Cît aş da să-ţi văd ochii — ochii dumitale frumoşi şi expresivi — ca să mă conving că te-ai făcut bine cu adevărat ! Poartă-te ca un prieten şi dă-mi această posibilitate. Peste o jumătate de ceas voi fi pe dealul din spatele casei unchiului meu. Vino, te aştept !

Isidora Covarubio de Los Lanos“

48

ISIDORA

Soarele abia se ridicase deasupra zării şi discul lui ca un scut de aur străluci peste ierburile înalte ale preriei. Razele aurii străbăteau prin hăţişurile risipite ici şi colo pe întinderea netedă ca-n palmă. Picături mari de rouă străluceau în frunzişul salcîmilor, îngreunîndu-l, şi se rostogoleau ca nişte lacrimi pe pămînt. Copacii păreau că plîng despărţirea lor de noapte, cu umezeala şi răcoarea ei, că se tem de arşiţa înăbuşitoare a zilei. În schimb, păsărelele ciripeau vesel, salutînd ivirea soarelui.

Oriunde altundeva, afară doar de preriile Texasului, e îndoielnic să vezi un om pornit la drum la ceasul acesta.

Pe malul rîului Leona, la trei mile de fortul Indge, apăru un călăreţ. După felul cum se ţinea în şa şi după îmbrăcămintea întregită de un serapé şi un sombrero cu boruri largi, ai fi zis că e un bărbat. Dar să nu uităm că întîmplările de faţă se petrec în sud-vestul Texasului, unde femeile se ţin în şa şi se îmbracă aidoma bărbaţilor.

Da, călăreţul nostru matinal nu e un bărbat, ci o femeie. Te convingi lesne de asta, văzînd mîna gingaşă care ţine frîul, picioruşul sprijinit în scară, mijlocul zvelt şi părul minunat, strîns în coc sub borul pălăriei.

Călărețul nostru e dona Isidora Covarubio de Los Lanos. Tînăra mexicană abia a împlinit douăzeci de ani. E o brunetă nespus de frumoasă, dar frumusețea ei seamănă cu frumusețea unei tigroaice și inspiră mai curînd teamă decît dragoste. Pe chipul ei nu descoperi nici un semn de slăbiciune, nici o umbră de sfială. Dîrzenie, curaj, o istețime neobișnuită la o femeie — iată ce-i oglindesc trăsăturile. Obrazu-i oacheș e rumen, atît de rumen, încît ai crede că nu poate păli nici în fața unei primejdii de moarte.

Fata se plimbă singură pe malul împădurit al Leonei. Se depărtează de casa unde locuiește — casa unchiului ei, don Silvio Martinez. Tînăra mexicană se ține în șa fără încordare și plină de siguranță. Are un cal focos, dar asta nu o nelinișteşte fiindcă se pricepe de minune să-l stăpînească. Un lasso ușor, strîns colac, atîrnă la oblînc. Isidora mînuiește lassoul la fel de bine ca orice mustanger mexican și e foarte mîndră de asta.

Lasă drumul ce urmează malul rîului și apucă pe o potecă lăturalnică. Poteca duce de la casa unchiului ei pînă pe culmea dealului din apropiere — singura ridicătură de pămînt de pe malul Leonei. Sus, pe culme, smucește de frîu. Dar nu pentru a îngădui calului un răgaz de odihnă, ci pentru că a ajuns la țintă. Cărarea se unește aici cu drumul ; în preajmă se află o poieniță cu iarbă bogată, dar lipsită de copaci. Ai zice că-i o prerie în miniatură. Tufișuri ghimpoase înconjură poiana. Trei cărărui abia zărite taie desișul în diferite direcții.

Ajunsă în mijlocul poienii, Isidora se oprește în loc și mîngîie calul pe grumaz, să-l liniștească, deși nici nu-i nevoie să o facă : urcușul l-a istovit și fugarul nu se mai smucește în frîu și nu mai dă semne de nerăbdare.

— Am sosit prea devreme ! exclamă tînăra, scoțînd un ceasornic de aur de sub serapé și uitîndu-se la el. Te pomenești că nici nu vine. Ah, numai să poată veni !...

„Oare ce-i cu mine ? Tremur toată. O stare nervoasă. Niciodată n-am trecut prin asemenea emoții. Să fie teamă ? Da, se prea poate... Cît de ciudat mi se pare să mă tem de omul pe care-l iubesc, singurul pe care l-am iubit vreodată ! Purtarea mea față de don Miguel nu poate să fie numită dragoste. N-a fost decît amăgire, un joc al închipuirii. Din fericire, m-am vindecat repede, văzîndu-l cît e de fricos. Eroul viselor mele romantice a coborît de pe piedestal și a urmat dezamăgirea. Ce bine îmi pare ! Azi n-am decît ură pentru don Miguel. Asta din clipa cînd am aflat că s-a făcut... Cerule ! Să fie adevărat... că s-a făcut bandit ?... Dar nu m-aș teme de el nici dacă l-aș întîlni aici, într-un loc atît de singuratic... Ciudat : te temi de omul pe care-l iubești, pe care-l socoți cel mai nobil, cel mai minunat dintre toți oamenii de pe pămînt, și n-ai pic de teamă față de cel pe care-l urăști, cunoscîndu-i cruzimea și perfidia. La drept vorbind, nu-i nimic ciudat în asta. Nu primejdia, ci teama că nu sînt iubită mă face să tremur. Iată de ce tremur acum, iată de ce mă chinui noapte de noapte, fără somn, din clipa cînd Maurice Gérald m-a scăpat din mîinile bandiților...

Nu i-am vorbit niciodată de simțămintele mele. Și nu știu cum va primi mărturisirea mea. Dar trebuie să afle totul. Mi-e cu neputință să mai îndur nesiguranța asta chinuitoare. Mai bine deznădejdea, ba chiar moartea, dacă m-am înșelat în visele mele...

A ! Aud un tropot de copite. El să fie ? Da ! Îi zăresc printre copaci veșmîntul pestriț. Așa se îmbracă Maurice Gérald. Și nu-i de mirare, îl prinde atît de bine !

Sfîntă fecioară ! Port serapé și sombrero ! Are să mă ia drept bărbat. Jos masca asta urîcioasă ! Sînt femeie și el trebuie să găsească o femeie aici !“

Isidora își smulge serapeul și pălăria, și într-o clipă — nici nu se putea săvîrși mai iute o asemenea transformare — pe fondul verdeței din jur se conturează o siluetă gingașă și un căpșor minunat, vrednice de măiestria sculptorului Canova. Se ridică în scări, se apleacă înainte și așteaptă cu încordare.

În ciuda gîndurilor ei, nu simte nici umbră de teamă. Nu-i tremură buzele și nici paloarea nu i se așterne pe față. Dimpotrivă, privirea-i ațintită înainte e o chemare a iubirii pline de mîndrie — chemarea vultanei ce-și așteaptă perechea.

Dar deodată... Ce-i cu schimbarea asta ? Hainele împodobite cu cusături aurii au înșelat-o. Călărețul în straie de mexican nu-i Maurice Gérald, ci Miguel Diaz.

Avîntul și tulburarea Isidorei se risipesc. Dezamăgită, fata se lasă în șa. Un suspin adînc îi scapă ca un geamăt din piept.

El Coyot vorbi cel dintîi:

— Bună dimineața, señorita! Cine se aștepta să te vadă printre hățișurile de aici?

— În nici un caz asta nu te privește pe dumneata, don Miguel Diaz.

— Ciudat răspuns, señorita! Mă privește, se înțelege, ba chiar trebuie să mă privească. Știi prea bine, te iubesc ca un nebun. Am fost un prost atunci cînd ți-am mărturisit că sînt sclavul dumitale. Asta te-a făcut să-mi arăți multă răceală.

— Te înșeli, señor. Niciodată n-am spus că te iubesc. Dacă îmi plăcea cum călărești, și ți-am spus-o, nu trebuia să înțelegi altceva. Nu pe dumneata te admiram, ci iscusința dumitale de călăreț. Și asta acum trei ani. Pe atunci eram încă un copil, eram la vîrsta cînd asemenea lucruri provoacă o impresie puternică, cînd te atrage strălucirea exterioară. Astăzi am devenit mai matură și, firește, am început să privesc multe lucruri cu alți ochi.

— Atunci, de ce mi-ai dat speranțe deșarte? Îți amintești de ziua cînd am îmblînzit cel mai turbat taur și cel mai sălbatic cal din herghelia tatălui dumitale? Nimeni n-avusese curajul să se apropie de ei. În ziua aceea mi-ai zîmbit și eu am citit dragoste în privirea dumitale. Nu spune nu, dona Isidora! Cunosc destul de bine oamenii și mi-a fost ușor să ghicesc pe chipul dumitale gîndurile și simțămintele din acea clipă. Acum totul s-a schimbat. De ce? Pentru că m-a robit farmecul ființei dumitale sau, mai bine zis, pentru că am făcut prostia să ți-o mărturisesc. Iar dumneata, așa cum se întîmplă de obicei cu femeile, după ce m-ai robit și-ai aflat adevărul, nu ți-a mai păsat de mine. Așa s-a întîmplat, señorita, să nu spui nu.

— N-ai dreptate, don Miguel Diaz. Niciodată n-am arătat că ți-aș purta dragoste, nici cu vorba, nici altfel. Dumneata erai pentru mine un călăreț iscusit, atîta tot. Pe vremea aceea stăpîneai, sau se părea că stăpînești acest meșteșug. Dar astăzi? Știi ce se vorbește despre

dumneata aici pe Leona, și nu numai aici, ci și pe Rio Grande?

— Nu socot de cuviință să răspund unor bîrfeli, fie că pornesc de la prieteni trădători, fie de la dușmani mincinoși. Mă aflu aici să capăt, și nicidecum să dau lămuriri.

— Să capeți lămuriri de la cine?

— De la dumneata, superbă dona Isidora.

— Ești prea încrezut, don Miguel Diaz. Nu uita cu cine stai de vorbă. Nu uita că sînt fiica...

— ...Unuia dintre cei mai mîndri plantatori de pe Rio Grande și nepoata unui plantator din Texas, cu nimic mai prejos. M-am gîndit la toate. Mi-am amintit că aveam cîndva și eu o casă, nu-s decît un simplu vînător de cai. La naiba! Ce importanță are? Nu ești femeia care să disprețuiești un bărbat din pricină că nu-i bogat. În ce te privește, un simplu mustanger poate avea tot atîtea nădejdi ca și stăpînul a sute de herghelii. Am dovada generozității dumitale.

— Ce dovadă? se grăbi să întrebe Isidora, umbrită pentru întîia oară de neliniște. Despre ce dovadă vorbești?

— Uite-o colea! Scrisorica asta minunată din mîna mea, care poartă semnătura donei Isidora Covarubio de Los Lanos. E adresată unui mustanger sărac lipit ca și mine. Nu-i nevoie să ți-o dau în mînă. O recunoști, nu-i așa?

Isidora recunoscu scrisoarea. Privirea mînioasă pe care o aruncă lui Diaz o trădă.

— Cum de-a ajuns în mîinile dumitale? izbucni ea, fără să-și mai ascundă indignarea.

— N-are a face. Se cheamă că-i în mîinile mele. De mult umblu eu după ea. Nu țineam să aflu c-am încetat să mai însemn ceva în ochii dumitale, fiindcă asta mi-era limpede, voiam să am dovada că te simți atrasă de un altul. Spui în scrisoare că-l iubești pe Maurice-Mustangerul, că visezi la ochii lui frumoși. Ei, află de la mine: n-o să-l mai vezi niciodată!

— Ce vrei să spui, don Miguel Diaz? și glasul îi tremură, fiindcă se temea să-i audă răspunsul.

Şi nici nu era de mirare : expresia întipărită pe chipul lui El Coyot inspira spaimă.

Miguel Diaz băgă de seamă.

— Temerile-ţi sînt pe deplin întemeiate. Eu, unul, te-am pierdut, dona Isidora, dar nu vei fi nici a altuia. Iată hotărîrea mea.

— Cum adică ?

— Aşa cum auzi : nu vei fi a nimănui şi cu atît mai puţin a lui Maurice-Mustangerul !

— Aşa !

— Da ! Făgăduieşte-mi că niciodată n-ai să te mai întîlneşti cu el, altfel nu mai pleci de aici !

— Glumeşti, don Miguel ?

— Nu, nicidecum, dona Isidora.

Sinceritatea acestui om era prea vădită, ca să nu-i dai crezare. În ciuda laşităţii care-l caracteriza, privirea lui El Coyot exprima o hotărîre rece şi crudă, iar mîna i se şi încleştase pe pumnal.

Pînă şi curajoasa Isidora nu se prea simţea în apele ei. O ameninţa o primejdie aproape fără de scăpare. Din prima clipă a întîlnirii cu El Coyot simţise o strîngere de inimă, dar spera că prietenul ei va sosi la timp şi o va ocroti. Asculta cu încordare să-i audă tropotul calului ; din cînd în cînd se uita spre hăţişurile dincotro îl aştepta să apară. Acum, orice nădejde i se spulberase. Scrisoarea nu ajunsese în miinile cui trebuia. Nu avea rost să mai aştepte ajutor. O clipă se gîndi să fugă. Dar riscul era prea mare. Putea să se pomenească cu un glonţ în spate. El Coyot avea pistolul tot atît de aproape ca şi pumnalul.

Isidora cîntărise bine primejdia. În locul ei, orice altă femeie s-ar fi pierdut. Dar ea nu era sperioasă din fire şi nu părea să ia în seamă ameninţările lui El Coyot.

— Fleacuri ! îl înfruntă mexicana. Glumeşti, señor. Vrei să mă sperii. Ha, ha, ha ! De ce m-aş teme ? Călăresc tot atît de bine şi arunc lassoul cu aceeaşi uşurinţă ca şi dumneata. Ia te uită !

Desprinse zîmbind lassoul de la oblînc gata parcă să-şi arate îndemînarea.

Adevăratul ei gînd era cu totul altul. Diaz nu ghici nimic şi stătea nedumerit. Abia după ce simţi lassoul

strîngîndu-i-se peste coate, se dezmetici. Prea tîrziu ! Cît ai clipi era legat fedeleş, cu braţele lipite de trup. Acum nu putea să mai apuce nici pumnalul, nici pistolul. Se pomeni înlănţuit în strînsoarea lasoului, mai înainte să facă vreo mişcare de apărare. O lovitură puternică îl azvîrli jos din şa.

— Ei, Miguel Diaz ! îi strigă Isidora, întorcîndu-şi calul. Lasă ameninţările şi nu încerca să te eliberezi ! Dacă mişti un deget, pornesc în galop. Ucigaş perfid ! În ciuda laşităţii tale, ai vrut să mă omori, ţi-am citit asta în ochi. Dar rolurile s-au schimbat, şi de astă dată...

Nu primi nici un răspuns şi tăcu. Lassoul era întins ca o coardă şi ea nu-şi lua ochii de la omul răsturnat din şa. El Coyot zăcea ţeapăn. În cădere îşi pierduse cunoştinţa. Ai fi zis că e mort.

— Sfîntă fecioară ! Oare l-am omorît ? exclamă Isidora, aducînd calul puţin înapoi. N-am vrut. Dar şi aşa, nimeni n-o să-mi poată aduce vreo învinuire : doar era hotărît să mă ucidă ! Nu-mi dau seama dacă e mort ori se preface şi nu mă-ncumet să m-apropii de el. N-au decît să se convingă alţii. Acum pot să plec acasă, fără teama că m-ajunge din urmă. Şi dacă viaţa lui e în primejdie, am să trimit vreo cîţiva oameni de la conac ca să-i dea ajutor. Adio, don Miguel Diaz !

Zicînd acestea, Isidora scoase din sîn un mic pumnal, tăie lassoul de lîngă oblînc şi, fără vreo remuşcare, porni în goană spre casă, lăsîndu-şi potrivnicul zăcînd la pămînt.

49

LASSOUL E DEZLEGAT

După convorbirea cu Zeb Stump, tînăra creolă se duse în odaia ei şi, lăsîndu-se în genunchi, începu să se roage. Ca toţi creolii, era catolică şi credea fierbinte în ajutorul madonei. Rugăciunea ei era tristă şi ciudată ; se ruga pentru omul care trecea drept ucigaşul fratelui ei.

Louise era convinsă că Maurice Gérald nu-i vinovat. Şi se ruga nu pentru iertarea, ci pentru apărarea lui. Hohotele de plîns îi sugrumau glasul. Îşi iubea fratele cu toată gingăşia unei surori. Era zguduită de nenorocirea abătută asupra casei lor, dar durerea, oricît de mare, nu putuse înăbuşi un alt simţămînt, mai puternic decît legăturile de sînge. Fata îşi plîngea fratele şi, în acelaşi timp, se ruga pentru salvarea omului iubit.

Cînd se ridică în picioare, privirea îi căzu din întîmplare pe arcul de care se slujise ca să-i trimită scrisorile ei de dragoste.

„O, de-aş putea slobozi o săgeată, să-l previn pe Maurice de primejdia ce-l pîndeşte!"

Deodată o fulgeră un gînd: oare întîlnirile lor tainice n-au lăsat urme? Îşi aminti că, după ce s-au văzut atunci, în miez de noapte, Maurice a trecut rîul înot, nu cu luntrea. În ajun, copleşită de durere cum era, nici nu se gîndise la asta. Secretul întîlnirilor nocturne dintre ei doi putea fi deci descoperit.

Soarele se ridicase destul de sus pe cer şi îşi arunca razele strălucitoare prin uşa deschisă. Louise deschise larg uşa, vrînd să coboare în grădină şi să se furişeze pînă la barcă. Auzi nişte voci pe azotee. Se opri pe verandă. Vorbeau Florinda şi Pluto, care, în lipsa stăpînului, se urcaseră acolo, să respire puţin aer curat. De pe verandă se auzea fiecare cuvînt, dar pe Louise o interesa prea puţin convorbirea lor. Abia după ce desluşi numele omului iubit, deveni atentă.

— Ei îl învinuiesc pe tînărul Gérald. Maurice Gérald, aşa-l cheamă. Spun că-i irlandez, dar dacă asta-i adevărat, atunci nu seamănă de loc cu irlandezii pe care i-am văzut la New Orleans. Mai curînd seamănă cu un gentleman adevărat. Uite cu cine seamănă!

— Tu, Pluto, crezi că el l-a omorît pe mister Henry?

— Nici gînd! Ha! Ha! Ha! Auzi, să-l omoare pe mister Henry?! Poftim ce le-a trăsnit prin cap! E ca şi cum ai spune că eu l-am omorît pe mister Henry... Ei, ce-o fi acolo? Ia te uită, Florinda. Vezi?

— Unde?

— Colo, pe malul celălalt al rîului. Nu vezi un călăreţ? E Maurice Gérald, omul pe care l-am întîlnit în preria neagră. Omul care i-a dăruit mustangul rotat lui miss Lou. Şi pe care-l caută acum toată lumea, fără să dea de el!

— O, Pluto, eu cred că nu-i vinovat! E un gentleman atît de chipeş şi de viteaz!

Louise nu ascultă mai mult. Se întoarse şi urcă încet pe azotee. Îi venea greu să-şi ascundă tulburarea în faţa servitorilor.

— Ce tot vorbiţi aici? întrebă ea, cu o asprime prefăcută.

— O, miss Louise, ia uitaţi-vă! Tînărul de colo...

— Care tînăr?

— Cel pe care-l caută, nimeni altul...

— Nu văd nimic.

— Eh! Tocmai e ascuns de nişte copaci. Uitaţi-vă... Nu-i vedeţi pălăria neagră, lucioasă, şi haina de catifea cu nasturi lucitori de argint? El e, sînt sigur. Tînărul acela.

— Te înşeli, Pluto. Pe aici multă lume se îmbracă aşa. Şi-apoi, e prea departe. Cum să-l recunoşti, cînd aproape nici nu-l mai vezi. Nu-i nimic... Florinda, dă fuga jos şi adă-mi pălăria şi costumul de călărie. Vreau să mă plimb puţin. Iar tu, Pluto, pune iute şaua pe Luna. Mă tem să nu se ridice soarele prea sus. Hai, grăbeşte-te!

De îndată ce servitorii dispărură, Louise, adînc tulburată, se apropie de parmaclîcul azoteei. Acum nu o mai stînjenea nimeni, putea să se uite în voie. Scrută cu încordare hăţişurile. Prea tîrziu: călăreţul se făcuse nevăzut.

„Semăna şi parcă nu semăna. Dacă ar fi fost într-adevăr Maurice Gérald, ce rost avea să vină încoace?"

După zece minute, Louise se afla pe celălalt mal al rîului şi se afunda în hăţişurile unde dispăruse călăreţul. Gonea cu repeziciune, privind cercetător înainte. În vîrful dealului, opri calul brusc în loc. Auzise glasuri. Ascultă. Veneau de departe, dar puteai desluşi un glas de bărbat şi altul de femeie. Cine era bărbatul şi cine femeia? Inima îi zvîcni dureros în piept. Se apropie puţin şi se opri din nou. Cei doi vorbeau în spaniolă. Creola ştia destul de bine spaniola, ca să înţeleagă ce spun.

Numai că se afla încă prea departe. Cei doi aproape strigau, păreau foarte tulburați. Louise se apropie și mai mult. Acum, vocea de bărbat nu se mai auzea. În schimb, în vocea femeii se simțea limpede amenințarea.

Glasurile veneau dintr-o poiană binecunoscută Louisei : de locul acesta o legau amintiri dragi. Se temea să meargă mai departe, îngrozită că va afla un adevăr amar.

Într-un tîrziu smuci frîul.

În poiană se zbuciuma încoace și încolo un cal înșeuat. Un bărbat necunoscut zăcea la pămînt, cu brațele înlănțuite de un lasso. Un sombrero și un serapé zăceau alături, dar se părea că nu-i aparțin. Ce se petrecuse aici ? Bărbatul purta pitorescul costum mexican. Pe cal era așternut un cioltar de toată frumusețea, cusut cu motive mexicane.

Inima Louisei se umplu de bucurie. Mort sau nu, omul acesta era fără îndoială chiar călărețul pe care îl văzuse de pe azotee. Și nu era Maurice Gérald. Se apropie și mai mult și-l privi. Îți dădeai seama numaidecît că e un mexican.

„Frumos chip" — gîndi creola în sinea ei.

Dar nu asta o imboldi să sară de pe cal și să se aplece cu milă spre el, ci bucuria că omul care zăcea în iarbă nu era cel pe care se aștepta să-l găsească acolo.

„N-a murit : îi aud răsuflarea."

Și desfăcu lațul lassoului.

„Acum poate să respire în voie... Ce s-o fi petrecut aici ? Ah, își vine în fire... Slavă Domnului ! Acum voi afla tot."

— Te simți mai bine, sir ?

— Cine ești dumneata, señorita ? întrebă don Miguel Diaz, ridicînd capul și privind cu neliniște în jur. Unde-i ea ?

— De cine vorbești ? N-am văzut pe nimeni.

— La naiba ! Ciudat ! N-ai văzut o femeie pe un cal sur ?

— Am auzit un glas de femeie în timp ce mă apropiam.

— Un glas diavolesc, mai bine zis, căci asta-i tot ce se poate spune despre Isidora Covarubio de Los Lanos.

— Ea a făcut isprava asta ?

— Da, ea. Blestemata ! Unde e ? Spune-mi, señorita.

— Habar n-am. Judecînd după tropotul calului, a coborît pe cărare. Da, nici vorbă. Eu am venit din partea opusă.

— Aha ! Înseamnă că s-a dus acasă... Ești foarte bună cu mine, señorita. Îți sînt recunoscător că m-ai eliberat din lațul ăsta afurisit. Vrei să te arăți la fel de bună și să mă ajuți să încalec ? Nădăjduiesc să mă pot ține în șa, dar trebuie să mă ajute cineva. Aici nu pot să mai rămîn. Dușmanii mei sînt pe aproape... Hai încoace, Carlito ! își chemă el calul și fluieră într-un chip ciudat. Vino mai aproape, nu te speria de drăgălașa señorită. Nu ea ne-a făcut pocinogul, nu ea ne-a despărțit. Hai, nu te teme ! Auzind fluieratul, calul veni în fugă lîngă stăpînu-său și se lăsă apucat de frîu. Un mic ajutor din partea dumitale și sînt în șa. Atunci, n-au decît să mă urmărească, că nu-mi pasă.

— Crezi că o să fii urmărit ?

— Păi sigur. Am dușmani... Eh, astea-s fleacuri. Mă simt tare slăbit. Vrei să m-ajuți ?

— Firește. Cît pot, te-ajut cu dragă inimă.

— Îți sînt recunoscător, señorita. Foarte recunoscător.

Cu mare greutate, tînăra creolă ajută mexicanului să se urce în șa.

— Rămîi cu bine, señorita ! vorbi El Coyot. Nu te cunosc, văd doar că nu ești mexicană. Ești americancă, pesemne. Dar asta n-are a face. Te-ai dovedit bună pe cît ești de frumoasă. Și dacă vreodată se va ivi prilejul, Miguel Diaz îți va dovedi recunoștința lui.

Tinerei creole i se părea că visează — un vis mai curînd straniu decît neplăcut. Această stare sufletească se schimbă brusc în clipa cînd ridică de jos o scrisoare pierdută de Diaz. Era adresată lui Maurice Gérald și purta semnătura Isidorei Covarubio.

Louise se urcă anevoie în șa.

La întoarcere, în drum spre Casa del Corvo, intră cu calul în apele Leonei. Privi îndelung în adîncul undelor, cu ochii pironiți ciudat într-un singur punct. Pe chipul ei se citea o deznădejde fără de margini. Era destul să mai înainteze puțin și rîul ar fi înghițit-o pentru totdeauna.

50

LUPTA CU COIOȚII

Umbrele liliachii ale înserării începură să pogoare cînd, după un drum chinuitor prin hățișurile ghimpoase, rănitul izbuti să ajungă în sfîrșit la pîrîu.

După ce-și potoli setea, se întinse pe iarbă. Durerea din picior se mai potolise. Nu se mai gîndea la nimic, se simțea istovit. Corbii zburau spre culcușurile lor de noapte. O boare răcoroasă legăna frunzișul zimțat al arțarilor. Toropit, tînărul greu încercat se cufundă într-un somn adînc. Nu dormi mult. Se deșteptă din pricina rănilor, care se făceau din nou simțite.

Nu se temea de lupul preriei — o fiară lașă, care se năpustește numai asupra leșurilor. Nici nu-i trecea prin minte că moartea îi dă tîrcoale.

Noaptea i se părea o veșnicie. Abia aștepta zorile. Într-un tîrziu se arătară zorile, dar asta nu-i aduse nici o bucurie. O dată cu lumina apărură și corbii, și umbrele lor sumbre se perindau din nou pe deasupra lui. Începu să-l chinuie foamea. Trebuia să găsească ceva de mîncare. Prin apropiere se afla un desiș de aluni, dar alunele erau prea sus, la vreo șase picioare de pămînt. Rănitul se apropie de o tufă, deși fiecare mișcare îi pricinuia dureri îngrozitoare. Cu ajutorul cîrjei dădu jos vreo cîteva alune și le ronțăi la iuțeală.

Ce să facă ? Să plece, era cu neputință. Durerile îl secau la inimă la cea mai mică mișcare. Nefericitul tînăr aproape nici nu mai spera să primească vreun ajutor. Strigase pînă răgușise. Zadarnic. În ciuda acestui lucru, din cînd în cînd tot mai scotea cîte un strigăt slab. Erau

licăririle lui de speranță, în luptă cu deznădejdea. Nu avea de ales. Trebuia să rămînă pe loc. De îndată ce se lămuri cum stau lucrurile, se întinse liniștit pe iarbă, hotărît să se înarmeze cu răbare, atît cît va putea.

Din vreme în vreme, cîte un geamăt îi scăpa din piept. Istovit de durere, nici nu mai băga de seamă ce se petrece în jur. Corbii se roteau ca și mai înainte pe deasupra lui. El însă se obișnuise și nu se mai sinchisea de ei nici atunci cînd vreunul se lăsa jos de tot, atingîndu-i creștetul cu bătaia aripilor.

Dar asta ce-o fi ? Auzea niște zgomote noi...

Un lipăit mărunt de picioare îi ajunse la ureche dinspre malul nisipos al pîrîului. Un lipăit însoțit de o răsuflare sacadată. Rănitul se uită să vadă ce se petrece. „A, coioții !“ gîndi el, zărind o haită întreagă de lupi care se foiau încoace și încolo pe mal.

Pînă acum nu-l cuprinsese spaima : aceste fiare pline de lașitate nu-i stîrneau decît scîrbă.

De obicei, ele nu atacă omul, dar e destul să-l simtă slab și lipsit de apărare, că se obrăznicesc îndată. Rănitul era zdrelit de ghimpii cactușilor și sîngera abundent. Mirosul de sînge ațîță coioții. Rănitul nu se mai îndoia : puseseră ochii pe el. Nu avea altă armă decît cuțitul de vînătoare, care, din fericire, îi rămăsese la cingătoare. Pușca și revolverul rămăseseră în coburii șeii. Scoase cuțitul, se propti în genunchiul drept și se pregăti să se apere. O clipă de șovăială și ar fi fost pierdut. Lacomi și scoși din minți de mirosul sîngelui, coioții se năpustiră asupra prădei. Șase dintre ei își înfipseră colții în mîinile, picioarele și trupul rănitului.

Încordîndu-și toate puterile, lovind în dreapta și-n stînga cu cuțitul de vînătoare, tînărul izbuti să-i alunge. Unul sau doi dintre coioți se depărtară cu urlete sălbatice. Lupta deveni disperată. Cîteva fiare căzură ucise. Dar soarta lor nu oprea haita. Alții se năpusteau și mai înverșunați asupra prăzii. Sfîrșitul tînărului părea aproape. Coioții se îmbulzeau lacomi de-a valma. Rănitul izbea cu cuțitul, dar brațele i se muiau din ce în ce și loviturile și-atingeau tot mai rar ținta. Cu fiece clipă, puterile îl părăseau. Stătea față în față cu moartea.

În aceste clipe de disperare, scoase un nou strigăt. Ciudat: nu era un strigăt de deznădejde, ci de bucurie. Totul se potoli pentru un timp. Apoi se auzi un tropot de cal, însoţit de lătratul răsunător al unui cîine. Rănitul continua să strige după ajutor. Calul părea foarte aproape şi călăreţul nu se putea să nu-i audă strigătele. Dar nu veni nici un răspuns. Călăreţul trecu mai departe. Tropotul calului era din ce în ce mai slab. Nefericitul tînăr căzu din nou în ghearele deznădejdii.

În acelaşi timp, prinzînd curaj, fiarele se întoarseră asupra prăzii. Din nou se încinse lupta. Sleit de puteri, tînărul se credea pierdut şi se apăra în neştire.

Deodată, coioţii îi dădură pace: de astă dată se ivise un apărător. Călăreţul trecuse mai departe, dar iată că-i sărea cîinele în ajutor. Un cîine uriaş. Se aruncă în salturi prin hăţişuri şi se îndreptă ca o săgeată spre locul luptei, lătrînd cu putere.

— Prietene! Ce fericire! Prietene!

Cîinele ieşi în marginea desişului şi se repezi asupra coioţilor. Fiarele îşi lăsară prada şi dădură speriate înapoi. Dintr-un salt, cîinele înşfăcă un lup, îl scutură ca pe un şobolan şi, după o clipă, îl azvîrli la pămînt cu beregata sfîrtecată. Un altul avu aceeaşi soartă. Nici nu mai fu nevoie să răpună un al treilea: speriaţi de moarte, ceilalţi o tuliră cu coada între picioare, schelălăind, şi se afundară în hăţişuri.

Tînărul, istovit, nu mai vedea nimic în jur. Întinse mîna şi, cu un zîmbet, mîngîie cîinele — salvatorul lui. Apoi îngăimă ceva şi îşi pierdu cunoştinţa.

*
* *

Nu după mult timp îşi veni în fire. Se ridică într-un cot şi se uită întrebător în jur. Te treceau fiorii privind locul luptei. Dacă nu şi-ar fi pierdut cunoştinţa, tînărul ar fi avut sub ochi ceva şi mai îngrozitor.

În timpul cît zăcuse fără să ştie de el, apăru în poiană călăreţul fără cap. Calul coborî spre pîrîu, să-şi astîmpere setea, apoi urcă malul abrupt, trecu în goană prin poiană şi dispăru în desiş. Cîinele se aruncă din nou în

urma călăreţului, dar curînd se întoarse şi se culcă alături de rănit.

În clipa aceea, tînărul deschise ochii. Mîngîie cîinele, se lăsă pe spate, îşi trase poala pelerinei peste cap, ca să se apere de soarele dogorîtor, şi adormi. Cîinele, care stătea lungit la picioare, pirotea şi el. Din cînd în cînd se trezea şi asculta încordat ori ridica botul şi mîrîia furios, alungînd corbii atunci cînd se lăsau prea jos.

Tînărul aiura. De pe buzele lui arse de febră se desprindeau cuvinte ciudate. Ba erau pătimaşe chemări de dragoste, ba vorbe fără şir despre un omor.

51

DE DOUĂ ORI BEAT

Să ne întoarcem acum la coliba singuratică de pe Alamo, părăsită atît de brusc de cartoforii actuaţi aici în lipsa stăpînului.

Era către amiază, a doua zi, dar stăpînul colibei tot nu se ivea. Ca şi mai înainte, Phelim se afla singur. Zăcea beat pe jos.

Pentru a lămuri lucrurile, e nevoie să povestim ce s-a mai petrecut în noaptea cu pricina.

Văzînd trei sălbatici aşezaţi în jurul mesei şi jucînd cărţi, Phelim se trezi într-o clipită din beţie. Nu-şi amintea prea limpede ce-a fost mai departe. Cei trei indieni sulemeniţi au azvîrlit cărţile cît colo şi au scos pumnalele, vrînd să-l omoare. Şi deodată, ascultînd de un al patrulea, care venise după ei, l-au lăsat în pace şi au plecat în grabă. Totul s-a petrecut în vreo douăzeci de secunde. Şi cînd irlandezul se dezmetici de-a binelea, nu mai era picior de indian în colibă.

Visa, ori era treaz? Avusese vreo nălucire de pe urma beţiei, ori văzuse totul în vis? Totul fusese aievea? Sau nu era decît o nouă nălucire, o aiureală fără cap şi fără coadă, ca şi cea care-i mai stăruia şi acum în minte.

Nu, cu neputință. Văzuse indienii prea de aproape ca să se înșele — erau oameni în carne și oase. În plus, îi auzise vorbind într-o limbă pe care el nu o cunoștea. Mai mult: cărțile lor de joc zăceau azvîrlite pe jos.

Nici gînd să ridice vreo carte, ca să se încredințeze dacă-s adevărate sau nu. Era treaz de-a binelea, dar nu avea curaj. Cine îi garanta că aceste ciudate cărți de joc n-au să-i ardă degetele? Dacă aparțineau diavolului?

Cu toată harababura din capul lui, își dădu seama că era primejdios să mai rămînă în colibă. Jucătorii în costume de indieni puteau să se întoarcă să-și continue jocul. Nu lăsaseră aici numai cărțile, ci și toate lucrușoarele din colibă. E drept, ceva important îi silise să plece, dar se puteau întoarce în chip tot atît de neașteptat.

Gîndurile acestea îl hotărîră pe irlandez să nu stea cu mîinile în sîn. Stinse lumînarea, ca măsură de prevedere, și ieși tiptil afară. Nu îndrăzni să iasă pe ușă. Luna lumina ca ziua bătătura din fața colibei și indienii puteau să fie prin apropiere. Phelim smulse o piele de cal alcătuind o parte din perete, se strecură afară și se trase în umbra unui copac.

Nu apucă să se depărteze prea mult, cînd zări înaintea lui niște mogîldețe întunecate. Desluși și un zgomot: ai fi zis că e un cal care paște. Din cînd în cînd se auzea și tropot de copite. Se pitulă degrabă după trunchiul unui chiparos.

Curînd, irlandezul se convinse că mogîldețele cu pricina erau într-adevăr cai. Nu încăpea nici o îndoială: erau caii celor patru indieni gătiți de luptă, care transformaseră coliba mustangerului în tripou. Pesemne că erau legați de copaci, dar și stăpînii lor puteau să fie aproape.

La gîndul acesta, Phelim vru să se întoarcă și să apuce în direcția opusă. În aceeași clipă auzi niște glasuri dintr-acolo — niște bărbați amenințau pe cineva. Apoi răsunară strigăte întretăiate de spaimă și un lătrat de cîine. Se lăsă o liniște grea. Se auzi un trosnet de crengi rupte. Parcă niște oameni alergau îngroziți prin desiș.

Phelim asculta cu încordare: oamenii se apropiau, veneau tocmai în direcția chiparosului. După cîteva clipe ajunseră lîngă cai: săriră din fugă în șa și o tuliră mîncînd pămîntul.

Cei patru fugari nimeriră în fîșia de lumină a lunii și Phelim văzu tatuajele roșii de pe trupurile lor pe jumătate despuiate. Recunoscu pe cei patru indieni care călcaseră coliba mustangerului. Nu se mișcă din loc pînă cînd nu-și dădu seama, după tropotul copitelor, că au urcat malul abrupt, ieșind la loc neted, și au pornit-o în goană prin prerie.

Abia atunci ieși la iveală.

— Sfinte Patrick! exclamă irlandezul, împreunîndu-și palmele cu zgomot. Ce-or fi toate astea? Ce-au căutat aici dracii ăștia? Cine i-o fi urmărind? Se vede cît de colo că acest cineva i-a speriat de moarte. Ciudat: el o fi fost? Pot să jur că da. Am auzit cîinele lătrînd. Și cîinele a fugit după el. Oh, Doamne! Dar dacă, urmărindu-i pe ăia, apucă încoace?

Teama să nu dea din nou cu ochii de misteriosul călăreț îl sili pe Phelim să se pitească iarăși în spatele chiparosului. Rămase acolo un timp, într-o așteptare plină de spaimă.

„La urma urmei, s-ar putea să nu fie decît o glumă de-a lui mister Maurice. În drum spre casă i-o fi venit chef să mă sperie. Bine c-a picat tocmai la țanc și i-a băgat în sperieți pe sălbatici. Doar aveau de gînd să ne jefuiască și să ne facă de petrecanie la amîndoi. Hm, s-a scurs timp cam multișor. Țin minte că am băut zdravăn. În schimb, acum mă simt de parcă n-aș fi luat strop în gură... Un lucru aș vrea eu să știu: nu cumva indienii mi-au ochit damigeana? Am auzit eu că se dau în vînt după whisky, taman ca noi, albii. Dumnezeule, dacă au dibuit băutura, n-a mai rămas nici o picătură! Trebuie să mă conving cu ochii mei. N-am de ce să mă mai tem. Judecînd după cum au luat-o la sănătoasa, li s-au răcit de mult urmele..."

Phelim ieşi de după chiparos şi o porni spre colibă. Se strecură prevăzător înainte, ba în cîteva rînduri se opri locului ca să se convingă că nu-i nimeni prin preajmă. În ciuda gîndurilor de adineauri, cu care voia să-şi mai dea curaj, se temea mereu de călăreţul fără cap.

Pofta de băutură îi înăbuşi teama şi Phelim îşi urmă drumul. Într-un tîrziu se strecură în colibă. Nu aprinse luminarea — de altfel nici nu era nevoie. Ce mare lucru pentru el să găsească damigeana, doar îi ştia prea bine locul. Dar ia damigeana de unde nu-i.

— La dracu! Mi se pare că tot au dibuit-o. De ce nu-i la locul ei? Eu cu mîna mea am pus-o aici, ţin minte cît se poate de bine. Aha, aici erai, comoara mea! se bucură el cînd dădu peste damigeană. Ticăloşii, au golit-o pînă la ultimul strop! Tîlharii, arză-i-ar toate cazanele iadului să-i arză! Să se înveţe minte şi să nu mai părăduiască băutura unui om cumsecade care doarme! Vai de mine şi de mine! Ce să fac, să mă culc iar? Păi parcă mai poţi să dormi cînd te gîndeşti la ăştia şi la el? Nu, hotărît, fără băutură nu-mi găsesc liniştea. N-a mai rămas nici de leac... Ia stai! Sfinte Patrick! Mi-am adus aminte! Plosca e plină! Am ascuns-o în ladă. Ultima dată cînd mister Maurice se pregătea să plece în settlement, am umplut-o ochi, zicînd să i-o dau la drum. Îmi pare că a uitat s-o ia. Ferească Dumnezeu, dacă tîlharii au pus labele lor murdare şi pe ploscă, înnebunesc, nu alta... Ura! izbucni Phelim după ce cotrobăi cîteva clipe în ladă. Ce fericire! Aici nu le-a venit în minte să caute. Plosca e neatinsă!

După fericita descoperire, irlandezul porni să dănţuiască triumfător prin colibă.

Apoi se făcu linişte şi se auzi un gîlgîit urmat de plescăituri şi exclamaţii de încîntare.

Gîlgîitul făcea loc plescăielilor, plescăielile făceau loc gîlgîitului, şi tot aşa mereu, pînă ce — buf! — plosca goală fu azvîrlită cît colo. Chiotele de om beat se învălmăşeau cu frînturi dintr-un cîntec de petrecere, cu rîsete sălbatice şi judecăţi încîlcite asupra celor patru indieni şi a

călăreţului fără cap. Aceleaşi şi aceleaşi discursuri despre spaimele trăite de Phelim se repetau la nesfîrşit, încet, tot mai încet. Într-un tîrziu totul amuţi, lăsînd să se audă sforăitul răsunător al vajnicului orator, beat criţă.

52
TREZIREA

Cel de al doilea somn al lui Phelim ţinu mai mult decît primul. Era aproape de amiază cînd se trezi, dar şi atunci din pricina unei găleţi cu apă rece turnată în cap. Asta avu darul să-l dezmeticească într-o clipită, ca şi apariţia pieilor roşii.

Duşul cu pricina i-l făcu Zeb Stump.

Ieşind pe poarta Casei del Corvo, bătrînul vînător apucă pe drumul cel mai scurt spre izvoarele lui Rio de Nueces. Călărea pe o cărăruie binecunoscută.

Din cele spuse de către Louise Pointdexter, bătrînul vînător înţelese că Maurice Gérald se află în grea primejdie. Stump căuta să evite ceata lui Pointdexter şi se grăbea să ajungă înaintea lor la Alamo. Ştia că, dacă se întîlneşte cu rangerii, va trebui vrînd-nevrînd să le arate drumul spre coliba presupusului ucigaş. În hăţişurile malului scund al lui Alamo, la oarecare depărtare de colibă, Stump se opri, legă calul de un copac şi îşi urmă drumul pe jos. Uşa — o piele de mustang întinsă pe o ramă de lemn — era închisă, dar în mijlocul ei se căsca o tăietură cît toate zilele. Ce să însemne asta?

Bătrînul vînător ocoli cu pas uşor coliba şi se strecură pe sub copaci spre şopron. Aici se lăsă în genunchi şi ascultă cu încordare. Dinspre colibă venea un sforăit răsunător. Vînătorul se ridică, ocoli din nou coliba şi pătrunse înăuntru. Uşa era închisă, aşa că, deocamdată, nu se simţea nevoia să-l trezească pe Phelim. Zeb se opri îngîndurat în prag.

„Hm, lucrurile-s strînse pentru drum. A, mi-aduc aminte! Maurice spunea că are de gînd să plece zilele

astea. Cît despre viteazul ăsta, nu doarme, pur și simplu e beat mort. Aș vrea să știu : a mai lăsat vreo picătură de băuturică ? M-aș mira, zău... Uite și o damigeană... zace răsturnată. Alături de ea, o ploscă, goală și ea, se-nțelege. Dracii să-l ia pe bețivul ăsta, e-n stare să sugă cît toată preria de calcar ! Uite și niște cărți de joc spaniole ! Un pachet întreg azvîrlit pe jos... Ce-o fi făcut cu ele ? Pesemne că trăgea la măsea și întindea pasiențe. Ce-i cu spintecătura asta în ușă și cu căscătura asta în perete ? Numai Phelim poate să mă lămurească. Ia să-l trezesc !"

— Phelim, hei, Phelim !

Irlandezul nici gînd să răspundă.

— Eu sînt, Phelim ! Hei, Phelim !

Nimic. Vînătorul strigase de se auzise pesemne pînă la jumătate de milă în jur, dar Phelim dormea dus. Zeb începu să-l scuture zdravăn. În loc de răspuns se auzi un mormăit îngăimat, care se prefăcu pe dată în același sforăit răsunător.

„Dacă n-ar sforăi, aș zice că-i mort. E beat criță... ce mai calea-valea. Cum naiba să-l aduc în simțiri ?"

Privirea bătrînului vînător se opri asupra găleții aflate într-un colț și plină cu apă. Zîmbind batjocoritor, ridică găleata și o vărsă drept în capul celui adormit.

De astă dată nu dădu greș. Phelim se trezi, numai că era buimac.

Torentul de exclamații al irlandezului se amestecă cu hohotele de rîs ale bătrînului. Într-un tîrziu se potoliră amîndoi și putură să stea de vorbă. Pe Phelim îl treceau și acum fiorii, amintindu-și cele petrecute. Glumele mușcătoare ale lui Zeb nu-l supărau. Dimpotrivă, era bucuros că poate să-i împărtășească gîndurile. Zeb auzi astfel pentru întîia oară de ciudatul călăreț fără cap. La început își bătu joc de Phelim, zicînd că toate nu-s decît năzăririle unui bețiv înrăit, dar cînd irlandezul stărui și susținu cu îndărătnicie că a văzut totul cu ochii lui, bătrînul căzu pe gînduri.

— Ce năzărire ? izbucni Phelim. Dacă l-am văzut pe mister Maurice cum te văd pe dumneata ? Am văzut

tot, afară de cap. Capul l-am văzut ceva mai tîrziu, cînd a întors calul. Afară de asta, află că purta serapeul mexican pe care i-l cunosc prea bine și cizmele din piele de jaguar. Cum se putea să nu-i recunosc calul frumos ?... Am uitat să-ți spun că și Tara s-a luat după el. Am auzit-o mîrîind la indieni.

— Indieni ? făcu vînătorul, clătinînd neîncrezător din cap. Indieni care folosesc cărți de joc spaniole ?

— Crezi că nu erau indieni ?

— N-are importanță ce cred eu. Acum nu-i vreme să ne dăm cu părerea. Spune tot ce-ai văzut și-ai auzit.

Cînd Phelim isprăvi de povestit, bătrînul nu-l mai întrebă nimic. Ieși din colibă și se întinse afară pe iarbă, să-și adune gîndurile. Istorisirea lui Phelim încurca și mai mult lucrurile.

Pînă acum nu se știa decît de dispariția lui Henry Pointdexter. Și iată că deodată povestea se complică : mustangerul nu s-a întors acasă, deși, după spusele servitorului, trebuia să se întoarcă de ieri dimineață.

De necrezut erau spusele lui Phelim, cum că mustangerul și-a făcut apariția sub înfățișarea călărețului fără cap ori ținîndu-și capul în mînă. Nu putea să fie decît farsă. Firește, era ciudat să se țină cineva de asemenea isprăvi, tocmai în aceste zile cînd abia fusese săvîrșită o crimă și cînd jumătate din settlement pornise în căutarea ucigașului. Totul părea și mai ciudat, cu cît tocmai Maurice Gérald era socotit vinovat de această crimă.

În fața ochilor lui Zeb Stump se închegă un tablou : o serie de împrejurări, o mulțime de întîmplări înlănțuite în chip straniu. Întîmplări fără o cauză întemeiată, fapte fără urmări vizibile, crime fără un mobil justificat... Era ceva tainic, de neînțeles.

Întîlnirea nocturnă dintre Maurice Gérald și Louise Pointdexter, cearta cu fratele fetei în urma acestei întîlniri, plecarea lui Maurice în prerie, Henry pornind după el ca să-i ceară iertare — toate acestea erau lucruri firești și cît se poate de clare. De aici înainte începeau însă încurcăturile și contradicțiile.

Zeb Stump cunoștea simpatia lui Maurice Gérald pentru Henry Pointdexter. Maurice vorbea mereu de Henry

şi niciodată nu-i arătase nici cea mai mică umbră de duşmănie. Dimpotrivă, era plin de admiraţie faţă de minunatele însuşiri ale tînărului. Presupunerea că Maurice s-ar fi putut transforma brusc, devenind din prieten ucigaşul lui Henry, părea cu totul şi cu totul de necrezut.

Deşi înzestrat cu o minte deosebit de pătrunzătoare, Zeb Stump nu era în stare să găsească o dezlegare logică acestei drame complicate. De un singur lucru nu se îndoia, şi anume că cei patru călăreţi, care, după părerea lui, nu erau indieni, au făcut o incursiune asupra colibei. Se putea foarte bine să existe o legătură între ei şi crima săvîrşită. Dar apariţia lor la colibă, în lipsa mustangerului, îl duse pe Stump la presupuneri şi mai sumbre : socotea că n-a fost ucis numai un om şi că trebuiau căutate două cadavre în hăţişuri.

La acest gînd, un oftat greu îi scăpă din piept. Ajunsese să aibă faţă de tînărul irlandez o dragoste aproape părintească. Bănuiala că Maurice Gérald a fost ucis în chip mîrşav în hăţişurile întunecoase şi că trupul lui zace acum pradă corbilor şi coioţilor îl îndurera cumplit. Pe măsură ce se lăsa în voia gîndurilor, ofta tot mai adînc. Într-un tîrziu, dîndu-şi seama că nu mai poate îndura apăsarea asta chinuitoare, sări în picioare şi începu să se plimbe cu paşi mari în sus şi în jos. Luase o hotărîre : să se răzbune.

Bătrînul vînător era atît de copleşit, încît nici nu zări cîinele voinic al mustangerului, care trecu în goană pe lîngă el. Phelim salută întoarcerea cîinelui cu un chiot de bucurie. Zeb Stump rămase nepăsător, pînă în clipa cînd se auzi strigat din răsputeri.

— O, mister Stump, uitaţi-vă la Tara ! Vedeţi, îi atîrnă ceva la gît. N-avea nimic atunci cînd a plecat. Ce să fie ?

Într-adevăr, de gîtul cîinelui atîrna o cureluşă din piele de cerb, sub care se vedea ceva, ca un mic sul. Zeb scoase cuţitul de vînătoare şi se aplecă asupra cîinelui. Cîinele se trase înapoi înspăimîntat, dar, încredinţîndu-se că omul nu are gînduri duşmănoase, îl lăsă să se apropie. Zeb tăie cureluşa şi desfăcu sulul : găsi o carte de vizită, pe care scria ceva, cu cerneală roşie parcă — pesemne cu sînge.

Bătrînul desluşi destul de repede cele scrise şi scoase un suspin de uşurare.

— Trăieşte, Phelim ! Trăieşte ! Citeşte aici... Ei, dar tu nu ştii carte. Mulţumesc bătrînului meu dascăl care m-a învăţat să citesc. Auzi... Trăieşte ! Trăieşte !

— Cine ? Mister Maurice ? Să-i mulţumim lui Dumnezeu.

— Stai, omule ! Acum n-avem timp de aşa ceva. Adu o pătură şi nişte curele. Grăbeşte-te ! Cît mă duc eu după iapă, să fii gata. Hai, mişcă-te ! Nu trebuie să pierdem o clipă. Altfel va fi prea tîrziu !

53

AJUTORUL SOSEŞTE LA TIMP

Zicînd acestea, bătrînul vînător se şi urni din loc. Avea dreptate : nu puteau să piardă nici o clipă. În timp ce se zorea să plece în ajutorul celui care scrisese cu sînge mesajul său, o nouă primejdie de moarte îl ameninţa : după al doilea atac al coioţilor, un duşman şi mai înfiorător începu să-i dea tîrcoale. Clipele lui erau numărate.

Pentru cititor e limpede pesemne : rănitul cu mantie şi sombrero nu-i altul decît Maurice Gérald. După lupta cu coioţii, sfîrşită cu bine mulţumită ajutorului dat de Tara, îl copleşi slăbiciunea şi simţi nevoia să doarmă.

Liniştit de prezenţa unui prieten în preajmă şi convins că credinciosu-i cîine îl va apăra de duşmani — fie ei cu aripi, fie cu patru labe — tînărul uită de toate, cufundîndu-se într-un somn adînc. După cîteva ceasuri, deschizînd ochii, îşi simţi forţele împrospătate şi judecă în linişte situaţia în care se afla.

Cîinele îl scăpase de coioţi şi nu încăpea îndoială că se putea bizui pe el şi în cazul unor noi atacuri. Ce-l mai aştepta în viitor ? Cîinelui nu-i stătea în putere să-l ducă acasă şi, ca să rămînă aici, însemna să moară de foame ori poate din pricina rănilor. Se ridică în picioare, dar se

frînse de mijloc. Încercă să facă vreo cîţiva paşi, aşa, gîrbovit, dar fu silit să se lungească din nou pe iarbă. Simţea cum se învîrteşte totul în jurul lui.

Şi deodată îl fulgeră un gînd salvator: „Tara poate să ducă o veste acasă".

— Numai de-aş izbuti s-o fac să plece! murmură, uitîndu-se cercetător la cîine. Vino încoace, Tara! o chemă Maurice. Vreau să te fac poştaşul meu, să duci o scrisoare. Pricepi? Aşteaptă pînă o scriu, c-o să-ţi explic mai bine.

Tînărul vîrî mîna în buzunar şi scoase o carte de vizită.

— Bine barem că am pe ce scrie. Creion n-am, dar nu-i nimic. Cerneală-i destulă pe aici. Drept peniţă o să-mi slujească un spin de agavă.

Se tîrî şi rupse un spin lung din marginea unei frunze, îl muie în sîngele unui coiot şi începu să scrie. După ce isprăvi scrisoarea, scoase din buzunar o curcluşă din piele de cerb şi o legă la gîtul cîinelui. Înfăşură cu grijă cartonaşul într-o bucăţică de piele ruptă din căptuşeala pălăriei şi-l vîrî pe sub zgarda improvizată.

Acum nu-i mai rămînea decît să convingă cîinele să se transforme în poştaş. Greu lucru. În ciuda inteligenţei sale, credinciosul cîine nu pricepea de ce trebuie să-şi părăsească stăpînul în nenorocire. Rămase multă vreme surd la toate rugăminţile. Şi abia după ce omul căruia îi salvase viaţa, se răsti la el cu o furie prefăcută, lovindu-l cu cîrja, abia atunci se supuse. Plecă, dar mai întoarse capul de cîteva ori, aruncînd priviri pline de mustrare.

— Sărmana Tara! se înduioşă Maurice, după ce cîinele se afundă în hăţişuri. Parcă n-am dat în ea, ci în mine ori în cel mai apropiat prieten. Lasă, voi şti eu s-o răsplătesc. Deocamdată trebuie să mă gîndesc cum să mă apăr în cazul unui nou atac al coioţilor. Au să simtă c-am rămas singur şi-au să apară iar.

Planul i se înfiripă numaidecît în minte. Nu departe de aluniş se afla un copac cu două crengi groase, orizontale, foarte apropiate una de alta, cam la şase-şapte picioare de pămînt.

Gérald găuri în cîteva locuri cu cuţitul poalele mantiei, apoi scoase de la gît fularul de mătase şi-l rupse în două fîşii lungi de cîţiva iarzi fiecare. După aceea întinse mantia între crengi, în chip de hamac, legînd-o la capete cu cele două fîşii de fular.

Maurice ştia că lupii preriei — coioţii — nu se caţără în copaci şi că poate să-i privească în linişte din patul lui suspendat. Convins că lacomii coioţi se vor întoarce, nu-şi cruţă forţele. Şi într-adevăr, lupii nu întîrziară. Se strecurau cu fereală, făceau un pas-doi şi se opreau, cătînd scrutător în jur. Se apropiau tot mai mult de locul luptei. Cînd adulmecă absenţa cîinelui, întreaga haită se adună la iuţeală. Maurice se pomeni fără voie martorul lăcomiei dezgustătoare ce stăpîneşte fricosul coiot. Mai întîi se apucară să sfîşie leşurile fraţilor căzuţi, apoi se îmbulziră sub copacul unde se adăpostise rănitul.

Agăţîndu-şi hamacul de cele două crengi, mustangerul nu căutase să-l camufleze în nici un fel. Atîrna destul de sus de la pămînt, aşa încît se socotea ferit de orice primejdie.

Dar ospăţul de adineauri le aţîţase pesemne şi mai mult coioţilor pofta de sînge. Stăteau buluciţi de-a valma sub copac, lingîndu-şi boturile mînjite de sînge. Maurice aproape că nu-i lua în seamă nici atunci cînd săreau spre hamac, mai-mai să-i atingă picioarele. Şi totuşi îl pîndea o primejdie la care nu se gîndise. Văzînd că încercările lor rămîn zadarnice, fiarele se tolăniră gîfîind sub copac. Părea că asta n-ar trebui să-l îngrijoreze cîtuşi de puţin pe mustanger. Şi într-adevăr, n-ar fi fost nici un temei de nelinişte. Dar îl cuprinse o sete nepotolită şi tot mai chinuitoare.

Se mînie singur de nesăbuinţa lui. Ar fi putut să se gîndească la asta înainte să se caţăre în hamac. Ce mare lucru să ia nişte apă cu el. Pîrîul se afla la doi paşi, iar frunzele scobite de agairă puteau să-i slujească de minune în acest scop.

Acum era prea tîrziu. Dorinţa de a-şi potoli setea era tot mai nestăvilită. Să se strecoare pînă la pîrîu printre coioţii rămaşi la pîndă, era cu neputinţă: asta ar fi însemnat moartea.

După ce pierzi mult sînge, setea te chinuieşte cumplit. Suferinţa mustangerului devenea de neîndurat. Începu să aibă şi halucinaţii. I se părea că lupii s-au înmul-

ţit, că sînt de zece ori mai numeroşi. O sută, o mie de coioţi năvăliseră în poiană. Făcuseră roată şi se apropiau din ce în ce. Ochii le sticleau înspăimîntător. Limbile lor roşii aproape că atingeau mantia atîrnată între crengi. Şi ei se tot căzneau să o sfîşie cu gura. Maurice le simţea duhoarea respingătoare ori de cîte ori săreau spre hamac.

Cînd îşi venea în fire, mustangerul îşi dădea seama că totul nu era decît jocul închipuirii lui înfierbîntate. Lupii stăteau tolăniţi în iarbă, pîndindu-şi liniştiţi prada.

Deodată, rănitul observă ceva neaşteptat şi de neînţeles: coioţii săriră brusc în picioare şi o tuliră în desiş, dispărînd pînă la unul.

Ce putea să-i sperie pînă într-atît ?

Un strigăt de bucurie scăpă din pieptul mustangerului. Pesemne că s-a întors Tara. Poate că a venit şi Phelim cu ea. Doar a trecut destul timp: asediul coioţilor ţinea de aproape două ceasuri. Se aplecă peste marginea hamacului şi privi în jur. Nu-şi văzu nici cîinele, nici servitorul. Văzu numai crengi şi tufişuri. Ascultă cu încordare. Nu se auzea nici un zgomot. Doar urletele răzleţe ale coioţilor, care păreau că nu s-au oprit din fugă nici acum. Nu cumva aiurează din nou ? Ce-a pus fiarele pe fugă ? Acum drumul era liber şi nu-l mai ameninţa nici o primejdie: putea să se ducă la pîrîu. Apa îi sclipea cu fulgi de lumină în faţa ochilor. Susurul pîrîului îi suna mîngîietor în auz.

Se lăsă să alunece din hamac şi se îndreptă spre pîrîu. Înainte să se aplece să bea, întoarse capul. Zări cu groază în frunziş blana tărcată a unui jaguar. Fiara se tîra ca un şarpe, mlădiindu-şi trupul lung şi subţire. Acum era limpede ce anume pusese coioţii pe fugă. Ghiceai limpede gîndul jaguarului: simţise mirosul de sînge şi se grăbea încoace, lacom de ospăţ. Se apropia tot mai mult, la început încet, tîrîş, apoi din ce în ce mai iute, pregătindu-se pentru săritură.

Zadarnic s-ar fi urcat Maurice în copac: jaguarul se caţără în copaci ca o pisică. Mustangerul o ştia bine, dar şi dacă n-ar fi ştiut, tot era prea tîrziu. Fiara tocmai trecea pe lîngă copacul ce-i slujise de adăpost, iar un alt copac nu se mai afla prin apropiere. Descumpănit şi ne-

ştiind unde să-şi caute scăparea, nefericitul se aruncă în pîrîu. Dar jaguarul, pe lîngă că se caţără în copaci ca o pisică, mai şi înoată ca o vidră. E tot atît de cumplit în apă ca şi pe uscat.

În această situaţie disperată, Maurice Gérald intră în apă pînă la brîu şi se opri în loc. Nu-i mai rămînea nimic de făcut. Nu avea nimic la el să se apere: nici puşcă, nici revolver, nici cuţit, ba nici măcar cîrja.

Un răcnet sălbatic îi scăpă din piept, atunci cînd fiara tărcată se pregăti de săritură. Ca un ecou şi parcă răspunzîndu-i mustangerului răsună strigătul unui prieten. Şi numaidecît detună o împuşcătură. În loc să se arunce asupra omului, jaguarul scoase un urlet şi se prăbuşi mort în apă.

Un cîine uriaş se năpusti din desiş şi sări în pîrîu. Apoi o namilă de om se apropie cu pas iute de mal. Un altul, scund, venea după el, umplînd văzduhul cu chiote de bucurie şi izbîndă.

Tînărul auzi toate acestea ca prin vis — erau ultimele lui impresii din ziua asta plină de groază. Pe urmă nu-şi mai aminti şi nu-şi mai dădu seama de nimic. Vru să-şi sugrume cîinele credincios, care se gudura pe lîngă el, şi se zbătu aprig în braţele puternice ale prietenului său, care încerca să-l scoată din apă.

Tot ce trăise în ultima vreme se dovedi o grea încercare pentru nervii lui Maurice. Nu rezistă acestei teribile încordări. Încercă să-şi dea seama de cele ce se petreceau în realitatea înspăimîntătoare din jur şi căzu într-o uitare şi mai înspăimîntătoare. Şi deodată, un val de fierbinţeală îl cuprinse din creştet pînă-n tălpi.

54

UN PALANCHIN ÎN PRERIE

Zeb Stump era cel care venise în ajutorul mustangerului. Urmînd indicaţiile din bileţel, bătrînul vînător se grăbi să ajungă la faţa locului.

Şi sosi la timp, tocmai în clipa cînd jaguarul se pregătea să sară asupra prăzii. Din fericire, Zeb se afla la numai o bătaie de puşcă: glonţul care străpunse inima fiarei nu-i opri şi saltul, dar saltul acesta se dovedi cel din urmă pentru ea.

Bătrînul vînător se aruncă îndată în apă. Dar aici îl aştepta şi pe el un atac. Nu ghearele jaguarului îi dădură de furcă, ci mîinile omului pe care abia îl scăpase de la moarte. Norocul însă îi ţinea parte, întrucît cuţitul mustangerului rămăsese în hamac; în schimb, nesăbuitul se năpusti să-l sugrume. Zeb azvîrli puşca din mînă ca să se apere. Lupta ţinu destul de mult. În cele din urmă îl înşfăcă zdravăn pe tînărul irlandez şi izbuti să-l scoată pe mal.

De îndată ce se simţi scăpat din braţele vînătorului, mustangerul sări în sus şi străbătu alunişul în fugă, de parcă piciorul beteag nu l-ar mai fi supărat cîtuşi de puţin. Zeb Stump zări lucirea unui cuţit pe mantie şi-i ghici gîndul: mustangerul alerga la cuţit. Se repezi într-o clipă în urma lui, îl înhăţă din nou şi îl trase deoparte.

— Repede, Phelim! strigă bătrînul. Ia şi ascunde jucăria de colo. Flăcăul şi-a pierdut judecata. Are fierbinţeală. Arde tot.

Phelim îl ascultă. Lupta tot nu se încheiase. Rănitul se năpusti cu pumnii strînşi asupra salvatorului său. Striga şi ameninţa, cu ochii rătăciţi şi arzînd sălbatic. După vreo zece minute, istovit cu desăvîrşire, se lăsă pe iarbă, se mai zbătu un timp, scoţînd suspine prelungi, şi rămase nemişcat. Părea că ultima scînteie de viaţă s-a stins în el.

Phelim începu să-l bocească.

— Ţine-ţi gura şi nu te mai smiorcăi, nătărău afurisit! se oţărî Zeb. Urletele tale-s de ajuns ca să-i desprindă sufletul de trup. Nu-i mort, cum nu eşti nici tu! A leşinat, atîta tot! Judecînd după felul cum se răfuia cu mine, n-a păţit nimic grav.

Fericit că stăpînul său trăieşte şi se află în afară de orice primejdie, Phelim trecu brusc la o bucurie fără de margini, ţopăind cum nu se poate mai caraghios. Veselia asta şi focosu-i dans irlandez o molipsi şi pe Tara, care sărea neobosită în jurul lui.

Zeb aproape că nici nu-i lua în seamă, deşi te pufnea rîsul privindu-i. Se aplecă din nou asupra mustangerului. Încredinţîndu-se că nu are răni primejdioase, se apucă să cerceteze lucrurile azvîrlite în jur. Atenţia îi fu atrasă de pălăria de panama, rămasă ca prin minune pe capul lui Gérald.

Pălăriile din pai de guaiaevila, cărora greşit li se spune „de panama", sînt răspîndite peste tot în sud, ca şi în Texas. Vînătorul ştia însă că tînărul irlandez obişnuia să poarte un sombrero mexican — o pălărie cu totul deosebită de aceasta. Se putea ca mustangerul să-şi fi schimbat obiceiul. Avea totuşi Zeb impresia că a mai văzut pălăria. O luă în mînă şi ochii îi căzură peste două inscripţii: una cu pecetea fabricantului, cealaltă — scrisă de mînă: „Henry Pointdexter". Cercetă mantia şi găsi dovada că şi ea aparţinea tot lui Henry Pointdexter.

— Naiba ştie ce înseamnă toate astea! mormăi bătrînul vînător, cu ochii în pămînt, şi căzu pe gînduri. Pălării care nu stau pe capetele stăpînilor, capete care nu stau la locul lor pe umeri! E ceva necurat la mijloc, pe legea mea! Dacă nu m-ar durea ochiul stîng de pumnul voinicului ăsta, poate că m-aş îndoi şi de propria-mi scăfîrlie că stă acolo unde se cuvine să stea. Acum n-am ce desluşiri să aştept din partea lui — adăugă Zeb, uitîndu-se la Maurice. Întîi să-l lase fierbinţeala. Cine ştie cînd o fi asta... Hm! făcu vînătorul după o vreme. Aici n-are rost să mai rămînem. Trebuie să-l ducem acasă. Să ne gîndim cum să-l ducem? Pe ăsta, degeaba, nu-l ajută mintea — oftă Zeb, trăgînd cu coada ochiului la Phelim, care sporovăia cu Tara. Cîinele pesemne că e mai isteţ decît el. Eh, nu-i nimic. O să dea şi el niţeluş de greu. Cum? Facem o targă. Asta se poate. Două prăjini, mantia sau cu pătura pe care a luat-o Phelim cu el, şi gata. Chiar aşa. O targă, uite de ce avem nevoie.

Irlandezul se văzu chemat să dea o mînă de ajutor. Tăiară şi curăţiră de crengi două trunchiuri de cîte zece picioare lungime, peste care aşezară curmeziş alte două. Aşternură deasupra întîi pătura, apoi mantia. Prevăzînd o nouă criză de furie, Zeb Stump se hotărî să-l lege pe Maurice de targă.

Targa nu o purtară doi oameni, aşa cum se întîmplă

de obicei. Rostuiră treaba altfel : capătul dinainte fu legat de cal, pe cel din spate îl purta Phelim. Zeb păşea în faţă, în chip de călăuză. Pe acest palanchin improvizat, Maurice Gérald fu adus la colibă.

* * *

Se întunecase cînd ciudatul convoi ajunse la colibă. Braţele puternice ale vînătorului aşezară grijuliu bolnavul pe pat.

Gérald nu-şi dădea seama unde se află. Nu-l recunoştea nici pe Zeb, prietenul său, care stătea aplecat asupra lui. Gîndurile îi rătăceau aiurea, dar nu mai avea accese de furie. De la o vreme se linişti. Nu tăcea, însă nici nu răspundea la întrebările blajine ale lui Stump. Exclamaţii ciudate îi scăpau de pe buze.

Îi legară rănile aşa cum se pricepură — mai mult nu putură să facă. Trebuiau să aştepte dimineaţa.

Zeb îi porunci lui Phelim să se ducă la culcare. El rămase la căpătîiul mustangerului. Avea motivele lui să facă asta. Nu voia ca vorbele pe care bolnavul le rostea în delir să fie auzite de altcineva, nici chiar de Phelim. Şi veghe toată noaptea lîngă patul lui Maurice, numai ochi şi urechi.

Nu i se păru ciudat să-l audă repetînd mereu, în jurămintele-i de dragoste, numele Louisei. Dar buzele lui rosteau şi un alt nume : acela al lui Henry, fratele Louisei. O bolmojeală înspăimîntătoare însoţea acest nume.

Zeb Stump alătura tot ce auzea acum de lucrurile ştiute şi, în clipa cînd se iviră zorile, nu mai avea nici o îndoială : Henry Pointdexter nu se mai afla printre cei vii.

55

O ZI PLINĂ DE NOUTĂŢI

Don Silvio Martinez era unul dintre puţinii bogătaşi mexicani rămaşi în Texas după cotropirea ţării de către coloniştii din nord. Om paşnic din fire, destul de vîrstnic, se interesa prea puţin de politică, şi de aceea se împăcase fără mare greutate cu noua situaţie.

Don Silvio era un mare „guanadero" — un mare crescător de vite. Păşunile lui se întindeau pe zeci de mile în lung şi în lat, iar hergheliile şi cirezile lui se ridicau la mii de capete. În schimb, hacienda lui — o clădire lungă şi îngustă, fără etaj, semăna mai curînd a închisoare decît a casă de locuit. Jur împrejur, peste tot, se vedeau ţarcuri pentru vite.

Viaţa se scurgea aici foarte liniştită. Abia la sărbătoarea de toamnă, cînd puneau pecetea pe vite, văzduhul răsuna zile de-a rîndul de larma veselă a petrecerilor. Numai că asta se întîmpla o singură dată pe an. În restul vremii, bătrînul — burlac convins — trăia o viaţă liniştită şi retrasă. Locuia împreună cu o soră — o femeie şi mai în vîrstă decît el.

Ce-i drept, atunci cînd drăgălaşa lor nepoată de pe Rio Grande venea să-i vadă, casa se însufleţea pe dată. Amîndoi se bucurau de prezenţa Isidorei. Fata venea şi pleca atunci cînd poftea. În casa unchiului i se îngăduia să facă tot ce voia. Bătrînului îi plăcea vioiciunea şi veselia Isidorei, şi apoi nu era nici el un om posac.

Don Silvio Martinez îşi trăise întreaga tinereţe într-o veşnică primejdie. Fusese martor la multe fapte nesăbuite. Nu era deci de mirare că nu-i prea punea piedici Isidorei, ale cărei porniri se învecinau adesea cu un soi de nebunie nestăpînită.

Îşi iubea nepoata cu duioşie, ca pe propriul lui copil. Toţi ştiau că fata e moştenitoarea lui don Silvio Martinez. Iată de ce Isidora se bucura de respectul deplin al servitorimii, fiind socotită viitoarea stăpînă. Dar Isidora era respectată deopotrivă pentru calităţile şi mai cu seamă pentru curajul ei. Rar tînăr mexican care să nu tragă machetele [1] ca să o apere.

În ultima vreme, Isidora îşi vizita unchiul din ce în ce mai des. Nu pentru că s-ar fi legat mai mult de el şi-ar fi vrut să-i mîngîie bătrîneţele. Motivul era cu totul altul. Venea pe malurile Leonei în speranţa să-l întîlnească pe

[1] Machete — cuţit mexican.

Maurice Gérald. Îl iubea. Din ziua cînd o scăpase din mîinile bandiților, Maurice îi cucerise inima.

Isidora nu-și mai găsea liniștea. Era o fire aprinsă și nu putea să îndure nesiguranța în care trăia. De aceea se hotărîse să-i mărturisească dragostea ei și să ceară un răspuns deschis : el o iubește sau nu ? Îi scrisese că vrea să-l vadă și-l așteptase la întîlnire, dar mustangerul nu venise.

„Miguel Diaz s-a așezat între noi doi !" își spunea Isidora, în timp ce se grăbea să ajungă la conacul unchiului ei, zorindu-și neînduratoare calul sur. Era fără pălărie, pieptănătura îngrijită i se răvășise și minunatul păr negru îi flutura în vînt. O strălucire înfrigurată îi stăruia în ochi. Obrajii i se învăpăiaseră. Apropiindu-se de casă, smuci frîul și calul își domoli goana într-un trap mărunt. Apoi merse la pas și în cele din urmă se opri în mijlocul drumului.

Isidora căzu pe gînduri.

„Mai bine-l las în pace. Altfel, o să fie mare tărăboi. Deocamdată, nimeni nu știe nimic de întîlnire. Ah, de-aș povesti tot ce s-a petrecut acestor oameni binevoitori din Texas, s-a zis cu el... Dar nu, îl las să trăiască... E un nemernic, însă nu mă tem de el. După cele întîmplate, n-o să mai îndrăznească să-mi iasă în cale. Sfîntă fecioară ! Cum de-a fost cu putință să-mi placă ? Fie și o singură clipă ? Trebuie să trimit pe cineva să-l elibereze. Un om care să păstreze taina. Pe cine să trimit ? Pe Benito, starostele păstorilor. E un flăcău credincios și viteaz... A, iată-l ! Numără vitele ca de obicei."

— Benito ! Benito !

— Porunciți, señorita !

— Benito, prietene, te rog să-mi faci un serviciu. Vrei să m-ajuți ?

— Vă îndeplinesc bucuros porunca, señorita — zise mexicanul, cu o plecăciune adîncă.

— Nu e o poruncă : te rog să-mi faci un serviciu.

— Ascult, señorita !

— Sus, pe deal, se încrucișează trei drumuri, cunoști locul ?

— Cum cunosc coralul unchiului dumneavoastră.

— Prea bine. Du-te pînă acolo. Ai să găsești un om înlănțuit de lassou. De-i cumva rănit, ajută-l cum poți. S-ar putea să-l cunoști. Așa mi se pare, dar asta n-are importanță. Nu-l întrebi nimic și nici nu-i răspunzi dacă te întreabă ceva. Cum îl vezi pe picioare, lasă-l să și le poarte unde-o pofti. M-ai înțeles ?

— Totul e cît se poate de limpede, señorita. Voi îndeplini porunca întocmai.

— Îți mulțumesc, prietene Benito ! Mai am o rugăminte : despre tot ce faci pentru mine, nu trebuie să știe decît trei oameni. La cel de al treilea te trimit acum. Pe ceilalți doi îi cunoști.

— Înțeleg, señorita. Cuvîntul dumneavoastră e lege pentru mine.

Și Benito dădu pinteni calului.

— Așteaptă puțin ! Am uitat ceva ! strigă Isidora. Ai să găsești acolo serapeul și pălăria mea. Ia-le cu tine. Eu te-aștept aici sau îți ies înainte pe drum.

Benito făcu o plecăciune și dădu să plece, dar Isidora îl opri din nou :

— M-am hotărît să merg și eu cu tine.

Starostele păstorilor lui don Silvio se obișnuise cu toanele viitoarei stăpîne. O porni înainte. Isidora venea după el. Nu dintr-o simplă toană îl însoțea ea pe Benito. Avea motive temeinice să o facă. Uitase acolo nu numai serapeul și pălăria, ci și scrisoarea care-i pricinuise atîtea neplăceri. Și Benito nu trebuia să dea peste scrisoare.

Cum de-a ajuns scrisoarea în mîinile lui El Coyot ? Să i-o fi dus José ? Oare servitorul ei e un trădător ? Sau don Diaz, întîlnindu-l, l-a silit să-i dea scrisoarea ? Două bănuieli deopotrivă vrednice de crezare.

În sfîrșit, ajunseră. Isidora intră în poiană în pasul calului, alături de Benito. Miguel Diaz dispăruse. Dar și scrisoarea dispăruse, și asta o necăjea mai mult ca orice. Pălăria, serapeul și lassoul zăceau în iarbă.

— Poți să te întorci, Benito. Omul care a căzut de pe cal și-a venit pesemne în fire și a plecat. Mă bucur pentru el. Nu uita, Benito, totul trebuie să rămînă între noi. Pricepi ?

— Pricep, doña Isidora.

Benito plecă și pieri curînd după stîncile de pe culmea dealului.

* * *

Isidora rămase singură în poiană. Sări jos de pe cal, își aruncă serapeul pe umeri, își potrivi pălăria pe cap și din nou se transformă într-un tînăr hidalgo. Apoi se urcă încet în șa. Gîndurile, pesemne, îi rătăceau undeva departe. Dar abia își potrivi picioarele în scări, că José dădu buzna în poiană.

— Ce-ai făcut cu scrisoarea ? îl luă ea la rost.

— Am dus-o, señorita.

— Cui ai dus-o ?

— Am lăsat-o la han — îngăimă José, pălind. Nu l-am găsit pe don Maurice.

— Minți, ticălosule ! Ai dus scrisoarea lui Miguel Diaz ! Nu tăgădui ! Am văzut-o cu ochii mei la el în mînă.

— O, señorita, iertare, iertare ! Nu-s vinovat, vă jur că nu-s vinovat !

— Nătărăule, te-ai trădat singur. Cît te-a plătit don Miguel ?

— Vă jur, señorita, că nu-i trădare la mijloc ! El... el... m-a silit... m-a amenințat, m-a bătut... Eu... eu... și nu mi-a plătit nimic.

— Atunci o să-ți plătesc eu. Nu mai am nevoie de tine ! Pleacă unde poftești. Drept răsplată, ține !

Și își abătu de vreo zece ori cravașa pe spinarea servitorului, repetînd mereu : „Ține ! Ține !“ José încercă zadarnic să scape cu fuga. Isidora îl ajunse din urmă și el se opri în loc, de teamă să nu nimerească sub copitele calului. Dungi vinete îi vrîstară pielea smeadă.

— Piei din ochii mei ! Să nu te mai văd ! Hai, pleacă !

Servitorul o tuli ca o pisică speriată, bucuros să-și ascundă rușinea în hățișurile ghimpoase.

Isidora nu mai zăbovi în poiană. Mînia i se preschimbă într-o adîncă tristețe. Nu era destul că și-a văzut zădărnicită întîlnirea : taina inimii ei încăpuse pe mîna unor nemernici.

Se îndreptă spre casă. În jurul haciendei domnea o agitație de neînțeles. Peonii [1], care lucrau pe cîmp, păstorii, grăjdarii, toată argățimea lui don Silvio Martinez alerga de-a valma încolo și încoace : de la cîmp la coral, de la coral în curte. Toți strigau. Bărbații se înarmau. Femeile, în genunchi, ridicau brațele spre cer.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Isidora, nedumerită.

— A fost omorît un om în prerie — răspunse Benito, apropiindu-se. Un american, fiul plantatorului de la Casa del Corvo. Se spune că indienii ar fi făptașii.

După cîteva ceasuri se auziră alte zvonuri. Nu comancii săvîrșiseră crima, ci un alb : Maurice-Mustangerul ! Indienii nu se aflau prin apropiere.

Asta liniști argățimea lui don Silvio, însă avu cu totul o altă înrîurire asupra nepoatei lui. Isidora nu-și găsea liniștea. După o jumătate de ceas își oprea calul în fața hotelului din settlement.

Tînăra mexicană cunoștea puțin engleza — de cîteva săptămîni învăța englezește cu sîrg — și bruma ce știa o ajută să se descurce : dar nu întrebă despre omul ucis, ci despre cel învinuit de omor. Stăpînul tavernei, știind cine era, îi răspunse în chipul cel mai curtenitor cu putință.

Copleșită de tristețe, se întoarse la conacul lui don Martinez. Acolo iarăși începuse zarva. O veste îngrozitoare umbla din gură în gură : în împrejurimile lui Rio de Nueces apăruse un călăreț fără cap.

Isidora se hotărî să plece înapoi pe Rio Grande. Nimic nu o putea opri. Prea puțin îi păsa că în prerie, pe unde trecea drumul ei, a fost omorît un om ! Nu-i păsa nici de călărețul fără cap ! Mai mult, spuse că va pleca singură. Don Silvio ținu să-i dea ca însoțitori zece călăreți înarmați, dar Isidora nici nu vru să audă. Atunci, nu dorește s-o ia cu ea măcar pe Benito ? Nu, dorește să fie singură. Asta dorește.

---

[1] Peoni — țărani mexicani care devin adevărați sclavi din pricina datoriilor pe care nu le pot plăti niciodată stăpînului plantației.

* * *

Într-adevăr, a doua zi dimineață porni la drum. Cînd abia mijiră zorile, Isidora era în șa. După nici două ceasuri, ajunsese departe. Numai că nu ținea drumul drept spre Rio Grande. Mergea de-a lungul rîului Alamo.

56

UN GLONȚ TRAS ÎN DIAVOL

Bolnavul nu închise ochii toată noaptea. Era cînd tăcut liniștit, cînd zbuciumat de delir. Bătrînul vînător, care nu se depărta o clipă de lîngă el, se străduia să-i prindă orice șoaptă.

Ceartă. Pălărie. Manta... Gîndurile lui Zeb rătăceau parcă într-un labirint misterios și întunecat. Mintea-i ascuțită nu fusese pusă nicicînd într-o asemenea încurcătură. Bătrînul gemea, dîndu-și seama de neputința lui.

Spre dimineață, pe la îngînatul zorilor, auzi urletul prelung al Tarei, care umbla razna prin hățișuri. Zeb stinse lampa, ieși încetișor afară și ascultă cu încordare. Larma de noapte a hățișurilor tropicale amuțise. Oare de ce urla Tara?

Vînătorul cercetă poiana din fața colibei, marginea pădurii și își aținti privirile în umbra copacilor. Nu vedea nimic. Pădurea se profila întunecată pe cer. Copacii de pe înălțimi îndulceau linia munților. Dincolo de văgăună era valea ca un căuș. Luna lumina puternic stîncile și împrejurimile, încît nici un șarpe nu s-ar fi strecurat neobservat.

Dar nicăieri nu se vedea nimic.

Se auzi un zgomot din direcția văii, parcă undeva în vecinătatea stîncii. Parcă un țăcănit de potcoave izbite în piatră.

Așa socoti bătrînul Zeb.

Și nu se înșelase. La scurtă vreme, din spatele copacilor apăru un cal. Purta un om în spinare. Silueta întunecată a călărețului se desena lămurit pe cerul de safir.

Dar numai pînă la umeri — deasupra umerilor nu se vedea nimic.

Zeb Stump se frecă la ochi. Călărețul nu-și schimbă înfățișarea. Bătrînul se uită îndelung la ciudatul călăreț. Nu era nălucă, nici năzărire. Călărețul se depărta agale. Îndărătul copacilor de pe povîrniș se ascunse capul, gîtul calului, picioarele dinainte, apoi și călărețul — nălucă și monstru deopotrivă.

— Iosafat! îngînă uluit vînătorul.

Era vorba lui în clipele de adîncă tulburare. Și acum, în ciuda bărbăției de care dădea dovadă în orice împrejurare, se simțea pătruns de groază pînă-n măduva oaselor.

Cumplita arătare făcu să-i piară graiul.

— La naiba! mormăi vînătorul într-un tîrziu. Irlandezul a avut dreptate. Am crezut că totul i s-a năzărit din pricina beției. Dar nu! L-a văzut, cum l-am văzut și eu. Nici nu-i de mirare că s-a speriat. Tremur și eu ca varga. Iosafat! Ce să însemne asta?... Ce să fie? bombăni Zeb, frămîntîndu-și mintea. Lasă, dibui eu misterul, să mă ia dracu dacă nu! Dacă era ziuă, îl vedeam ca lumea. E musai să mă apropii mai mult de călărețul ăsta. N-o să mă mănînce, fie el chiar diavolul. Dacă pînă la urmă s-o dovedi că e diavolul, încerc să-l dobor cu pușca. Eh, atunci mă dumiresc eu ce hram poartă.

Zicînd acestea, vînătorul o porni pe cărarea ce ducea spre malul abrupt.

Cînd ieșise din colibă, la urletul cîinelui, luase și pușca. Într-adevăr, chibzuise bine lucrurile: urcînd pe cărarea abruptă, îl zări curînd pe călăreț. Se oprise chiar în capul povîrnișului.

Bătrînul simți că se cutremură, dar era hotărît să-și ducă planul la îndeplinire. Voia să afle cu orice preț dacă acest călăreț fără cap era om sau diavol.

Duse arma la ochi. O clipă... și glonțul l-ar fi străpuns pe misteriosul călăreț. Un gînd neașteptat îl opri să tragă: dacă săvîrșește o crimă? Lăsă arma în jos, plin de îndoială.

— Hei! Necunoscutule! strigă el. Ce cauți pe-aici la ora asta tîrzie? Și unde ți-ai uitat capul?

Nici un răspuns. Doar calul fornăi răsunător.

— Ascultă, necunoscutule! Îţi vorbeşte bătrînul Zeb Stump din statul Kentucky. Eu nu-s omul cu care să glumeşti. Vreau să-mi lămureşti scamatoria asta. Dacă ţii negreşit s-o faci pe mortul, ridică, rogu-te, un braţ în sus. Vorbeşte că trag!

Nici un răspuns.

— Dracu să te ia! se înfurie vînătorul. Încă şase secunde! Îţi mai dau şase secunde. Vorbeşte că trag! Dacă nu eşti decît o momîie, n-are de ce să-ţi pese. Dacă eşti diavol, la fel. Dar dacă eşti un om şi-o faci pe mortul, atunci meriţi un glonţ cu vîrf şi îndesat pentru toată gogomănia asta. Hai, vorbeşte! strigă bătrînul, din ce în ce mai furios. Auzi? Nu vrei? Bine! Atunci trag! Unu, doi, trei, patru, cinci, şase!

Răsună o împuşcătură.

Drept răspuns, calul începu să necheze sălbatic, dar călăreţul rămase la fel de absent ca şi mai înainte. În clipa următoare, calul se smuci într-o goană turbată. Zeb rămase locului, uluit. O vreme nu fu în stare să clintească un deget. Stătea încremenit de groază. Era încredinţat că glonţul lui a nimerit în inimă sau în locul unde orice om are inima.

Dădu să fugă — cu neputinţă. Nemişcat ca o stană de piatră, urmărea cum se depărta arătarea. Abia cînd pieri în desiş, găsi în el puterea să se întoarcă la colibă şi abia acolo îşi veni în fire. Începu să cugete liniştit la strania întîmplare. Multă vreme îl sîcîi gîndul că a dat ochii cu diavolul, dar pînă la urmă raţiunea învinse, convingîndu-l că nu are dreptate. În schimb, era incapabil să înţeleagă cele petrecute...

*
* *

Se lumina de ziuă. Era timpul să-l trezească pe Phelim, ca să vegheze în locul lui la căpătîiul bolnavului. Irlandezul, dezmeticit de-a binelea din beţie, primi bucuros. Ştiindu-l neîndemînatic, bătrînul schimbă pansamentele bolnavului. Cunoştea ca nimeni altul ierburile tămăduitoare şi puse pe rană o frunză de „pora", un soi de cactus. Ştia că seva de pora săvîrşeşte adevărate minuni şi că în două-trei zile rănile se vor tămădui pe deplin.

Ca mai toţi băştinaşii din ţara cactuşilor, Zeb nutrea o adîncă neîncredere faţă de medici. Pentru nimic în lume n-ar fi chemat un medic la căpătîiul unui bolnav. Afară de asta, rănile mustangerului nu i se păreau primejdioase. Cu totul altă primejdie îl pîndea pe Maurice Gérald.

— Haide, Phelim — spuse Zeb, isprăvind cu pansamentul. Eu am făcut tot ce m-am priceput ca să-i tămăduiesc rănile. Acum să ne gîndim şi la hrană. Ai pe-aici ceva de mîncare, nu?

— Nimic, mister Stump. Şi mai rău decît toate e că n-am pic de băutură!

— De, ticălosule, isprăvile tale! se răsti bătrînul. Fără buretele din tine, aveam rachiu destul cît zăcea Maurice. Ia zi, ce facem?

— Degeaba mă certi, mister Stump. Eu n-am băut decît ce-a fost în ploscă. Damigeana au secat-o indienii. Jur!

— Haide, lasă minciunile! Ce, te-mbătai tu numai cu rachiul din ploscă? Ştiu eu de ce eşti în stare, afurisitule! Ai supt zdravăn şi din damigeană!

— Mă jur pe toţi sfinţii!

— Rogu-te, dă-le pace sfinţilor tăi, nu-i mai necăji degeaba! Nici un om cu mintea întreagă n-o să creadă asemenea basme. N-are rost să mai vorbim! Tu ai secătuit băutura. Acum n-o să pleci la douăzeci de mile ca s-aduci alta. Ne lipsim de băutură şi gata.

— Păi cum aşa?

— Taci şi ascultă. Fără băutură o mai scoatem noi la capăt, dar ar fi o nerozie să murim de foame. Bolnavul nostru e şi el rupt de foame. Cît despre mine, află că aş înfuleca şi un lup, deşi, la o adică, un curcan parcă mi-ar pica mai bine. Tu rămîi de veghe aici. Eu mă duc spre rîu, poate găsesc ceva vînat.

— Nici o grijă, mister Stump...

— Tu ţine-ţi gura şi ascultă.

— Ascult.

— Ei, atunci bagă la cap. Un lucru mai ales să nu-ţi scape. Dacă vine careva în lipsa mea, să-mi dai de veste. Îmi dai de veste numaidecît, fără să pierzi o clipă. Bagă de seamă.

— Cum să-ţi dau de veste? Dacă te depărtezi prea mult, n-o să mă auzi, oricît aş striga. Şi-atunci? Cum să mă descurc?

— Nu cred să mă duc prea departe. Nu-i prea greu să găseşti un curcan sălbatic pe-aici. Dar poţi să ştii? stătu la îndoială. Ai o puşcă? De altfel, şi un pistol ţi-ar prinde bine.

— N-am nici puşcă, nici pistol. Le-a luat stăpînul cu el.

— Hm, ciudat... Da, ai dreptate, n-o să te aud, oricît ai striga. Zeb dădu să iasă pe uşă. În prag se opri, îngîndurat. Am găsit! exclamă el, după o scurtă chibzuinţă. Am găsit! O vezi pe bătrîna mea?

— Cum să nu văd iapa, mister Stump? O văd, se-nţelege!

— Bine! Acum uită-te colo. Vezi desişul de cactuşi din marginea poienii?

— Fireşte.

— Bravo! Ei, ascultă! Tu stai cu ochii pe uşă! Dacă vine cineva în lipsa mea, dă o fugă pînă la cactuşi şi taie o cracă, da' ştii, una mai ţepoasă, şi vîr-o iepei sub coadă.

— Sfinte Patrick! De ce?

— Vezi tu, Phelim, eu trebuie să ştiu negreşit dacă pică cineva în lipsa mea. N-o să mă depărtez prea mult, dar pe tine s-ar putea să nu te-aud. Dacă nechează iapa, aud. Pricepi? Bagă de seamă, să faci totul cum ţi-am spus.

După ce-i mai dădu cîteva porunci, bătrînul vînător îşi aruncă arma pe umăr şi ieşi din colibă.

„Da, nu-i prost bătrînul!" gîndi Phelim în sinea lui şi, îndată ce Zeb se depărtă, ieşi în pragul colibei, unde se postă ca o santinelă.

57

SEMNALUL

Phelim nu stătu de strajă nici zece minute şi auzi deodată un tropot de cal. Cineva venea în lungul malului spre colibă. Irlandezul simţi cum îi zvîcneşte inima de frică: „Dacă el apare din nou?"

Frunzişul des al copacilor îl împiedica să vadă călăreţul care se apropia. Vru să alerge în poiană şi să îndeplinească porunca lui Zeb, dar spaima îl ţintui locului. Nu se încumeta să facă un pas. Curînd se convinse că se speriase degeaba: călăreţul cu pricina avea şi cap.

— Totul e-n ordine! Are capul pe umeri! mormăi Phelim în clipa cînd călăreţul se ivi de după copaci şi se opri în marginea poienii. Da, are cap. Ba mai e şi chipeş! Dar tare-i supărat, săracul! Ai crede că abia şi-a îngropat bunica! Tii, frumos flăcăul! Ce picioruşe... Sfinţi mucenici, e o femeie!

Phelim holbă ochii şi se convinse că nu s-a înşelat în privinţa călăreţului necunoscut.

*

* *

Era Isidora.

Phelim o vedea pentru întîia oară pe tînăra mexicană. Nici ea nu-l cunoştea. Într-adevăr, pe chipul fetei nu citeai pic de fericire. Dimpotrivă, citeai tristeţe, ba mai mult — deznădejde. O teamă adîncă stăruia în ochii Isidorei în clipa cînd se ivi din spatele copacilor. Iar cînd ieşi în poiană, uimirea şi dezamăgirea se zugrăviră pe chipul ei.

— Nu cumva am greşit? întrebă nehotărîtă Isidora, în englezeşte. Credeam... credeam că don Morris locuieşte aici.

— Don Morris? Nu, aici nu locuieşte nimeni cu numele ăsta... Don Morris... Am cunoscut eu pe unul, Morris, pe undeva în apropiere de Ballibalah. Numai că nu-i zicea Don, ci Patt, Patt Morris.

— Don Mauricio, Maurice... Maurice!

— A, Maurice! Îl cauţi cumva pe stăpînul meu, mister Gérald?

— Da, da! Señor Gérald!

— Mister Gérald locuieşte chiar în coliba asta, mai bine zis, se adăposteşte aici cînd se întoarce de la vînătoarea de mustangi. Stă aici puţin, cît e ocupat cu vînătoarea. Ei, dacă ai vedea ce casă are şi ce mîndreţe de

fată cu ochi albaştri îi duce dorul! Sărăcuţa, plînge toată ziulica aşteptîndu-l. Ehei, de-ai vedea-o pe ea!

Cu tot accentul pocit al lui Phelim, tînăra înţelese bine ce vrea să spună. Ceva asemănător cu un suspin scăpă din pieptul Isidorei cînd Phelim pomenise de „ea".

— Nu vreau s-o văd pe „ea"! răspunse nestăpînit Isidora. Pe el vreau să-l văd. E-acasă?

— Dacă-i acasă? Prea mă iei de-a dreptul. Şi dacă ţi-aş spune că-i acasă?

— Vreau să-l văd.

— Uite ce, trebuie să mai aştepţi. Acum nu-i timp de musafiri: pe el, frumoaso, nu poate să-l vadă decît doctorul sau preotul. Pe tine nu te las înăuntru.

— Trebuie să-l văd!

— Hm! Vrei să-l vezi? N-ai să reuşeşti! Phelim O'Neill rareori refuză o femeie frumoasă, mai ales cînd are nişte ochi smoliţi ca ai tăi. Dar, ce să-i faci, nu se poate şi pace!

— De ce nu se poate?

— Fiindcă nu se poate. Mai întîi, acum nu se cade să primească musafiri, mai ales o femeie.

— De ce, señor, de ce?

— Pentru că nu-i prea îmbrăcat. N-are decît cămaşa pe el, dacă nu pun la socoteală cîrpele cu care l-a înfăşurat bătrînul Zeb. La naiba! Din toată cîrpăraia asta ai putea să scoţi un rînd de haine în lege: haină, pantaloni, jiletcă...

— Nu te-nţeleg, señor...

— Aha, nu mă-nţelegi! N-am spus limpede că stă în pat?

— În pat? La vremea asta! Sper că nu i s-a...

— ...întîmplat nimic, asta vrei să spui? Din nefericire, lucrurile stau tocmai pe dos. I s-a întîmplat ceva rău. Şi-o să stea în pat multe săptămîni, că n-are încotro.

— Oh, señor, e bolnav?

— Tocmai asta am vrut să spun.

— Va să zică e bolnav. Ah, sir, spune-mi, ce are?

— Fie. Dar nu pot să răspund decît la o întrebare, la cea dintîi. Boala pe care o are, o are din pricină că s-a purtat cineva rău cu el, dar cine anume, numai Dumnezeu ştie. Îl doare piciorul. Piciorul lui arată de parcă l-ar

fi ţinut într-un sac cu douăzeci de pisici sălbatice. Eh, dacă i-ai vedea piciorul! Nu găseşti un locşor nevătămat. Nici măcar cît mînuţa dumitale! Colac peste pupăză, şi-a pierdut şi cunoştinţa.

— Şi-a pierdut cunoştinţa?

— Chiar aşa! Vorbeşte în bobote, aşa cum vorbeşte omul beat. Niţică băutură ar fi cea mai bună doctorie pentru el, însă, din păcate, noi n-avem strop. Şi plosca, şi damigeana sînt goale. Nu cumva ai niscaiva băutură? De pildă, nişte acvardiente, cum i se zice pe aici. Am băut eu poşircă şi mai şi, dar o înghiţitură din licoarea asta i-ar ajuta grozav stăpînului meu. Spune, señora, n-ai pic de băutură?

— Nu, señor, n-am.

— Păcat. Îmi pare rău pentru mister Maurice. Tare bine i-ar mai prinde.

— Şi nu pot să-l văd, señor? Adevărat?

— E adevărul adevărat! Şi-apoi, la ce bun? Totuna e. Acum nu-i în stare să te deosebească de bunica lui. S-a purtat cineva rău cu el, ţi-am spus, şi zace fără cunoştinţă.

— Cu atît mai mult trebuie să-l văd. Poate pot să-l ajut... Sînt îndatorată faţă de dînsul...

— O, îi eşti îndatorată şi vrei să-i plăteşti datoria? Asta-i cu totul altceva! Dacă-i aşa, atunci la ce să-l mai vezi? Eu sînt omul lui de încredere. Toate afacerile lui trec prin mîna mea. Ce-i drept, nu ştiu carte, dar lasă, fac o cruciuliţă pe chitanţă în loc de iscălitură. Asta-i destul. Poţi să-mi dai banii cu toată încrederea. Stăpînul n-o să ţi-i ceară a doua oară, pe cinstea mea! Banii pică la ţanc. Tocmai plecăm de-aici şi avem nevoie de bani. Dacă îi ai la dumneata, de celelalte — adică de hîrtie, toc şi călimară — fac eu rost, le-aduc din colibă. Dacă te învoieşti, îţi dau chitanţă numaidecît.

— Nu, nu, nu! Nu-i vorba de bani, îi datorez recunoştinţă.

— Aha, numai de recunoştinţă e vorba! Eh, o datorie ca asta nu-i prea greu de plătit. Şi nu-i nevoie nici de chitanţă. Numai, vezi, acum nu-i timp pentru asemenea datorii. Stăpînu-meu tot n-o să înţeleagă. Cînd o să-şi

vină în fire, o să-i spun că ai fost pe-aici. Şi de cerut, n-o să-ţi mai ceară nimic.

— Trebuie să-l văd!

— Trebuie! Asta-i bună! Eu stau de strajă şi mi s-a poruncit să nu las pe nimeni înăuntru.

— Nu-i vorba şi de mine, crede-mă. Eu sînt o prietenă. O prietenă de-a lui don Maurice.

— De unde să ştie Phelim O'Neill dacă-i adevărat? Eşti frumoasă foc, dar poţi să-i fii cel mai aprig duşman.

— Trebuie să-l văd! Vreau să-l văd şi am să-l văd!

Cît ai clipi, Isidora sări din şa şi se îndreptă spre uşa colibei.

Hotărîrea zugrăvită pe chipul tinerei mexicane îl făcu pe Phelim să priceapă că era timpul să îndeplinească porunca lui Zeb Stump. Intră iute în colibă, de unde se întoarse cu o secure. Porni cu pas apăsat spre cactuşi, dar deodată încremeni. O mînă de femeie îi lipise ţeava unui revolver de tîmplă.

— *Abajo la hacha*[1]! strigă Isidora. Nătărău fricos! Dacă ridici mîna asupra mea, eşti mort!

— Să ridic mîna asupra dumitale, señora? bolborosi Phelim, dezmeticindu-se din spaima ce-l cuprinsese. Sfîntă fecioară! Nu pentru dumneata am luat securea. Mă jur pe toţi sfinţii!

— Atunci, pentru cine? întrebă mexicana, dîndu-şi seama de greşeala ei şi lăsînd revolverul în jos. De ce ai luat securea?

— Jur că n-am vrut decît să tai un cactus. Uite, pe cel de colo... Trebuie să i-l pun iepei sub coadă. Ai ceva împotrivă?

Tînăra mexicană tăcu. Nu ştia ce să mai creadă.

Omul care stătea în faţa ei era prea stîngaci ca să o înfricoşeze. Întreaga înfăţişare a irlandezului, mişcările lui erau mai curînd comice decît ameninţătoare.

— Tăcerea înseamnă consimţămînt! rosti liniştit Phelim.

Apoi străbătu în goană poiana şi îndeplini întocmai porunca bătrînului Zeb.

---

[1] Jos securea! (în limba spaniolă în text).

Nechezatul sălbatic al iepei se amestecă cu tropotitul copitelor ei, precum şi cu urletul cîinelui.

Isidora rămase tăcută, fără să înţeleagă nimic. Cît timp ţinea această zarvă infernală, nu avea nici un rost să ceară vreo lămurire.

Phelim se întoarse în uşa colibei. Cu aerul unui om pe deplin mulţumit de sine, îşi ocupă din nou postul de pază.

58

SĂRUTAREA OTRĂVITĂ

Asurzitorul concert ţinu încă vreo zece minute. Iapa necheza ca înjunghiată, iar cîinele îi ţinea isonul cu urlete jalnice. Totul se auzea pînă hăt departe în jur. Şi întrucît Zeb Stump nu putea să fi ajuns cine ştie unde, bineînţeles că auzi tot tărăboiul. Dar Maurice mai avea un apărător care păzea cu străşnicie uşa colibei. Era Tara. Cîinele se uita cu aceeaşi neîncredere la acest musafir nepoftit. Mişcările mexicanei i se părură duşmănoase şi se lungi în prag, la picioarele lui Phelim.

Isidora nu voia să dea buzna înăuntru. Aştepta. Un atît de furtunos preludiu trebuia să aibă un final corespunzător. Intrigată la culme, aştepta cu răbdare. Nedumerirea şi neajutorarea îi stăruiră pe faţă, pînă ce un uriaş, într-o haină decolorată şi cu o armă lungă în spinare, se ivi între copaci.

Zărind-o pe Isidora, uriaşul mormăi ceva printre dinţi, dar din pricina larmei nu înţelegeai ce spune. Apoi se îndreptă spre iapă, îi ridică degrabă coada şi o scăpă de îngrozitoarea-i caznă.

Se făcu linişte. Dar Isidora era la fel de nedumerită.

Mulţumirea lui Phelim pieri ca prin farmec. Stump se îndreptă ameninţător spre colibă. Nici prezenţa frumoasei señorite nu-i stăvili torentul de ocări.

— Eh, gogomanule! Nătărău irlandez ce eşti? De ce, mă rog, m-ai chemat? Tocmai luasem la ochi un curcan straşnic, pe puţin de opt kile. Afurisita de iapă cu neche-

zatul ei l-a speriat înainte să apăs pe trăgaci. Gata, acum s-a zis cu mîncarea noastră !

— Păi singur mi-ai poruncit, mister Stump, că dacă se apropie cineva de colibă...

— Of, tontule ! Ce, a fost vorba de vreo femeie ? Cap sec ce ești !

— De unde să știu că-i femeie ? De-ai fi văzut cum se ținea în șa ! Să juri că-i bărbat !

— Ei, și ? Toate mexicancele sînt călărețe neîntrecute. Eu am văzut-o de cîteva ori pe señorita, ba am și auzit despre dînsa. Nu știu ce-a adus-o încoace. Și nici nu cred să ne poată lămuri, fiindcă nu vorbește decît spaniola. Iar eu, unul, nu pricep boabă spaniolește și nici nu vreau să pricep !

— Te înșeli, mister Stump. Ciripește și englezește... Este, señora ?

— Prea puțin — spuse fata, care pînă atunci ascultase totul în tăcere.

— Oho ! exclamă Zeb, un pic stînjenit. Iertare, señorita, vorbești englezește ? Cu atît mai bine. Atunci, lămurește-mă, ce te-a adus aici ? Sper că nu te-ai rătăcit.

— Nicidecum, señor... — spuse fata, cu oarecare nehotărîre în glas.

— Atunci ?

— Eu, señor... Asta-i casa lui don Maurice Gérald ?

— Asta. Deși cam greu poți numi casă o asemenea colibă. Vrei să-l vezi pe stăpînul ei ?

— O, da, señor ! De asta am venit.

— Ei, ce să zic ! N-am nimic împotrivă. Doar nu vii cu gînduri rele, nu ? Mă întreb numai : e nimerit să-i vorbești acum ? Acum nu-și dă seama de nimic : dumneata ori talpa lui de la cizmă, totuna !

— E bolnav ? I s-a întîmplat vreo nenorocire ? Cerberul ăsta n-a vrut să-mi spună...

— Da, n-am vrut să-i spun ! se împăună Phelim, auzind că a fost numit cerber.

— E rănit — adeveri Zeb. Acum delirează nițel, dar cred că nu e nimic grav. Nădăjduiesc să se facă bine cît de curînd.

— O, sir, aș putea să-l ajut, să-l îngrijesc. Bietul de el ! Lasă-mă să-l îngrijesc. Îi sînt prietenă devotată.

— Bine. Nu văd nimic rău în asta. Se și spune că-i treaba femeilor să îngrijească bolnavii. Eu, unul, de cînd mi-am îngropat bătrînica pe malul lui Mississippi, n-am fost bolnav și n-am avut prilejul să verific. Spui că-i ești prietenă și că vrei să-l îngrijești ? Poftim, intră și rămîi lîngă el pînă la întoarcerea noastră. Numai bagă de seamă să nu sară din pat. Și nu-l lăsa să-și rupă bandajele.

— Poți să te bizui pe mine, sir. Voi face tot ce-mi stă în putință. Spune-mi, ce s-a întîmplat ? Indienii sînt de vină ? Indienii doar nu se află prin apropiere ! S-a certat cu cineva ?

— Știu tot atît de puțin ca și dumneata, señorita. Se pare că s-a luptat cu un lup. Greu de spus ce-a pățit la picior, însă lupul n-are nici un amestec aici. L-am găsit ieri seară, departe, în niște hățișuri. Stătea în apă pînă la brîu, iar pe mal tocmai se pregătea să sară asupra lui o fiară tărcată, căreia voi, mexicanii, îi spuneți jaguar. L-am scăpat din această mică încurcătură. Încolo nu știu nimic, e o mare taină ! Și-a pierdut cunoștința și acum nu poți scoate nimic de la el. Nu ne rămîne altceva de făcut decît să așteptăm.

— Ești convins că nu-i nimic grav, sir ? Rănile nu-s primejdioase ?

— Nu-ți face gînduri. Are nițică fierbințeală, încolo, mai nimic. Rănile nu-s decît niște simple zgîrieturi. Peste o săptămînă e sănătos tun.

— O, am să-l îngrijesc cu atîta drag...

— Ești foarte bună, numai că... vezi...

O îndoială îl fulgeră pe Zeb. Un gînd neașteptat îi trecu prin minte. Și gîndul acesta aduse alte gînduri. „Pesemne că fata asta îi trimitea bunătăți la tavernă — își spuse vînătorul. E îndrăgostită lulea de Maurice, asta-i limpede ca lumina zilei. Cealaltă, la fel. Și-i tot atît de limpede că Maurice se gîndește la cealaltă, nu la asta. Ar fi grozav s-o înduplec pe frumoasa asta cu ochii negri să nu intre la el, ca să n-audă cuvintele pătimașe pe care le tot îndrugă Maurice !“

— Vai, miss! glăsui Zeb în cele din urmă, văzînd nerăbdarea mexicanei. N-ar fi mai bine să te duci frumușel acasă și să te-ntorci cînd se va însănătoși? Acum nici n-o să te recunoască. Nu-i nevoie să-l îngrijești, că nu-i rău bolnav și nici n-are de gînd să dea ortul popii.

— Nu-i nimic dacă nu mă recunoaște. Țin să-l văd negreșit. Dacă are nevoie de ceva? Am să-i fac orice.

— Eh, văd că te-ai hotărît să rămîi, nu? murmură Zeb, îngîndurat. Voia dumitale! Numai să nu te superi de ce-o să auzi. El tot îndrugă despre un omor și altele la fel. Asta e firesc la un om care aiurează, ba plin și de răni. O să mai auzi și altele. Poate să vorbească de o femeie, că tot timpul pomenește de ea!

— O femeie?

— Da, o femeie. O să-i spună și numele.

— Numele? Ce nume, señor?

— E sora lui, sînt convins.

— Despre mister Maurice vorbești, mister Stump? întrebă Phelim.

— Ține-ți gura, nătîngule! Nu te-amesteca unde nu-ți fierbe oala. Treaba asta nu-i de nasul tău. Hai să ne plimbăm puțin. Cînd urcam malul, am omorît un șarpe și l-am lăsat acolo. Dacă nu l-o fi șterpelit cineva, să-l iei și să-l aduci încoace.

— Un șarpe? Un șarpe cu clopoței?

— Păi sigur.

— Doar n-o să te-apuci să-l mănînci, mister Stump. Te otrăvești!

— Of, multe mai știi! N-a rămas pic de venin în el. I-am retezat capul, așa că s-a zis cu veninul.

— Ptiu! Să știu că mor de foame, n-aș pune în gură nici o bucățică din scîrnăvia asta.

— N-ai decît să mori. Cine te silește să mănînci? Eu vreau s-aduci șarpele, atîta tot. Haide, fă ce ți-am spus! Numai bagă de seamă să nu înghiți cumva șarpele cu cap cu tot!

— Mister Stump, nici nu m-am gîndit să-ți ies din cuvînt. Phelim O'Neill îți va îndeplini porunca întocmai. Sînt gata să înghit și șarpele! Sfinte Patrick, iartă-mă pe mine, păcătosul!

— Lasă trăncăneala! Să mergem.

Phelim amuți și porni supus spre pădure, în urma vînătorului.

*
* *

Isidora intră în colibă. Se apropie de patul bolnavului și-i acoperi fruntea fierbinte și buzele arse cu sărutări pătimașe. Deodată se trase îndărăt, ca mușcată de un scorpion. Ceea ce o făcu să se tragă înapoi era însă ceva mai cumplit decît veninul scorpionului: un cuvînt — un singur cuvînt.

59

ÎNTÎLNIREA DIN COLIBĂ

Ziua în care Louise Pointdexter îl eliberase pe Miguel Diaz din strînsoarea lassoului fusese o zi neagră pentru ea. Poate cea mai neagră zi din viața ei.

Durerea pierderii lui Henry se contopea cu grija pentru omul iubit, și gelozia îi sporea și mai mult durerea. Scrisoarea Isidorei către Gérald — iată motivul geloziei ce-o stăpînea. Scrisoarea arăta că relațiile dintre Maurice Gérald și mexicană erau mult mai intime decît spunea el. Așadar, Maurice mințea. Altfel, de ce s-ar fi apucat femeia aceea să-i scrie despre simțămintele ei? Scrisoarea nu făcea nici cea mai mică aluzie la prietenie. Fiecare cuvînt vădea o dragoste pătimașă.

Și-apoi, și întîlnirea asta!

— Ce-i drept, ea îl ruga. Dar nu era decît cochetăria unei femei sigure de sine. Ultimele cuvinte ale scrisorii sunau de-a dreptul ca o poruncă:

„Vino, te aștept!"

Louise mototoli scrisoarea în pumn.

— Da, acum îmi dau seama! exclamă ea, cu aprindere. Nu-i prima oară cînd el îi răspunde la o asemenea rugăminte. Și nu-i prima oară cînd s-au întîlnit... „pe

dealul din spatele casei unchiului meu". Va să zică acolo se întîlneau.

După ceasuri îndelungi de frămîntare, creola se potoli și începu să judece mai liniștit. Citi din nou scrisoarea. Îi mai rămînea o speranță : poate că Maurice Gérald nu se afla în settlement!

În împrejurarea de față îi era greu să verifice acest lucru, dar nu avea încotro. Îndată ce se întunecă, porni călare spre settlement. Se opri în fața tavernei.

Orășelul era pustiu în seara aceea. Oamenii erau plecați fie pe urmele crimei, fie împotriva comancilor. Singur Oberdoofer știa de venirea Louisei.

Aflînd că nu-i singura care se interesează de Maurice-Mustangerul și că o altă femeie a întrebat înaintea ei aceleași lucruri, Louise întoarse calul și porni deznădăjduită spre Casa del Corvo. Toată noaptea nu-și găsi liniștea. În răstimpuri, cînd o fura somnul, o chinuiau coșmarurile.

Dimineața îi aduse o hotărîre îndrăzneață, aproape disperată. Louise Pointdexter nu vedea altă soluție decît să plece la coliba de pe malul lui Alamo. Nu era nimeni care să o oprească ori să-i spună : „Nu face asta!"

Cercetările legate de crimă continuaseră toată noaptea și nimeni nu se întorsese în settlement.

Louise ținea să afle adevărul. Una din două : adevărul acesta sau îi va dărui pacea, sau îi va sfărîma inima. Mai bine așa decît chinul îndoielilor! Nici bătrînul Pointdexter n-ar fi fost poate în stare să o facă să renunțe la hotărîrea ei.

*
* *

La răsăritul soarelui ieși pe porțile Casei del Corvo și apucă în goană spre largul preriei, pe o cărare binecunoscută. Douăzeci de mile despărțeau hacienda de coliba singuratică a mustangerului. După nici două ceasuri ajunse la țintă. Deznădejdea o părăsise și speranța îi licărea în inimă. Palide licăriri care pieriră de cum păși pragul colibei... Un strigăt înăbușit îi scăpă din piept.

Părea strigătul cel de pe urmă al unei inimi sfîșiate de suferințe.

În colibă se afla o femeie.

Totul deveni limpede pentru tînăra creolă... Avea în față pe femeia care scrisese scrisoarea de dragoste. Ei doi tot se întîlniseră.

E greu de zugrăvit în cuvinte durerea Louisei.

Deopotrivă de nedeslușite și de chinuitoare erau și gîndurile Isidorei. Mexicana pricepuse din prima clipă că nu are loc în inima lui Maurice. Bolnavul îndrugase atîtea lucruri, încît crudul adevăr îi apăruse limpede. Femeia care-i luase locul în inima mustangerului se afla în prag.

Stăteau amîndouă față-n față, cu ochii arzînd. Amîndouă îndrăgostite de același bărbat, amîndouă chinuite de gelozie, amîndouă în preajma lui, dar, vai, fără ca el să-și poată da seama de prezența nici uneia. Fiecare o socotea fericită pe rivala ei. Louise nu auzise acele cuvinte capabile să-i dăruiască liniștea, cuvinte care răsunaseră neîncetat pînă atunci în urechile Isidorei, sfîșiindu-i inima.

Femeile se dușmăniră mutește. Nu schimbară nici o vorbă între ele și nici nu-și cerură lămuriri — nu era nevoie de nici o lămurire. Există împrejurări cînd orice lămurire e de prisos. De amîndouă părțile — dușmănie și dragoste jignită, priviri arzătoare și cute de dispreț adunate în colțul gurii.

Totul ținu doar douăzeci de secunde. Louise Pointdexter se întoarse să plece. În coliba lui Maurice Gérald nu era loc pentru ea!

Isidora ieși și ea, aproape călcîndu-și rivala pe poala rochiei. Același gînd îi stăruia în minte : în coliba lui Maurice Gérald nu era loc pentru ea!

Amîndouă păreau dornice să plece cît mai repede. Calul sur se afla mai aproape, mustangul Louisei mai departe. Isidora sări cea dintîi în șa. Cînd trecu prin fața Louisei, ea tocmai punea piciorul în scară. Rivalele se fulgerară din nou cu privirea. Nici una dintre ele nu era triumfătoare. Dar nici îndurare nu le citeai în ochi.

Privirea creolei era plină de tristețe, de mînie și de uimire. Un vulcan de furie neputincioasă clocotea în privirea Isidorei.

60

DENUNȚUL

Sub soarele care scînteia orbitor în unda rîului Alamo, Isidora își urma calea, pradă gîndurilor negre. Dorul de răzbunare îi sfîșia sufletul.

Și tocmai asta o scăpă din ghearele deznădejdii.

Se opri în marginea unui povîrniș abrupt, umbrit de chiparoși uriași. Umbra lor posomorîtă îi alina durerea mai mult decît soarele strălucitor.

„Trebuia s-o ucid acolo, pe loc. N-ar fi bine să mă întorc și să o provoc, să ne înfruntăm pe viață și pe moarte? Și dacă o ucid, ce cîștig? Doar n-am să-i pot întoarce inima spre mine. I-am pierdut dragostea pentru totdeauna! Singur chipul ei trăiește în inima lui. Mie nu mi-a mai rămas nici o scînteie de speranță. Nu, el trebuie să moară! Din pricina lui sînt nefericită! Și dacă-l ucid pe el, ce-o să devină viața mea? Un chin de nesuportat! Dar azi, acum... Ăsta nu-i chin? Nu, nu pot să mai rabd. Numai răzbunarea o să-mi aducă liniștea. Nu numai ea, ci și el, amîndoi trebuie să moară... Nu acum, abia în clipa cînd va putea să-și dea seama de mîna cui a murit! Da, să simtă toată cruzimea răzbunării mele!... Sfîntă fecioară, dă-mi putere să mă răzbun!“

Isidora înfipse pintenii în coastele calului și urcă iute povîrnișul.

Ieșind în vale, porni nebunește prin prerie, fără să lase calului nici un răgaz de odihnă. Simțind frîul slobod, surul o apucă într-o direcție necunoscută, dar Isidorei prea puțin îi păsa. Cu capul în piept, cufundată în gîndurile cele mai negre nu vedea nimic în jur.

Abia cînd calul se opri în loc, își veni și ea în fire. În largul cîmpiei zări un grup de călăreți.

„Să fie indieni? Nu, nu, sînt albi. Oameni din Texas!“ își spuse ea.

Deși nu avea nici un motiv să se teamă de ei, tînăra mexicană nu ținea cîtuși de puțin să-i întîlnească. Altă dată nu i-ar fi evitat, dar acum, fiind atît de îndurerată, îi era lehamite de întrebări și priviri iscoditoare.

Mai avea timp să dispară. Grupul călăreților nu o zărise încă. Se afundă brusc în desiș, în nădejdea că va izbuti să se facă nevăzută.

Deodată, surul scoase un nechezat prelung. Douăzeci de cai îi răspunseră. Nimic nu o împiedica nici acum să fugă. Călăreții se vor năpusti pe urmele ei, dar oare vor reuși să o ajungă, mai ales aici, în pădure, pe cărările pe care ea le cunoștea atît de bine?

Era gata să dea pinteni calului. Întoarse capul și văzu că grupul călăreților gonea drept spre ea.

„Tîlhari? Nu, nicidecum!“ Erau prea bine îmbrăcați ca să fie tîlhari. Pesemne un grup de cercetași, în frunte cu tatăl celui ucis. Da, da, chiar așa. Oh, Dumnezeule! Iată prilejul să se răzbune! Totul parcă i-a picat din cer! Fără îndoială, aici era mîna lui Dumnezeu!

În loc să se afunde în desiș, Isidora ieși la vedere și se apropie cu un aer provocator de grupul călăreților. Avea planul gata în minte. Smuci frîul și se opri, așteptîndu-i. După cîteva clipe se văzu înconjurată de ei.

Întîlnirea nu o tulbură cîtuși de puțin. Nici gînd să se sperie de oamenii care o înconjuraseră cu atîta îndrăzneală. Pe unii dintre ei îi cunoștea. Pe bărbatul în vîrstă — căpetenia grupului, fără doar și poate — nu-l văzuse niciodată, dar își dădu seama instinctiv cine este. Era părintele tînărului ucis și al fetei pe care ținea să o vadă moartă sau acoperită de rușine. O, ce minunat prilej!

— Vorbiți franțuzește, *mademoiselle?* întrebă Woodley Pointdexter.

— Prea puțin, sir. Mai curînd ne vom înțelege în englezește.

— O, în englezește? Cu atît mai bine. Spuneți-mi, miss, pe cine ați întîlnit în drum? N-ați întîlnit niște călăreți, n-ați observat cumva vreo tabără?

Isidora își chibzuia răspunsul.

Plantatorul continua cu întrebările, deosebit de politicos :

— Permiteţi-mi să vă întreb : unde locuiţi ?

— Pe Rio Grande, señor.

— Veniţi chiar de-acolo ?

— Nu, de pe Leona.

— De pe Leona ?

— E nepoata bătrînului Martinez — lămuri unul dintre cei de faţă. Plantaţiile lui se mărginesc cu ale dumneavoastră, mister Pointdexter.

— Da, sînt nepoata lui don Silvio Martinez.

— Acum veniţi de acasă ? Iertaţi-mă, poate par sîcîitor, dar vă încredinţez, miss, că întrebările mele nu sînt o simplă curiozitate. Am motive temeinice să procedez astfel, ba mai mult decît atît.

— Da, viu de la conacul lui don Martinez — răspunse Isidora, prefăcîndu-se că n-a auzit ultimele cuvinte ale plantatorului. Am plecat de la unchiul meu acum două ceasuri.

— În acest caz, aţi auzit, fără îndoială, că s-a săvîrşit o crimă, nu ?

— Da, señor. Ieri seară, în casa lui don Silvio, unchiul meu, s-a vorbit despre asta.

— Şi azi-dimineaţă, cînd aţi plecat de acasă, aţi mai aflat vreo noutate în settlement ?

— Am auzit doar că ucigaşul e căutat. Era vorba de detaşamentul dumneavoastră, señor ?

— Întocmai... N-aţi întîlnit pe nimeni în drum, miss ?

— Ba da.

— Pe cine ? Fiţi bună şi vorbiţi mai amănunţit.

— Am întîlnit o femeie.

— O femeie ? răsunară cîteva glasuri.

— Chiar aşa, señor.

— Cine era ?

— O americancă.

— O americancă ? Aici, prin locurile astea ? Singură ?

— Da.

— Cine anume ?

— Nu ştiu.

— Cum, n-o cunoaşteţi ? Atunci, spuneţi-ne, cum arăta ?

— Vă spun.

— Cum era îmbrăcată ?

— Purta costum de călărie.

— Aşadar, era călare ?

— Călare.

— Şi unde aţi întîlnit-o pe femeia despre care vorbiţi ?

— De cealaltă parte a pădurii, nu prea departe de-aici.

— Încotro mergea ? Există pe acolo vreo aşezare ?

— O colibă.

— Şi cine e stăpînul colibei ?

— Don Maurice-Mustangerul.

Un vuiet triumfător se stîrni în mulţimea călăreţilor. După două zile şi două nopţi de căutări zadarnice dădeau, în sfîrşit, de urma ucigaşului.

Cei care descălecaseră săriră în şa, gata să pornească.

— N-am vrea să vă obosim, miss Martinez. V-am ruga să ne arătaţi drumul spre colibă.

— Trebuie să fac un ocol pentru asta... Dar dacă v-aţi hotărît să mergeţi într-acolo, vă conduc.

Isidora străbătu din nou fîşia de pădure, de astă dată întovărăşită de grupul călăreţilor. În marginea dinspre apus a pădurii se opri. În faţa călăreţilor, pînă la rîul Alamo, se întindea preria netedă ca în palmă.

— Uitaţi-vă ! spuse Isidora. Vedeţi un punct negru în zare ? E vîrful chiparosului de pe malul lui Alamo. Mergeţi într-acolo. Veţi găsi un povîrniş care duce la rîu. Coborîţi povîrnişul şi găsiţi coliba îndată.

Cercetaşii nu-şi mai pierdură vremea cu întrebările. Uitînd cu totul de călăuza lor, se avîntară în direcţia chiparosului.

Un călăreţ se desprinse de grup şi rămase pe loc. El cunoştea spaniola, limba maternă a Isidorei, aproape tot atît de bine ca şi engleza, limba lui maternă.

— Spune-mi, te rog, señorita — o rugă călăreţul în spaniolă — n-ai observat calul pe care călărea femeia aceea ?

— Bineînţeles că da ! Oricine l-ar fi observat !

— Spune-mi cum era ?

— Era un mustang rotat.

— Un mustang rotat? Oh, Dumnezeule! gemu Casey Callhown şi porni nebuneşte în urma grupului.

Pentru Isidora era limpede: nu numai ea, ci şi omul acesta era mistuit de aceeaşi flacără cumplită. Şi numai moartea putea să o stingă.

61

LA PATUL BOLNAVULUI

Plecarea rivalei sale o ului pe Louise Pointdexter. Era gata să o îndemne pe Luna la drum, dar se opri nehotărîtă, sub impresia celor petrecute. Cu puţin înainte, intrînd în colibă, dăduse ochi cu femeia aceea, care pesemne se simţea stăpînă acolo. Atunci, cum să înţeleagă plecarea ei? Privirile ei pline de duşmănie şi ură? Şi de ce nu i-a citit în ochi triumfătoarea încredere a omului sigur de sine?

Privirile Isidorei nu o jigniră cituşi de puţin pe creolă. Dimpotrivă, îi strecuraseră o tainică bucurie în suflet. Şi în loc să se afunde în prerie, Louise Pointdexter lunecă din şa şi intră din nou în colibă.

Cînd văzu chipul celui drag acoperit de paloare, ochii tulburi care i se rostogoleau în orbite, creola uită de orice jignire.

— Dumnezeule! exclamă ea, apropiindu-se de pat. E rănit... Moare... Cine-i făptaşul?

Nici un răspuns — doar o bolboroseală de neînţeles.

— Maurice, vorbeşte Maurice! Nu mă recunoşti? Sînt Louise! Louise a ta! Tu singur mi-ai spus aşa! Oare mi-ai uitat pînă şi numele?

— Louise! Louise!... Dragostea mea... — gemu Maurice, răspunzînd parcă la chemarea ei, şi din nou începu să delireze.

Louise nu se simţise nicicînd atît de fericită. Nici în ziua cînd el îi mărturisise pentru întîia oară dragostea, acolo, sub umbra salcîmului, vorbindu-i cu toată înflăcărarea inimii, nici atunci nu se simţise atît de tulburată. O, cît era de fericită!

Sărutări gingaşe acoperiră din nou fruntea dogoritoare şi buzele arse ale bolnavului.

Louise, triumfătoare, îi apăsa mîna pe inimă. Era fericită. Se temea doar ca aceste clipe de vis să nu zboare prea iute.

Şi vai, temerile ei se dovediră îndreptăţite.

Un om apăru pe neaşteptate în pragul colibei. Louise îl recunoscu numaidecît pe caraghiosul de Phelim. Într-o mînă ţinea securea, iar în cealaltă un uriaş şarpe cu clopoţei.

— Sfinte Patrick! bîigui irlandezul, scăpînd şi securea, şi şarpele din mîini. Pesemne că m-am prostit de tot, zău! Dumneata eşti, miss Pointdexter? Nu, nu se poate!

— Chiar eu, mister O'Neill! Nu-i frumos din partea dumitale să mă uiţi atît de repede!

— Să te uit pe dumneata? Cum aşa! Nici pomeneală! Cine te-ar putea uita, miss Louise? Uite, de cînd aiurează, numai de dumneata pomeneşte!

Phelim cătă cu înţeles spre pat. Un tremur de fericire o străbătu pe Louise din tălpi şi pînă în creştet.

— Ce-i asta? făcu Phelim, nedumerit. Unde-i tînărul sau femeia de adineauri? Naiba să mai priceapă dacă-i ceva de priceput aici! N-ai găsit pe nimeni aici, miss Pointdexter?

— Ba da!

— Aha, v-aţi întîlnit? Şi ea unde-i?

— A plecat.

— Cum, a plecat?! Nici ea singură nu ştie ce vrea, zău! Acum zece minute am lăsat-o în colibă. Şi-a scos pălăria — o pălărie bărbătească — şi s-a aşezat colea, de parcă ar fi fost la ea acasă. Hm, spui c-a plecat? Straşnic! Nu-mi pare rău de loc! E bine să te ţii cît mai departe de o asemenea femeie. N-ai să mă crezi, miss Pointdexter, dar îţi jur că mi-a pus revolverul sub nas!

— Dumnezeule! De ce?

— Pentru că n-am lăsat-o să intre în colibă. Pînă la urmă, tot a intrat. Mister Zeb n-a vrut s-o oprească atunci cînd s-a întors. Dumneaei susţinea că mister Gérald e prietenul ei şi că vrea să-l îngrijească.

— Adevărat ? O, ciudat, foarte ciudat ! îngînă creola şi căzu pe gînduri.

— Ai dreptate, se petrec lucruri tare ciudate.

— Dragul meu Phelim, ce s-a mai întîmplat ? Povesteşte-mi.

— Bine, miss, dar pentru asta trebuie să mai zăboveşti un pic. Barem scoate-ţi pălăria. Dă-mi un pic de răgaz, că nu pot să-ţi povestesc tot ce s-a petrecut de alaltăieri, aşa, una-două.

— Cine-a mai fost pe aici ?

— Oho, destui ! Mai întîi, un soi de măscărici. N-am curaj să-ţi istorisesc despre el, mă tem să nu te sperii, miss !

— Lasă, n-ai grijă.

— La drept vorbind, nici eu singur nu-s prea lămurit. Era un călăreţ, dar fără cap.

— Un călăreţ fără cap ?!

— Şi culmea, semăna leit cu mister Maurice. Ah, de-ar fi băgat de seamă ce spaimă am tras ! Nici nu mai ştiam pe ce lume sînt !

— Unde l-ai văzut, mister O'Neill ?

— Sus, pe culmea povîrnişului. Tocmai ieşisem în întîmpinarea stăpînului, că-mi făgăduise să fie acasă pînă la amiază. Întîi am crezut că-i mister Maurice. Şi deodată s-a apropiat ăla... fără cap... Eh, scoate-ţi pălăria, miss. Şi vino colea pe ladă, că stai mai bine decît pe scaun. Hai, zău. Încă n-am isprăvit...

— Spune mai departe, nu te îngriji de mine. În afară de călăreţul ăsta ciudat, cine-a mai fost pe-aici ? O fi fost vreo glumă.

— De, ce să zic, bună glumă ! Bătrînul Zeb zicea la fel.

— A fost şi el pe-aici ?

— Da, numai că a picat după ce-au venit...

— Cine ?

— Alţii, miss. Bătrînul Zeb a picat abia ieri dimineaţă. Iar ăia au dat buzna în ajun, noaptea tîrziu. Eu dormeam un somn dulce ca mierea. Şi ei m-au trezit.

— Cine ?

— Păi cine crezi ? Indienii !

— Indienii ?

— Da, da, un trib întreg ! Închipuieşte-ţi, miss : eu, cum spuneam, dormeam ca un prunc, cînd aud un foşnet, de parcă cineva ar fi rupt nişte cărţi... Sfinte Patrick, ce să fie asta ?

— Nu înţeleg.

— N-auzi nimic ? Ascultă ! Un tropot de cal !

Phelim se repezi spre uşă.

— Sfinţi mucenici ! Ne-a înconjurat un detaşament de călăreţi ! Sînt o mie în cap ! Trebuie să-i dau de veste bătrînului Zeb ! Oh, Doamne ! Poate că-i prea tîrziu !

Înşfăcînd o ramură de cactus, Phelim ieşi în goană din colibă.

— Dumnezeule ! murmură creola. Ei sînt ! Tata... Ce mă fac ? Sfîntă fecioară, fereşte-mă de ruşine !

Louise sări la uşă şi o încuie, dar după ce se gîndi puţin, îşi dădu seama că nu are nici un rost. Cei de afară, desigur, nu aveau să se oprească în faţa unei asemenea piedici. Louise recunoscu glasurile rangerilor.

Zări o spărtură în perete şi se întrebă dacă n-ar fi mai bine să fugă. Dar era prea tîrziu. Tropotul se auzi şi în spatele colibei. Călăreţii înconjuraseră coliba.

La urma urmei, prezenţa ei nici nu putea să rămînă o taină. Mustangul rotat aştepta afară, legat de un ţăruş : cu neputinţă să nu fi fost recunoscut. Şi mai era ceva care o oprea să fugă. Maurice se afla în primejdie şi ea trebuia să-l apere.

„Chiar de-ar fi să-mi pierd cinstea — cugetă creola — să-l pierd pe tata, să-mi pierd prietenii, primesc, numai pe el să nu-l pierd ! El e soarta mea ! Am să-i rămîn credincioasă chiar de-ar fi să mă acopăr de ruşine!"

Se aşeză liniştită lîngă patul bolnavului, gata la orice sacrificiu, gata să-şi dea şi viaţa pentru el.

ÎNTR-O AȘTEPTARE ÎNCORDATĂ

Niciodată nu răsunase atîta tropot de cai lîngă coliba mustangerului. Nici atunci cînd țarcul era plin de mustangi sălbatici, abia prinși.

Phelim, care ieșise în goană, fu țintuit locului de strigătul cîtorva zeci de oameni. Un glas răsună mai puternic decît toate. Irlandezul înțelese că era căpetenia detașamentului.

— Stai, ticălosule! Degeaba fugi! Încă un pas și ești mort! Stai!

Phelim se supuse, nu avu încotro.

— Vă încredințez, domnule, că nici prin gînd nu-mi trece să fug! bîigui el, cu glas tremurător, văzînd privirile furioase și puștile celor din jur îndreptate amenințător asupra lui. Nici pomeneală să fug. Mă pregăteam doar...

— Ei, acum fugi dacă poți. De început, ai început-o bine... Dick Tracy, vino încoace! Adu și oamenii! Legați-l! Dracu să-l ia! Nu prea cred că-i omul pe care-l căutăm noi!

— Nu, nu, John! Nu-i el!... Este servitorul lui.

— Hei, voi de colo, înconjurați coliba! Să nu iasă nimeni! N-am prins încă tartorul! Nu lăsați pe nimeni să fugă... Acum spune-mi: cine-i înăuntru?

— Adică... în colibă?

— Tu răspunde ce te întreabă, nătărăule! se răsti Tracy, plesnindu-l cu frînghia pe spinare. Cine-i în colibă?

— Mai întîi și întîi, stăpînu-meu.

— Ciudat... Ce-i asta? mormăi Woodley Pointdexter, care se apropiase abia atunci, dînd cu ochii de mustangul rotat. Calul Louisei!

— Chiar așa, unchiule — întări Casey Callhown, care călărea alături de plantator.

— Interesant. Cine o fi adus-o aici?

— A venit ea singură, de bună seamă.

— Glumești, Casey!

— Vorbesc foarte serios, unchiule!

— Vrei să spui că fata mea a fost aici?

— Chiar și acum e aici, sînt convins.

— Imposibil!

— Ia uită-te colo!

În ușa larg deschisă a colibei se vedea o femeie.

— O, Dumnezeule, fiica mea!

Pointdexter sări din șa și porni spre colibă. Callhown îl urmă. Amîndoi dispărură înăuntru.

— Louise, ce înseamnă asta? E un rănit aici? Cine e? Henry?

Mai înainte să-i audă răspunsul, ochii plantatorului descoperiră pălăria și pelerina lui Henry.

— El e! Trăiește! Slavă ție, Dumnezeule!

Pointdexter se repezi spre pat, dar fericirea lui pieri ca un fum. Se trase în lături, gemînd.

Callhown era la fel de tulburat ca și unchiul său. Scoase un strigăt de groază și, zgribulindu-se tot, ieși încetișor din colibă.

— Ce-i asta? șopti plantatorul. Ce-i asta, Louise? Poți să mă lămurești?

— Nu, tată, nu pot! Sînt aici abia de cîteva minute. L-am găsit în starea asta. Zace fără cunoștință, așa cum vezi și tu.

— Și... Henry?

— Nu mi-a spus o vorbă. Mister Gérald era singur cînd am intrat. Servitorul lipsea, adineauri s-a întors. N-am apucat să-l întreb nimic.

— Bine... și tu... cum ai nimerit aici?

— N-am putut să rămîn acasă. Nesiguranța asta mă chinuia cumplit. Eram singură de tot. E îngrozitor! Ceva cu neputință de îndurat. Și-apoi, gîndul la nefericitul meu frate... Dumnezeule! Dumnezeule!

Pointdexter o privi uluit, cu o mută întrebare în ochi.

— Credeam să-l găsesc aici pe Henry.

— Aici... Dar de unde știai că poate nimeri aici? Cine te-a adus încoace? Ai venit singură?

— Cunoșteam drumul, tată. Ți-aduci aminte, atunci, la vînătoare, cînd calul a luat-o la goană cu mine? La

întoarcere, mister Gérald mi-a arătat unde stă și eu n-am uitat.

Pointdexter, descumpănit ca și mai înainte, se posomorî și mai mult auzind-o.

— Asta nu-i cuminte din partea ta, fata mea. E o ieșire destul de necuviincioasă și foarte riscantă. Ai procedat ca o fetiță prostuță. Trebuie să pleci de-aici chiar acum. Haide! Aici nu-i locul pentru o fată. Urcă pe cal și du-te acasă. Te va însoți cineva! Aici pot să se petreacă lucruri neplăcute. Nu se poate să rămii. Să mergem!

Plantatorul ieși pe ușă și fata îl urmă fără tragere de inimă.

Călăreții, care în răstimp descălecaseră, se îmbulzeau în jurul colibei. Callhown le spusese tuturor cum stau lucrurile. Oamenii se împărțiseră în cîteva grupuri. Unii stăteau tăcuți, alții discutau cu aprindere. Mulți făcuseră roată în jurul lui Phelim, care zăcea trîntit la pămînt, legat cobză. Întrebările curgeau din toate părțile, dar lumea, firește, nu prea lua în seamă răspunsurile irlandezului.

La ivirea plantatorului și a fiicei sale toți se întoarseră spre ei. Cei mai mulți o cunoșteau pe Louise și erau mirați, ba chiar uimiți să o vadă aici. Sora tînărului ucis, în casa ucigașului! Mai mult ca oricînd oamenii erau convinși de vinovăția mustangerului. Asta, mulțumită lui Callhown, care le vorbise despre pălăria și pelerina găsite în colibă.

— Dar ce caută aici Louise Pointdexter, singură, neînsoțită de nimeni?

Se vorbea sfiit, în șoaptă. Nimeni nu voia să jignească simțămîntul de părinte al plantatorului și-i așteptau cu răbdare deslușirile.

— Suie pe cal, Louise! Mister Gensy te va conduce acasă!

Tînărul căruia îi fusese adresată această rugăminte se simțea nespus de fericit. Era unul dintre cei care invidia în mod deosebit fericirea închipuită a lui Casey Callhown.

— De ce să nu te-aștept și pe dumneata? întrebă ea. doar nu mai zăbovești mult.

— Draga mea, aș dori să faci așa cum ți-am spus.

Louise se urcă în silă în șa. Tînărul plantator porni înainte și fata îl urmă la pas. El nu-și putea ascunde fericirea, în vreme ce ea nu-și putea ascunde tristețea. Deodată, chipul creolei se însenină, luminat de speranță. Se opri în loc. Însoțitorul se văzu nevoit să facă la fel.

— Mister Gensy — glăsui Louise, după un răstimp de tăcere. Mi-a slăbit chinga șeii. Stau rău din pricina asta. Fii bun, strînge-o dumneata.

Gensy sări numaidecît să cerceteze chinga. Găsi că nu trebuie strînsă mai mult, dar nu vru să recunoască asta și trase de ea voinicește.

— Stai să cobor — spuse fata. Așa o să-ți fie mai ușor.

Fără să aștepte vreun ajutor, sări sprintenă din șa, rămînind în picioare lîngă mustang.

— Acum totul e-n ordine, miss Pointdexter.

— Da — încuviință ea, încercînd chinga. Știi, abia sosisem la colibă. Am gonit tot drumul și biata Luna nici n-a apucat să răsufle. Să stăm puțin să se odihnească. Ar fi o cruzime să nu mă gîndesc și la ea.

— Numai că tatăl dumitale... Tatăl dumitale dorea...

— Dorea să mă duc acasă. Lasă, nu-i nimic! Pur și simplu, tata n-a vrut să rămîn acolo, între atîta lume. Atîta tot. Dar de vreme ce sînt departe, n-are de ce să mai fie neliniștit. Ce frumos e aici! Ce plăcută e umbra copacilor! Arșița din prerie e de nesuportat. Ah, mister Gensy, ia privește ce peștișori frumoși se zbenguie-n apă! Uite colo, îi vezi, parcă-s de argint!

Tînărul plantator, măgulit, nu se lăsă rugat a doua oară.

— Miss Pointdexter, sînt cu totul la dispoziția dumitale și mă simt fericit că pot să-ți îndeplinesc dorința. Să mai rămînem puțin.

— Numai cît se odihnește Luna. Atunci cînd s-a apropiat detașamentul vostru, abia descălecasem. Uită-te la Luna ce chinuită-i, săraca, după atîta goană!

Gensy, fericit că poate să-i îndeplinească fetei o cît de mică dorință, nici nu se gîndea la Luna.

Se opriră amîndoi pe malul rîului.

Tînărul plantator rămase foarte mirat, văzînd că Louise nici nu băga în seamă zbenguiala peştişorilor şi în acelaşi timp se necăjea că nici pe el însuşi nu-l prea bagă în seamă. Ochii fetei aveau o privire rătăcită, iar auzu-i încordat prindea orice zgomot ce răzbătea dinspre colibă.

În ciuda farmecului tinerei creole, Gensy începu şi el să asculte. Larma din poiană spunea că acolo aveau să se petreacă lucruri grave.

Cîteva glasuri răsunau desluşit. Unul dintre ele se auzea mai tare decît toate. Louise îl recunoscu : era glasul vărului ei, Casey. Acesta căuta să convingă, să dovedească ceva. O aprigă duşmănie se simţea în vorbele lui. Dar iată că tăcu. În clipa următoare izbucniră strigăte furtunoase de încuviinţare.

Gensy asculta cu încordare, uitînd cu desăvîrşire de prezenţa frumoasei creole. Îşi aminti de ea abia în clipa cînd fata ţîşni ca o săgeată înapoi spre colibă.

63
JUDECATA

Un strigăt puternic, care vestea rezultatul judecăţii şi osînda, o făcu pe tînăra creolă să se smulgă din loc. Auzi desluşit : „La spînzurătoare !" şi atunci se năpusti spre coliba mustangerului.

Oamenii se adunaseră în cerc, nu mai stăteau răspîndiţi în grupuri răzleţe. În mijlocul lor se vedea figura impunătoare a şefului rangerilor, alături de care se aflau Woodley Pointdexter şi Casey Callhown. Alţii aveau cuvîntul hotărîtor şi ei asistau pesemne numai ca martori la drama care se desfăşura.

Judecau un om învinuit de omor — după judecata lui Lynch. Acuzator era însuşi şeful rangerilor.

Mulţimea, afară de cei doi acuzaţi, aveau rolul juraţilor.

Maurice Gérald şi Phelim, servitorul său, se găseau în mijlocul cercului, trîntiţi în iarbă şi legaţi cobză.

Amîndoi fuseseră reduşi la tăcere. Pe Phelim îl ameninţaseră să-şi ţină gura, iar stăpînului său îi puseseră un căluş de lemn. Cum strînsoarea frînghiilor nu izbutea să paralizeze mişcările bolnavului, doi îl ţineau de umeri, iar un al treilea stînd în genunchi, îi ţintuia picioarele de pămînt.

Greutatea învinuirii cădea mai ales asupra lui Maurice Gérald ; Phelim era socotit doar complice. I se porunci să spună tot ceea ce ştia. Dar cele povestite de Phelim despre indieni şi jaguar fură socotite drept „o născocire", cu scopul de a induce în eroare tribunalul".

Ancheta ţinu doar zece minute. Concluzia era limpede. Majoritatea erau convinşi că Henry Pointdexter a fost ucis şi că Maurice Gérald a făptuit omorul.

Fiecare amănunt fu iarăşi discutat şi cîntărit. Acestor amănunte li se adăugară altele proaspăt descoperite în colibă. Cele mai convingătoare erau pălăria şi mantia celui ucis. Unii, plini de nerăbdare, strigau : „La spînzurătoare cu ucigaşul !"

Pe cît se pare, sentinţa se ştia dinainte : jos, în iarbă, se vedea o frînghie cu un laţ la unul din capete. Nu era decît un lasso, dar se dovedea foarte potrivit în acest scop. O creangă orizontală putea să ţină de minune loc de spînzurătoare.

Cei mai mulţi se pronunţară pentru condamnarea la moarte. Unii îşi întăriră hotărîrea prin blesteme la adresa osînditului. Dar de ce oare nu treceau la executarea sentinţei ? Pur şi simplu fiindcă nu exista unanimitate de păreri. Întreaga adunare era de acord cu sentinţa, dar parte din judecători se împotriveau executării lui Maurice. Deşi în minoritate, ei spuseră un „nu" pe cît de liniştit pe atît de ferm.

Printre aceşti foarte puţini se număra şi Sam Manly, şeful rangerilor.

— Cetăţeni ! începu el, răsunător. Nu avem destule dovezi pentru a putea lua o hotărîre atît de gravă. Trebuie să ascultăm şi acuzatul, bineînţeles, atunci cînd va fi în stare să vorbească. În momentul de faţă vede oricine, n-are nici un rost să-i cerem acest lucru. De aceea propun să amînăm hotărîrea pînă la...

— Ce sens are această amînare ? tună vocea lui Casey Callhown. Ce te oprește să iei o hotărîre, Sam Manly ? Dacă ai fi avut un prieten sau un frate care să piară nevinovat de mîna unui ucigaș, de bună seamă c-ai fi judecat altfel. Ce mai dorești spre a te convinge de vinovăția acestui ticălos ? Dovezi în plus ?

— Întocmai, căpitane Callhown ! Dovezi.

— Poți să mai aduci vreo dovadă, Casey Callhown ? se auzi un glas din mulțime.

— Mi se pare că există suficiente dovezi, ba chiar mai multe decît trebuie. Dar dacă vreți, sînt gata să aduc și altele.

— Da, vrem, vrem ! strigară zeci de glasuri.

— Gentlemeni ! rosti Callhown, adresîndu-se celor din jur. Știți bine ce s-a întîmplat între omul acesta și mine. N-aș vrea să vă gîndiți că urmăresc să mă răzbun. Nu gîndul răzbunării mă stăpînește. Dacă n-aș fi convins că el e autorul crimei, cum sînt convins că am capul pe umeri, atunci...

Callhown începu să se bîlbîie. Vorbele acestea care-i scăpaseră fără să vrea produseră o ciudată impresie asupra oamenilor.

— Dacă n-aș fi convins — urmă el — n-aș spune nimic despre cele ce-am văzut sau, mai bine zis, am auzit.

— Ce-ai auzit, mister Callhown ? întrebă șeful rangerilor. Cearta dumitale cu acuzatul, cunoscută de toată lumea, n-are nici o legătură cu mărturiile pe care le faci astăzi. Nimeni nu se gîndește să te învinuiască de mărturii mincinoase. Continuă, te rog. Ce-ai auzit, cînd anume și unde ?

— Lucrurile s-au petrecut marți noaptea, adică în noaptea cînd a dispărut vărul meu.

— Marți noaptea ? Mai departe...

— Mă dusesem în camera mea. Era mare zăpușeală și țînțarii nu mă lăsau să dorm. M-am dat jos din pat, am aprins o țigară, m-am plimbat puțin prin odaie, apoi m-am hotărît să urc pe terasă. Era aproape de miezul nopții sau poate mai devreme, nu știu, nu m-am uitat la ceas. Ajuns pe terasă, am vrut să aprind altă țigară, cînd deodată, dinspre rîu, aud niște glasuri. O discuție zgomotoasă, aprinsă. O ceartă, era limpede. Ascultînd mai

atent, am recunoscut glasurile : era glasul vărului meu Henry și glasul omului acesta, al ucigașului.

— Continuă, mister Callhown. Întîi să ascultăm mărturia dumitale, pe urmă vei afla și părerea noastră.

— Vă dați seama, gentlemeni, am rămas uimit auzind glasul vărului meu : credeam că doarme de mult. Eram atît de convins că este Henry, încît nici nu m-am dus la el în odaie să controlez. Auzeam la fel de lămurit și celălalt glas, glasul mustangerului. Mi se părea tare ciudat că Henry, împotriva obiceiului, a ieșit din casă atît de tîrziu. Dar faptele sînt fapte, și aici nu încăpea nici o îndoială. Am început să ascult mai atent, ca să-mi dau seama de ce se ceartă. Nu auzeam prea bine ce spun. Am deslușit doar niște cuvinte cam tari, adresate mustangerului de către Henry. Era clar, vărul meu fusese jignit cu ceva. Apoi am auzit cum nu se poate mai limpede amenințările mustangerului. Își spuneau amîndoi pe nume și nu se putea să mă înșel. Ar fi trebuit să mă duc la ei, să văd despre ce-i vorba, însă eram în papuci. Am stat așa aproape jumătate de ceas, tot sperînd că Henry se va întoarce acasă. Nu s-a întors. M-am gîndit că s-a dus la tavernă, că a întîlnit poate cunoscuți din fort și a mai zăbovit cu ei. Și m-am hotărît să mă culc. Iată, gentlemeni, v-am spus tot ce știu. Sărmanul Henry, de atunci nu s-a mai întors acasă ! În noaptea aceea patul lui a rămas nedesfăcut. El a rămas undeva în prerie sau în pădure. Unde anume, numai omul acesta știe.

Și ridică mîna, arătînd spre mustanger.

Cuvintele lui Callhown produseră o profundă impresie. Nimeni nu se îndoia de sinceritatea căpitanului.

Urmă o nouă explozie de indignare.

— La spînzurătoare cu el ! La spînzurătoare cu el !... se auzeau strigăte din toate părțile.

Însuși Sam Manly părea descumpănit. Cei care se împotriveau sentinței se împuținau din ce în ce. Încordarea creștea ca înaintea unei furtuni.

Unul dintre bandiții plătiți de Callhown, care tocmai îi șoptise căpitanului ceva la ureche, se apropie și ridică funia, petrecînd iute lațul după gîtul acuzatului, care nu-și venise nici acum în simțiri. Nimeni nu avea de gînd să oprească mîna călăului și nimeni nu se încu-

meta să ia apărarea osînditului. Lațul fusese aruncat de gîtul lui Maurice. Celălalt capăt al funiei se și odihnea pe creanga unui copac.

„Maurice Gérald o să-și ia rămas bun de la viață !" cugetau oamenii în sinea lor.

64

ÎNTÎMPLĂRI NEAȘTEPTATE

„Maurice Gérald o să-și ia rămas bun de la viață !" — așa cugeta fiecare dintre cei prezenți la această tragedie care se desfășura în mijlocul naturii, la umbra copacilor seculari.

Dar iată că interveni ceva neașteptat și tragedia se transformă în farsă. Eroul acestei farse era Phelim.

După discursul „însuflețitor" al lui Callhown, care stîrni și mai mult în oameni dorința de răzbunare, atenția tuturor se concentră numai asupra lui Maurice. Uitară cu desăvîrșire de servitorul mustangerului. Privirile cătau pline de ură spre osîndit, așa încît Phelim avu prilejul să fugă și nu lăsă prilejul să-i scape.

Răsucindu-se neobservat în iarbă, irlandezul slăbi funia ce-i lega mîinile, o desfăcu de tot și se strecură încetișor printre picioarele oamenilor. Nimeni nu băgă de seamă manevra lui. Scoasă din minți de o asemenea priveliște ațîțătoare, mulțimea își dădu coate, cu ochii la creanga ce avea să țină loc de spînzurătoare.

Cît despre Phelim, nici pomeneală să-și lase stăpînul în voia soartei. Dimpotrivă, căută și de astă dată să-i vină în ajutor. Toate nădejdile lui erau îndreptate spre Zeb Stump. Hotărî să-i dea de știre și să-l cheme cît mai grabnic.

Irlandezul se furișă tiptil spre locul unde păștea bătrîna iapă a vînătorului. Caii ceilalți erau legați în marginea pădurii și formau un adevărat zid. La adăpostul acestui zid viu, Phelim izbuti să ajungă la țintă.

Își dădu seama însă că nu are la el cele de trebuință. Creanga de cactus rămăsese pe locul unde fusese prins.

Pierduse pe undeva și cuțitul. Atunci cu ce să taie altă creangă de cactus ?

Cuprins de o tristă îngîndurare, se opri descumpănit. Trebuia să acționeze fără întîrziere. Fiecare clipă pierdută putea să fie fatală pentru stăpînul său. Gata la orice sacrificiu, credinciosul servitor se tîrî pînă la planta țepoasă și rupse o creangă cu mîinile goale.

Mîinile i se umplură de sînge și de zgîrieturi. Dar putea oare să ia în seamă un fleac ca ăsta atunci cînd era vorba de viața unui om ? Irlandezul alergă ca o săgeată spre iapă și-i vîrî sub coadă această armă de tortură, fără să-și ia nici o măsură de prevedere.

În acest timp, în poiană lucrurile își urmau cursul. Lațul era gata, celălalt capăt al funiei fusese aruncat peste creanga unui copac ; mîinile unor călăi voluntari țineau funia, așteptînd doar o poruncă. Oamenii încremeniseră. Stăteau tăcuți și nemișcați, ca și trunchiurile copacilor din jur. Dar nimeni nu se încumeta să dea semnalul execuției. Pînă și Callhown se feri să-și asume această răspundere.

În aceste clipe de încordare, bătrîna iapă, despre care toți știau că e iapa lui Zeb Stump, turbă ca din senin. Se porni să tropăie prin iarbă, azvîrlind din picioarele dindărăt și nechezînd îngrozitor. Caii din preajmă începură să necheze și ei și să zvîrle nebunește din picioare.

Starea mulțimii se schimbă brusc. Neliniștea se citea pe fețele tuturor. Ici-colo răsunară strigăte de spaimă.

Oamenii se aruncară spre arme și spre cai :

— Indienii !

Doar un atac al comancilor putea stîrni o asemenea învălmășeală.

Teama ținu pînă în clipa cînd toți se văzură în șa. Caii se liniștiră ca prin farmec. Singură iapa lui Zeb continua să necheze turbat.

Abia atunci se descoperi pricina acestui tărăboi. Și tot atunci se descoperi și dispariția irlandezului. Phelim, prevăzător, se pitise după niște tufișuri, și astfel își scăpă pielea, căci viața lui ar fi fost tot atît de primejduită ca și viața stăpînului său.

Vreo douăzeci de inși îndreptară armele spre iapa nărăvașă, dar pînă să apese ei pe trăgaci, unul aflat mai aproape îi aruncă un lasso după gît și o sili să tacă.

* * *

Liniștea se înstăpîni din nou în poiană și privirile se ațintiră din nou asupra osînditului. Toți erau la fel de porniți ca și mai înainte. Tărăboiul de adineauri nu înveselise pe nimeni, dimpotrivă, ațîțase și mai mult spiritele. Și din nou răsunară strigăte, cerînd executarea.

Mulțimea însetată de răzbunare se strînse din nou în jurul mustangerului.

Bandiții apucară din nou capătul funiei, și prin mintea fiecăruia trecu din nou același gînd: „Maurice Gérald o să-și ia rămas bun de la viață!"

Dar iată că din nou interveni ceva neprevăzut.

O fată de o rară frumusețe se năpusti din spatele copacilor în poiana învăluită de razele strălucitoare ale soarelui.

Louise străbătu mulțimea ca un fulger și se aplecă asupra osînditului, care zăcea în iarbă. Apucînd zdravăn funia, încercă să o smulgă din mîinile călăilor.

— Oameni din Texas! Ticăloșilor! strigă ea, cu glasul sugrumat de indignare. Rușine! Rușine!

Uimiți, călăii scăpară funia din mîini.

— Judecată?! Asta-i judecată?! Osîndiți pe cineva fără apărător și fără posibilitatea să spună măcar un cuvînt în apărarea lui?! Asta numiți voi dreptate? Dreptatea din Texas! Rușine! Sînteți fiare, nu oameni! Ucigași!

— Ce-nseamnă asta? izbucni Pointdexter, repezindu-se în fața și apucîndu-și fata de umeri. Ți-ai pierdut mințile, Lou? Ai înnebunit? Cum de-ai ajuns aici? Nu ți-am spus să te duci acasă? Să pleci acasă chiar acum, nu te-amesteca în treburi care nu te privesc!

— Ba mă privesc, tată!

— Cum așa? A, da, ai dreptate, doar îi ești soră. Și omul acesta este ucigașul fratelui tău!

— Niciodată n-am să cred una ca asta! Niciodată! Oh, oameni, dacă sînteți într-adevăr oameni, atunci nu vă purtați ca niște fiare! Judecata trebuie să fie dreaptă. Și atunci... atunci...

— Judecata a fost dreaptă! se auzi un glas. Nimeni nu se îndoiește de vinovăția mustangerului! El ți-a ucis fratele, nimeni altul. Nu-i frumos din partea dumitale, iartă-mă că ți-o spun, să cauți să scapi vinovatul de osînda meritată!

— Așa e! întăriră cîțiva.

— Să fie osîndit după fapta săvîrșită!

— Da, trebuie osîndit! Trebuie osîndit! repetă ca un ecou un întreg cor de glasuri.

— Ne pare foarte rău, dar nu putem să-ți îndeplinim dorința și sîntem nevoiți să te rugăm să pleci de aici... Mister Pointdexter, ar fi bine dacă ai lua-o pe fiica dumitale de aici.

— Să mergem, Lou! N-ai ce căuta aici. Să mergem!... Nu vrei? Cum vine asta? Nu vrei să-l asculți pe tatăl tău?... Casey, ia-o și du-o de-aici. Dacă nu pleci de bunăvoie, Louise, te vom sili s-o faci! Haide, fii cuminte și ascultă-mă, te rog! Pleacă!

— Nu, nu plec, tată! Nu plec pînă ce nu-mi făgăduiești, pînă ce n-au să-mi făgăduiască toți...

— Oricît am dori, nu putem să-ți făgăduim nimic, miss. Asta nu-i o treabă de femeie. S-a săvîrșit o crimă și dumneata o știi prea bine. Părerea judecătorilor nu poate fi influențată cu nimic și ucigașul nu poate fi cruțat.

— Să nu fie cruțat! strigară vreo cîțiva înrăiți.

— La spînzurătoare cu el! La spînzurătoare cu el!

Prezența fermecătoarei fete nu-i mai stingherea cîtuși de puțin pe rangeri. Uitînd de orice politețe, Casey Calhown o trăgea brutal din poiană. Louise se zbătea să-i scape din mîini, hohotind de plîns și protestînd din răsputeri împotriva acestei răfuieli neomenești:

— Monștrilor! Ucigașilor!

Numai că era departe și lipsită de orice posibilitate de-a-l ajuta pe omul pentru care era gata să-și dea chiar și viața.

ALTĂ ÎNTÎMPLARE NEAŞTEPTATĂ

Liniştea se lăsă pentru a treia oară în jurul colibei — o linişte sinistră. Spectatorii şi actorii acestei drame cumplite îşi ocupară din nou locurile. Funia zbură din nou peste creanga copacului şi aceiaşi călăi se grăbiră să-i apuce capătul. Numai că de astă dată îl ţineau cu nădejde.

„Maurice Gérald o să-şi ia rămas bun de la viaţă!"

Sărmanul Maurice se afla la un pas de moarte. Pînă şi dragostea se dovedise neputincioasă, nici ea nu-l putuse salva. Oare ce forţă era în stare să oprească groaznicul deznodămînt? Părea că nu există nici o posibilitate de a veni în ajutorul mustangerului şi nici răgaz pentru aşa ceva. În privirile rangerilor nu citeai pic de îndurare, ci numai nerăbdare. Călăii se grăbeau şi ei, temîndu-se să nu se vadă iarăşi stingheriţi. Apucaseră de capătul funiei cu îndemînarea unor călăi încercaţi. Nici şaizeci de secunde, şi sentinţa mulţimii avea să fie adusă la îndeplinire...

— Haide, Bill, eşti gata? vorbi unul dintre călăi către tovarăşul său, hotărît pesemne să nu mai aştepte nici o poruncă.

— Totul e-n ordine! răspunse Bill. Să-i venim mai iute de hac ticălosului ăstuia. Hai, trage!

Se opintiră amîndoi, însă nu izbutiră să ridice osînditul de la pămînt. Laţul abia îi săltă capul.

— Trage, afurisitule, nu dormi! se răsti Bill, furios. Caşti gura, ai?

Bill stătea cu spatele spre pădure şi nu vedea că se ivise cineva dintre copaci.

— Haide, trage odată! Hai, împreună! Sus! Să isprăvim cu el!

— Nu, asta n-o să se întîmple! răsună un glas tunător.

Un bărbat de statură uriaşă, cu arma la umăr, răsări dintre tufişuri. Cît ai clipi, Zeb Stump se afla în mijlocul mulţimii.

— Nu, asta n-o să se întîmple! repetă vînătorul, aplecîndu-se asupra omului trîntit în iarbă şi îndreptînd ţeava lungă a puştii spre călăi. Daţi drumul funiei, că trag. Ei, Bill Griffin, dacă mai smuceşti de funie, te-alegi c-o bombonică în burtă pe care nu prea cred s-o poţi mistui! Daţi drumul la funie, blestemaţilor!

Nici zbieretele turbate ale iepei nu tulburaseră atît mulţimea ca apariţia lui Zeb Stump. Toţi îl cunoşteau. Era respectat şi mulţi se temeau de el. Printre aceştia din urmă se numărau şi Bill Griffin cu prietenii săi. La porunca vînătorului, Bill lăsă funia din mîini.

— Ce neghiobie au mai pus la cale flăcăii ăştia? continuă Zeb Stump, adresîndu-se celor din jur, care amuţiseră de-a binelea. Nu cumva aveţi de gînd să spînzuraţi un om bolnav?

— Ba chiar aşa! hăhăi un glas grosolan.

— Şi de ce n-am face-o? întrebă un altul.

— De ce? Păi cine v-a dat vouă dreptul să spînzuraţi fără judecată un cetăţean al Texasului?

— Ia te uită ce mai cetăţean! Şi-apoi, aici a avut loc o judecată, o judecată dreaptă!

— Ei, poftim! Condamnă la moarte un om lipsit de cunoştinţă! Îl trimit pe lumea cealaltă atunci cînd el habar n-are de nimic! Asta numiţi voi judecată dreaptă?

— Ce ne pasă, atîta timp cît ştim că-i vinovat! E vinovat, sîntem siguri de asta!

— Sînteţi siguri? Bine. Cu tine, James Storedast, nici nu mai stau de vorbă de azi înainte! Dar tu, Sam Manly, şi dumneavoastră, mister Pointdexter, nu puteţi încuviinţa atîta lipsă de omenie! Ceea ce se petrece aici e pur şi simplu o crimă.

— Zeb Stump, tu nu ştii cum s-au petrecut lucrurile — rosti şeful rangerilor, vrînd să justifice participarea lui la judecarea mustangerului. Avem dovezi!

— La naiba cu dovezile voastre! Nu vreau s-aud nimic! Avem timp berechet să le lămurim pe toate la adevărata judecată. Cred că n-are nimeni nimic de zis!

— Îţi iei o răspundere prea mare, Zeb Stump! interveni Casey Callhown. Victima nu-i nici fiul, nici fratele dumitale. Atunci ai vorbi altfel. Nu pricep de ce te amesteci în treaba asta!

— În primul rînd, pentru că tînărul ăsta e prietenul meu, cu toate că-i un străin. În al doilea rînd, pentru că Zeb Stump nu poate îngădui un joc necinstit, nici chiar în preriile Texasului.

— Un joc necinstit ?! Numești asta joc necinstit ?... Oameni din Texas, oare vă pierdeți cumpătul în fața unui palavragiu ca el ? Hai să isprăvim odată, e timpul ! Sîngele lui Henry Pointdexter cere răzbunare. Ei, voi de colo, puneți mîna pe funie !

— Să-ncerce numai ! Primul care se-ncumetă, e mort mai înainte s-atingă funia ! Abia cînd oi zace în iarbă, alături de vreo cîțiva dintre voi, abia atunci o să-l puteți spînzura pe bietul mustanger ! Ei, vreau să văd și eu cine pune mîna pe funie !

Se lăsă o liniște desăvîrșită. Oamenii nu se clinteau din loc, parte înfricoșați de amenințarea bătrînului vînător, parte din respect față de bărbăția și generozitatea lui. Folosindu-se de acest moment prielnic, Zeb Stump se strădui să-și impună punctul de vedere :

— Mustangerul să fie judecat cu dreptate ! Să-l ducem la settlement, acolo să fie judecat ! Noi nu avem dovezi că ar fi luat parte la crimă. Să mă lovească toate relele dacă eu, unul, pot să cred așa ceva ! Și-apoi, știu bine cum s-a purtat față de tînărul Pointdexter. Nu numai că nu i-a fost dușman, i-a fost chiar prieten.

— Ei, mister Stump, nu știi ce-am auzit noi adineauri.

— Ce-ați auzit ?

— Unele mărturii din care reiese cu totul altceva. Avem dovada că între Maurice Gérald și tînărul Pointdexter a avut loc o ceartă, ba mai mult, că această ceartă a avut loc chiar în noaptea dispariției.

— Și cine v-a spus asta, Sam Manly ?

— Eu! rosti Callhown, ieșind înaintea celorlalți, înadins ca bătrînul să-l vadă.

— O, mister Casey Callhown, dumneata ? Știi dumneata că ei doi s-au certat ? Ai fost de față la cearta lor ?

— N-am spus asta. Dar n-are rost să răspund la întrebările dumitale, Zeb Stump... Cred, domnilor, că sînteți de acord cu sentința dată. Nu înțeleg de ce se amestecă un prostănac bătrîn în treburile noastre.

— Prostănac bătrîn ? izbucni vînătorul. Așa-mi spui mie, prostănac bătrîn ? O să-ți retragi cuvintele ; ți-o jur ! Ți-o spune Zeb Stump din Kentucky ! Ei, acum nu merită să vorbim despre asta. Fiecare lucru la timpul lui. Vine el și ceasul dumitale, mister Casey Callhown, poate chiar mai devreme decît crezi... Cît despre cearta dintre Henry Pointdexter și tînărul Gérald — se întoarse bătrînul vînător către șeful rangerilor — eu, unul, nu cred și n-am să cred nimic pînă ce nu voi avea dovezi temeinice, și nu vorbe... Din cîte știu eu pînă acum, nu se poate trage o concluzie. Spui că ai dovezi noi ? Eu la fel. Și după cum mi se pare, niște dovezi menite să aducă oarecare lumină în această poveste misterioasă.

— Ce dovezi ? întrebă Sam Manly. Vorbește, te-ascultăm.

— Mai multe. În primul rînd, vedeți și voi, tînărul Gérald e rănit. Nu vorbesc de zgîrieturile căpătate pesemne de la coioți. Uitați-vă la genunchiul lui. Aici nu mai sînt coioții la mijloc. Tu cum crezi, Sam Manly ?

— Bănuim că-i o urmă a luptei dintre el și...

— Și cine ? întrebă Zeb, nestăpînit.

— Și tînărul care a dispărut.

— Da, asta-i părerea noastră ! întări cineva. Știm cu toții că Henry Pointdexter nu putea să se lase omorît ca o vrabie. Între ei doi a fost o luptă, de bună seamă, și mustangerul, căzînd, și-a zdrelit genunchiul de o piatră. Așa se explică umflătura de la genunchi. Mai are o rană și la cap, de la un glonț, după cît se pare. Cît despre zgîrieturi, nu putem ști dacă-s pricinuite de spinii plantelor ori de ghearele coioților, cum bănuiești dumneata. Un caraghios ne-a îndrugat adineauri verzi și uscate despre un jaguar, dar cine să-l creadă !

— Cine ? Nu cumva Phelim ? Unde-i Phelim ?

— A fugit ca să-și scape pielea. Da-l găsim noi, n-ai grijă, întîi să isprăvim cu asta. O să-l facem să dea de gustul șbilțului și-o să spună tot ce știe.

— N-o să aflați nimic nou dacă vreți amănunte despre jaguar. Am văzut dihania cu ochii mei și abia l-am scăpat pe Maurice din ghearele ei. S-aud ce v-a spus Phelim ?

— O poveste lungă cu nişte indieni. Da' cine să-l creadă ?

— Mi-a spus şi mie aceeaşi poveste. Se pare că e adevărul adevărat. Cică au jucat cărţi. Uitaţi-vă, am găsit un pachet de cărţi de joc azvîrlit în colibă. Cărţi de joc spaniole.

Şi Zeb scoase la iveală din buzunar pachetul de cărţi şi-l întinse şefului rangerilor. Acesta le cercetă atent. Erau cărţi de fabricaţie mexicană, folosite de obicei la jocul „monte".

— Unde-aţi mai pomenit comanci care să joace cărţi ? pufni cineva. E de rîs, zău !

— Spui că e de rîs ? i-o întoarse bătrînul vînător, care stătuse aproape douăsprezece luni în captivitate la comanci. O fi de rîs, da-i adevărat. Nu o dată am avut prilejul să-i văd pe indieni jucînd cărţi pe o piele de bizon, în loc de masă. Şi jucau tocmai „monte", joc mexican învăţat pesemne de la prizonierii lor. Oricum, comancii se ţin de jocurile de cărţi, asta-i limpede.

Zeb Stump era bucuros de întorsătura discuţiei. Apariţia unor indieni prin împrejurimi putea să schimbe părerea rangerilor, întrucît ei credeau că indenii atacau numai în partea opusă settlementului.

— Aşa e, bineînţeles — spuse Zeb, dorind să-i convingă pe cei prezenţi că e nevoie să amîne cercetările şi judecata. Aici au fost indieni sau, în orice caz, cineva care aducea grozav la înfăţişare cu ei... Hei, dar ce-i asta ? Cine goneşte aşa ?

În aceeaşi clipă, dinspre partea opusă a povîrnişului se auzi un tropot de copite.

Pe culme apăru o călăreaţă care gonea mîncînd pămîntul. Pălăria îi zburase de pe cap şi părul îi flutura în vînt. Amazoana îşi biciuia calul şi-l tot îmboldea cu pintenii şi cu strigătele, deşi bietul animal alerga cît îl ţineau puterile.

În această amazoană înspăimîntată toţi recunoscură dintr-o ochire pe femeia care, cu un ceas mai înainte, le arătase drumul spre colibă.

FUGĂRITĂ DE COMANCI

Isidora apăruse pe neaşteptate. Oare ce-o făcuse să se întoarcă ? Şi de ce gonea aşa ?

Pentru a lămuri lucrurile, e nevoie să ne întoarcem la întîlnirea ei cu grupul călăreţilor, cînd călărea pradă gîndurilor negre.

Despărţindu-se de grup, stătu un timp la îndoială dacă să se îndrepte spre Leona sau să se întoarcă la colibă, ca să fie ea însăşi martoră la tot ce avea să se petreacă acolo. Se opri în marginea pădurii, la umbra copacilor, şi privi spre vîrful chiparosului ce se ridica pe malul abrupt al lui Alamo. Îndoieli grele îi frămîntau sufletul.

Ce a cîştigat îndrumînd călăreţii spre colibă ? Poate că femeia pe care ea o ura va fi înjosită, dar în acelaşi timp asta putea să-l piardă pe omul pe care îl iubea.

— Sfîntă fecioară ! şopti Isidora. Ce-am făcut ? Dacă aceşti judecători severi îl vor socoti vinovat, care va fi sfîrşitul ? Moartea ! O, nu, nu vreau ! Nu vreau să moară de mîna lor ! Nu ! Cu cîtă furie s-au năpustit spre colibă atunci cînd le-am arătat drumul ! De bună seamă, hotărîseră dinainte osînda lui don Mauricio. El e străin pe meleagurile astea, vine din altă ţară. E singur, fără prieteni, înconjurat numai de duşmani !

Ochii fetei, plini de o mută durere, rătăceau prin prerie. Deodată, calul necheză subţirel şi întoarse capul spre hăţişuri.

— N-o fi cineva acolo ?

Isidora scrută cu privirea cărarea pe care abia o străbătuse. Era calea ce ducea spre Leona. Cărarea se vedea pînă la o cotitură apropiată, de unde se înfunda în hăţişuri. Nu zări decît doi-trei coioţi costelivi.

Atunci de ce e neliniştit calul, de ce smuceşte, de ce sforăie şi necheazǎ ? Drept răspuns, se auzi nechezatul cîtorva cai ; pesemne că veneau pe cărare, dar erau ascunşi încă de hăţişuri. În schimb, tropotul copitelor ră-

suna desluşit. Curînd se aşernu din nou liniştea. Călăreţii fie că se opriseră, fie că înaintau neauzit.

Isidora îşi potoli cu greu surul. Încremenii locului, ascultînd cu încordare. O şuşoteală ajunse pînă la ea de undeva din hăţişuri. Şi iarăşi se făcu linişte. Călăreţii pesemne că se opriseră şi ei. Asta nu o nelinişti.

„De bună seamă că se îndreaptă spre Rio Grande — cugetă Isidora. Ori fac parte din detaşamentul întîlnit adineauri şi-au rămas mai în urmă. Indieni nu pot să fie, doar se ştie că indienii nu se află prin partea locului. Oricum, să fiu foarte prevăzătoare."

Cu aceste gînduri, Isidora porni mai departe. Se opri sub frunzişul unui salcîm şi trase din nou cu urechea. Îşi dădu seama că necunoscuţii se apropiau de ea, dar nu pe cărare, ci prin desiş. De unde să ştie ce vor ? O cuprinse neliniştea. Pînă adineauri îşi păstrase calmul, dar acum purtarea călăreţilor dădea de bănuit. Dacă ar fi fost nişte simpli călători, ar fi mers pe cărare şi nu s-ar fi furişat prin hăţişuri. Privi în jur, căutînd un loc unde să se ascundă. Dar frunzişul dantelat al salcîmilor nu era bun de ascunzătoare. Îmboldi calul cu pintenii, ieşi din hăţişuri şi o porni în goană devale, spre Alamo.

Voia să se depărteze la vreo trei sute de paşi, ca să nu o ajungă din urmă nici săgeata, nici glonţul, apoi să se oprească şi să vadă cine sînt acei oameni : prieteni sau duşmani ? Nu izbuti să-şi îndeplinească planul, fiindcă misterioşii călăreţi porniră numaidecît după ea. Întorcînd capul, le zări trupurile pe jumătate despuiate şi cu pielea ca arama încinsă, obrajii sulemeniţi cu roşu şi penele de culoarea focului din păr.

„Indienii !" şopti Isidora, cuprinsă de groază, şi înfipse zdravăn pintenii în coastele calului, apucînd în direcţia chiparosului.

Isidora gonea zorindu-şi calul cu strigăte, cu pintenii şi cu cravaşa. Nu se auzea decît glasul ei. Urmăritorii goneau în tăcere. Ei erau patru, ea — una singură. Toată nădejdea Isidorei era să ajungă cît mai curînd sub ocrotirea oamenilor din Texas. Şi se îndrepta năvalnic spre chiparos.

67

INDIENII

Amazoana fugărită ajunsese la vreo trei sute de paşi de povîrnişul pe creasta căruia se înălţa chiparosul. Indianul care gonea în frunte îşi desprinse lassoul de la oblînc şi începu să-l rotească pe deasupra capului. Mai înainte ca fata să coboare în defileu, laţul lassoului avea să o cuprindă pe după gît. Şi-atunci...

Deodată o fulgeră un gînd fericit. Malul abrupt al lui Alamo era mai aproape decît defileul ce cobora spre rîu. Îşi aminti de asemenea că malul se vede foarte bine de la colibă. În loc să se îndrepte spre chiparos, smuci calul în direcţia malului.

Urmăritorii erau bucuroşi de această schimbare. Cunoşteau locurile ca-n palmă şi îşi dădeau seama că fugara nu putea să le scape. Căpetenia celor patru apucă din nou lassoul. Sigur de reuşită, nici nu se grăbea să-l azvîrle.

— La naiba ! izbucni el. Încă niţel şi cade-n prăpastie.

Se înşelase. Isidora gonea mai departe, dar nu spre prăpastie. După încă o cotitură, galopa pe povîrnişul abrupt, chiar pe buza prăpastiei. Oamenii de la colibă o zăriră şi ei. Bătrînul Zeb nu-şi putu stăpîni uimirea :

— Iosafat !

Era exclamaţia pe care i-o stîrneau împrejurări şi lucruri cu totul deosebite.

Drept răspuns se auzi strigătul pătrunzător al călăreţei :

— Indienii ! Indienii !

Cine a trăit, fie şi trei zile, în sudul Texasului, nu poate să nu înţeleagă tîlcul acestor cuvinte, în orice grai ar fi rostite. Este strigătul de alarmă care răsună de trei sute de ani de-a lungul celor trei mii de mile ale zonei de frontieră.

— Oameni din Texas, salvaţi-mă ! Salvaţi-mă ! Mă urmăresc indienii !

Pe muchia malului, în urma fetei, gonea căpetenia indienilor, învîrtind lassoul pe deasupra capului. Deodată răsună o împuşcătură. O durere ascuţită îl făcu să scape lassoul din mînă. Privi nedumerit în jur.

Jos, în vale, deasupra mulţimii de oameni înarmaţi, se înălţa un norişor de fum.

Tuspatru indienii, de parcă s-ar fi vorbit între ei, întoarseră caii şi o porniră săgeată înapoi, la fel cum veniseră.

— Tii! mormăi înciudat Zeb Stump, încărcîndu-şi arma. De nu era fata, îi făceam eu să coboare încoace. Şi de-mi picau în mînă, mai descurcam niscaiva iţe din povestea asta misterioasă. Dar aşa, nu-i chip să-i mai ajungi din urmă.

*

* *

Ivirea indienilor schimbă starea de spirit a celor adunaţi în jurul colibei mustangerului. Callhown şi bandiţii lui nu mai erau stăpîni pe situaţie. Şeful rangerilor hotărî să amîne judecata. Se alcătui un nou plan de acţiune. Acuzatul urma să fie dus în settlement şi să fie judecat potrivit legilor ţării.

Majoritatea celor prezenţi încuviinţă hotărîrea. Dar cu indienii, ce era de făcut? Oare să-i urmărească? Bineînţeles! Dar cînd? Acum, pe loc? Buna prevedere le spunea să nu se pripească. Văzuseră doar patru, e drept, dar poate că ei erau avangarda cîtorva sute.

— Mai bine să aşteptăm călăreaţa care gonea pe malul abrupt, să ne povestească ea despre indieni — propuse unul dintre călăreţi.

Rămaseră cu toţii în aşteptarea Isidorei.

În răstimp, Zeb Stump scoase căluşul din gura nefericitului prizonier şi-i eliberă mîinile legate cu o funie. Louise Pointdexter, de departe, urmărea totul cu înfrigurare.

Unde era nepoata lui don Silvio Martinez? Zăbovea şi nu se arăta. Ba nici tropotul calului nu se mai auzea. Dispariţia Isidorei stîrni uimire, nelinişte, spaimă. Mulţi dintre cei prezenţi nutreau o tainică admiraţie pentru

tînăra mexicană. Nu cumva a fost făcută prizonieră? Ambiţia acestor oameni din Texas fu pusă la încercare. Doar lor li se adresase chemarea: „Oameni din Texas, salvaţi-mă!“ Şi iată, setea de răzbunare împotriva mustangerului se îndrumă brusc pe un alt făgaş: trebuiau să se răzbune pe indieni!

Cei mai tineri şi mai înflăcăraţi se aruncară degrabă pe cai, strigînd că sînt gata să plece în căutarea fetei, să o salveze sau să moară. Nimeni nu-i opri. Şi ei se repezиră pe urmele Isidorei.

Printre puţinii care rămaseră pe loc se afla şi Zeb Stump. Bătrînul vînător nu avea decît o singură grijă: să vegheze asupra bolnavului, care se găsea acum în seama sa. Dar nu numai el era credincios mustangerului în năpasta ce se abătuse asupră-i. Frumoasa creolă nu-şi mai lua ochii de la Maurice, deşi trebuia să se ferească de cei din jur, ca să nu-şi dea în vileag dragostea ei fierbinte pentru mustanger.

Pe neaşteptate ieşi la iveală şi Phelim. Irlandezul se grăbea şi el să vină în ajutorul stăpînului său. Tot timpul stătuse ascuns într-un copac, urmărind de acolo tot ce se petrecea în jurul colibei. Schimbarea intervenită îi îngăduia, în sfîrşit, să coboare, fără să-şi pună pielea în primejdie.

Aşa se isprăvi răfuiala cu Maurice Gérald.

Povestea asta va continua undeva departe de malurile rîului Alamo.

După un ceas, coliba rămase pustie. Maurice-Mustangerul poate că nu avea să se mai adăpostească niciodată sub acoperămîntul ei prietenos.

68

O EXPEDIŢIE NEIZBUTITĂ

Expediţia împotriva comancilor nu ţinu decît treipatru zile. În acest timp se află că indienii din valea dinspre apus erau cu desăvîrşire paşnici — nici pomeneală

să se pregătească de luptă. Aşa-zisele lor atacuri asupra oamenilor din settlement erau pur şi simplu isprăvile unor tineri dornici cu orice preţ să se vitejească.

Indienii căzură în mîna unui mic escadron de puşcaşi călare, în împrejurimile orăşelului San-Saba, unde se văzură nevoiţi să-şi părăsească podoabele şi să scape cu fuga.

Întrucît comancii trecuseră dincolo de zona neutră, celor trimişi împotriva lor nu le rămase altceva de făcut decît să se întoarcă şi să aştepte noile ordine ale comandantului militar.

Asta aduse o mare dezamăgire printre tinerii setoşi de fapte eroice. Aflînd totuşi că, în lipsa lor, indienii au apărut de asemenea şi spre răsărit, de cealaltă parte a Leonei, prinseră curaj, sperînd într-o nouă expediţie. Dar şi de astă dată îi aştepta o dezamăgire.

Detaşamentul de tineri pornit să o salveze pe Isidora se întoarse fără să fi dat de urma indienilor în împrejurimile lui Alamo. Se putea presupune că apariţia lor lîngă coliba mustangerului nu era decît o mistificare. Nu indienii o atacaseră pe Isidora, ci nişte albi travestiţi în indieni.

În sprijinul acestor bănuieli, membrii detaşamentului aduseră dovezi de netăgăduit : peruci din păr de cal, pene de cocoş vopsite în verde şi roşu, pantaloni din piele de cerb şi cîteva cutii de vopsele - - toate găsite în scorbura unui plop bătrîn.

Nici vorbă deci de o nouă expediţie împotriva indienilor. Setoşii de fapte eroice erau nevoiţi să-şi potolească avîntul şi să se mărginească la o viaţă paşnică.

Deşi se afla departe de orice aşezare civilizată, nu se putea spune că viaţa fortului Indge se scurgea monoton. În primul rînd era apariţia în fort a unei tinere de o frumuseţe nemaivăzută. În al doilea rînd, dispariţia misterioasă a fratelui ei, precum şi bănuiala că a fost ucis. Apoi, apariţia şi mai misterioasă a călăreţului fără cap, apoi istoria cu oamenii albi travestiţi în indieni şi, în sfîrşit, vestea că omul bănuit de uciderea lui Henry Pointdexter a fost prins şi se află la închisoare, într-o stare de nebunie furioasă.

Numele Isidorei Covarubio de Los Lanos — frumoasa şi excentrica mexicană — deveni subiectul preferat de discuţie. Se spunea că e amestecată într-un fel în această misterioasă poveste care tulbura toată lumea.

Întîmplările petrecute pe Alamo : mustangerul găsit bolnav în coliba lui, osîndirea lui la spînzurătoare, amînarea acestei sentinţe mulţumită intervenţiei Louisei Pointdexter, apoi judecata, amînată şi ea mulţumită intervenţiei hotărîte a vînătorului Zeb Stump — toate acestea tulburaseră adînc orăşelul. Discuţiile şi zvonurile nu mai aveau sfîrşit.

Discuţiile cele mai însufleţite se purtau în jurul vinovăţiei sau nevinovăţiei mustangerului, acuzat de uciderea lui Henry Pointdexter.

— După mine, unul — rosti căpitanul Sloman, înclinat ca întotdeauna să filozofeze — Maurice-Mustangerul nu-i în stare de o asemenea crimă. Cred că-l cunosc destul de bine, ca să-mi susţin părerea.

— Totuşi — observă Crossman — nu puteţi nega că toate aparenţele sînt împotriva lui. Aproape că nu există nici o îndoială în ce priveşte vinovăţia mustangerului.

Crossman nu-l simpatizase niciodată pe tînărul irlandez. Într-un timp i se năzărise că nepoata comisarului, cea mai frumoasă fată din fort, îi acordă acestuia prea multă atenţie.

— Nu sînt de aceeaşi părere — răspunse Sloman.

— Tînărul Pointdexter a fost ucis, asta e cert. Indiscutabil. Cine ar fi putut să facă asta ? Callhown jură că a auzit o ceartă între ei doi.

— Nepreţuitul său văr poate să jure orice, dacă asta i-aduce vreun folos — interveni dragonul Hencock. În plus, neînţelegerile pe care le-a avut cu mustangerul pun sub semnul întrebării afirmaţiile lui. Căci acesta e adevărul, nu ?. Să zicem că între tînărul Pointdexter şi mustanger a avut loc o ceartă — continuă ofiţerul. Şi ce-i cu asta ? Asta nu-i o dovadă că ne aflăm în faţa unei crime.

— Presupui că mustangerul l-a ucis pe tînărul Poindexter într-o luptă cinstită ?

— Tot ce se poate. Dar de ce s-au certat ? stărui Hencock. Am auzit că tînărul Pointdexter era în relaţii

de prietenie cu mustangerul, în ciuda neînțelegerii dintre acesta și Callhown. Atunci de ce s-au certat?

— Ciudată întrebare, locotenent Hencock! făcu ofițerul de vînători. Oare bărbații se pot certa dintr-o altă cauză decît...

— ...din cauza unei femei? îi întregi vorba dragonul. Dar din cauza cărei femei, nu pot să-mi dau seama. Doar n-o fi la mijloc sora tînărului Pointdexter!

— Mai știi! mormăi Sloman, ridicînd cu înțeles din umeri.

— Nemaipomenit! exclamă Crossman. Cine și-ar putea închipui că un simplu mustanger ca el s-ar încumeta să viseze la miss Pointdexter? E absurd!

— Dumneata, Crossman, ești un aristocrat prea înfocat. Nu știi că dragostea nesocotește asemenea fleacuri, cum ar fi obîrșia unui om? Nu susțin nimic, întrucît cearta putea să aibă și altă cauză decît miss Pointdexter. La noi, în settlement, există și alte tinere pentru care merită să înfrunți pe cineva. Fără să mai vorbesc de încîntătoarele ființe care ne-au fericit prin prezența lor în fort.

— Căpitane Sloman! îl întrerupse brusc locotenentul de vînători. Trebuie să-ți spun că judeci destul de ciudat pentru un om cu educația dumitale. Doamnele din garnizoana noastră nu-ți pot fi recunoscătoare pentru asemenea aluzii.

— Ce aluzii, sir?

— Crezi că s-ar găsi vreuna care să accepte să stea de vorbă cu omul acesta?

— Cu cine? Eu m-am referit doar la două dintre doamne.

— Mă-nțelegi destul de bine, Sloman, după cum te înțeleg și eu. Doamnele noastre, fii sigur, nu vor fi măgulite aflînd că numele lor e pomenit alături de numele acestui aventurier, hoț de cai și suspect de o crimă!

— E greu să-l suspectezi de crimă pe Maurice-Mustangerul. Nu-i nici hoț de cai și nici aventurier. Am avut prilejul să-l cunosc mai bine decît dumneata pe tînărul irlandez și pot spune că nu-i cu nimic mai prejos decît oricare dintre noi în ce privește educația. Așadar, doamnele noastre n-au de ce să-l evite. Și pentru că a venit

vorba, mă gîndesc că unele dintre ele n-ar zice ba să-l cunoască mai îndeaproape, dacă s-ar ivi prilejul. După cum am băgat de seamă, în prezența doamnelor noastre Maurice-Mustangerul se purta cu modestia unui adevărat gentleman. În plus, mă îndoiesc că l-a interesat vreodată vreuna dintre ele.

— Adevărat? Ce fericire! Atunci nu poate fi un rival pentru noi!

— Chiar așa — rosti liniștit căpitanul de infanterie.

— De unde să știm? spuse cu tîlc locotenentul Hencock. De unde să știm cauza certei dintre ei și Callhown și dacă această ceartă a avut într-adevăr loc? Nu cumva e amestecată aici și acea preafrumoasă senorita, despre care se vorbește atît? Cele auzite despre femeia asta mă fac să cred că bărbații sînt în stare să se înjunghie din pricina ei... Maurice-Mustangerul e la închisoare. Caraghiosul lui de servitor îi ține de urît. Interesantă măsura maiorului de a dubla paza. Ce să însemne asta, căpitane Sloman? Dumneata poți să ne lămurești mai bine decît alții. A încercat cumva să evadeze?

— Nu, nu cred — răspunse ofițerul de infanterie. Mai ales că, bolnav cum e, nici nu știe pe ce lume se află. Adineauri am fost la el. Are mințile rătăcite. Nici nu s-ar recunoaște dacă s-ar uita în oglindă.

— Are mințile rătăcite? Ce vrei să spui? se interesă Hencock.

— Îl chinuie febra.

— Iată, dar, de ce s-a dublat paza! Foarte ciudat! Pesemne că maiorul însuși și-a cam pierdut mințile. Sau poate că e un ordin... un ordin de-al maioresei! Ha-ha-ha!

— Ce-o fi însemnînd asta? Se teme bătrînul maior să nu evadeze?

— Nu, nu cred. De cu totul altceva se tem ei... Vreau să spun că pentru Maurice-Mustangerul ar fi mai primejdios să se afle în afara zidurilor închisorii. De vreo cîteva zile s-au ivit în orășel niște indivizi foarte ciudați, care tot trăncănesc despre judecata lui Lynch. Ori se regretă amînarea sentinței, ori s-a găsit cineva care caută să influențeze opinia publică. Mare noroc a avut mustangerul de bătrînul vînător Zeb! Iată ce înseamnă un ade-

vărat prieten ! Bine că s-a întors și detașamentul nostru, fiindcă putem întări paza. O zi dacă mai întîrzia, și Maurice Gérald n-ar mai fi fost printre cei vii. Acum însă totul e-n ordine. Mustangerul va fi judecat după dreptate.

— Și pe cînd judecata ?

— De îndată ce se înzdrăvenește și are mintea limpede.

— Bine, dar asta poate să dureze săptămîni întregi.

— Totul poate să se isprăvească în cîteva zile, ba chiar în cîteva ceasuri. Fizicește nu se simte rău. Dar se vede că a trecut printr-un mare zbucium sufletesc. E posibil să intervină o schimbare chiar în cursul zilei de azi. Rangerii doresc să apară înaintea judecății de îndată ce-și va veni în fire.

— Poate că va izbuti să se apere de învinuirea ce i se aduce ! O nădăjduiesc ! spuse Hencock.

— Eu, unul, mă cam îndoiesc — zise Crossman.

— Eu sînt convins de asta — rosti Sloman. Vom trăi și vom vedea.

69

MISTER ȘI DOLIU

Casa del Corvo era îndurerată și îndoliată. Între membrii familiei lui Woodley Pointdexter se statorniciseră niște relații ciudate. Acum rămăseseră doar trei și se vedeau mult mai rar decît înainte, iar în relațiile dintre ei se simțea o oarecare încordare. Se vedeau numai la masă și vorbeau numai atît cît era nevoie.

Durerea lor era lesne de înțeles, tăcerea lor de asemenea.

Moartea lui Henry, de care nimeni nu se mai îndoia, moartea neașteptată și misterioasă a singurului fiu și frate era o lovitură cumplită atît pentru părinte cît și pentru soră. Oare nu din pricina asta se arăta atît de abătut și Casey Callhown, vărul celui ucis ?

Fiecare vădea o reținere aproape dureroasă față de ceilalți, chiar și în clipele cînd erau nevoiți să vorbească despre marea lor durere. Dincolo de această durere comună, părea că fiecare păstrează o taină pe care nu poate să o trădeze și nici nu o trăda.

Plantatorul nu se mai vedea pe nicăieri. Ceasuri întregi umbla fără astîmpăr dintr-o încăpere în alta. Durerea îi frînsese mîndria și-i zdrobise inima. Și totuși, nu numai durerea după fiul iubit îl apăsa pe bătrîn. Blestemele ce-i scăpau de pe buze dădeau în vileag și alte simțăminte.

Callhown lipsea mai tot timpul de acasă și apărea numai la ceasul mesei sau la culcare.

Louise aproape că nu mai ieșea din odaie. Adevărat, uneori putea fi văzută sus, pe azotee, dar era veșnic singură și îngîndurată. Acolo, sub bolta albastră a cerului, suferințele îi păreau mai ușor de îndurat. Dorul după fratele ucis, spaima de a-l pierde pe omul iubit, scandalul ce mocnea în jurul numelui ei o chinuiau fără încetare. Louise știa că Maurice se află la adăpostul zidurilor puternice ale închisorii militare. Ciudat : nu trăinicia acestor ziduri o neliniștea, ci, dimpotrivă, teama că ele nu-s îndeajuns de trainice.

Și Louise avea temeiuri puternice pentru asta. Lumea vorbea despre judecata lui Lynch. Judecător suprem urma să fie altcineva decît Sam Manly, iar jurații, niște oameni mai cruzi decît rangerii — pur și simplu niște bandiți, cum se găsesc berechet prin preajma oricărui fort de la graniță. Zvonurile acestea stîrneau mirarea tuturor. Era greu de înțeles de ce întemnițatul trebuia să fie lăsat din nou în voia mulțimii, în loc să fie judecat de un tribunal. Faptele ieșite la iveală în ultimul timp nu schimbaseră cu nimic situația. Nu existau nici un fel de noi dovezi împotriva mustangerului.

Atunci, de ce să izbucnească iarăși ura împotriva lui ? Era ciudat ! Doar trei oameni înțelegeau, sau cel puțin bănuiau cauza acestei dușmănii... Zeb Stump, Louise Pointdexter și Casey Callhown.

Bătrînul vînător, care urmărise cu pătrundere desfășurarea lucrurilor, își dăduse instinctiv seama de substratul acestei afaceri murdare. Casey Callhown acționa prin

interpuşi. Uneltele duşmăniei căpitanului erau Miguel Diaz şi prietenii lui, dimpreună cu vreo zece indivizi aleşi pe sprînceană dintre aventurierii din localitate.

Zeb Stump nu întîrzie să împărtăşească tinerei creole bănuielile sale. Louise se convinse de temeinicia lor şi asta trezi în sufletul ei o chinuitoare nelinişte. Căuta să afle orice zvon. Scruta cu încordare drumul ce lega Casa del Corvo de fort, ca şi cum ar fi tot aşteptat o veste : condamnarea la moarte a omului iubit ori speranţa că va rămîne în viaţă. Nu îndrăznea să se arate în preajma închisorii. Poarta închisorii, în ciuda pazei, era asaltată fără încetare şi oamenii ascultau lacomi cum aiura întemniţatul. Îi era peste putinţă să străbată această mulţime de gură-cască şi să-i simtă privirile întrebătoare.

Dacă ar fi fost după ea, puţin i-ar fi păsat de lume, dar bătrînul plantator o supraveghea clipă de clipă. Bănuielile lui erau limpezi. Şi mai era cineva care o păzea cu străşnicie, astfel încît era aproape cu neputinţă să se hotărască la acest pas. Nu-i rămînea decît să stea închisă în casă.

Cîtă fericire pe Louise cînd, a patra zi dimineaţă, Zeb Stump apăru la Casa del Corvo şi-i spuse că detaşamentul de puşcaşi trimis împotriva indienilor s-a întors în fort. Acum nu se mai temea că Maurice va fi răpit din închisoare.

— Fii liniştită — o asigură Zeb. Primejdia a trecut, miss Louise. Am luat toate măsurile necesare.

— Cum, mister Stump ?

— În primul rînd, m-am dus la maior. I-am povestit tot ce s-a petrecut, bineînţeles în măsura în care cunoşteam şi eu lucrurile. Din fericire, maiorul continuă să aibă multă simpatie faţă de Maurice. I-am povestit despre banda asta murdară de americani, mexicani şi alţii. Nu l-am uitat nici pe ticălosul de Diaz, pe care îl cred mai rău decît toţi. Rezultatul a fost că maiorul a ordonat dublarea pazei.

— Cît sînt de fericită ! Crezi că nu ne mai ameninţă nici o primejdie din partea lor ?

— Vorbeşti despre banda lui Miguel Diaz ? Nu trebuie să ne mai temem de el. Diaz trebuie să iasă el întîi din închisoare !

— Ce spui ?! Diaz e închis ? Cînd ? Cum ? Unde ?

— Mă copleşeşti cu întrebările, miss Louise ! Ei, ce mare lucru ? Ca să ne înţelegem mai bine, să o luăm încetinel. Mă întrebi unde-i închis ? După cîte ştiu, nu există decît o singură închisoare : fortul. Acolo-i închis.

— Împreună cu...

— Ştiu, te gîndeşti la prietenul nostru. Da, sînt amîndoi în aceeaşi clădire, dar nu în aceeaşi încăpere. Îi desparte un zid, prin care se aude tot, încît pot să vorbească dacă vor. Cu mexicanul, se află şi prietenii lui. Ei trei au despre ce vorbi între ei, fireşte.

— Mi-ai dat o veste bună, mister Zeb. Ieri spuneai că Diaz a făcut totul ca să...

— ...ca să-şi scape pielea. Şi-a izbutit. E bine că a vrut singur să ajungă la închisoare, căci tot s-ar fi găsit cineva să-l azvîrle acolo.

— Spune-mi : cînd şi cum s-a întîmplat ? Habar n-am de nimic !

— Tii, cît zor ! Lasă-mi o clipă de răgaz. Acum, a doua întrebare : cînd ? La asta nu-i greu de răspuns. Nu-i nici un ceas de cînd am văzut cu ochii mei uşa închisorii închizîndu-se după el. Pe urmă am pornit-o într-un suflet încoace.

— De ce a fost arestat ? Nu mi-ai spus încă.

— N-am avut cînd. E o istorie lungă şi mi-ar lua mult timp. Vrei s-o asculţi acum sau mai tîrziu ?...

— De ce mai tîrziu, mister Stump ?

— Cum să spun... miss Louise, m-am gîndit că... Lasă niţel mai tîrziu... după ce-o duc pe bătrînica mea la grajd. Bănui că vrea să ronţăie ceva porumb şi să soarbă o gură de apă. Am străbătut un drum lung împreună.

— Iartă-mă, dragă mister Stump. Nu m-am gîndit. Pluto ! Ia calul lui mister Stump, du-l la grajd şi dă-i nutreţ din belşug... Florinda ! Florinda ! Ce-aş putea să-ţi ofer, mister Stump ?

— Nu te îngriji de mine, miss Louise. Mulţumesc din suflet. M-am gîndit numai la bătrînica mea. În ce mă priveşte, aş putea sta şi două ceasuri fără să pun nimic în gură. Dar dacă ai la îndemînă vreun păhărel de whisky, asta mi-ar prinde grozav de bine.

— Avem whisky berechet. Dă-mi voie să-ţi ofer însă ceva mai bun.

— Mai bun decît whisky ?

— Da. Nişte cherry-brandy, şampanie sau altceva.

— Nu, nu-mi plac băuturile astea franţuzeşti. Ce poate fi mai bun pe lume decît zeama curată de porumb, pritocită la fabricile din Pittsburgh !

— Florinda ! Florinda !

Nu era nevoie să mai spună slujnicei de ce a strigat-o. Prezenţa lui Zeb Stump glăsuia îndeajuns, ca Florinda să ştie dinainte ce doreşte. Fără să mai aştepte vreo poruncă, fata ieşi pe uşă şi se întoarse cu o sticlă pe jumătate plină cu licoarea pe care bătrînul o numea „zeamă curată de porumb" şi care, de fapt, era făcută din orz.

Zeb Stump nu se lăsă rugat. Curînd, licoarea din sticlă se împuţinase cu o treime. Bătrînul păstră restul ca să aibă cu ce-şi uda gîtlejul în timpul îndelungatei povestiri pe care fata abia aştepta să o asculte.

70

O URARE PENTRU ZEB STUMP

Bătrînului Zeb nu-i plăcea graba. Pînă şi felul lui de a bea mărturisea acest lucru : sorbea din pahar pe îndelete, savurînd fiecare picătură.

Creola, arzînd de nerăbdare, nu-l mai aşteptă să se îndemne la vorbă.

— Dragă mister Zeb — începu ea cînd slujnica ieşi din odaie. Spune-mi, de ce l-au arestat pe mexican ? Adică pe Miguel Diaz. Parcă am mai auzit cîte ceva despre el.

— Nu numai dumneata ai auzit, miss Louise... Mulţi cunosc uneltirile acestui ticălos. Fratele dumitale... Dar deocamdată să nu vorbim despre asta. În ce mă priveşte, cred sau bănui că tocmai acest Miguel Diaz are anume legături cu... Înţelegi ce vreau să spun ?

— Continuă, mister Stump.

— Uite ce este. După ce ne-am întors de pe Alamo, s-au înapoiat şi tinerii plecaţi în urmărirea indienilor. Ştii, nu ? Tot ce s-a găsit în scorbură, adică cele necesare pentru mascarada la care am fost martori, dovedesc că oamenii văzuţi de noi pe culmea povîrnişului nu erau indieni, ci albi. Cînd am dat peste cărţile de joc în colibă, m-am gîndit şi eu la asta.

— Deci sînt indivizii care au năvălit noaptea în colibă peste Phelim ?

— Fără îndoială. Aceiaşi mexicani.

— Ce te face să crezi că sînt mexicani ?

— Motive foarte serioase. M-am convins de asta, urmărindu-i eu însumi pe bandiţi, pe fiecare în parte.

Tînăra creolă rămase tăcută, nerăbdătoare să audă povestirea bătrînului.

— Cărţile de joc, miss Louise, precum şi unele cuvinte repetate de către irlandez m-au făcut să cred că indivizii cu pricina sînt mexicani. De îndată ce m-am convins de asta, nu mi-a fost greu să bănui dincotro puteau să apară. Îi ştiu destul de bine pe mexicanii de pe la noi, ca să-l recunosc pe fiecare din cei patru după descrierea lui Phelim. În plus, pe unul l-am însemnat chiar eu.

— Cum aşa ?

— Ţi-aduci aminte că am tras din uşa colibei ? În el am tras.

— Am văzut că ai tras, dar nu şi în cine.

— Află, miss Louise, că bătrînul Stump rareori dă greş ca ţintaş. Ştiu bine că l-am nimerit. Cum era cam departe, glonţul s-a abătut niţel. Dar tot l-am atins. L-am văzut chircindu-se de durere şi mi-am zis : „Dacă nu i-am găurit pielea, sînt gata s-o schimb cu a mea". Pe urmă s-au întors flăcăii noştri şi-au povestit că indienii erau nişte albi, şi nicidecum indieni. Ştiam eu bine cine-mi erau „indienii" ! Puteam să-i prind, dar n-am făcut-o.

— De ce, mister Stump ? Poate că sînt ucigaşii sărmanului meu frate.

— Tocmai de-asta nu m-am atins de ei. Şi am mai avut un motiv : nu voiam să mă depărtez prea mult de fort, mi-era teamă să nu se întîmple ceva în lipsa mea.

Acum mă înțelegi? Afară de asta, socoteam prea devreme ca să duc lucrurile la capăt. Țineam să nu-mi scape nimic. Am așteptat deci întoarcerea pușcașilor ca să-l știu pe mister Maurice sub o pază de nădejde. Abia atunci am avut mîinile libere. Am pus șaua pe bătrînica mea și-am pornit-o degrabă spre locul unde ticăloșii și-au ascuns lucrurile cu care s-au travestit în indieni. L-am găsit ușor, mulțumită descrierii făcută de flăcăii noștri. Nu-i de mirare că ei n-au ajuns nicăieri în cercetarea lor... doar îi călăuzea mucosul de Spengler. A trebuit să duc eu treaba la capăt. Nu m-am înșelat în socotelile mele. Orice nătăfleață care a umblat vreodată prin prerie putea să dibuie urmele falșilor indieni. Orice negustoraș putea să-i urmărească. Spengler și cei care erau cu el n-au fost în stare. Am cercetat totul, deși urmele erau călcate de copitele cailor. Ce ți-e și cu acești „încercați" cercetători de urme! A fost floare la ureche!

— Și după aceea?

— Am stat de vorbă cu maiorul. Iar peste jumătate de ceas, cei patru vlăjgani s-au și văzut după gratii. Pe căpetenia lor au înhățat-o înaintea celorlalți, ca să nu scape. Cel pe care l-am însemnat era Miguel Diaz, nu m-am înșelat.

— Va să zică el este? murmură Louise aproape fără să vrea. Vai, e îngrozitor... L-am văzut de sus în poiană. Și mexicana aceea, Isidora? Ah! Aici se ascunde ceva! Spune-mi, mister Zeb — spuse ea rugător, apropiindu-se de bătrînul vînător — mexicana aceea... femeia aceea care... care era acolo... venea des pe la el?

— La cine? De cine întrebi, miss Louise?

— Nu înțelegi, mister Zeb? De mister Gerald.

— Poate că da, poate că nu, habar n-am. Eu mă abăteam rar pe la colibă. De obicei vînez prin alte locuri. Doar cînd și cînd ajungeam pe acolo, dornic să mai schimb o vorbă cu cineva. Dacă vrei să ții seama de părerea mea, află că fata aceea venea pentru întîiași dată la colibă. Eu, cel puțin, n-am auzit nimic de ea, că Phelim tot ar fi trăncănit el ceva. Am auzit de-o singură femeie care venea pe la colibă.

— Cine? făcu nestăpînit creola și-i păru rău că a întrebat. Privirea grăitoare a bătrînului îi urcă o roșeață

puternică în obraji. Nu, n-are importanță — adăugă Louise, fără să-i mai aștepte răspunsul. Crezi că acești mexicani au luat parte la uciderea fratelui meu?

— Nici eu singur nu știu ce să cred, zău. Pînă azi nu s-a pomenit în prerie o întîmplare atît de misterioasă. Uneori cred că e mîna mexicanilor la mijloc. Alteori mă poartă gîndul la altcineva, dar deocamdată nu pot să-ți spun la cine.

— Dar nu-i el, mister Zeb, nu-i așa?

— Nu, nu-i mustangerul. Deși se spun multe împotriva lui, e nevinovat, sînt convins.

— Cum am putea să-i dovedim nevinovăția? Lumea vorbește că toate indiciile sînt împotriva lui. Nimeni nu vrea să spună un cuvînt ca să-l apere.

— Nu-i chiar așa. N-am avut răgaz să cercetez totul cum trebuie. Dar acum am și n-o să stau cu mîinile-n sîn. Preria, miss Pointdexter, e ca o carte mare, o carte mare și interesantă. Trebuie doar să știi să citești în ea. Zeb Stump n-o fi el prea învățat în alte privințe, dar în treaba asta nu-l întrece nimeni. Poate că găsim niscaiva dovezi în ajutorul lui Maurice. Bătrînul meu dascăl de odinioară spunea că și pietrele au glas.

— Speri să descoperi urmele crimei?

— E nevoie de cercetări amănunțite. Mă interesează mai cu seamă locul unde l-a atacat jaguarul. N-am avut răgaz, că trebuia să fi ajuns de mult acolo. Din fericire, zilele astea n-a mai plouat și poți dibui lesne și urme mai vechi. Dacă nu știi să le cauți, pierzi vremea de pomană, bineînțeles. Ei, e timpul să plec, miss Louise. Am trecut pe aici să-ți spun ce se petrece în fort. N-avem timp de pierdut. Azi-dimineață mi-au îngăduit să stau de vorbă cu Maurice. Se simte mult mai bine cu sănătatea și mintea a început să i se limpezească. Rangerii stăruie ca judecata să aibă loc cît mai curînd. Poate chiar peste trei-patru zile. Și trebuie să mă întorc negreșit pînă atunci.

— Du-te, mister Zeb. Îți urez succes din toată inima. Întoarce-te cu dovezi despre nevinovăția lui Maurice. Pentru mine, asta-i mai de preț decît viața mea. Și niciodată n-am să uit ajutorul dumitale! Niciodată!

Însufleţit de această urare pornită din adîncul inimii, bătrînul vînător se grăbi spre grajd. Bătrînica lui ronţăia nişte porumb. Pluto nu se zgîrcise şi o ospătase din belşug. Era şi el acolo. Dar vorbăreţul Pluto se arăta astăzi din cale afară de tăcut. Se vedea cît de colo că-i abătut. Nu era greu să-l înţelegi. Pierderea tînărului stăpîn, pe care îl iubea atîta, durerea tinerei stăpîne, căreia îi era atît de devotat şi, de bună seamă, loviturile de cizmă ale căpitanului Casey Callhown amărau sufletul bietului negru.

De preocupat ce era, Zeb nici nu băgă de seamă tristeţea zugrăvită pe chipul sclavului. Nu o mai lăsă pe bătrînica lui să mănînce. Îi vîrî zorit zăbala în gură, îi trecu frîul peste cap şi dădu să o scoată din grajd. Iapa se supuse cam în silă.

— Vai, vai, mister Stump! se tîngui Pluto. De ce atîta grabă? Iepşoara e flămîndă! Las-o barem să se sature.

— N-am vreme, dragul meu. Pornesc la drum lung. Am aproape o sută de mile de străbătut şi am mai puţin de două ceasuri pentru asta.

— Ce-i cu dumneata, mister Stump? N-am mai pomenit asemenea goană. Glumeşti?

— De loc.

— Zău, rămîi uimit cum gonesc oamenii pe aici, prin prerie. Uite, şi calul de colo a gonit pesemne vreo două sute de mile într-o noapte.

— Care?

— Murgul de lîngă uşă. Calul lui mister Callhown.

— Ce te face să crezi că a gonit două sute de mile?

— Era numai spumă. L-am dus la rîu să-l adăp şi se poticnea ca un viţeluş abia fătat. Era frînt, nu altceva.

— Cînd a fost asta, Pluto?

— Cînd? Să mă gîndesc... A, da, da, chiar în noaptea cînd a dispărut mister Henry. S-a întors în zori, cam la un ceas după răsăritul soarelui. Nu l-am văzut, că plecasem la lucru cu noaptea-n cap. Venind înapoi la grajd, dau de el nădușit, de parcă trecuse rîul, şi alb tot de spumă...

— Cine l-a luat în noaptea aceea?

— Habar n-am. Ştiu doar că numai mister Callhown umblă cu murgul. Nimeni altcineva nu se încumetă să-l încalece.

— Callhown va să zică?...

— Habar n-am, zău, mister Stump. Nu l-am văzut pe mister Callhown să-l aducă la grajd, ba nici cînd s-a întors nu l-am văzut.

— Dacă murgul era numai spumă, înseamnă că tot a gonit cineva cu el.

— Da, da, tot a gonit cineva cu el.

— Ascultă, Pluto. Te cred că nu ştii cine a luat murgul în noaptea aceea. Dar tu ce zici, cine să fie? Mister Pointdexter mi-e prieten şi-mi pare rău să-i ştiu calul istovit în halul ăsta. De-asta te întreb. Îmi pare rău şi de calul căpitanului Callhown. Pesemne că l-a luat pe furiş vreun negru de pe plantaţie şi l-a gonit noaptea prin prerie. Ce crezi?

— Nu, mister Stump, negrul Pluto nu crede aşa ceva. Sclavii de pe plantaţie n-au voie să vină aici. Ei nici n-ar îndrăzni să intre în grajd. Un negru de pe plantaţie nu putea să ia calul.

— La naiba! Atunci, cine a fost? Vătaful?

— Nu, nici el!

— Să fi fost chiar stăpînul calului? Atunci e foarte bine şi totul s-a lămurit. El are dreptul să gonească oriunde pofteşte cu calul lui, chiar şi în iad. Asta nu mai e treaba mea.

— Nici a mea, mister Stump. Păcat că nu m-am gîndit azi-dimineaţă la asta!

— De ce? Ce-a fost azi-dimineaţă? Ce ai de eşti atît de abătut?

— O, azi-dimineaţă! Mare nenorocire a fost! Foarte mare nenorocire!

— Ce s-a întîmplat?

— Oh, mister Stump, azi-dimineaţă am mîncat o bătaie! Asta la vreun ceas după ce-am venit în grajd.

— Ai mîncat bătaie?

— Da, da, şi-am alergat bezmetic prin tot grajdul de durere.

— Am înţeles. Te-a lovit un cal cu copita. Care?

— O, nu, nu! Nu calul, stăpînul calului! Mister Calhown mi-a cărat la picioare cu nemiluita. Negrul Pluto n-a făcut nimic rău. Am întrebat doar ce-a fost cu calul în noaptea aceea de s-a întors la grajd atît de istovit. Căpitanul mi-a spus că asta nu-i treaba mea şi-a început să dea cu picioarele şi cu cravaşa în mine. Apoi m-a ameninţat că, dacă scap vreo vorbuliţă, m-aşteaptă o sută de bice. Şi ce m-a mai înjurat! Vai, vai, ce m-a mai înjurat! Negrul Pluto nu l-a văzut niciodată pe mister Calhown atît de supărat!

— Unde-i mister Callhown? Nu l-am văzut astăzi. Nu-i plecat, doar calul e aici.

— O, nu, mister Stump, mister Callhown e plecat. În ultimele zile pleacă mereu şi se întoarce tîrziu de tot.

— Călare?

— Da. Acum umblă cu un cal sur. Murgul stă în grajd. Din noaptea aceea n-a mai ieşit decît o singură dată cu murgul. Pesemne că vrea să-l odihnească.

— Spune, Pluto — glăsui Zeb după cîteva clipe. Dacă o las pe bătrînica mea să mai ronţăie niţel porumb? Are mult de alergat şi nu-i strică să mai prindă putere. Să-i dăm pace să se ospăteze în voie Şi-n timpul ăsta fac şi eu la fel. Dă fuga la bucătărie şi vezi ce găseşti pe-acolo. O bucată de friptură rece şi o bucată de pîine mi-e destul. Stăpîna ta m-a poftit să mănînc, însă m-am temut să nu zăbovesc şi i-am spus că n-am vreme. Dar uite, bătrînica mea m-a făcut să mă răzgîndesc. Mai stau un pic. Şi dacă înfulec şi eu ceva, o să fiu tare voios.

— Îndată, mister Stump! Îndată!

Pluto alergă la bucătărie şi Zeb Stump rămase singur în grajd. În clipa următoare se apropie de locul unde stătea murgul. Calul se sperie şi se lipi tremurînd de peretele grajdului.

— Stai locului! Uf, nătărăule! bombăni bătrînul. Nu-ţi fac nici un rău. Ai năravul lui stăpînu-tău. Stai liniştit, auzi! Vreau să-ţi văd potcoavele!

Zicînd acestea se aplecă să-i apuce un picior. Calul se porni din senin să azvîrle din copite şi să necheze, de parcă bătrînul s-ar fi pregătit să-i facă cine ştie ce.

— Afurisitule, urîciunea pămîntului! izbucni Zeb, cu ciudă. Astîmpără-te! Nu-ţi fac nimic rău. Haide încoace, gogoman ce eşti! Vreau să văd dacă eşti potcovit sau nu. Dădu din nou să-i prindă piciorul, însă calul se împotrivea şi mai şi. Măi, măi, ia te uită la el! bombăni Zeb şi cătă în jur, cu nădejdea să găsească ceva ca să ţină animalul pe loc. „Hm, ce-i de făcut? Să-l chem pe Pluto să m-ajute? El nu trebuie să ştie nimic despre asta.“ Stătu să chibzuiască. Fir-ar să fie de cal! izbucni el din nou. Îmi vine să-l omor, nu alta! Aha! Am găsit! Numai să nu se-ntoarcă Pluto şi să strice totul. Lasă, Florinda o să-l mai ţină niţel la bucătărie... Eh, ori stai liniştit, ori te sugrum! Cu zgarda nu mi te mai foieşti tu!

Bătrînul desprinse lassoul de la oblînc, îl azvîrli pe după gîtul calului şi smuci de capăt. Calul începu să sforăie şi să alerge prin grajd. Curînd, sforăitul i se prefăcu într-o icneală şuierătoare. Abia îşi mai trăgea răsuflarea.

Acum Zeb Stump se putea apropia în linişte de murg. Legă capătul lassoului de o stănoagă şi începu să-i cerceteze atent fiecare copită. Potcoava de la piciorul stîng dindărăt era ruptă. Vînătorul scoase cuţitul de vînătoare, desprinse potcoava şi o puse într-unul din buzunarele lui fără de fund ale hainei, dimpreună cu toate caielele. Apoi, cu o mişcare dibace, desfăcu laţul lassoului, lăsînd murgul să răsufle în voie. La puţin timp după aceea apăru şi Pluto. Aducea o tavă plină de bunătăţi, pe care se vedea şi o sticluţă de whisky. Zeb se apucă să mănînce cu poftă.

Negrul băgă de seamă că murgul nu-i în apele lui; gemea, tremura tot şi privea speriat împrejur.

— Ce-o fi păţit?! exclamă el. Parcă s-ar teme de dumneata.

— A, da... — zise Zeb, cu o nepăsare prefăcută. Poate că se teme niţel. S-a băgat adineauri peste bătrînica mea şi l-am plesnit cu frînghia.

Pluto rămase mulţumit de lămurirea primită. Discuţia continuă.

— Spune-mi, Pluto — întrebă Zeb — cine vă potcovește caii ? Cred că aveți fierarii voștri.

— Cum nu ! Jack cel Galben îi potcovește... De ce mă-ntrebi, mister Stump ?

— Ar trebui s-o duc și eu la potcovit pe bătrînica mea. Jack n-o să zică nu, ce spui ?

— Ba chiar o să fie foarte bucuros.

— Și-n cît timp crezi că-i bate două potcoave ?

— La iuțeală, mister Stump. Jack e un meșter bun, toată lumea îl laudă.

— N-o fi avînd potcoave gata făcute ? De cînd a potcovit caii voștri, de mult ?

— De mai bine de-o săptămînă. Ultima dată a potcovit calul lui miss Louise, mustangul rotat. Găsim la el și potcoave gata făcute. Știu fiindcă voia să potcovească murgul, care are o potcoavă ruptă. Asta-i poveste de zece zile. Mister Callhown a poruncit să-i schimbe potcoava. Chiar azi-dimineață i-am spus lui Jack despre asta.

— Ascultă — vorbi Zeb, schimbîndu-și parcă pe neașteptate hotărîrea. Mă gîndesc totuși că n-am vreme de pierdut. Amîn potcovitul pînă mă-ntorc. Umblă ea bătrînica mea și așa. Preria e moale, să tot alerge. Bătrînul ieși în curte și se uită la cer : Da, da, e timpul s-o iau din loc ! Ei, porumbițo, gata cu ronțăitul ! Ia frumușel zăbala între dinți și nu te mai gîndi la mîncare că n-ai încotro. Așa, bravo ție !

Zeb îi puse frîul, apoi sări în șa și porni la drum.

72

ZEB STUMP DIBUISE O UMBRĂ

Bătrînul vînător ieși pe poarta Casei del Corvo și se îndreptă spre fort, urmînd malul rîului. Nu făcu nici un sfert de ceas pînă acolo. Descălecă și intră la comandantul fortului, lăsînd calul afară. Obținu cu ușurință să fie primit de comandant, căci se bucura de multă simpatie printre militari. Santinelele îl lăsaseră să treacă, fiind

binecunoscut. Ofițerul de serviciu îl salută prietenos, iar aghiotantul îl anunță îndată. Maiorul pesemne că-l aștepta.

— A, mister Stump, mă bucur să te văd ! Ce mai nou ? Judecînd după faptul că te-ai întors atît de repede, îmi închipui că ai noutăți. Nădăjduiesc să descoperim ceva care să-l ajute cît de cît pe acest nefericit mustanger. Să auzim, ce-ai aflat ?

— Eh, domnule maior — mărturisi bătrînul fără înconjur, scoțîndu-și pălăria cu o mișcare plină de firesc — trebuie să spun că deocamdată n-am nici o noutate deosebită. Totuși am socotit necesar să mă-ntorc. Era musai să vă vorbesc.

— Te-ascult. Ce este ?

— Vreau să vă rog să amînați cît se poate judecata. Știu că vor fi presiuni, dar știu că aveți suficientă autoritate să le țineți piept și toată bunăvoința față de acest caz.

— Ai dreptate. Țin să-l ajut pe bietul mustanger. Dar nu uita că în republica noastră, autoritățile militare sînt subordonate celor civile, exceptînd starea de război. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să împiedic orice încălcare a legii. Însă împotriva legii nu pot să mă ridic.

— Nici nu e nevoie și nici nu vă cer așa ceva, domnule maior. Trebuie doar să potoliți pe cei care vor să ia legea în propriile lor mîini și să o schilodească după cum le place, încît să le fie lor bine. La noi, în settlement, există asemenea oameni, și dacă nu-i potolește nimeni, chiar așa vor face. Există cineva bunăoară deosebit de primejdios...

— Cine ?

— Fiți bun și păstrați asta pentru dumneavoastră, domnule maior. Făgăduiți ?

— Nici o grijă, mister Stump ! Nimeni nu va afla nimic. Vorbește deci cu toată încrederea.

— Bine. Eu cred că altcineva e ucigașul, nu Maurice-Mustangerul.

— Asta-i și părerea mea. Dar numai atît îmi spui ?

— Aș putea să mai adaug ceva, dar nu-s decît simple bănuieli și nu vreau să se dovedească neîntemeiate. De aceea e mai bine să tac pînă ce mă întorc de pe malurile

lui Rio de Nueces. Atunci vă voi împărtăşi bucuros lucrurile pe care le cunosc încă de azi, precum şi tot ce voi descoperi în prerie. Îmi puteţi acorda un răgaz de trei zile ?

— Trei zile ?

— Da. Pînă atunci să nu înceapă judecata.

— Îţi făgăduiesc, mister Stump. S-ar putea să-mi risc situaţia, dar îţi dau cuvîntul meu de onoare că Maurice-Mustangerul nu va ieşi pe poarta închisorii. În aceste trei zile, vinovat sau nevinovat, se va afla sub protecţia mea.

— Sînteţi un adevărat prieten, domnule maior, şi vă voi dovedi odată recunoştinţa mea. Nu mai spun nimic. Vă rog doar să păstraţi tăcere asupra celor discutate. În settlement există unii care s-ar face luntre şi punte ca să-mi pună beţe-n roate.

— N-ai grijă, la mine nu vor găsi nici un sprijin. Te poţi bizui pe cuvîntul meu.

— Ştiu, domnule maior, şi vă mulţumesc din suflet.

Bătrînul vînător salută şi ieşi să o găsească pe bătrînica lui.

Înainte să ajungă la plantaţiile lui Pointdexter urcă un povîrniş abrupt, spre un mic platou. Ajuns sus, se opri îngîndurat la umbra unui salcîm.

— La naiba ! bombăni el. Calul lui Callhown a lipsit în noaptea cu pricina şi s-a întors la grajd alb de spumă. Ce să însemne asta ? Blestemat să fiu dacă nu-i şi căpitanul amestecat în afacerea asta murdară ! Nu-mi iese din cap şi pace ! Hm, ar fi prea de tot să-mi închipui că şi-a ucis vărul ! Bineînţeles, e-n stare de orice ticăloşie. Dar ce nevoie avea să-l omoare ? Dacă urmărea să rămînă moştenitor în locul lui Henry, după moartea bătrînului, atunci da, mai vin acasă. Dar treaba nu stă aşa. Bătrînul Pointdexter e sărac lipit, nici un negru şi nici o palmă de pămînt n-au mai rămas ale lui. Ticălosul de Callhown a pus mîna pe tot. Atunci, ce nevoie avea să scape de văru-său ? Ei doi n-au fost în relaţii proaste. Şi deodată a intervenit mustangerul, apoi cearta, apoi albii travestiţi în indieni, apoi tînăra mexicană, apoi călăreţul fără cap, şi dracu mai ştie ce ! Iosafat ! O poveste ca asta zăpăceşte şi mintea cea mai ageră... Totuşi nu-i timp de pierdut. Ajutat de potcoava pe care am despris-o de pe copita murgului, poate că aflu măcar o părticică din istoria asta sîngeroasă, ori dezleg taina în întregime. Încotro să apuc ?

Şi Zeb privi în jur, de parcă ar fi căutat un răspuns.

Nu avea nici un rost să înceapă cercetările în împrejurimile fortului sau ale settlementului. Acolo pămîntul era răscolit de urmele cailor. Nu avea rost nici să se afunde în prerie. Mai bine să taie drumul spre Rio Grande. Da, aşa era cel mai bine.

După ce străbătu aproape o milă şi ajunse lîngă Rio de Nueces, se îndreptă spre apus. Puţin aplecat înainte, bătrînul vînător privea scrutător iarba de amîndouă părţile cărării. După încă o milă zări ceva care îl făcu să tresară şi să smucească frîul. Iapa se opri. Bătrînul sări la pămînt. După doi-trei paşi, se lăsă în genunchi, scoase potcoava din buzunar şi o potrivi peste o urmă de copită care se desluşea lămurit în iarbă.

— Exact ! exclamă vînătorul. Iată urma trădătorului, ba poate chiar urma ucigaşului !

73

OSTROVUL DIN PRERIE

O herghelie uriaşă de cai sălbatici numărînd de la o sută la trei sute de capete atrage bineînţeles atenţia călătorului, care se opreşte în loc, uluit de această privelişte măreaţă. Dar un băştinaş, un om al Texasului, trece nepăsător mai departe, zicîndu-şi în sinea sa : „Uite o herghelie de mustangi !" Mai curînd s-ar mira să vadă păscînd un cal singuratic. I s-ar părea ciudat, dar s-ar gîndi îndată că e vreun cal rămas în urma unor călăreţi.

Ochiul încercat al omului din prerie va ghici fără greş despre ce este vorba. Cînd calul paşte cu zăbala în gură şi cu şaua în spinare, omul se va întreba dacă nu şi-a

părăsit stăpînul. Iar cînd paşte netulburat, cu călăreţul în şa, atunci îşi va spune că are înaintea ochilor un neisprăvit şi un leneş, care nici măcar n-a catadicsit să descalece, ca să lase animalul să pască în voie. Şi dacă în locul unei mutre de neisprăvit va vedea că pur şi simplu călăreţul nu are cap, atunci îi vor năpădi mii de gînduri. Şi nici unul din aceste gînduri nu va fi aproape de adevăr.

Un asemenea cal, cu un asemenea călăreţ, a fost văzut în preriile sud-vestice ale Texasului în anul 185... Greu de spus în ce an anume, dar data rămîne exactă în limitele acestui deceniu.

Mult mai precis se poate stabili locul unde a fost văzut: în regiunea nordică a lui Rio de Nueces şi regiunea afluenţilor sudici ai rîului Leona, pe o întindere de aproape douăzeci de mile. Călăreţul a fost văzut atît în preria deschisă cît şi în desişurile de pădure.

Mulţi au avut prilejul să-l vadă pe călăreţul fără cap. L-au văzut în repetate rînduri, în locuri şi împrejurări deosebite. Mai întîi l-au văzut membrii detaşamentului pornit în căutarea lui Henry Pointdexter şi a presupusului său ucigaş. Apoi l-a văzut Phelim, servitorul lui Maurice-Mustangerul. Apoi, Casey Callhown, în noaptea cînd cerceta urmele din pădure. Apoi l-au văzut mexicanii travestiţi în indieni, chiar în aceeaşi noapte. Şi, în sfîrşit, l-a văzut Zeb Stump, în noaptea următoare.

Dar şi alţi oameni l-au văzut — în alte locuri şi în alte împrejurări. Vînători, ciobanii, călători. Straniul călăreţ i-a umplut de groază pe toţi, rămînînd pentru toţi o taină de nepătruns.

Despre călăreţul fără cap se vorbea nu numai în settlementul de pe Leona, ci şi în aşezări mult mai depărtate. Zvonurile despre el ajunseră repede pînă pe malurile lui Rio Grande şi pînă la lacul Sabin.

Nimeni nu se mai îndoia acum că înspăimîntătoarea arătare a fost văzută cu adevărat. Dar oare puteai să crezi? Totuşi, ca să te îndoieşti, însemna să nesocoteşti mărturiile a cel puţin două sute perechi de ochi. Nu se putea nici să zici că era o nălucă. O singură întrebare îşi avea rost: cum să înţelegi această stranie apariţie atît de potrivnică legilor firii?

Circulau vreo zece versiuni, unele mai mult sau mai puţin veridice, altele mai mult sau mai puţin absurde. Unii spuneau că totul nu-i decît o iscusită scamatorie de-a indienilor, alţii că e o momîie. Unii susţineau că e vorba de un călăreţ în carne şi oase, care-şi ţine capul ascuns sub serapé şi că vede prin două găurele făcute în serapé ca să-şi îndrume calul. Alţii susţineau sus şi tare că arătarea călăreţului fără cap e însuşi diavolul.

Existau şi alte presupuneri, nu atît cu privire la călăreţul fără cap, cît la o eventuală legătură între el şi uciderea tînărului Pointdexter.

Majoritatea socotea neîndoielnică această legătură dintre cele două misterioase întîmplări. Dar nimeni nu ştia să spună în ce anume constă. Cel care putea să aducă oarecare lumină în această taină mai zăcea în delirul febrei.

Trecu aşa o săptămînă încheiată. În tot acest timp, călăreţul fără cap apărea ici şi colo în prerie. Calul lui cînd gonea, cînd mergea la pas, cînd se oprea în loc şi privea în jur, cînd rupea lacom cîte o gură de iarbă grasă de pe păşunile din Texas.

Misteriosul călăreţ stîrni cele mai fantastice şi mai absurde născociri. Nu e cu putinţă şi nici nu are rost să le înşirăm aici. Un singur fapt trebuie negreşit povestit, întrucît ocupă un loc însemnat în această ciudată istorie.

*
* *

În largul preriei există un ostrov de pădure părăginită. O îngrămădire de copaci pe o întindere de cel mult trei sau patru acri. În apropierea pădurii, la vreo două sute de paşi, paşte liniştit un cal. Chiar calul care îl poartă în spinare pe călăreţul fără cap. Straniul călăreţ se află şi acum în şa; din clipa cînd a fost văzut pentru prima oară, nici un fel de schimbare nu s-a petrecut în îmbrăcămintea sau înfăţişarea lui. Un serapé în dungi îi cade de pe umeri, acoperindu-i partea de sus a corpului; în picioare poartă aceleaşi cizme din piele de jaguar. Stă puţin aplecat înainte, parcă pentru a da calului putinţa

să pască mai lesne. Nici frîul nu-l împiedică — e lăsat slobod, încît calul nici nu-l mai simte.

Cei care susţineau că au văzut capul călăreţului aveau dreptate. Capul, sub un sombrero negru, împodobit cu panglici aurii, îi atîrnă liniştit la şoldul stîng, şi doar dacă priveşti din stînga poţi să-l vezi. Bărbia-i atinge genunchiul călăreţului. Uneori vezi şi chipul. Un chip cu trăsături frumoase, îngheţate într-o expresie înspăimîntătoare. Buzele vinete şi întredeschise, încremenite într-un zîmbet sinistru, dau la iveală două şiruri albe de dinţi.

Misteriosul călăreţ a rătăcit toată vremea de unul singur, dar acum are însoţitori : vreo zece coioţi îl urmăresc pas cu pas, ţopăind în jurul lui. Nici vorbă, coioţii sîcîie calul ; calul fornăie şi azvîrle din copite cînd vreunul se obrăzniceşte şi i se încurcă printre picioare. Călăreţul se arată nepăsător faţă de coioţi, ca şi faţă de stolul păsărilor mari şi negre ce i se rotesc pe deasupra umerilor.

Călare pe calul care aici rupe cu gura din iarba grasă a preriei, aici se apără nerăbdător de lupi şi de corbi, călăreţul fără cap pribegeşte liniştit în jurul acestui ostrov de pădure.

74

UN VÎNĂTOR FĂRĂ NOROC

Oare l-a văzut cineva pe călăreţul fără cap alături de noii lui însoţitori — coioţii şi corbii ?

Da, l-a văzut.

Un singur om l-a văzut : şi el, cel dintîi în Texas, a început să pătrundă misterul.

Dar nici pentru el lucrurile nu erau prea limpezi. Ştia acum despre călăreţul fără cap că nu este nici momîie, nici diavol, numai că asta nu putu să-i alunge groaza nemărginită care te cuprindea văzîndu-l. Se uita la el din marginea ostrovului de pădure, ascuns după copaci şi, pe cît îţi dădeai seama, nici nu se gîndea să iasă la iveală.

În ciuda spaimei, omul acesta îl urmărea clipă de clipă. Băgă de seamă că, în loc să se apropie, călăreţul se ţinea la aceeaşi depărtare de pădure.

„Înfricoşătoare creatură ! Dacă aş fi mai aproape, barem la vreo douăzeci de paşi, l-aş nimeri. Să trag acum, înseamnă să-l scap, poate pentru totdeauna !"

Dorind parcă să se încredinţeze că a socotit bine, omul măsură încă o dată din ochi distanţa ce-i despărţea. Ţinea pregătită puşca lui cu ţeava scurtă.

„N-are rost ! bombănea el. Glonţul se duce aiurea şi doar sperie calul. Răbdare ! Să aştept pînă se mai apropie calul. Blestemaţii ăştia de coioţi ! Cît se ţin scai de cal, nici pomeneală să se tragă spre pădure. De, ăsta-i năravul mustangilor din Texas, naiba să-i ia ! Ia să mă gîndesc. Nu cumva aş putea să-l atrag încoace ? Dacă vede iapa mea, poate că se apropie, cum s-a întîmplat şi data trecută. Ce-i drept, atunci era pe lună şi-l mai fugărea şi un cîine urlînd. Calul s-a sălbăticit, şi nu-i de mirare, cînd poartă în spinare naiba ştie pe cine. Doar nu-i cu putinţă să..."

Omul care vorbea astfel cu sine smuci brusc frîul şi se aplecă puţin înainte ca să vadă mai bine prin frunzişul copacilor. Ciudatul călăreţ înconjura încet pădurea.

„E calul lui, n-am pic de îndoială ! Şaua la fel, serapeul la fel ! Ce forţă necurată le-a dat pe toate unui alt om ? Nu ştiu dacă e vreo scamatorie la mijloc, dar e o mare mîrşăvie, oricine a pus-o la cale. Omul ăsta trebuie să ştie tot ce s-a petrecut în noaptea cu pricina. Tare prost mai sînt. Cum de-am putut să mă laud aşa cum m-am lăudat ?! Eu am norocul spînzuratului, zău aşa ! Ia te uită, nu-i chip să se apropie : calul se teme de pădure. Ce-i de făcut ? Oare dacă aude un glas omenesc, se îndeamnă încoace ? Dacă se apropie douăzeci de paşi, sînt mulţumit. Să încerc !"

Ieşind spre marginea pădurii, omul începu să cheme calul :

— Vino-ncoace ! Hai încoace, frumosule ! Hai, fii cuminte !

Degeaba. Calul se sperie. Scăpă iarba din gură, scutură din cap şi începu să necheze sălbatic. Corbii şi coioţii parcă îl speriau mai puţin decît glasul de om. Se

smuci din loc şi o rupse la fugă pe întinderea nesfîrşită a preriei.

Vînătorul, dezamăgit, ieşi la iveală din ascunziş, potopind cu înjurături vînatul ce-i scăpase printre degete. Glonţul slobozit într-o clipă de furie neputincioasă nu-şi mai ajunse ţinta : călăreţul fără cap era departe.

75

PE URME

Zeb Stump nu rămase multă vreme pe locul unde descoperi urma potcoavei. Porni mai departe. Mergea pe jos. Bătrînica lui îl urma supusă la o distanţă respectabilă.

Străbătu mai bine de o milă, zorind pasul în locurile unde urmele erau mai vizibile şi încetinindu-l atunci cînd le pierdea din ochi. Părea că nu ia în seamă nimic din ce era în jur ; nici savana aşternută ca un covor de smaralde înaintea lui, nici bolta albastră şi fără de margini a cerului. Scruta cu încordare iarba.

Pe neaşteptate, un zgomot îl făcu să se întoarcă. Undeva, departe, răsunase o împuşcătură. Se opri în loc, ridică ochii, dar nu se săltă din iarbă. Cuprinse zarea dintr-o ochire. Un fumuşor albăstrui, ca un norişor rotund, se destrăma încet în văzduhul de azur, chiar deasupra ostrovului de pădure. Ostrovul verde, fumul împuşcăturii, ba pînă şi zgomotul ei, totul era atît de nedesluşit, încît numai ochiul încercat şi urechea ascuţită ale bătrînului vînător putură să-şi dea seama de cele petrecute : era o împuşcătură.

„Tii, mare ciudăţenie ! bombăni el, ghemuit pe vine, aidoma unui grădinar care sădeşte varză. Mare ciudăţenie, ca să nu spun mai mult ! Cui să-i dea prin cap să vîneze prin locurile astea ? Pe aici nu afli picior de vînat ! Nu merită să strici un glonţ. Doar coioţi, încolo nimic... A-a ! continuă Zeb, după un răstimp de tăcere. O fi vreunul din negustoraşii porniţi în „excursie“, cum

zic ei ; trag în trîntorii ăştia şi pe urmă se laudă că au fost la vînătoare de coioţi. Ia stai, mi se pare mie ?! Stai ! Vine cineva ! Şi goneşte de parcă ar vrea să scape de urmărirea unui regiment de furci încinse. E chiar călăreţul fără cap, jur ! Chiar el !“

Avea dreptate : în faţa lui gonea călăreţul fără cap.

Anevoie găseai în Texas un bărbat mai curajos decît bătrînul Zeb Stump. Nu se temea nici de jaguari, nici de puma, nici de urşi. Dar la vederea călăreţului fără cap se pierdu şi el cu firea. Deşi călit de viaţa aspră trăită în mijlocul unei naturi sălbatice, Zeb Stump, oricît ar părea de ciudat, nu era lipsit de unele prejudecăţi şi superstiţii.

Nu numai că-l cuprinse spaima, dar tremura ca varga şi căuta un loc să se ascundă. Găsi în apropiere un tufiş cu frunzişul verde. Iapa cu şaua pe ea ar fi putut să-l trădeze, dar Zeb prevăzu asta.

— La pămînt, culcă-te ! strigă el către prietena-i cu patru picioare, care îl înţelegea de minune. Hai, repede, altfel iadul te mănîncă !

Speriată de alarma nestăpînită din glasul stăpînului ei, iapa îngenunche pe picioarele dinainte, şi apoi, strîngînd sub ea picioarele dinapoi, se lăsă în iarbă, de parcă s-ar fi pregătit să se odihnească.

O clipă după ce Zeb şi calul apucaseră să se pitească, prin dreapta lor trecu în galop misteriosul călăreţ. Gonea mîncînd pămîntul, fără gînd să se oprească în loc, ceea ce îl bucură grozav pe bătrînul Zeb.

Stînd în genunchi, vînătorul urmărea cu încordare călăreţul. Cînd calul ajunse în dreptul tufişului, vîntul ridică serapeul de pe umerii călăreţului şi Zeb văzu lămurit îmbrăcămintea ce-i era atît de cunoscută : bluza albastră din bumbac, cu nişte cute mari pe piept, pe fondul căreia se contura o pată întunecată de sînge închegat.

Bătrînul căzu pe gînduri. Calul, şaua, serapeul în dungi, bluza albastră, pantalonii, pălăria, totul îi era binecunoscut. Nu încercă să-l oprească în loc. Călăreţul se depărta fără să scoată o vorbă şi fără să facă o mişcare. Înţelese, în sfîrşit, cine era înfricoşătorul călăreţ.

— Iosafat ! E adevărul adevărat... Sărmanul tînăr ! A fost ucis !

Zeb Stump rămase mult timp în ascunzătoare, urmărind călărețul care se depărta cu repeziciune. Abia după ce se pierdu în crîngul de salcîmi, se ridică de la pămînt și se îndreptă de spate.

Întîmplarea asta ciudată și neașteptată îi încîlci gîndurile. Oare trebuia să se țină după urmele potcoavei ciobite sau să pornească după călăreț ?

Întorcîndu-se spre locul unde zărise adineauri norișorul de fum, vînătorul văzu ceva care-l făcu din nou să se ascundă.

Văzu un călăreț — de astă dată un călăreț adevărat, cu capul pe umeri. Ședea puțin aplecat înainte, scrutînd iarba. Nu era greu să ghicești ce-l preocupă : necunoscutul căuta urmele călărețului fără cap.

— Aha, asta vrei ! șopti Zeb. Va să zică nu sînt eu singurul care ține să dezlege misterul ! Cine o fi ?

Nu se pierdu mult în presupuneri. Calul venea la trap și curînd călărețul fu atît de aproape, încît vînătorul putu să-l recunoască.

— Iosafat ! bîigui Zeb. Trebuia să mă fi gîndit la asta mai devreme ! Dacă nu mă-nșel, începe un nou capitol din carte : e o nouă verigă care mă va ajuta să împlinesc lanțul dovezilor... Stai liniștită, toanto ! se răsti vînătorul la bătrînica lui. Să nu-mi clintești, că-ți tai beregata !

Rămase liniștit în ascunzătoare, fără să-și ia ochii de la călărețul ce se apropia.

Călărețul era Casey Callhown.

Întîlnirea cu căpitanul nu-l speria, deși îl știa înarmat. Rămase în umbra copacilor numai ca să vadă mai bine ce se petrece în largul cîmpiei.

Callhown trecu prin fața lui, cercetînd urmele călărețului fără cap. Pînă ce crîngul în care dispăruse primul călăreț îl înghiți și pe al doilea, Zeb Stump nu-l scăpă din ochi.

* * *

Bătrînul vînător se gîndise și mai înainte să pornească în urmărirea călărețului fără cap. Acum merita cu atît mai mult să facă asta. După o scurtă chibzuială se hotărî. Nu avea nevoie de cine știe ce pregătiri. Puse mîna pe frîu și își îmboldi bătrîna iapă la drum. Ieșind din tufiș, apucă pe cărarea pe care tocmai trecuse Casey Callhown.

* * *

Ocolind crîngul de salcîmi în care se făcuseră nevăzuți cei doi călăreți, își dădu seama că a ieșit în preria calcaroasă. Un călăreț abia o străbătuse : călărețul fără cap.

Nu departe, înainte, Zeb îl văzu pe căpitanul Callhown, care se învîrtea descumpănit în loc. Căpitanul pierduse urma și se străduia să o găsească. Ascuns de salcîmi, vînătorul nu-l scăpa din ochi. După ce umblă în lung și în lat, Callhown se lasă păgubaș. Dădu pinteni calului și se îndreptă spre Leona.

De îndată ce pieri în zare, Zeb își puse și el pricepcrea la încercare, dar, în ciuda experienței sale, trebui să se dea și el bătut.

Soarele ardea aprig. Preria, încinsă ca o plită, te orbea. Doar salamandra era singura vietate capabilă să deslușească ceva pe o asemenea lumină istovitoare.

Bătrînul vînător nu avu încotro și se întoarse să iscodească aceleași urme de adineauri. Era încredințat că truda lui nu va fi zadarnică și că de astă dată va descoperi lucruri interesante.

Curînd se găsea pe locul de unde începuse cercetarea. Porni cu pași repezi pe firul urmelor. Iapa venea supusă după el. Se opri o singură dată : urmele a doi cai se întretăiau aici cu urma după care se ținea el. Toate trei șirurile de urme se împleteau, se despărțeau sau se așterneau paralel pe o distanță de vreo douăzeci de pași, ca din nou să se întretaie.

Cei trei cai erau potcoviți. Vînătorul se opri să vadă mai bine urmele fiecăruia. Unul dintre cei trei cai era

de rasă americană ; altul era un mustang voinic : copita lui se dovedea aproape la fel de mare ca şi aceea a americanului. Americanul venea în urma mustangului, iar calul cu potcoava ruptă în urma amîndurora. Tustrei goniseră pe acelaşi drum, dar nu în acelaşi timp. Zeb Stump se lămuri cu uşurinţa şi cu siguranţa omului care citeşte indicaţia pe un termometru.

— Bun ! făcu el şi porni mulţumit mai departe.

Bătrînica lui venea agale din spate.

— Aici s-au despărţit — glăsui vînătorul, oprindu-se din mers şi cercetînd locul cu luare-aminte. Mustangul şi calul american au apucat înainte împreună, adică au pornit în galop pe aceeaşi cărare. Calul cu potcoava ruptă a apucat în altă direcţie. Tare aş vrea să ştiu de ce ? Niciodată nu mi-a fost dat să întîlnesc urme atît de încîlcite. După care să mă ţin mai întîi ? Dacă mă ţin după primele două, ştiu de pe acum unde au să mă ducă. Au să mă ducă la o baltă de sînge. Să pornesc după cea de a treia, să văd unde mă duce ? Cîrmeşte la dreapta, bătrînico, şi ţine aproape, altfel te rătăceşti şi-o să-ţi ronţăie coioţii ciolanele.

După ce-şi povăţui astfel iapa, vînătorul apucă pe urmele celui de-al treilea cal. Urmele duceau în marginea unor hăţişuri, unde abia îl purtaseră urmele împletite ale celor trei cai. Înainte se deschidea un drum larg de ţară, semănînd cu o alee, pe care cititorul îl cunoştea bine. Urma potcoavei rupte se vedea ceva mai într-o parte, apoi se afunda în desiş. La vreo cincizeci de paşi, Zeb Stump găsi locul unde calul fusese legat de un copac. Bătrînul se dumiri că urmele nu merg mai departe ; din locul acesta pornea o urmă în sens invers, spre prerie, dar fără să ţină acelaşi drum.

Călăreţul de pe calul cu potcoava ruptă se afundase în desiş pe jos. Se vedeau lămurit urme de paşi pe pămîntul mocirlos, lîngă pîrîul secat, unde fusese legat şi calul de copac.

Lăsîndu-şi iapa în acest „grajd", vînătorul se avîntă pe urmele omului. Curînd îşi dădu seama că erau două urme : una mergea înainte, alta înapoi. Se ţinu după cea dintîi. Nu se miră cîtuşi de puţin constatînd că urma îl scoase pe aleea în apropierea căreia descoperise balta de

sînge. Acum nu se mai vedea nimic. Coioţii linseseră de mult sîngele.

Aici Zeb făcu o descoperire interesantă. Observă în nişte tufe un loc unde stătuse multă vreme un om, căci nu se mai vedea fir de iarbă şi pămîntul afînat era bătătorit de cizme sau ghete.

Urmele tălpilor duceau spre balta de sînge. Unele mergeau într-acolo, altele veneau înapoi. În plus, pe creanga unui copac, bătrînul Zeb descoperi ceea ce nu izbutise să descopere mulţimea cercetaşilor şi nici căpetenia lor — Spengler. Era un petic de hîrtie înnegrit şi pe jumătate ars, care slujise drept dop de cartuş. Rămăsese agăţat acolo.

Bătrînul vînător luă peticul de hîrtie, zburat pesemne de vînt, şi-l întinse pe palma-i uriaşă şi bătucită. Pe hîrtia mototolită şi arsă citeai nişte iniţiale cunoscute, trei litere arătînd gradul şi numele cuiva : „C.C.C.".

77

O ALTĂ VERIGĂ

Nu uimire, ci satisfacţie se zugrăvi pe chipul bătrînului pe cînd cerceta hîrtia cu pricina.

— E o bucăţică dintr-un plic — mormăia Zeb Stump. Dar cîte lucruri spune ! Nici toată scrisoarea n-ar fi spus mai mult. A fost folosită drept dop de cartuş. Foarte bine ! Să se înveţe minte nătărăul care ia orice-i pică în mînă pentru treaba asta, în loc să aibă pregătită nişte piele de cerb, unsă din belşug cu grăsime. Scris de femeie ! continuă el, privind din nou hîrtia. Dar ce contează. De vreme ce-i este adresată lui, înseamnă că lui îi aparţine. S-o păstrez cu grijă.

Bătrînul vînător scoase o pungă de piele pentru tutun, în care ţinea şi amnarul, şi vîrî binişor înăuntru peticul de hîrtie.

— Şi-acum, bătrîne Zeb Stump — zise el — mi se pare c-o să te descurci cu destulă uşurinţă în povestea

asta misterioasă. Unele lucruri nu-s încă lămurite, pe alocuri firul se va rupe, dar n-are a face. Victima, oricine o fi ea, stătea pe locul bălţii de sînge. Ucigaşul, oricine o fi el, stătea în spatele copacului. Dacă liota aia de mucoşi nu-mi încurca treburile, mai aflam cîte ceva. N-am ce face. Urmele sînt bătătorite fără milă. Ca să merg înainte, în aceeaşi direcţie, n-are nici un rost. Mai bine o pornesc pe urma care duce înapoi, dacă se poate, să dibui încotro şi-a purtat stăpînul calul cu potcoava ruptă, după vînătoarea de aici. Haide, bătrîne, după urma de cizmă.

Şi vînătorul porni pe urmele ucigaşului ce făceau cale întoarsă.

Numai într-un loc sau două se desluşeau lămurit. Dar Zeb descoperi că omul care lăsase aceste urme se înapoiase la locul unde fusese legat calul.

Bătrînul părăsi pentru o vreme urma omului care umblase pe jos. Se întoarse şi ieşi într-o poiană mare, cu gîndul să facă alte cercetări. Curînd observă nişte urme foarte clare — altfel de urme. Ele călcau pe o cărare bine bătătorită ce străbătea poiana dintr-o parte în cealaltă. Îşi dădu seama că e vorba de o cărare a fiarelor. Dădu să iasă din poiană şi deodată se opri în loc.

— Fir-ar să fie ! Mor de ciudă că las baltă treaba aici, dar n-am vreme. Eh, dă mai merg niţel după urmele astea. Bătrînica mea o să mă aştepte, n-am ce-i face.

Înaintă pe cărarea fiarelor, pe unde trecuse şi detaşamentul lui Spengler. Într-un loc nisipos, presărat cu pietre şi fără pic de iarbă, se opri. În mijloc se înălţa un copac uriaş, cu crengile întinse orizontal. Una dintre ele, ceva mai scundă tăia cărarea, astfel încît călăreţul n-ar fi putut să treacă fără să se aplece. Zeb privi creanga cu luare-aminte. Descoperi o zdrelitură, ce-i drept, nu prea mare.

— Asta-i de la capul unui om ! se gîndi vînătorul. Omul care venea pe cal ! După o asemenea izbitură trebuia să cadă la pămînt... Ura ! strigă bătrînul, triumfător. Chiar aşa e ! Uite urma călăreţului căzut la pămînt. Uite, pe aici s-a tîrît. Acum pricep ce-i cu umflătura aia misterioasă. Ştiam eu că nu-i de la gheare de sălbăticiune !

Se depărtă de copac, strălucind de bucurie, şi porni

sprinten înainte. De astă dată nu pe cărarea pe unde mersese fiara, ci pe urmele omului care se lovise de creangă. Se ţinea după nişte semne de neobservat pentru un altul, dar pentru el cît stîlpii de pe marginea unui drum. Creanga copacului, lianele ce atîrnau rupte, pămîntul bătătorit — totul spunea că pe acolo a trecut un om.

Merse înainte pînă străbătu în întregime calea urmată de nefericitul călăreţ şi ieşi pe malul pîrîului. Descoperise o nouă verigă. Încă puţin, şi taina avea să fie dezlegată.

78

UN SCHIMB DE CAI

Blestemînd de mama focului, Callhown smuci calul să iasă din preria calcaroasă, unde pierduse urma călăreţului fără cap.

„N-are nici un rost să merg mai departe ! Naiba ştie încotro o fi apucat. Dacă mă-ndrept spre rîu, poate că-l întîlnesc din nou. Hm, nu-i chip să mă apropii de armăsarul mustangerului, bestia parcă ştie ce vreau ! Un singur glonţ în plin şi rătăcirile lui ar lua sfîrşit ! Unde să găsesc un cal iute, să-l ajung din urmă pe mustang ? Dau două sute, trei sute de dolari !"

Cugetînd astfel, Callhown ieşi din preria calcaroasă. Gonea fără să-şi cruţe calul istovit. După mai puţin de un ceas pătrundea în desişul de salcîmi învecinat cu plantaţiile Casei del Corvo. Deodată auzi un tropot de copite. Callhown văzu bine călăreţul. Era Isidora Covarubio de Los Lanos.

Isidora ştia că el o iubeşte pe femeia pe care ea o ura. Callhown ştia că Isidora îl iubeşte pe omul pe care el nu numai că-l ura, dar ţinea cu orice preţ să-l piardă. Desigur, acum n-ar fi avut nimic împotrivă să evite această întîlnire. Isidora s-ar fi mărginit să dea din cap şi ar fi trecut mai departe. De altfel, era greu să-ţi închipui mai multă nepăsare din partea unei femei. La

rîndu-i, de bună seamă că şi el ar fi făcut la fel. Totuşi, fulgerat de un gînd, Callhown smuci frîul şi tăie calea tinerei mexicane. Îşi scoase chipiul şi se înclină politicos.

Neavînd încotro, Isidora se opri şi ea.

— Iertaţi-mă, señorita — începu Callhown. Ştiu că e o mare lipsă de tact să vă opresc în felul acesta, mai ales că nici nu ne cunoaştem, din păcate.

— Te rog, señor, fără scuze. Dacă nu mă-nşel, noi ne-am mai întîlnit în prerie, lîngă Rio de Nueces.

— Da, da, aveţi dreptate — îngăimă Callhown, care nu ţinea să-şi amintească împrejurarea. Aş dori să stăm de vorbă, dar nu despre asta, ci despre cele petrecute după ce-aţi trecut în goană pe marginea rîpei. Dispariţia dumneavoastră ne-a intrigat pe toţi.

— De ce, caballero? Glonţul unuia dintre dumneavoastră m-a scăpat de urmăritori. Văzînd că au fugit, mi-am continuat drumul.

— Nu spun că m-am numărat printre cei intrigaţi de dispariţia dumneavoastră, señorita. Am bănuit că aveţi motive să nu veniţi la noi. Pe mine m-a uimit iscusinţa cu care călăriţi. Şi ce cal minunat aveţi! Parcă zbura! Dacă nu mă înşel, şi acum sînteţi tot cu el, nu? Iertaţi-mă că întreb asemenea fleacuri.

— O clipă, să mă gîndesc... Eu ies cu mulţi cai la plimbare... Da, tot cu el am fost, aşa mi se pare. Da, da. Mi-aduc aminte cum m-a trădat.

— V-a trădat calul? Cum aşa?

— Şi încă în două rînduri. Prima dată, atunci cînd s-a apropiat detaşamentul dumneavoastră. A doua oară, cînd s-au apropiat indienii. Dumnezeule, ce tot spun! De fapt, indivizii care se strecurau prin hăţişuri n-au fost indieni, aşa am auzit.

— Şi cum v-a trădat?

— A nechezat. Un cal adevărat n-ar face asta niciodată. Nu-i nimic. Cînd mă-ntorc pe Rio Grande, îl las. Să-l ducă înapoi în herghelie.

— E cu putinţă, señorita! Poate n-ar trebui s-o spun, dar cred că faceţi o nedreptate.

— O nedreptate?

— Pentru un lucru de nimic, să renunţaţi la un asemenea cal! Aş da mult să fie al meu.

— Glumeşti, caballero! Nu-i grozav. E poate ceva mai frumos şi mai iute decît un cal obişnuit. Tatăl meu are cinci mii de asemenea cai, mulţi chiar mai frumoşi şi mai iuţi. Ce-i drept, se dovedeşte rezistent la drum lung. De aceea am plecat şi azi cu el. Mă-ndrept spre Rio Grande. Altfel vi l-aş dărui cu plăcere, dumneavoastră sau oricăruia ar dori să-l aibă.

— Iertaţi-mă, señorita — spuse Callhown, cu un aer preocupat şi cu o umbră de nehotărîre în glas. Dacă atît preţuiţi mustangul acesta cenuşiu, aş face bucuros schimb. Calul meu nu-i frumos ca el, dar îndrăznesc să vă asigur că vă va duce cu bine pînă acasă şi-o să vă slujească şi după aceea.

— Serios, señor?! exclamă Isidora, fără să-şi ascundă uimirea. Vrei să dai un minunat cal american în schimbul unui mustang mexican? Propunerea e mult prea mărinimoasă şi pare mai degrabă o glumă. Pe Rio Grande ai primi trei, ba chiar şase mustangi pentru un asemenea cal.

Callhown o ştia prea bine, dar era încredinţat că mustangul cel iute al Isidorei îi va fi mai de folos decît zece cai obosiţi cum era calul lui. Ba ar fi dat şi bani pe deasupra, oricît i s-ar fi cerut, în schimbul unui mustang crescut în prerie.

— Dacă nu-i o glumă, señor — continuă Isidora, încă plină de îndoială — n-am nimic împotrivă. Facem schimbul.

— Nu glumesc cîtuşi de puţin, señorita.

— Poftim, mustangul e al dumitale! rosti ea, sărind la pămînt şi apucîndu-se să desfacă chinga. Şeile nu le putem schimba. A dumneavoastră e prea mare pentru mine.

Callhown era fericit şi nici nu găsea cuvinte de mulţumire. Se grăbi să o ajute, apoi scoase şi el şaua de pe calul lui. În cinci minute schimbul era făcut. Şaua şi frîul rămaseră la vechiul stăpîn.

Totul i se păru Isidorei din cale afară de amuzant. Abia îşi stăpînea rîsul.

Callhown însă vedea altfel lucrurile. Ţinea morţiş să-şi atingă scopul. Plecă numaidecît, fără să mai stea

la taifas, mulţumindu-se doar să-şi ia rămas bun. Acum, Isidora îşi urma drumul pe calul american, în vreme ce căpitanul se îndrepta spre Casa del Corvo pe mustangul cenuşiu.

79

NEOBOSITUL CĂUTĂTOR DE URME

Zeb se întoarse curînd la copacul de care o legase pe bătrînica lui. Cunoştea pădurea ca-n palmă şi alese drumul cel mai scurt. După aceea porni din nou să cerceteze urmele potcoavei rupte, încredinţat că urma asta îl va duce la Casa del Corvo.

Pe alocuri, pămîntul era atît de uscat, încît degeaba te căzneai să desluşeşti vreo urmă. Un călător obişnuit ar fi crezut că el străbate cel dintîi acest drum prin prerie. Zeb Stump ştia însă că urmele vor ieşi iarăşi la iveală.

Vînătorul se apropie de plantaţia lui Pointdexter. Peste vîrfurile salcîmilor se zărea parmaclîcul crenelat al azoteei. Deodată văzu ceva şi se opri. Sări iute din şa, aruncînd frîul pe grumazul iepei. Merse mai departe pe jos. Un ochi încercat ar fi descoperit pricina ce-l hotărîse să descalece cu atîta repeziciune.

— Asta-i urma lui, la înapoierea spre casă — murmură Zeb.

Şi păşi fără grabă înainte, scrutînd urmele.

Callhown nu-i ieşise din minte, dar nu avea de ce să se gîndească la el. Mergea liniştit, convins că acum nu se va opri nici cînd va ajunge în poarta Casei del Corvo.

Bătrînul vînător se înşelase de astă dată şi el. Putea oare să prevadă întîlnirea lui Casey Callhown cu Isidora Covarubio de Los Lanos? Nici pomeneală!

Răsucindu-se încetişor pe călcîie, Zeb şopti o vorbă la urechea iepei şi se afundă în desişul de salcîmi. Iapa se ţinu supusă după el. Curînd, bătrînul se opri.

Un zid des de verdeaţă îl despărţea de cei doi. Callhown şi Isidora discutau cu însufleţire. Vînătorul auzi tot. Şi abia atunci cînd îşi luară rămas bun şi plecară, ieşi şi el din ascunzătoare. Ajuns pe locul unde se făcuse schimbul de cai, mormăi cu adîncă uimire:

— Iosafat! Doi diavoli au încheiat o înţelegere între ei!

80

O POARTĂ BINE PĂZITĂ

— De ce-a ţinut Callhown să schimbe calul?

Zeb ştia că mexicana spusese adevărul. Aşa era: un cal american avea preţ mult mai mare decît un mustang. Pe de altă parte — o ştia la fel de bine — Casey Callhown nu era omul care să se lase păcălit. Atunci, de ce a făcut schimbul?

Bătrînul vînător îşi scoase pălăria miţoasă, îşi trecu de două ori mîna prin părul răvăşit, apoi îşi netezi barba.

— Aici nu-i vorba decît de un lucru — îngînă el într-un tîrziu. Mustangul cenuşiu e mai iute decît calul american, asta-i limpede ca lumina zilei! Mister Casey vrea să-l ajungă din urmă pe călăreţul fără cap. Iată ceva tot atît de adevărat cum e-adevărat că pe mine mă cheamă Zeb Stump. Haide, bătrînico! se întoarse el spre iapă. O să paşti aici un ceas-două, ba poate şi toată noaptea. Nu-i nimic, iarba nu-i rea şi mănînci şi tu pe săturate. Nu zic, şi aşa burta ţi-e plină.

După ce-i scoase zăbala şi legă frîul de un copac, bătrînul vînător o porni pe urmele lui Callhown. Cînd ieşi din desiş, nimeri într-o poiană deschisă. În celălalt capăt al poienii se vedea Casa del Corvo. Pe fondul faţadei spoite cu var se profila silueta unui călăreţ. Călăreţul dispăru pe poartă aproape numaidecît.

— De-aici am să-l văd cînd iese — bombăni Zeb, în mustaţă. Stau şi-l aştept şi pînă mîine dimineaţă. Eh, să mă-narmez cu răbdare.

Se așeză jos și se rezemă cu spatele de un trunchi zdravăn. Apoi scoase dintr-unul din buzunarele sale fără de fund un săculeț, în care avea o bucată de pîine, niște friptură de porc și un bidonaș cu whisky. Mîncă jumătate din pîine și din friptură, puse restul înapoi și agăță săculețul de o creangă. Trase o dușcă bună, apoi își aprinse pipa, se rezemă de copac și, încrucișînd mîinile la piept, își aținti privirile spre poarta Casei del Corvo.

Stătu așa două ceasuri încheiate. Nimic din ce se petrecea la conac nu-i scăpă. Femei și bărbați ieșeau pe poartă, dar Zeb Stump ghicea de departe că erau sclavi. Toți mergeau pe jos, iar omul pe care îl aștepta el trebuia să apară călare.

Soarele cobora spre asfințit. Amurgul și-așternea umbrele liliachii. Bătrînul se ridică tacticos în picioare și se rezemă de copac, de parcă așa ar fi cugetat mai tihnit.

„Se prea poate ca vulpoiul ăsta s-o șteargă la noapte — își zise el. Ori chiar înaintea zorilor. Eu trebuie să știu încotro o apucă. N-are rost să port și iapa după mine, o să mă-ncurce. Și-apoi e noapte cu lună și poate să mă dea de gol."

Bătrînul vînător se apropie de cal, îi scoase șeaua, îl priponi cu o frînghie lungă de copac, luă de pe șa vechea lui pătură de lînă și, cu ea la subsoară, se îndreptă spre Casa del Corvo.

Era nevoie să stea la pîndă undeva mai pe aproape. Mergea cu mare băgare de seamă, cînd mai repede, cînd mai încet, și uneori se ghemuia la pămînt, căci locul era descoperit ca-n palmă.

Soarele se ascunsese dincolo de zare, cînd bătrînul găsi ceea ce căuta. Se opri la vreo două sute de pași de conac, lîngă un tufiș nu prea mare, se lungi sub el și își pironi ochii asupra conacului.

*

* *

Bătrînul vînător nu închise ochii toată noaptea, și dacă închidea cumva vreun ochi, celălalt rămînea mereu de veghe. Ajungea să-l privești, ca să-ți dai seama

cît e de încordat. Și înțelegeai îndată că nu de florile mărului stă la veghe.

Un zvon de glasuri ce răzbătea din încăperea sclavilor îi tulbură veghea o vreme. Pe la miezul nopții, oamenii însă se liniștiră. Doar lătratul unui cîine pribeag, care răspundea la urletul coioților, mai sfîșia tăcerea.

Ziua fusese obositoare și Zeb se căznea să nu ațipească. La un moment dat, simțind că-l doboară somnul, sări în picioare. Se plimbă de colo-colo apoi se lungi din nou în iarbă. Vîrînd capul în tufiș, își aprinse pipa. Toată noaptea nu-și luă ochii de la poarta conacului.

Răsăritul soarelui, întocmai ca și asfințitul, îl făcu să-și schimbe iarăși locul de pîndă. Cînd rumeneala gingașă a zorilor împurpură zarea, Zeb Stump se ridică încetișor, își puse pătura pe umeri și se îndepărtă agale de Casa del Corvo, pe poteca pe care venise de cu seară. Se opri lîngă copacul unde mîncase și se așeză la pămînt să se ospăteze. Restul de pîine și de friptură se făcură nevăzute curînd. Băutura rămasă în bidonaș avu și ea aceeași soartă.

Bătrînul tocmai își îndesase pipa cu tutun și se pregătea să o aprindă, cînd, deodată, puse iute amnarul înapoi în pungă. Poarta conacului se deschise. Un călăreț pe un cal cenușiu apăru în drum. Apoi poarta se închise în urma lui.

Fără să piardă o clipă, Zeb Stump se grăbi spre bătrînica lui, îi puse șaua și o duse în hățișuri, într-un loc de unde putea să vadă totul fără să fie văzut. Ascunzîndu-se cu grijă, așteptă răbdător apropierea călărețului. Era căpitanul Casey Callhown — nu se îndoia cîtuși de puțin. Așteptă nemișcat pînă cînd căpitanul străbătu fîșia de pădure și se mistui în preria învăluită de pîcla zorilor.

Atunci sări în șa și o porni în galop, Mergea pe urmele lui Casey Callhown. Iarba acoperită de rouă era pentru agerul cercetător de urme întocmai ca o foaie curată de hîrtie, iar urmele mustangului cenușiu stăteau scrise pe ea la fel de limpede ca slovele așternute într-o carte.

81

GOANĂ ȘI GROAZĂ

Casey Callhown plecase în prerie, încredințat că nu l-a văzut decît Pluto, căruia îi poruncise să pună șaua pe mustangul cenușiu. Trecu pe lîngă locul unde stătea ascuns Zeb Stump, fără să observe și să bănuiască nimic. Ieșind din hățișuri, porni grăbit spre malurile lui Rio de Nueces.

Deși mustangul gonea cu repeziciunea unui cerb din Texas, căpitanul nu era prea sigur de succes. Călărețul fără cap putea să nu-i iasă astăzi în cale. Undeva îl întîlnise de două ori la rînd. O, de-ar avea și azi norocul ăsta!

Era o poiană, în preajma locului unde se bănuia că s-a săvîrșit crima. Un drum larg de pădure trecea prin apropiere.

„Ciudat, mereu se întoarce acolo!“ gîndea Callhown în sinea lui. Parcă ar face dinadins. Hm, dar poate că trage acolo, fiindcă-i iarba mai gustoasă. Să nădăjduim că-l întîlnesc și azi. Dacă nu-l întîlnesc, nu-mi rămîne altceva de făcut decît să m-afund în pădure și să mă spînzur... La urma urmei, de ce m-aș teme, atîta timp cît mustangerul șade frumușel la închisoare? Ce probe există împotriva mea? O fărîmiță de plumb! Trebuie să pun mîna pe ea, chiar de omor calul sub mine!“

— Cerule! Ce-i asta?

Callhown aproape răcni și smuci îngrozit frîul, încît mustangul era cît pe ce să se salte în două picioare.

Soarele se ridicase deasupra zării, în spatele călărețului. În fața lui, o fîșie de ceață liliachie tivea bolta: era aburul ce suia dintr-un desiș de salcîmi. Copacii, acoperiți ca de un văl aerian, nu se vedeau, de parcă se înălțau dincolo de perdeaua liliachie a ceții, care plutea mult deasupra lor, contopindu-se cu albastrul cerului.

Pe fondul acestei perdele, sau în spatele ei, se ivi o siluetă mișcătoare și atît de ciudată, încît oricine ar fi crezut că e o năzărire. Era călărețul fără cap. Dar nimeni

nu-l văzuse așa. Nimeni. Callhown îl vedea așa, astăzi, pentru întîia oară. Se înfățișa cu totul altfel. Arăta la fel, însă de zece ori mai mare. Era un uriaș, nu un om. Calul nu părea nici el un cal, ci o dihanie cu chip de cal, cît un turn.

Și asta nu era tot. Se petrecuse ceva nemaipomenit. Ceva de neînțeles. Călărețul călărea prin cer, și nu pe pămînt. Iar calul și el erau cu picioarele în sus. Copitele calului se vedeau lămurit pe marginea de sus a fîșiei de ceață, iar umerii călărețului — cît pe ce să spun capul — atingeau zarea.

Serapeul nu-i cădea de pe umeri, nesocotind legea gravitații. La fel de straniu se țineau în văzduh și frîul, și coada lungă a animalului. Înspăimîntătoarea nălucă înainta domol, tacticos. Callhown se uita la ea, încremenit de groază.

Deodată se auzi un tropot asurzitor de copite. Callhown înțelese atunci că în fața lui nu se afla adevăratul călăreț — adevăratul călăreț vinovat de o asemenea cumplită întruchipare.

— E mirajul! exclamă căpitanul. Prost mai sînt să mă las păcălit de o nălucire ca asta! Iată cine-i vinovat de spaima mea! Și doar pe el îl caut. Acum e-atît de aproape! După el! De-ar fi să ajung pînă la marginea Texasului, tot am să-l prind...

* * *

Pe întinderea de necuprins a preriei goneau aprig doi călăreți, fiecare pe cîte un mustang iute: unul, pe un mustang murg, celălalt, pe unul cenușiu. Primul era urmărit de al doilea. Cel urmărit nu avea cap. Urmăritorul avea. Și în capul lui se născuse o hotărîre nebunească.

* * *

Urmărirea nu ținu mult. Callhown era acum sigur de izbîndă. Mustangul cenușiu se apropia văzînd cu ochii de murg. Callhown duse arma la ochi, vrînd să împuște

calul şi să pună capăt urmăririi. Dacă nu s-ar fi temut să nu dea greş, ar fi tras. Dar cît stătu la îndoială, murgul şi călăreţul fără cap se afundară brusc în nişte hăţişuri.

Căpitanul, luat prin surprindere, se văzu nevoit să-şi reia goana. Izbuti să se apropie încă o dată de înspăimîntătorul călăreţ, atît de mult încît nările umflate ale mustangului cenuşiu mai-mai că atingeau coada fîlfîitoare a murgului. Ţinea arma pregătită în mîna stîngă, în vreme ce arătătorul mîinii drepte stătea gata să apese pe trăgaci. Aştepta doar locul unde să tragă.

Încă o clipă şi glonţul s-ar fi înfipt în calul care gonea înainte; ghicind parcă primejdia, murgul făcu un salt în lături, azvîrlind cu picioarele dindărăt în botul mustangului cenuşiu. Şi din nou începu să alerge. Mustangul cenuşiu se opri în loc şi numai pintenii ascuţiţi ai călăreţului îl făcură să ţîşnească după celălalt.

Callhown simţea că-şi pierde răbdarea. Băgă de seamă că murgul se afundă în desiş şi se gîndi că ar putea da greş şi de astă dată în planurile sale. Disperat, puse mîna pe armă.

Călăreţul fără cap aproape că pierise în desiş. Căpitanul ochi şi apăsă pe trăgaci. Un nor de fum izbucni din ţeava puştii. Împuşcătura răsună prelung. Ceva greu şi întunecat se rostogoli la pămînt, sub picioarele mustangului cenuşiu.

Calul sforăi şi se trase înapoi. Căpitanul scoase un strigăt sălbatic: jos, în iarbă, zăcea un cap de om. Avea o pălărie cu borurile rotunde şi tari înfundată pe creştet şi stătea întors cu faţa spre Callhown: o faţă lividă, schimonosită, împietrită şi plină de sînge. Ochii deschişi cătau spre el lipsiţi de viaţă, ca două bile de sticlă. Albeaţa dinţilor sclipea între buzele vinete.

Casey Callhown înmărmurise de groază. Dar asta nu ţinu mult. Mai înainte să se oprească locului capul ce se rostogolea pe borurile pălăriei prin iarba moale, Callhown înfipse pintenii în burta calului şi-l smuci îndărăt, alergînd nebuneşte prin prerie.

Se lăsă păgubaş de orice urmărire. Călăreţul fără cap se mai zărea încă croindu-şi drum prin desiş, dar el nu mai voia să ştie de nimic şi gonea mîncînd pămîntul spre Casa del Corvo.

82

ÎNSPĂIMÎNTĂTOAREA BOCCEA

Ieşind din hăţişuri, bătrînul vînător nu se grăbi să apuce pe urmele căpitanului. Citeai pe chipul lui nerăbdare şi nelinişte. Înaintînd cu grijă, ajunse în sfîrşit la locul întîlnirii dintre căpitan şi călăreţul fără cap.

— Ticălosul, va să zică tot a izbutit să-l găsească! mormăi Zeb Stump, cercetînd urmele. Asta însă nu înseamnă că l-a şi prins... Hm, de ce m-oi fi oprit în loc ca un prost? Am timp de pierdut?! Dacă ticălosul de Callhown a pus mîna pe ce-i trebuie, atunci s-a zis, am scrîntit-o! Trebuie să mă grăbesc! Haide, bătrînico! Încearcă să prinzi din urmă mustangul cenuşiu, care a trecut pe-aici acum o jumătate de ceas. Arată-i că alergi şi tu la fel de iute. Haide, la drum!

Bătrînul vînător îşi îmboldi iapa cu singurul pinten pe care îl avea şi ea se hărnici la galop. Deocamdată nu era nevoie să gonească prea tare, întrucît Zeb Stump privea cercetător atît în jurul său cît şi înainte.

„După cum porneşte urma, ghiceşti lesne unde duce — cugetă el. Toate drumurile duc acolo. Pe drumul ăsta a mers şi nefericitul căruia nu i-a mai fost dat să se întoarcă. Ei, ce să-i faci! Dacă nu-s în stare să-i redau viaţa, cel puţin să plătesc aşa cum se cuvine ticălosului care i-a luat-o. Uite-l! Uite-l şi pe călăreţul fără cap! Iosafat! Aleargă nebuneşte! Da, jur că mustangul cenuşiu o să-l ajungă pe murg. Mda, nu vin încoace, aşa că n-am de ce să m-ascund. Stai liniştită, bătrînico! Să zăbovesc un pic locului, altfel mă vede. N-ai teamă, bătrînico! Ăla e prea prins în jocul lui şi nu se uită

înapoi... Aşa... Uite, a apucat-o drept pe drum. La asta nu m-am aşteptat. Haide, bătrînico !“.

Fără să scape drumul din ochi, Zeb Stump se apropie de hăţişuri. Împuşcătura nu-l miră prea mult, dimpotrivă, din clipa cînd observase urmărirea, se aştepta mereu să o audă. Rămase uimit abia cînd îl văzu pe Calhown, îngrozit, gonind înapoi.

— La naiba ! bombăni Zeb. Mare ciudăţenie ! E ceva la mijloc ! Ha-ha-ha ! Fuge de parcă se ţine dracul după el ! S-or fi schimbat rolurile, mai ştii, şi-acum îl urmăreşte călăreţul fără cap pe căpitan ! Da, chiar aşa. Aş da şi un dolar să văd o asemenea privelişte. Ha-ha-ha !

Vînătorul descălecă şi se piti cu iapa în desiş. Nu ţinea să fie văzut de călăreţul care căuta scăparea în fugă. Callhown gonea ca un bezmetic şi nu l-ar fi văzut nici dacă i-ar fi stat în cale.

— Iosafat ! izbucni vînătorul, observînd mutra sluţită de groază a căpitanului. Necuratul a intrat în el, dacă nu cumva îl urmăreşte. N-am pomenit de cînd sînt o asemenea mutră. De pe acum mi-e milă de femeia care o să-l ia de bărbat. Biata miss Pointdexter ! Nădăjduiesc să scape de un bandit ca el... Ce-o fi ? Nu văd pe nimeni venind şi el fuge mîncînd pămîntul. Unde s-o fi ducînd ? Să-l urmăresc. A, se-ntoarce acasă ! exclamă Zeb, ieşind din hăţişuri, pricepînd că fugarul se îndrepta spre Casa del Corvo. Da, bineînţeles, se-ntoarce acasă ! Nu, bătrînico ! hotărî el cînd pierdu mustangul cenuşiu din ochi. Nu ne lăsăm. Hai să aflăm ce-a fost cu împuşcătura de-adineauri.

Peste puţin timp, descălecă şi ridică ceva din iarbă. Şi cel mai crud om de pe lume s-ar fi cutremurat. Bătrînul vînător rămase însă liniştit. Ridică cu grijă capul celui ucis şi recunoscu trăsăturile dragi ale tînărului dispărut. Chipul scofîlcit era schimonosit de chinurile morţii şi mînjit de sînge.

Încercă să scoată pălăria de pe cap, dar nu izbuti : capul era atît de umflat, încît panglica pălăriei stătea gata să plesnească.

— Dumnezeule ! Dumnezeule ! îngînă vînătorul. Ce dar cumplit pentru un părinte ! N-ar trebui să-l iau. Mai bine l-aş îngropa aici şi n-aş spune nimănui o vorbă.

Nu, nu se poate : o să fie nevoie de el la judecată, ca martor.

Desfăcînd pătura lui cea veche, bătrînul înfăşură capul în ea, agăţă înspăimîntătoarea boccea la oblîncul şeii, încălecă şi porni spre settlement.

83

PĂZITORII LEGII

A treia zi după ce Maurice Gérald ajunse în închisoarea fortului, febra scăzu şi încetă să mai delireze. A patra zi era aproape restabilit. Procesul fu hotărît pentru cea de a cincea zi.

În Texas, unde un om poate fi judecat şi spînzurat în numai 24 de ceasuri, o asemenea grabă nu părea ceva deosebit. Numeroşii duşmani ai mustangerului forţau lucrurile din diferite motive, după interesele fiecăruia, în vreme ce prietenii lui, mult mai puţini, nu aveau destulă putere să li se împotrivească. Majoritatea populaţiei era de partea primului grup şi cerea o judecată neîntîrziată şi pedepsirea ucigaşului. Împrejurări neaşteptate încurajară această stare de spirit. Tocmai în această perioadă, tribunalul regional colinda localităţile aflate sub jurisdicţia sa, dar în ziua hotărîtă pentru proces urma să judece în altă parte.

Părea de neînlăturat ca procesul lui Maurice Gérald dimpreună cu alte procese să fie judecate pînă la sosirea tribunalului regional în fortul Indge. Asta, mai cu seamă că nimeni nu ceruse vreo amînare. Procesul era hotărît pentru a cincisprezecea zi a lunii.

Era foarte probabil ca învinuitul să aibă nevoie de un apărător, dar în settlement nu existau avocaţi. De obicei, avocaţii însoţeau autorităţile judecătoreşti, ori acestea se aflau încă departe de fortul Indge. Şi totuşi, în settlement îşi făcu apariţia un jurist, un avocat cu renume, venit anume de la San-Antonio ca să-l apere pe mustanger la proces. Se spunea că o femeie l-ar fi ho-

tărît să vină în Indge, în schimbul unui frumos onorariu. Curînd mai apăru un avocat. Venea din depărtata Irlandă, special ca să-l vadă pe Maurice Gérald. Şi rămase uluit cînd află, la hanul lui Oberdoofer, unde luase o cameră, că Maurice Gérald e închis.

Avocatul irlandez ceru permisiunea de a sta de vorbă cu acuzatul. Autorităţile din Texas, stingherite să-l refuze, îi acordară autorizaţia cerută. Sosirea avocatului irlandez stîrni nenumărate comentarii, atît în fort cît şi în settlement. Se spunea că Maurice Gérald i-ar fi încredinţat avocatului o taină înspăimîntătoare. Dar totul plutea în mister, aşa încît lumea ardea de curiozitate.

Un singur om putea să cunoască toate amănuntele — Zeb Stump. Numai că bătrînul vînător nu se întorsese încă în settlement. Fusese văzut discutînd cu avocatul irlandez, dar după aceea se făcuse nevăzut. Lumea îl credea plecat la vînătoare de cerbi, urşi sau curcani sălbatici, ca de obicei.

Se înşelau cu toţii. De astă dată Zeb nu cutreiera preria în căutare de sălbăticiuni: voia să-l prindă pe călăreţul fără cap.

84

UN NEPOT DUIOS

„Mîine va fi judecat, slavă Domnului! Nu prea cred să prindă cineva arătarea aia blestemată pînă atunci. E cu neputinţă, cel puţin aşa sper. Şi de altceva n-am să mă tem. Să încerce ei să dovedească ceva!

Ciudat... De ce-o fi apărut intrigantul de irlandez? Şi celălalt avocat? Cine l-o fi adus şi pentru ce? Pesemne că i-au umplut de bani... Blestemaţii! Dar mie tot nu mi-e frică. În afară de faptul că Gérald a săvîrşit crima, ce-ar putea el să născocească? Toate probele sînt împotriva lui. Singur Zeb Stump mă nelinişteşte. E un şarpe viclean! Nu-i de găsit nicăieri. Pe unde o fi umblînd? Se spune că a plecat la vînătoare. Hm, nu prea-

mi vine să cred. Dacă s-a dus în căutarea lui? Dacă pune mîna pe el? Făceam eu insumi treaba asta, dar acum e prea tîrziu. Mîine spre seară totul se va sfîrşi. Şi dacă lucrurile se lămuresc mai tîrziu? La naiba, să nu mă mai gîndesc la asta! După ce unul va fi spînzurat, cui să-i căşune să învinuiască pe un altul?! Cu rangerii stau bine, cred. Chiar şi Sam Manly pare destul de convins. I-am spulberat orice îndoială, povestindu-i ce-am auzit atunci, noaptea.

Fir-ar să fie... Bine că toate astea ţin de trecut! Ea a fost la întîlnire — iată un gînd cu care trebuie să mă împac. În schimb, de acum încolo nu se va mai întîlni niciodată cu el, sînt sigur. Poate doar pe lumea cealaltă.

Ce să-i faci, asta de ea depinde... Dar nu cred că e ceva serios între ei doi. Nu-i ea femeia aceea, în ciuda ieşirilor pe care le are. Se prea poate ca totul să fi fost doar recunoştinţă din partea ei. Nu, nu! Din simplă recunoştinţă nu sări din pat în miez de noapte, ca să te duci la întîlnire în fundul unei grădini pustii. Îl iubeşte îl iubeşte! Ei, şi, n-are decît! El nu va fi niciodată al ei. Niciodată n-o să-l mai vadă dacă rămîne la fel de îndărătnică. Ajunge un singur cuvînt şi juvăţul îl va pierde. Dacă mă mai refuză o dată, le-arăt eu lor de ce sînt în stare. Nu numai că se va isprăvi toată povestea cu irlandezul, dar ea va apare vinovată de moartea lui. O să-l piardă şi, o dată cu el, o să piardă plantaţiile, casa, negrii, totul."

Aşa gîndea Callhown, retras în odaia lui.

* * *

— A, unchiule Woodley! Voiam să te văd.

Plantatorul, abătut şi răvăşit, rătăcea în tăcere pe coridoarele Casei del Corvo. Intrase în odaia nepotului său fără vreun gînd anume.

— Voiai să mă vezi, Casey?

În glasul bătrînului zdrobit se simţea o supunere plină de umilinţă. Orgoliosul Pointdexter, înaintea căruia tremurau două sute de sclavi, stătea acum în faţa pro-

priului său stăpîn. Adevărat, puterea aparţinea nepotului său, fiul surorii sale, însă asta nu-l mîngîia cîtuşi de puţin.

— Voiam să stăm puţin de vorbă despre Louise — zise Callhown.

Era subiectul pe care Woodley Pointdexter îl evita de fiece dată. Se temea să gîndească, darmite să discute despre asta. Tonul cu care începuse Callhown nu prevestea nimic bun. Suna mai degrabă a poruncă decît a rugăminte.

— Să vorbim despre Lou? Ce anume? făcu bătrînul, cu o linişte prefăcută.

— Uite ce e... — începu Callhown, şovăind parcă să deschidă discuţia. Eu... eu... Voiam...

— Deocamdată n-aş vrea să vorbesc despre ea — zise plantatorul, aproape rugător.

— De ce, unchiule? i-o întoarse Callhown, pe cît de hotărît, pe atît de nemulţumit de răspuns.

— Ştii şi singur de ce!

— Înţeleg, e o clipă grea. Sărmanul Henry a dispărut. Se bănuie că... Dar se mai poate întoarce. Şi totul are să fie bine.

— Niciodată! Niciodată n-o să-l mai văd, nici viu, nici mort. Mi-am pierdut fiul!

— În schimb ai o fiică!

— Ea mi-a necinstit numele!

— Nu cred una ca asta, nu cred...

— Atunci, cum explici tot ce-am văzut şi am auzit? Ce a silit-o să se ducă la douăzeci de mile de aici, la coliba acelui negustor de cai? Ah, Doamne! Ce a îndemnat-o să-l apere pe mustanger, pe ucigaşul fiului meu, pe ucigaşul fratelui ei? Mi-e groază numai cît mă gîndesc!

— Orice altă femeie ar fi făcut la fel.

— O, dacă aş putea crede ce-mi spui! Sărmana mea copilă! Acum, cînd mi-am pierdut fiul, o iubesc şi mai mult.

— Numai de ea depinde să-ţi dăruiască un fiu... un om apropiat şi aşa amîndurora, care se va strădui din răsputeri să umple golul lăsat de cel dispărut. Nu vreau

să vorbesc în ghicitori, unchiule Woodley. Ştii la ce mă gîndesc. Vreau ca Lou să fie soţia mea.

Plantatorul, deşi nu se arătă cîtuşi de puţin mirat, căci se aştepta să audă asta, se posomorî şi mai mult. Purtarea lui putea să pară ciudată. Pînă de curînd, bătrînul sprijinise ideea acestei căsătorii, şi de multe ori — ce-i drept, pe departe — căutase să-şi înduplece fiica.

Pînă a se stabili în Texas, Pointdexter nu-şi cunoscuse prea bine nepotul. Din ziua cînd devenise major şi primise cetăţenia statului Mississippi, Calhown îşi petrecuse cea mai mare parte din vreme la New Orleans — un oraş plin de cheflii şi dezmăţ. Woodley Pointdexter îşi vedea nepotul arareori, cînd acesta se întîmpla să vină în vizită la plantaţiile din Louisiana. Mai tîrziu, cînd Louise devenise o fată de toată frumuseţea, Callhown venea să-i vadă din ce în ce mai des şi rămînea tot mai mult la ei.

Apoi Casey luase parte la campania din Mexic, unde rămăsese vreo zece luni, dobîndind gradul de căpitan. După unele fapte de arme, se întorsese în patrie, hotărît să cîştige inima creolei.

De atunci, aproape că nu mai părăsise casa unchiului său. Chiar dacă nu se bucura de preţuire în ochii fetei, era un oaspete dorit pentru tatăl ei.

În ultimii ani, averea plantatorului — om bogat pe vremuri — începuse să scadă văzînd cu ochii. Viaţa de risipă pe care o ducea îl ruinase. Mulţumită sprijinului bănesc al nepotului, afacerile lui Woodley Pointdexter se îndreptaseră. Plantatorul continuă să se bucure de respectul celor din jur. Puţini ştiau că depindea băneşte de nepotul său. Abia după ce se stabiliseră în Texas, această dependenţă începuse să-l apese. Relaţiile dintre el şi nepot deveniseră mai încordate după cîteva încercări neizbutite ale căpitanului de a cîştiga inima Louisei.

Acum plantatorul avu prilejul să cunoscă mai îndeaproape firea nepotului. Cu fiece zi, de la instalarea în Casa del Corvo, dezamăgirea lui creştea tot mai mult. Cearta dintre Callhown şi mustanger, precum şi felul cum sfîrşise această ceartă nu sporiră cu nimic stima bătrînului Pointdexter faţă de nepotul său, deşi, ca rudă, se văzuse nevoit să-i ia partea.

— Dacă înțeleg bine, Casey, tu vorbești de căsătorie. Nu e timpul să ne gîndim la asta, acum, cînd avem doliu în casă. Ajungem în gura lumii dacă se află.

— Te înșeli, unchiule. Nu mă gîndesc la căsătorie. Adică la o căsătorie în viitorul apropiat... Voiam numai oarecari asigurări. În rest, consimt să aștept o clipă mai potrivită.

— Nu te înțeleg, Casey.

— Îți explic totul. Te rog să mă asculți.

— Vorbește.

— Uite. M-am hotărît să mă însor. Știi și dumneata, curînd împlinesc treizeci de ani. La vîrsta asta un om se satură să rătăcească prin lume. Sînt tare obosit de toate și n-am de gînd să rămîn burlac. Doresc ca Louise să devină soția mea. Nu-i nevoie de grabă. Aș vrea doar să mă socotesc logodit și să am promisiunea ei, promisiune semnată de ea și întărită prin pecete, ca să nu fie nimic neclar. După ce va trece durerea pentru fratele dispărut, vom avea destulă vreme să vorbim despre nuntă și celelalte.

Cuvîntul „frate" în acest discurs „negustoresc" îl impresionă neplăcut pe bătrîn. Mîndria lui Woodley Pointdexter se trezi din nou. Era indignat. Revolta i se potoli însă numaidecît. Pe de o parte i se înfățișau plantațiile, sclavii, bogăția, situația în societate, pe de altă parte — sărăcia, care i se părea la fel ca moartea. Și totuși nu tăcu. Răspunse cam nehotărît:

— De, Casey, trebuie să recunosc că ai exprimat destul de limpede ceea ce vrei. Numai că n-am observat ca fata să fie prea legată de tine. Vrei să-ți devină soție. Bine, dar voința ei? Mi se pare că ar trebui să ținem seama și de asta.

— Socot, unchiule, că totul depinde într-o mai mare măsură de dumneata. Ești tatăl ei și o poți convinge.

— Nu sînt prea sigur. Louise nu-i omul pe care să-l silești să facă ceva împotriva voinței sale. Iar tu, Casey, o știi tot atît de bine ca și mine.

— Eu una știu: sînt hotărît să mă însor și să fac din Lou stăpîna Casei del Corvo.

Woodley Pointdexter tresări la auzul acestei obrăznicii. Era pentru prima oară cînd i se spunea deschis că

el nu mai este stăpînul Casei del Corvo. Din nou i se înfățișă cu putere înaintea ochilor, pe de o parte — bogăția, plantațiile, sclavii, situația în societate, pe de altă parte — sărăcia cu amarul ei. Și Woodley Pointdexter se hotărî să jertfească fericirea fiicei sale: făgădui lui Callhown să-l ajute să obțină consimțămîntul Louisei pentru căsătorie.

* * *

— Lou!

— Da, tată!

— Aș vrea să te rog ceva.

— Ce s-a întîmplat, tată?

— Știi că vărul tău Casey te iubește și ar vrea să se căsătorească cu tine?

— Nu vreau să mă mărit cu el. Nu vreau, tată! Mai bine mor. Ce nemernic înfumurat! Știu eu ce se ascunde aici. El te-a trimis cu propunerea asta. Ei bine, spune-i că-s gata să fug în lume, să-mi cîștig pîinea vînînd ca sălbaticii, numai să nu fiu nevasta lui! Te rog să-i spui.

— Ascultă, fata mea, tu pesemne nu știi...

— Că vărul meu ți-a dat bani? Știu tot, dragă tată. Dar mai știu că tu ești Woodley Pointdexter, iar eu sînt fiica dumitale.

Mîndria și demnitatea biruiră iarăși în inima plantatorului.

— Scumpa mea Louise! murmură el. Cît semeni cu maică-ta! Și eu care mă îndoiam de tine! Iartă-mă, copila mea! Să uităm ce-a fost. Să faci așa cum îți spune ție inima. Eu nu mai am nimic de zis.

85

UN VĂR BUN LA SUFLET

Louise Pointdexter înțelese să se folosească de libertatea acordată de tatăl ei. Nu trecu nici un ceas și-l refuză categoric pe Callhown.

Acesta o cerea pentru a treia oară în căsătorie. Ce-i drept, în primele două rînduri se mărginise la aluzii, neavînd curajul să vorbească deschis. Al treilea refuz al Louisei suna simplu, dar cît se poate de limpede. Nu spuse decît : „Nu", şi adăugă semnificativ : „Niciodată".

Callhown nu păru cîtuşi de puţin mirat. Nici un muşchi nu i se clinti pe faţă. Ai fi zis că se aştepta la asta.

— Sper că nu vorbeşti serios, Lou!

— Ba vorbesc cît se poate de serios, sir. Poţi să glumeşti cu asemenea lucruri?

— Felul cum mi-ai răspuns mă face să cred că nu te-ai ostenit de loc să chibzuieşti.

— La ce să chibzuiesc?

— La multe...

— De pildă?

— Înainte de toate, la faptul că te iubesc.

Louise tăcea.

— Te iubesc — urmă Callhown. Te iubesc cum nu te-a iubit nimeni niciodată! Sentimentul acesta e mai puternic decît mine. Poate să moară numai o dată cu mine. Şi nu s-ar stinge nici după moartea ta.

Louise continua să tacă.

— Ce rost are să-ţi spun povestea iubirii mele?! A izbucnit în ziua cînd te-am văzut pentru prima dată. Cînd am venit în casa tatălui tău, acum şase ani, m-ai rugat, după ce coborîsem de pe cal, să ne plimbăm prin grădină pînă va fi gata masa. Pe atunci erai doar o fetiţă, dar tot atît de minunată ca şi azi. M-ai luat de mînă şi m-ai condus pe aleea presărată cu pietriş, fără să bănuieşti, desigur, cîtă tulburare mi-a stîrnit atingerea mîinii tale. Senzaţia aceasta îmi va rămîne toată viaţa în amintire. Nici timpul, nici depărtarea şi, în sfîrşit, nici viaţa uşuratică pe care am dus-o n-au putut să mi-o şteargă din mine...

— Dragostea ta pentru mine e zadarnică, Casey — îl întrerupse Louise. Trebuie să-ţi spun deschis. Nu te iubesc... Nu te pot iubi.

— Va să zică nu vrei să mă iei de bărbat?

— Întrebarea ta nu are rost. Ţi-am spus că nu te iubesc şi cred că e destul.

— Iar eu ţi-am spus că te iubesc. Şi acesta e doar unul din motivele pentru care vreau să devii soţia mea. Mai sînt încă şi altele. Vrei să le-asculţi?

— Alte motive? Spune-le, te-ascult, nu mă tem.

— Aşa! zîmbi el, ironic. Nu te temi?

— Nu. De ce m-aş teme?

— E drept, nu tu ar trebui să te temi, ci tatăl tău.

— Tot ce-l priveşte pe tata nu poate să mă lase nepăsătoare. Sînt fiica lui. Singurul copil acum, din nefericire... Continuă, Casey. Ce nenorocire îl ameninţă?

— Nu o nenorocire, Lou, neplăceri serioase. Greutăţi pe care nu e în stare să le învingă. Mă sileşti să vorbesc despre lucruri pe care nici n-ar trebui să le cunoşti.

— Crezi? Te înşeli, Casey. Am aflat tot. Ştiu că tata e plin de datorii şi că tu ai fost acela care i-ai dat bani. Se putea să nu observ? Aroganţa cu care te porţi în casa noastră, înfumurarea pe care o arăţi fără să te fereşti nici de servitori au fost o dovadă destul de grăitoare, chiar şi pentru ei, că la noi în casă lucrurile nu merg prea bine. Tu eşti de fapt stăpînul Casei del Corvo. Ştiu asta. Dar asupra mea n-ai nici o putere.

Callhown, văzînd că tactica lui a dat greş, se hotărî să lovească din altă parte.

— Da, e adevărat! făcu el, cu un zîmbet ironic. Dar dacă n-am putere asupra inimii tale, fericirea ta se află în mîinile mele. Îl cunosc pe nemernicul care te-a făcut să mă refuzi... Un om de nimic...

— Despre cine vorbeşti?

— Nu ghiceşti?

— Nu. Poate că tu eşti un nemernic şi un om de nimic. În cazul acesta sînt întru totul de acord cu tine.

— Fie şi aşa! răspunse căpitanul, roşu de furie, dar stăpînindu-se încă. De vreme ce mă socoţi un om de nimic, n-am cum să mai scad în ochii tăi şi-ţi voi spune ce am de gînd cu tine.

— Cu mine? Eşti prea încrezut, Casey. Vorbeşti de parcă ţi-aş fi sclavă. Din fericire, nu-i aşa.

Callhown, intimidat de privirea indignată a fetei, tăcu.

— Sînt curioasă — urmă ea. Vorbeşte: ce ai de gînd cu mine?

— Îți spun îndată.

— Vrei să mă lași în voia soartei, să plec în lume, ori să mă închizi într-o mînăstire? Ori într-o închisoare?

— Ultima soluție ți-ar plăcea mai mult decît celelalte, firește, în cazul cînd te-ai afla într-o plăcută tovărășie cu...

— Ei, hai, spune, te rog. Ce soartă m-așteaptă? Ard de nerăbdare — zvîrli Louise, batjocoritor.

— Nu te grăbi. Primul act ai să-l vezi mîine.

— Serios? Și unde, pot să știu?

— La proces.

— Cum?

— Foarte simplu: vei sta în fața judecătorului și a douăzeci de jurați.

— Ești mulțumit de spiritele dumitale, căpitane Callhown? Trebuie să-ți spun însă că mie nu-mi plac asemenea glume.

— Glume? Judecata e hotărîtă pentru mîine. Mister Maurice Gérald va sta în fața judecătorilor, învinuit de asasinarea fratelui tău.

— Minciună! Maurice Gérald nu putea...

— Nu putea săvîrși această crimă? Rămîne de văzut. Vina lui va fi dovedită, nu mă îndoiesc. Și dovezile cele mai puternice împotriva lui le vom auzi chiar din gura ta.

Creola îl privi ca o gazelă speriată, cu ochii larg deschiși, plini de neliniște și de nedumerire. Pentru cîteva clipe îi pieri și graiul. Tăcea, copleșită de spaimă și bănuieli.

— Nu înțeleg ce vrei să spui — rosti ea într-un tîrziu. Spui că voi fi chemată la judecată. Pentru ce? Chiar fiind sora victimei, nu cunosc și nu pot să adaug nimic la ceea ce știu toți.

— Așa să fie oare? Tu poți spune mult mai multe decît alții. Nimeni nu știe, de pildă, de întîlnirea ta din grădină atunci, noaptea, cu Maurice Gérald. Nimeni nu știe mai bine decît tine ce s-a petrecut în timpul acestei întîlniri tainice: intervenția lui Henry, cum și-a ieșit din fire la gîndul rușinii ce avea să cadă nu numai asupra

surori lui, ci asupra întregii familii, cum, în sfîrșit, l-a amenințat cu moartea pe omul acela și cum a fost împiedicat să-l ucidă de o femeie care l-a mințit cu nerușinare. Nimeni nu știe ce s-a petrecut mai departe: cum Henry, ca un prost, a alergat după nemernicul acela și cu ce intenții. În afară de ei au mai fost acolo doi oameni, martori la despărțirea lor.

— Doi oameni? Cine?

— Unul era Casey Callhown, celălalt, Louise Pointdexter.

Ea nu tresări și nici nu păru uimită. Aruncă o întrebare scurtă, provocatoare:

— Și?

— Și — rosti Callhown, posomorît că spusele lui n-au tulburat-o — mi se pare că ar trebui să înțelegi...

— Înțeleg tot atît de puțin ca și mai înainte.

— Vrei să continui?

— Cum dorești.

— Să-ți explic. Nu există decît un singur mijloc, Louise, să-l salvezi pe tatăl tău de ruină și pe tine de rușine. Pricepi ce vreau să spun?

— Mi se pare că pricep.

— Acum nu mă mai refuzi, nu?

— Acum mai mult ca oricînd.

— Fie. Va să zică mîine vei apare ca martor la proces?

— Spion nemernic! Piei din ochii mei! Numaidecît! Altfel îl chem pe tata!

— Nu te osteni. N-o să-ți mai impun prezența mea, dacă ți-e atît de neplăcută. Gîndește-te bine. Poate că înainte de începerea judecății ai să-ți schimbi hotărîrea. Nădăjduiesc să-mi dai de veste la timp, să nu te mai citez ca martor. Noapte bună, Lou. Mă duc la culcare, cu gîndul la tine.

Cu un zîmbet amar și ironic, Callhown se retrase în camera lui. Nu avea nici pe departe un aer triumfător.

Louise îi ascultă pașii pierzîndu-se pe coridor. Apoi, cu mîinile strînse la piept, se lăsă într-un fotoliu, înspăimîntată mai mult ca oricînd.

O JUDECATĂ ÎN TEXAS

În sfîrşit sosi şi dimineaţa zilei următoare.

Zorile purpurii se ridicară deasupra savanei, învăluind într-o lumină dulce fortul Indge. O dată cu zorile, din toate părţile apărură călăreţi — cîte doi-trei, cîte cinci-şase — care se îndreptau spre fort. Ajunşi acolo, săreau la pămînt şi îşi legau caii de stănoage sau şi-i priponeau chiar în prerie, apoi se adunau grupuri-grupuri în piaţă, în vreme ce alţii porneau spre taverna din settlement.

În tavernă se strînseseră fel de fel de oameni — tot firi şi naţii diferite. Cei mai mulţi erau bărbaţi voinici, bine legaţi, urmaşi ai primilor colonişti, care luptaseră cu indienii, alungîndu-i de pe pămînturile lor de baştină şi ridicîndu-şi case de lemn pe locurile unde altă dată se înălţau wigwam-urile indienilor. Aici, pe malurile lui Mississippi, se îndeletniceau cu tăiatul lemnelor. Pe pămînturile desţelenite, unii începuseră să cultive porumb, alţii bumbac. Mulţi dintre cei stabiliţi în capătul sudic al statului Mississippi trecuseră în Texas şi se îndeletniceau cu cultura sfeclei şi trestiei de zahăr sau a tutunului.

Majoritatea erau plantatori, dar întîlneai şi crescători de vite, vînători, negustori de vite şi de tot felul, pînă şi negutători de sclavi.

Jurişti, ingineri hotarnici, speculanţi de pămînturi şi alţi aventurieri trăiau aici gata oricînd de orice, de la marcarea vitelor cu fierul roşu, pînă la o campanie împotriva comancilor ori un jaf de cealaltă parte a lui Rio Grande.

Portul le era tot atît de pestriţ ca şi îndeletnicirile — am mai avut prilejul să-l înfăţişăm cititorului. Era aceeaşi mulţime care se adunase deunăzi în curtea Casei del Corvo, cu singura deosebire că astăzi se dovedea mai numeroasă. Şi mai era o deosebire: astăzi, alături de bărbaţi, veniseră în settlement şi femei — soţiile, surorile, fiicele lor. Unele veniseră călare; pălării mari cu borurile lăsate le fereau ochii de soarele arzător. Altele şedeau sub coviltirele albe ale furgoanelor sau în trăsuri cu perdeluţe de tul la ferestre.

Judecata era hotărîtă pentru astăzi. Toţi aşteptau nerăbdători. De prisos să mai spunem că acuzatul era Maurice Gérald, cunoscut în settlement sub numele de Maurice-Mustangerul. De prisos să mai spunem că era învinuit de uciderea lui Henry Pointdexter.

Toată lumea se arăta intrigată de împrejurările misterioase ale crimei — în ultima vreme numai despre asta se vorbea în settlement — şi toţi nădăjduiau să se facă lumină.

Fireşte, în mijlocul mulţimii se găseau şi oameni care nu veniseră aici numai din curiozitate, ci îmboldiţi de un sincer interes faţă de soarta acuzatului. Alţii erau îndureraţi — prietenii şi rudele tînărului dispărut. Căci, să nu uităm, nu existau destule dovezi privind uciderea lui Henry Pointdexter.

Şi totuşi puţini se mai îndoiau de asta. Cîteva indicii răzleţe îngăduiau să se afirme categoric: e vorba de o crimă. Oamenii se obişnuiseră pînă într-atît cu gîndul acesta, încît vorbeau despre crimă, ca şi cum ar fi fost martori ei înşişi la săvîrşirea ei.

Nu aşteptau decît amănunte, dornici să ştie cum, cînd şi din ce pricină s-a comis omorul.

*
* *

Ora zece dimineaţa. Începe procesul.

Terminîndu-şi programul de dimineaţă, militarii s-au hotărît să-şi petreacă vremea printre civili. Dragoni, arcaşi, infanterişti, se ivesc şi ei aici, printre plantatori, vînători, negustori şi aventurieri.

*
* *

Procesul continuă.

Cititorul are în faţa ochilor, de bună seamă, tabloul sever al unui tribunal, aşa cum arată de obicei o ins-

tanță de judecată. Dar aici, în acest orășel de la granița Texasului, atmosfera unui proces diferă întrucîtva de cea statornicită prin tradiție în alte colțuri ale lumii.

O sală a tribunalului nu există, deși, e adevărat, există o încăpere unde se țin tot soiul de adunări : acolo au loc și ședințele tribunalului.

Cum ziua se vestește din cale afară de călduroasă, se hotărăște ca judecata să aibă loc la umbra unui stejar bătrîn. O masă mare și zece fotolii îmbrăcate în piele au fost scoase afară. Pe masă se află hîrtie, pene pentru scris și un tom uriaș — legile după care se conduce tribunalul. De asemenea, o călimară, un clondir cu coniac și cîteva păhăruțe, o cutie cu țigări de foi și o cutie cu chibrituri.

La masă se așază judecătorul. Nu poartă robă împodobită cu hermină, ca în Anglia, ba nici măcar surtuc : din pricina zădufului s-a hotărît să-și îndeplinească îndatoririle de judecător numai în cămașă. Poartă o pălărie de panama, lăsată puțin într-o parte ; în gură, o țigară de foi. Pe celelalte fotolii iau loc avocații, comandantul fortului, capelanul, un medic, cîțiva ofițeri și niște oameni cu o profesie nedefinită.

Într-o parte stau cei doisprezece jurați — unii pe o bancă grosolan întocmită, alții pur și simplu pe iarbă. O mulțime pestriță se înghesuie în jurul judecătorului și al juraților. Ceva mai încolo, din furgoane și trăsuri, privesc cucoanele gătite în rochii elegante.

La început a fost vorba să fie judecat nu numai Maurice Gérald, ci și Miguel Diaz cu tovarășii săi, precum și Phelim O'Neill. Dar în timpul anchetei preliminare, mexicanul a izbutit să iasă din cauză — atît el cît și prietenii lui.

Diaz a recunoscut că s-au travestit în indieni, fapt dovedit de altfel, astfel încît nici nu le rămînea altceva de făcut decît să recunoască. În schimb, au înfățișat totul ca pe o glumă. Și deoarece s-a dovedit că toți patru se aflau acasă în noaptea dispariției lui Henry Pointdexter, iar Diaz, pe deasupra, mai era și beat turtă, nici n-au mai fost interogați.

Cît despre Phelim, nu s-a găsit de cuviință să stea pe banca acuzaților, presupunîndu-se că va fi mai folositor ca martor.

Iată de ce pe banca acuzaților nu se află decît Maurice-Mustangerul.

87

UN MARTOR MINCINOS

Puțini dintre cei de față îl cunoșteau pe acuzat și ei îl socoteau pe Maurice un tînăr minunat, chipeș, viteaz, neîntrecut în prinsul cailor sălbatici și cu mare trecere la femei. Îl știau cumpătat în purtări, curajos dar nu nesăbuit, cuviincios la vorbă, fără năravul clevetirii și al înjurăturilor. În schimb nu știau de unde vine, nici de ce s-a stabilit în Texas și nici de ce s-a făcut vînător de mustangi, de ce și-a ales îndeletnicirea asta ciudată, ca atîția aventurieri.

Și iată, Maurice Gérald stătea în fața numeroasei adunări, cu pecetea rușinii pe frunte : învinuirea de crimă.

Unii îl priveau plini de curiozitate, alții întrebător, cei mai mulți cu mînie și ură. Dar mai erau doi ochi care-l priveau. În ochii aceștia citeai neliniște, duioșie și o încredere de neclintit.

*
* *

Judecata începe fără nici un fel de formalități. Judecătorul își scoate pălăria și își aprinde țigara care s-a stins. Pufăie de vreo șase ori din ea, o scoate din gură, o pune pe marginea mesei și spune :

— Domnilor și domnilor jurați ! Ne-am adunat aici ca să cercetăm crima, ale cărei amănunte cred că le cunoașteți cu toții. Fiul unuia dintre cei mai stimați cetățeni din settlementul nostru a fost ucis. Arestatul, pe care-l vedeți în fața voastră, e acuzat de această crimă. După ce veți asculta depozițiile martorilor, va trebui să

hotărîți dacă e vinovat sau nu. Apoi pune acuzatului tradiționala întrebare : Recunoști că ești vinovat ?

— Nu — răspunde el, cu glas slab, dar hotărît.

Casey Callhown și alți cîțiva aflați în jurul lui zîmbesc neîncrezători.

Judecătorul cheamă martorii.

Primul e strigat Franz Oberdoofer.

Oberdoofer repetă cele arătate mai înainte. Povestește că Maurice Gérald a părăsit hotelul în noaptea dispariției tînărului Pointdexter, că și-a achitat toate cheltuielile și se părea că nu duce lipsă de bani. Stăpînul tavernei subliniază faptul că Maurice Gérald și Henry Pointdexter n-au pus pic de băutură în gură, dar că amîndoi păreau foarte agitați. Maurice Gérald era furios. Martorul a rămas uimit de graba mustangerului de a pleca de la hotel. În loc să plece dimineața, cum era firesc, a plecat în toiul nopții.

Cu aceasta, depoziția lui Oberdoofer ia sfîrșit.

Nu se poate spune că e o depoziție în favoarea acuzatului. Pare suspectă mai cu seamă plecarea pripită a lui Gérald de la hotel. De ce oare era agitat Henry Pointdexter ? De ce se grăbea să-l ajungă din urmă pe Gérald și de ce a plecat după el în ciuda orei tîrzii și a obiceiurilor sale de om liniștit ?

Sînt chemați alți martori. Depozițiile lor încurcă însă și mai mult lucrurile. Ei susțin că între acuzat și Henry Pointdexter existau relații de prietenie.

În sfîrșit vine și rîndul căpitanului Casey Callhown. Mărturia lui înfățișează lucrurile în cu totul altă lumină. Callhown nu numai că dezvăluie motivele crimei, dar prezintă aceste motive în culori cît se poate de sumbre. Spune tot ce știe despre întîlnirea mustangerului cu Louise și despre cearta dintre acesta și Henry Pointdexter. După cum arată el, mustangerul a plecat rostind amenințări. Amintește că Henry a căutat să-l ajungă din urmă pe mustanger, dar nu spune nimic despre ce l-a îndemnat să facă aceasta. Trece sub tăcere și rolul său în această poveste.

Ultimele depoziții ale lui Callhown stîrnesc uimire. Toți sînt uimiți : judecătorul, jurații, mulțimea aflată de

față. Se ridică un murmur, se aud strigăte de indignare împotriva mustangerului. Gravitatea crimei este îndoită : Maurice nu numai că l-a ucis pe fiul lui Pointdexter, dar i-a necinstit și fata.

În timp ce vorbește Callhown, un geamăt scapă din pieptul bătrînului plantator. Ochii mulțimii nu zăbovesc însă asupra lui. Privirile lunecă mai departe, spre trăsura în care au văzut-o pe fata plantatorului, care uimește cu frumusețea ei.

— Louise Pointdexter ! răsună vocea aprodului.

Callhown s-a ținut de cuvînt.

88

MARTOR FĂRĂ VOIE

Mai înainte ca aprodul să repete a treia oară monotona-i strigare, Louise Pointdexter coborîse din trăsură. Se înfățișă în fața instanței.

— Miss Pointdexter, unde te aflai în noaptea cînd a dispărut fratele dumitale ? întrebă acuzatorul.

— Acasă, la conacul tatălui meu.

— N-ai coborît în grădină ?

— Ba da.

— Fii bună și ne spune cînd ai coborît ?

— La miezul nopții, țin bine minte.

— Singură ?

— Nu, nu tot timpul.

— Parte din timp a fost cineva cu dumneata ?

— Da.

— Cine ?

— Fratele meu.

— Dar pînă la venirea fratelui dumitale ? A mai fost cineva cu dumneata în grădină ?

— Da.

— Cine ? Sper că nu vrei să-i ascunzi numele.

— Maurice Gérald.

Răspunsul Louisei stîrni în mulţime mirare, dispreţ, indignare.

O bucurie triumfătoare se aprinse în ochii acuzatorului :

— Dă-mi voie să te întreb : era o întîlnire întîmplătoare sau dinainte stabilită ?

— Dinainte stabilită.

— Mă văd nevoit să-ţi pun o întrebare indiscretă. Iartă-mă, miss Pointdexter, dar sînt silit să o fac. Care era caracterul, mai bine zis, scopul acestei întîlniri ?

Louise şovăi numai o clipă. Îndreptîndu-şi trupul şi privind nestingherită în jur, răspunse :

— Caracterul sau scopul întîlnirii noastre înseamnă acelaşi lucru, la urma urmei. Nu am de gînd să ascund nimic. Am ieşit în grădină să mă întîlnesc cu omul pe care-l iubesc, pe care-l iubesc şi acum, deşi stă aici, în faţa judecăţii, învinuit de crimă... Acum, sir, sînteţi mulţumit ?

— Întocmai.

Mulţimea vuia. Mărturia fetei adeverea depoziţia lui Callhown. Motivele crimei erau limpezi. Izbucniră strigăte : „Spînzuraţi-l ! La spînzurătoare cu el !"

— Linişte ! strigă judecătorul.

— Fratele meu şi-a dat seama că a greşit faţă de Gérald — continuă Louise, pornită, fără să mai aştepte altă întrebare — şi a plecat după el să-şi ceară scuze.

— Trebuie să mai adaug ceva — interveni Callhown, încălcînd rînduiala judecăţii. Gérald şi Henry Pointdexter s-au certat pe drum. Mă aflam sus pe azotee şi am auzit totul.

— Mister Callhown — îl întrerupse judecătorul. Ai dreptul să vorbeşti numai cu încuviinţarea instanţei. Te rog să nu ne stinghereşti.

După alte cîteva întrebări, depoziţia Louisei Pointdexter luă sfîrşit. Tînăra creolă se întoarse în trăsură. O grea povară îi apăsa inima. Spunînd tot adevărul, nu făcuse decît să dăuneze celui pe care voia să-l ajute. În timp ce-şi croia loc prin mulţime, simţea priviri pline de dispreţ aţintite asupra ei.

* * *

Callhown fu chemat iarăşi înaintea instanţei. Apăru pentru a doua oară ca martor. Fiecare cuvînt al lui era o minciună sfruntată, iar ura faţă de mustanger se aprindea şi mai aprig în mulţime. Altă izbucnire, alte strigăte : „Spînzuraţi-l ! La spînzurătoare cu el !" Strigătele răsunară cu şi mai multă furie.

Judecătorul Roberts era într-o situaţie critică. Bunul plac al judecăţii lui Lynch ameninţa să se dezlănţuie. Ce se va întîmpla ? Asta va pune capăt dezbaterilor şi, cum sentinţa era limpede de pe acum, se va trece la fapte. Îndemînaticii călăi vor face ca totul să se sfîrşească la iuţeală. Încă o clipă, şi Maurice-Mustangerul va atîrna colo, de creanga stejarului.

Aşa gîndeau aproape toţi cei de faţă. Nu aşteptau decît un semnal pentru a săvîrşi această nedreptate strigătoare la cer. Dar, spre norocul acuzatului, erau acolo şi oameni care gîndeau altfel.

Grupul de militari — ofiţerii fortului, în frunte cu comandantul — se sfătuia cu înfrigurare. Hotărîrea lor nu întîrzie. La ordinul maiorului se sună goarna. Aproape numaidecît, patruzeci de dragoni şi tot atîţia arcaşi apărură din desiş. Înşirîndu-se unul lîngă altul, ei făcură zid din trei părţi în jurul instanţei. Mulţimea nu se mai agită şi, curînd, se linişti cu desăvîrşire.

Nici vorbă acum de judecata lui Lynch. Legiuirile ţării erau din nou respectate şi judecătorul Roberts îşi reluă îndatoririle.

— Cetăţeni ! se adresă el mulţimii. Trebuie să ne supunem legii. Nu putem spînzura un om, fără să-l lăsăm să spună o vorbă în apărarea lui... Ar fi o crimă.

— Păi el n-a comis o crimă ? strigă unul dintre banditii care stăteau lîngă Callhown. Să-i plătim la fel !

— Crima n-a fost dovedită. N-am ascultat toţi martorii. Să auzim şi martorii apărării.

Judecătorul ceru să fie audiat Phelim O'Neill. Depoziţia lui încurcată şi pe alocuri cu totul de necrezut, nu ajută cu nimic mustangerului.

Fu chemat cel de al doilea martor.

Un bătîrn uriaş se desprinse din mulţime. Bătrînul era cunoscut drept cel mai iscusit vînător din settlement. Toţi aşteptau cu răsuflarea tăiată. Se credea că Zeb Stump are cheia misterului.

— Prea bine, domnule judecător — începu bătrînul vînător, privindu-l pe judecător drept în faţă. Sînt gata să spun tot ce ştiu. Dar dacă instanţa n-are nimic împotrivă, aş vrea ca tînărul să ne dea el mai întîi toate lămuririle pe care le are de dat. După aceea voi spune şi eu ce am de spus, întărind poate cuvîntul său.

— Despre cine vorbeşti ? întrebă judecătorul.

— Despre mustanger, fireşte. Despre cel pe care-l acuzaţi de uciderea tînărului Pointdexter.

— Asta schimbă întrucîtva ordinea procesului — zise judecătorul. Dar, la urma urmei, principalul pentru noi e să aflăm adevărul. În ce mă priveşte nu dau mare importanţă formalităţilor şi, dacă juraţii n-au nimic împotrivă, sînt de acord.

Cei doisprezece juraţi încuviinţară cererea bătrînului.

89

CUVÎNTUL ACUZATULUI

Acuzatul ieşi în faţă, urmat la doi paşi de către paznici. Se făcu o linişte mormîntală. Toţi ochii cătau ţintă la mustanger. Mulţimea asculta cu încordare, ţinîndu-şi răsuflarea.

— Domnule judecător, domnilor juraţi ! începu Gérald, aşa cum era obiceiul în Texas. Vă sînt adînc recunoscător că mi-aţi dat posibilitatea să vorbesc. În ciuda straniilor împrejurări amintite aici, povestirea mea va fi foarte simplă şi va lămuri întrucîtva misterul. Nu tot ce-aţi auzit aici e adevărat. Parte din depoziţii sînt minciuni şi cel ce le-a făcut e un mincinos.

Acuzatul aruncă o privire pătrunzătoare spre Casey Callhown. Căpitanul se pierdu sub această privire, ca în faţa unui pistol.

— E foarte adevărat, m-am întîlnit cu miss Pointdexter. Această nobilă fată, cu mărturia ei sinceră, mi-a dat putinţa şi mie să vorbesc deschis, fiindcă altfel nu m-aş fi încumetat să spun tot adevărul. E adevărat, am avut o întîlnire tainică, tulburată de Henry Pointdexter. E adevărat, ne-am certat, mai precis, el m-a certat. Dar cearta dintre noi n-a reînceput după aceea, asta-i o minciună. Cel care a jurat aici ca să-şi întărească spusele n-ar fi îndrăznit să deschidă gura dacă aveam posibilitatea să-l provoc la duel.

Ochii acuzatului se aţintiră din nou asupra lui Callhown, care se ascunse fîstîcit în mulţime.

— Dimpotrivă — continuă Gérald. Henry Pointdexter mi-a mărturisit regretul faţă de cele întîmplate. Eram fericit că ne-am împăcat.

— Deci v-aţi împăcat ? întrebă judecătorul, folosindu-se de tăcerea acuzatului. Unde a avut loc împăcarea ?

— La vreo patru sute de paşi de locul unde s-a comis crima.

Judecătorul se ridică în picioare. Răsunară strigăte de uimire : acuzatul pomenea cel dintîi de locul unde s-a săvîrşit crima.

— Te referi la locul unde s-a găsit o baltă de sînge ? întrebă el, cu o umbră de şovăială în glas.

— Mă refer la locul unde a fost ucis Henry Pointdexter.

Strigătele izbucniră din nou. Murmurele şi exclamaţiile nu mai conteneau. În vacarmul acesta se auzi deodată geamătul bătrînului Pointdexter : acum era convins că şi-a pierdut fiul. În inima lui de părinte mai licărea încă un dram de speranţă. Nu existau dovezi că Henry a fost ucis, ci doar simple bănuieli. Dar iată, i se spulbera orice nădejde. Acuzatul însuşi mărturisea crima.

— Eşti deci convins că Henry Pointdexter a fost ucis ? interveni acuzatorul.

— Da — spuse mustangerul. Dacă aţi fi văzut ce-am văzut eu, v-aţi da seama că întrebarea n-are nici un rost.

— Ai văzut cadavrul ? stărui acuzatorul.

— Protestez împotriva unei asemenea metode de interogatoriu — interveni apărătorul mustangerului. E o flagrantă încălcare a legii.

— Tribunalele noastre n-ar admite așa ceva — i se alătură și avocatul irlandez. La noi, acuzatorul nu are cuvîntul decît în urma apărării.

— Aceeași procedură există și în țara noastră — rosti judecătorul, făcînd un gest de dezaprobare spre acuzator. Acuzat, continuă. Apărarea poate pune orice întrebare crede de cuviință ; deocamdată numai ea are acest drept. Continuă ! Să auzim tot ce ai de spus.

— Vorbeam de împăcare — reluă acuzatul. V-am spus unde a avut loc. Acum se impune să lămuresc restul. Știți deci cum ne-am despărțit noi trei : miss Pointdexter, fratele ei și cu mine. După ce ne-am despărțit, am trecut rîul înot, fiindcă nu voiam ca Henry să știe cum am ajuns în grădină. Aveam motivele mele. Odată pe malul celălalt, m-am dus în settlement. Noaptea friгea de zăpușeală, cum pesemne își amintesc mulți dintre dumneavoastră, așa că pînă la hotel, hainele aproape mi s-au uscat. Taverna mai era deschisă și stăpînul ei stătea la tejghea. Nu voiam să mai rămîn acolo. Hotelul n-a fost prea primitor pentru mine. Eram hotărît să mă întorc pe Alamo. N-aveam de ce să mai rămîn în settlement. Îmi trimisesem servitorul înainte, zicîndu-mi că plec și eu a doua zi dimineața. Cele petrecute la Casa del Corvo m-au făcut să-mi grăbesc plecarea. Am plătit lui Oberdoofer ceea ce datoram și am plecat.

— De unde aveai banii ? întrebă acuzatorul.

— Protestez ! interveni cu hotărîre apărătorul mustangerului.

— Ce mai procedură ! exclamă avocatul irlandez, înfruntîndu-l cu privirea pe acuzator. Dacă asta s-ar fi întîmplat în Irlanda, s-ar fi stat altfel de vorbă cu dumneata.

— Liniște, domnilor ! rosti sever judecătorul. Lăsați acuzatul să continue.

— Mergeam în pasul calului. N-aveam de ce să mă grăbesc. Somnul îmi pierise și-mi era totuna dacă petrec noaptea în prerie sau sub acoperișul colibei mele. Știam că pînă-n zori ajung pe Alamo și asta mi-era de ajuns. Eram preocupat. Nici nu-mi trecea prin minte să mă uit înapoi. Nu bănuiam că vine cineva în urma mea. Abia după ce am străbătut vreo jumătate de milă prin pădure

și am ieșit la drumul spre Rio Grande, am auzit un cal în spatele meu. Tocmai dădusem cotul drumului ; drumul cotește brusc, așa că n-am putut să văd călărețul, dar îl auzeam cum se apropie în trapul calului. M-am afundat îndată în desiș — viața în prerie mi-a format acest obicei — și am așteptat să se apropie. Vă puteți închipui mirarea mea cînd l-am văzut pe omul de care abia mă despărțisem. Puțin cam agitat. Mă refer numai la el. Nu știam ce are. Voia să-mi ceară satisfacție, bănuind că i-am necinstit sora ? Iată ce mi-a trecut prin minte în clipa cînd l-am văzut pe Henry. Nu vreau să ascund asta instanței.

Dar cum nu mă simțeam cu nimic vinovat, n-am vrut să rămîn ascuns. E drept că mă întîlneam pe furiș cu sora lui, însă vinovați de asta erau alții, nu eu sau ea. O iubeam din toată inima, cu dragostea cea mai curată și mai duioasă. Și o iubesc și acum la fel...

Louise Pointdexter, ascunsă după perdeaua trăsurii, auzea fiecare cuvînt al mustangerului. O roșeață vie îi învăpăie obrajii palizi. Nu era rușine, ci bucurie triumfătoare.

90

NEAȘTEPTATA ÎNTRERUPERE A ȘEDINȚEI

Ultimele cuvinte ale acuzatului umplură de fericire inima Louisei Pointdexter, dar avură un efect contrariu asupra celor din jur.

Din nou se stîrniră murmure. Maiorul aruncă o privire plină de înțeles spre oamenii săi.

— Liniște ! ceru sever judecătorul.

Zarva se potoli și acuzatul putu să urmeze :

— Recunoscîndu-l pe Henry Pointdexter, am ieșit la iveală din desiș și am stat pe loc. Era destulă lumină, așa că m-a recunoscut și el. Mi-a întins prietenește mîna și mi-a cerut iertare că s-a pripit. E nevoie să mai spun

că am strîns cu toată inima mîna acestui minunat tînăr ?...

— Domnilor jurați ! N-am să vă răpesc timpul cu relatarea convorbirii dintre noi ; ea nu are nici o legătură cu procesul. După ce ne-am împăcat, am mers alături o bucată de drum. Ne-am oprit sub un copac. Aici ne-am oferit și am fumat amîndoi cîte o țigară. Și, vrînd să consfințim prietenia noastră, ne-am schimbat pălăriile și mantiile — obicei pe care l-am văzut întîia oară la comanci. I-am dat lui Henry Pointdexter sombreroul și serapeul meu vărgat, țesut de indienii Navaho, și el mi-a dat mantia și pălăria lui. După aceea ne-am despărțit. El a plecat înapoi, iar eu am rămas pe loc. Nu-mi dau seama de ce am rămas pe loc și nu mi-am continuat drumul spre Alamo. Doream să petrec noaptea acolo, sub copacul unde ne-am împăcat.

Am sărit din șa, am legat frîul de trunchiul copacului, m-am înfășurat în mantie și m-am culcat în iarbă, fără să-mi scot pălăria. Am adormit într-o clipă. Rareori mi se întîmplă așa ceva. Mă stăpînea o liniște plăcută, după emoțiile prin care trecusem.

N-am dormit mult. M-a deșteptat un zgomot puternic, ca de împușcătură. Calul a ciulit urechile și a început să sforăie. Am sărit în picioare, ascultînd cu încordare. Liniște. Nu se mai auzea nimic. Mustangul se potolise. Am crezut că ne-am înșelat amîndoi. Mi-am zis că el a simțit vreo fiară în pădure și că eu n-am auzit o împușcătură, ci trosnetul unei crengi sub călcătura fiarei. M-am lungit în iarbă și-am adormit din nou De astă dată am dormit pînă dimineață. M-am trezit din pricina umezelii care mă pătrunsese pînă la oase.

Nu mai era plăcut sub copac. Am început să mă pregătesc de drum. Dar împușcătura încă îmi mai răsuna în urechi. Mi se părea că s-a auzit tocmai din partea încotro apucase Henry Pointdexter. Cuprins de neliniște, am plecat într-acolo, vrînd să mă lămuresc. N-a trebuit să merg prea mult. Cerule ! Ceea ce mi-a fost dat să văd... ceea ce mi-a fost dat să văd...

— Călărețul fără cap ! strigă un glas din mulțime, și toți se întoarseră spre el.

— Călărețul fără cap ! răspunse ca un ecou un cor de glasuri.

— Uite-l colo !

— Uite-l ! Uite-l !

— Nu, nu, vine încoace ! Priviți ! Gonește drept spre fort. Într-adevăr, călărețul fără cap se apropia în goană de fort. Deodată se opri în mijlocul preriei, chiar în dreptul mulțimii adunate sub copac. Calului pesemne că nu-i plăcu această priveliște. Începu să fornăie, scoase un nechezat răsunător și porni ca o săgeată înapoi, în prerie.

Încordarea stîrnită de mărturia acuzatului se risipi. Cei mai mulți se năpustiră spre cai. Nici jurații nu se putură stăpîni. Cel puțin șase din doisprezece jurați se alăturară urmăririi misteriosului călăreț.

91

O GOANĂ PRIN HĂȚIȘURILE PĂDURII

Urmăritorii se îndreptau spre un desiș aflat la vreo zece mile. Rîndurile călăreților se răreau văzînd cu ochii. Caii nu rezistau la o asemenea goană.

Puțini ajunseră la pădure și numai doi pătrunseră în hățișuri. Călărețul fără cap alerga năprasnic înaintea lor. Unul, aflat pe un mustang cenușiu, era mai aproape de călărețul fără cap decît celălalt urmăritor. În furia goanei nu-și cruța calul, imboldindu-l fără milă cu biciul, cu pintenii, cu strigăte.

În spatele lui, la o distanță destul de mare, venea un uriaș cu o pălărie de pîslă, pe o iapă bătrînă. Te și minunai văzînd-o că zboară ca o săgeată. Uriașul n-o îmboldea nici cu biciul, nici cu pintenii, nici cu strigăte. Știa să facă asta într-un chip foarte crud ; din cînd în cînd

înțepa iapa cu cuțitul chiar lîngă șira spinării. Cei doi călăreți erau Casey Callhown și Zeb Stump.

* * *

Trei călăreți alergau mîncînd pămîntul prin desimea pădurii.

— Blestematul! izbucni Callhown, dînd disperat din mînă. O să-mi scape și de data asta! Dacă n-ar mai fi nimeni cu mine! Dar nu sînt singur. Diavolul ăsta bătrîn își vîră coada peste tot. L-am zărit cînd am pătruns în desiș. Abia trei sute de pași ne despart. Acum aș putea să-l înlătur din calea mea, pe Dumnezeu din cer!

Zicînd acestea, căpitanul smuci frîul și se întoarse pe jumătate în șa, scrutînd desișul în urmă. Puse mîna pe armă, deși mai șovăia.

— Nu, așa nu fac nici o ispravă! mormăi el. Vin prea mulți după noi și se pricep destul să citească urmele. Au să descopere cadavrul, au să audă și împușcătura. Nu, nu! Nu-i bine!

Rămase o bucată de vreme în loc, ascultînd cu încordare.

„Da, se apropie. La naiba, am dat greș numai din pricina gogomanului ăstuia bătrîn. Dacă mai zăbovesc, nătărăul m-ajunge din urmă și atunci totul e pierdut. Nu se poate, ce dracu!"

Callhown înfipse din nou pintenii în coastele mustangului și se aruncă înainte, pe cărarea șerpuitoare. Peste cîteva clipe se opri în loc, cu un aer mulțumit și în același timp nedumerit. Călărețul fără cap se afla doar la o zvîrlitură de praștie de el: calul stătea liniștit, cu botul în pămînt: pesemne că ronțăia niște păstăi de salcîm.

Căpitanul duse iute arma la ochi, dar o lăsă în jos numaidecît. Calul nu mai stătea liniștit. Iată că-și ascunde capul pe jumătate într-un tufiș. Callhown își dădu seama că i s-a încurcat frîul în tufiș și calul se căznea să scape.

„În sfîrșit, l-am prins! Slavă Domnului, slavă Domnului!"

Se aruncă înainte, abia stăpînindu-și un strigăt de triumf. După o clipă — clipa pe care o rîvnise cu atîta înfocare — se afla lîngă călărețul fără cap.

Căpitanul înhăță calul de frîu: acum îl avea în mînă. Se grăbi să-l lege zdravăn de un copac. Un strigăt de bucurie îi scăpă din piept. Se uită în jur, ascultă cu încordare și se apucă de treabă. Scoase un cuțit, dădu în lături serapeul și se aplecă asupra călărețului, ca și cum ar fi vrut să-i înfigă cuțitul în inimă. Deodată își trase mîna înapoi.

Auzi un strigăt: era Zeb Stump, care apăruse din hățișuri.

— Isprăvește jocul! se răsti bătrînul, apropiindu-se. Isprăvește, m-auzi!

— Ce joc? îngăimă Callhown, buimăcit, ascunzînd încetișor cuțitul. Ce naiba strigi? Calul s-a încurcat în tufiș. Mi-a fost teamă să nu fugă iar și voiam să-i tai beregata, să se isprăvească odată cu povestea asta.

— Aha, asta era! Eh, lasă, n-ai de ce să-l omori. Ne descurcăm și fără vărsare de sînge. Da' despre beregata cui vorbești? A calului? Te-am înțeles bine?

— Păi sigur că da.

— Așa. Ei, și despre om ce zici? Cine i-o fi făcut o asemenea operație? Ce zici, mister Casey Callhown?

— Naiba știe, nu pricep nimic. Nici n-am avut timp să mă uit. Abia m-am apropiat... Cerule! exclamă el, prefăcîndu-se uimit. E trupul unui om... al unui om mort.

— Ultima observație e destul de adevărată. Cum să fie viu, dacă n-are capul pe umeri! Sub cîrpa asta parcă nu se ascunde nimic, nu?

— Nimic, așa-mi pare și mie.

— Ridic-o puțin și uită-te.

— N-aș vrea să-l ating. E înspăimîntător.

— Hm! Adineauri nu-ți era teamă! Ce-ai pățit așa, deodată?

— Oh! se bîlbîi Callhown. Eram înfierbîntat din pricina goanei. Mă înfuriasem și voiam să pun capăt acestor scamatorii.

— Lasă, mă ocup eu de treaba asta — spuse Zeb. Hm, hm! mormăi vînătorul, apropiindu-se și cercetînd

ciudatul călăreţ. Da, zău, e trupul unui om. Un cadavru ţeapăn... Ia stai! făcu bătrînul, ridicînd serapeul. E chiar cadavrul omului pentru care s-a stîrnit judecata! Vărul dumitale, Henry Pointdexter. El e, Dumnezeule!

— Mi se pare că ai dreptate...

— O, Doamne, e adevărul adevărat! Iosafat! Să nu pierdem timpul aici. Să ducem cadavrul la locul judecăţii, aşa cum stă în şa. Văd că nici nu se clinteşte. Calul ăsta îl ştiu. O să se ţină de iapa mea, fără să facă nazuri... Hai, bătrînico, dă-i bineţe. Ce-i drept, a dus-o cam greu în ultima vreme şi s-a cam sălbăticit.

Pe cînd vînătorul vorbea astfel, murgul şi bătrîna iapă îşi atingeau boturile, fornăind bucuros, de parcă şi-ar fi dat bineţe.

— Eram sigur! spuse Zeb, mulţumit, descurcînd frîul murgului din tufiş. Dacă-i iapa mea aici, mustangul e să vină binişor după noi. Nu-i nevoie să-i tăiem beregata. Ei, mister Callhown, nu crezi că e timpul să pornim? întrebă vînătorul, privindu-l cercetător pe căpitan. Judecata continuă pesemne. Şi-ar fi de dorit să luăm şi noi parte, se înţelege. Doar aducem un martor care poate să facă lumină în povestea asta. Mustangerul ori va fi spînzurat, ori achitat.

— O, da, ai dreptate, să nu zăbovim.

Zeb porni înainte, trăgînd murgul după el; Callhown venea în urmă, cam în silă, după cît se vedea. La o cotitură a cărării smuci frîul şi păru că stă în cumpănă: să meargă mai departe ori să se întoarcă? O adîncă tulburare i se citea pe faţă.

Zeb Stump, care nu-i mai auzea calul în spate, smuci şi el frîul şi întoarse ochii întrebător. Ghici îndată pricina tulburării căpitanului şi, fără o vorbă, îndreptă ţeava puştii spre el. Căpitanul se urni din loc, prefăcîndu-se că n-a observat nimic. Numai că de astă dată, bătrînul vînător venea în spatele lui.

Înaintau încet prin hăţişuri. Într-un tîrziu ieşiră în prerie. Callhown se opri iarăşi, pradă unei spaime fără de margini.

„Ce să fac? S-o iau la goană înapoi şi să mă afund în prerie, sau să mă încumet să merg în întîmpinarea groaznicei furtuni?"

Era gata să dea tot ce avea, ba chiar şi ceea ce spera să aibă în viitor, fără să o cruţe nici pe Louise Pointdexter, numai să scape, fie şi pentru zece minute, de nesuferitul Zeb Stump, numai să rămînă singur cu călăreţul fără cap.

Dar, la urma urmei, ce putea să spună sau să facă Zeb Stump? Poate că totul se va sfîrşi cu bine. Adevărat, era vădit că Zeb îl bănuieşte, dar merita să se teamă de bătrîn? Doar şi el, Casey Callhown, avea destui prieteni. Fleacul ăla să nu iasă la iveală şi totul va fi bine. Glonţul n-a rămas acolo unde s-a înfipt, s-a pierdut pe undeva prin hăţişuri, cu siguranţă!

Încurajat de gîndul acesta, Callhown îşi continuă drumul. Zeb Stump venea în spate pe bătrînica lui, împreună cu murgul ce purta cadavrul lui Henry Pointdexter.

93

CADAVRUL DECAPITAT

Judecătorul nu avu încotro şi întrerupse şedinţa.

Se scurse aşa un ceas încheiat.

În acest timp, judecătorul fumă două ţigări de foi şi goli cam multicele păhăruţe cu coniac. Cei prezenţi se căzneau să pătrundă misterul şi aşteptau nerăbdători întoarcerea urmăritorilor. Nădăjduiau să-l vadă pe călăreţul fără cap, convinşi că asta va lămuri atît strania întîmplare cît şi crima.

Privirile cătau cu încordare în largul preriei. Toată lumea stătea în aşteptare: cînd oare se vor ivi cei doi călăreţi care continuau urmărirea? Sperau să se întoarcă împreună cu călăreţul fără cap.

Se scurse un ceas fără să apară nimeni în zare.

Oare să mai amîne judecata? Acuzatorul insista pentru reluarea dezbaterilor, în vreme ce avocatul apărării se lupta să obţină contrariul. Apărarea cerea să se amîne audierea martorilor pînă a doua zi, pe motiv că Zeb Stump e un martor deosebit de important.

Glasuri din mulţime cereau continuarea procesului. La stăruinţa cîtorva indivizi plătiţi anume, se hotărî re-

luarea dezbaterilor. În fond, martorul mai avea încă timp să sosească. În caz contrar se va amîna doar sfîrşitul dezbaterilor.

Juraţii susţinură propunerea judecătorului. Mulţimea nu avea nimic împotrivă. Acuzatul se înfăţişă din nou în faţa instanţei, continuîndu-şi mărturia, întreruptă în chip atît de neaşteptat.

* * *

— Voiai să ne spui ce-ai văzut — se adresă apărătorul către Maurice Gérald. Vorbeşte.

— Am văzut un om întins în iarbă.

— Dormea ?

— Dormea somnul de veci.

— Era mort ?

— Mai mult decît atît, dacă e cu putinţă aşa ceva. Aplecîndu-mă asupra lui, am văzut că are capul retezat.

— Capul retezat ?

— Întocmai. Nu mi-am dat seama în prima clipă. Zăcea cu faţa la pămînt şi capul se afla în poziţia cea mai firească. Purta şi pălărie. Voiam să cred că doarme, dar ceva îmi dădea de bănuit. Mîinile şi picioarele erau întinse fără viaţă. În plus, se desluşeau nişte pete întunecate în iarbă : la lumina slabă a zorilor n-am ghicit ce erau, dar am simţit miros de sînge. Am fost convins atunci că am înaintea mea un cadavru. Am observat o tăietură adîncă în jurul gîtului, îngroşată de sînge închegat. O cercetare mai atentă mi-a spulberat orice îndoieli. Într-adevăr, capul era retezat.

Lumea încremeni de groază.

— Ai recunoscut victima ?

— Din nefericire, da.

— Ai recunoscut-o fără să-i priveşti faţa ?

— N-aveam de ce să-i privesc faţa : îmbrăcămintea mă lămurea destul de limpede.

— Ce îmbrăcăminte ?

— Serapeul vărgat şi sombreroul. Erau ale mele. Dacă nu le-am fi schimbat chiar în noaptea aceea, aş fi crezut că eu zac acolo. Dar l-am recunoscut pe Henry Pointdexter.

Se auzi un geamăt sfîşietor. Un murmur înfrigurat străbătu mulţimea.

— Continuă, sir — rosti apărătorul. Ce-ai mai descoperit ?

— Am atins cadavrul. Era rece şi ţeapăn. Am înţeles că moartea a survenit de cîteva ceasuri. Sîngele se închegase şi părea negru în lumina slabă a dimineţii. Capul retezat mă putea face să greşesc în ce priveşte cauza morţii. Dar în urechi îmi mai stăruia încă împuşcătura de peste noapte. Mi-am zis că undeva, pe corp, trebuie să existe o urmă de glonţ. Nu m-am înşelat. Am întors cadavrul şi am descoperit o gaură mică în serape. Ţesătura era îmbibată de sînge în jurul ei. Am dat serapeul la o parte, am descheiat cămaşa la piept şi am descoperit o pată vineţiu-roşiatică în dreptul inimii. Acolo nimerise glonţul. Dar pe spinare nu se vedea nimic. Pesemne că glonţul a rămas în trupul victimei.

— Crezi că acest singur glonţ a provocat moartea, sau că moartea a survenit după retezarea capului ?

— Glonţul a fost mortal, nu mă îndoiesc. Dacă moartea n-a fost fulgerătoare, a survenit în cîteva minute sau chiar în cîteva secunde.

— Ai spus că victimei i s-a retezat capul. Era despărţit cu totul de trup ?

— Da, numai că stătea lipit de gît. Lăsa impresia că nici nu s-a clintit după ce a fost retezat.

— Ce armă crezi că s-a folosit ?

— Tăietura a fost făcută cu o secure sau cu un cuţit de vînătoare.

— Ai bănuit pe cineva ?

— Eram atît de uluit, încît nu mă puteam gîndi la nimic. După ce m-am mai liniştit, m-am gîndit că poate să fie mîna comancilor la mijloc. Dar pălăria rămăsese pe cap şi capul nu fusese scalpat.

— Deci nu crezi că indienii au comis crima ?

— Nu, nicidecum.

— Ai bănuit pe altcineva ?

— Nu eram în stare să mă gîndesc la nimic. Nu auzisem niciodată ca Henry Pointdexter să aibă duşmani. Mai tîrziu am început să am bănuieli, pe care le am şi astăzi.

— Vrei să ne împărtășești aceste bănuieli?

— Protestez împotriva întrebării! interveni acuzatorul. Nu ne interesează bănuielile acuzatului. E prea destul că-i ascultăm și această povestire „veridică“.

— Acuzatul să-și continue depoziția — hotărî judecătorul, aprinzîndu-și altă țigară de foi.

— Povestește ce-ai făcut. Ce-ai făcut după ce ai descoperit toate acestea?

— Eram zguduit și la început nu știam nici eu ce să fac. Aveam convingerea că tînărul Pointdexter a fost ucis de împușcătura auzită de mine peste noapte. Dar cine a tras? Firește, nu indienii, n-aveam nici o îndoială.

M-am gîndit la bandiți, dar nici ipoteza asta nu putea să rămînă în picioare. Serapeul lucrat de indienii Navaho prețuiește o sută de dolari și bandiții l-ar fi luat. Victima nici n-a fost prădată. Pînă și ceasul de aur i-a rămas în buzunar. Era limpede că e o răzbunare la mijloc. Am încercat să-mi amintesc dacă n-am auzit de vreo ceartă de-a tînărului Pointdexter. Nu-mi venea nimic în minte. Și apoi, de ce-a fost nevoie să i se reteze capul? Asta m-a mirat și m-a îngrozit cel mai mult.

Nefiind în stare să descurc ițele acestei crime, pe cît de înspăimîntătoare, pe atît de misterioase, m-am gîndit la cadavru. Nu avea rost să rămîn lîngă el. Să-l îngrop acolo, mi se părea ceva neîngăduit. M-am hotărît să mă întorc în fort și să cer ajutor să-l duc la Casa del Corvo. Dar, dacă l-aș fi lăsat în pădure, coioții l-ar fi descoperit și l-ar fi sfîșiat pînă la înapoierea mea. Oricît era de ciopîrțit, nu puteam accepta să-l las pradă sălbăticiunilor. M-am gîndit la cei apropiați lui, pentru care această durere era și așa cumplită...

MISTERUL SE DEZVĂLUIE

Acuzatul tăcu. Nimeni nu se încumeta să-l zorească să continue ori să-i pună vreo întrebare. Simțeam cu toții că a sosit clipa dezvăluirii misterului.

Judecătorul, jurații, mulțimea, toți erau numai urechi. Ascultau cu răsuflarea tăiată, cu ochii ațintiți asupra mustangerului.

Glasul lui Maurice Gérald răsună din nou în liniștea aceea desăvîrșită:

— După aceea m-am gîndit să acopăr umerii cadavrului cu serapeul și cu mantaua mea. Speram să-l feresc astfel de fiare pînă la înapoierea mea. Îmi și scosesem mantaua cînd mi-a venit un gînd mai înțelept: în loc să mă întorc singur în fort, să iau cu mine și cadavrul tînărului Pointdexter. Am adus calul aproape și tocmai mă pregăteam să salt cadavrul în șa, cînd am văzut în preajmă calul lui Henry Pointdexter. Calul păștea liniștit, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Frîul se tîra pe jos, așa că nu mi-a fost greu să-l prind. Mai greu era să-l fac să stea liniștit, mai ales după ce l-am dus lîngă cadavrul stăpînului său.

Am izbutit să salt cadavrul în șa, dar mi-a fost cu neputință să-l fac să-și păstreze echilibrul; cum era țeapăn, luneca mereu. După cîteva încercări neizbutite, mi-am dat seama că n-am s-o scot la capăt.

Atunci mi-a trecut altceva prin minte. Citisem undeva că în stepele Americii de Sud, indienii transportă corpul neînsuflețit al unui tovarăș de-al lor așezîndu-l pe cal și legîndu-l de șa. De ce să nu fac și eu la fel cu Henry Pointdexter?

Am încercat întîi să-l așez pe calul lui, dar șaua nu era destul de adîncă. Din nou dădeam greș. Nu-mi mai rămînea decît să schimb caii. Știam că mustangul meu n-are să se împotrivească; în plus, șaua mea mexicană era adîncă și cum nu se poate mai potrivită.

Am reușit să așez cadavrul în șa și să-i vîr picioarele în scări. După aceea am tăiat un capăt din lasso și l-am legat zdravăn de șa. Acum nu putea să mai cadă.

Rămînea capul. L-am ridicat de jos și am încercat să-i scot pălăria. Era cu neputință: capul se umflase și sombreroul stătea pe el gata să plesnească. Văzînd asta, am trecut o sfoară prin catarama sombreroului și am atîrnat capul la oblînc. Acum eram gata.

Am încălecat îndată pe calul lui Henry Pointdexter și am pornit-o spre settlement. Murgul mă urma supus.

N-au trecut însă nici cinci minute şi m-am pomenit deodată azvîrlit din şa. În cădere mi-am pierdut cunoştinţa. Dacă n-ar fi fost această întîmplare, n-aş sta acum înaintea tribunalului ca acuzat.

— Azvîrlit din şa ?! exclamă judecătorul. Cum ? De ce ?

— A fost o întîmplare, mai precis, neatenţia mea e de vină. Eram pe un cal străin şi nu ţineam frîul, fiind obişnuit să-mi conduc calul numai cu vorba şi genunchii. Abia am făcut cîţiva paşi şi calul, întorcînd capul, s-a speriat, s-a aruncat într-o parte şi a zvîcnit înainte într-o goană turbată : îl văzuse pe straniul călăreţ. Am încercat să apuc frîul, dar nu era uşor : calul alerga mîncînd pămîntul, frîul alunecase şi nu puteam să-l ajung.

Atunci m-am căznit să apuc cureluşa zăbalei, fără să iau seama încotro mă duce calul. O creangă m-a izbit cu putere peste faţă. Am priceput că nu mă mai aflu la loc deschis şi că m-am înfundat în desiş. Mi-am îndreptat toată atenţia asupra crengilor ghimpoase ale salcîmilor, înlăturîndu-le din cale, fiindcă puteau să mă azvîrle din şa. Am izbutit să mă apăr de ele, deşi mîinile mi-erau zgîriate şi însîngerate.

Deodată, o creangă groasă mi-a barat drumul. Ţinea de un copac uriaş şi se întindea jos de tot deasupra pămîntului. Mi-ajungea aproape în dreptul pieptului. Calul, speriat, a dat buzna spre ea. După aceea nu ştiu ce-a mai fost. Dumneavoastră, cred, ştiţi mai bine ca mine. Am rămas întins la pămînt, acolo, sub copac, cu o zdrelitură la frunte şi o umflătură la genunchi.

Abia după vreo două ceasuri, cînd mi-am venit în fire, mi-am dat seama de starea în care mă aflam.

Cînd mi-am venit în fire, am văzut soarele sus pe cer şi un stol de corbi rotindu-se deasupra mea. Mă chinuia setea. Am hotărît să plec după apă. Am vrut să mă ridic şi mi-am dat seama că nu pot face nici un pas. Abia mă ţineam pe picioare. În acelaşi timp înţelegeam că dacă rămîn pe loc înseamnă să mor.

Şi iată, printr-un efort uriaş, am pornit-o la drum. Ghiceam că undeva prin apropiere trebuie să curgă un pîrîu. Cînd tîrîş, cînd sprijinindu-mă într-o cîrjă ca vai de lume, săgetat la fiece mişcare de o durere care mă seca la inimă, am ajuns la pîrîu. Am băut pînă mi-am potolit setea şi am adormit...

Cînd m-am trezit, m-am pomenit înconjurat de coioţi. Era limpede ce pîndeau. Într-adevăr au început să se apropie şi curînd s-au năpustit asupra mea. Din fericire aveam la mine un cuţit de vînătoare şi m-am putut apăra. A urmat o luptă cumplită.

Bineînţeles, aş fi căzut pradă spurcatelor dihănii, fără o întîmplare fericită : Tara, cîinele şi prietenul meu credincios, mi-a venit din senin în ajutor. Pesemne rătăcise mult prin pădure căutîndu-mă. A picat la timp ca să mă scape din ghearele morţii. Cîinele a sfîşiat beregata la vreo cîţiva coioţi şi ceilalţi au luat-o la sănătoasa.

Istovit, am adormit sau, mai bine zis, am căzut în nesimţire. Cînd mi-am venit în fire, am putut să judec situaţia şi m-am hotărît să trimit o veste la colibă, folosind cîinele drept poştaş. Am aşternut cu mare caznă cîteva cuvinte pe o carte de vizită.

Deşi servitorul meu nu ştie să citească, eram convins că-şi va da seama de la cine e vestea, mai ales după cartea de vizită. S-ar fi dus la cineva să-l lămurească, mai ales că acele cîteva cuvinte erau scrise cu sînge.

Am înfăşurat cartea de vizită într-o bucăţică de piele tăiată din căptuşeala pălăriei şi am prins-o de zgarda cîinelui. Rămînea lucrul cel mai greu de făcut : să o conving pe Tara să plece şi să mă lase acolo. Pînă la urmă am izbutit. Scrisoarea mea a ajuns la destinaţie, lucru despre care, ce-i drept, abia ieri am aflat.

După plecarea cîinelui, un jaguar — cea mai cumplită fiară de pradă de pe meleagurile noastre — s-a furişat spre mine. Cum s-a sfîrşit această groaznică întîlnire nu ştiu — m-a doborît febra şi mi-am pierdut cunoştinţa. Despre asta să vă povestească Zeb Stump, salvatorul meu. Sper să se întoarcă la timp să-şi facă depoziţia.

Întîmplarea a rămas o taină de nedezlegat pentru mine.

Nu-mi aduc aminte de nimic. Am avut nişte coşmaruri istovitoare şi cîteva visuri de fericire. Abia ieri mi-am recăpătat puterile şi limpezimea judecăţii. M-am trezit între zidurile închisorii şi învinuit de crimă.

Mai mult nu am ce să spun.

* *

Mărturia simplă şi sinceră a acuzatului făcu o profundă impresie asupra celor de faţă. Majoritatea nici nu se mai îndoia de nevinovăţia mustangerului. Dar tot ce spusese el nu erau decît vorbe. Ca să fie scos de sub orice învinuire, era nevoie de martori. Unde era martorul de care depindeau atîtea lucruri ? Unde era Zeb Stump ?

Ochii se aţintiră întrebător spre zare, încotro albastrul de safir al cerului se contopea cu verdele de smarald al preriei.

95

ULTIMUL MARTOR

Aşteptară încă vreo zece minute, în mijlocul unei tăceri aproape solemne.

În trei rînduri izbucniră strigăte în mulţime. Oamenilor li se părea că desluşesc un punct negru în depărtare. Nu erau decît năzăriri. Încordarea ajunsese la culme, cînd, deodată, se auzi un al patrulea strigăt, de astă dată plin de siguranţă. Speranţele mulţimii se împlineau într-adevăr : trei călăreţi apăruseră în zare. Un „ura“ triumfător izbucni din zeci de piepturi. Pe doi dintre ei îi recunoşteai fără multă greutate : erau Zeb Stump şi Casey Callhown. Pe cel de al treilea călăreţ cine ar fi putut să nu-l recunoască ? Era chiar călăreţul fără cap.

Vuietul glasurilor se potoli curînd şi liniştea se înstăpîni iarăşi sub stejar. Doar o şoaptă sfioasă se mai desluşea la apropierea călăreţilor.

Tustrei călăreţii se opriră şi mulţimea îi înconjură într-o clipită. Doi dintre ei descălecară. Cel de al treilea rămase în şa.

Callhown îşi duse calul într-o parte şi se pierdu printre oameni. Acum nimeni nu se mai interesa de el.

Zeb Stump o lăsă pe bătrîna lui, apucă de frîu celălalt cal, cu călăreţul neînsufleţit în spinare, şi-l duse spre stejarul sub care şedeau judecătorii.

— Domnule judecător şi domnilor juraţi — glăsui bătrînul vînător. Iată şi martorul care ne va ajuta să descurcăm această poveste încurcată.

— Dumnezeule, el e ! răsună o voce sugrumată de groază.

Un bătrîn înalt ieşi înainte, oprindu-se lîngă călăreţul fără cap : era tatăl celui ucis.

Undeva se auzi un ţipăt de femeie şi un geamăt înăbuşit : era sora celui ucis.

Curînd, cineva îl duse de acolo pe Woodley Poindexter, care se supuse ca un copil. Pesemne că nici nu-şi mai dădea seama ce se petrece în jurul lui. Îl urcară în trăsură, lîngă fiica lui. Dar trăsura nu se urni din loc. Louise nu voia să plece pînă ce judecata nu va lua sfîrşit.

Zeb Stump fu chemat să depună mărturie. Bătrînul vînător ieşi în faţa instanţei. Vorbi liber şi nestingherit, ca de obicei :

— Am auzit de această tristă întîmplare chiar a doua zi după dispariţia lui Henry Poindexter. Abia mă întorsesem de la vînătoare. Mi s-a spus că mustangerul e bănuit de crimă. Îl cunoşteam pe Maurice Gérald şi ştiam bine că n-ar fi în stare de o asemenea faptă. M-am dus să-l văd. Nu era acasă. L-am găsit doar pe Phelim, servitorul lui. Flăcăul era speriat, trăise fel şi fel de păţanii, aşa încît n-am înţeles mai nimic din ce mi-a spus. Şi iată, în timp ce-mi povestea prin ce-a trecut, apare cîinele cu un mic sul prins de zgardă. Ce să vezi ? Era o carte de vizită. Era scrisă cu cerneală roşie... cu sînge. Am pornit îndată, luîndu-l cu mine pe Phelim, luînd şi cîinele. Am ajuns la timp, ca să-l scăpăm pe mustanger din ghearele jaguarului. Un glonţ şi gata — i-am venit de hac pisicii tărcate... Apoi l-am adus la colibă. A trebuit să-l purtăm pe un fel de targă. Nu putea să facă un pas. Şi bătea cîmpii de-ai fi zis că şi-a pierdut minţile. N-avea minte nici cît un boboc de curcan. Ei, cum spun, l-am adus la colibă. Şi-a zăcut acolo pînă a venit detaşamentul de rangeri.

Martorul tăcu o clipă, chibzuind dacă se cuvine să povestească despre toate cîte se petrecuseră în coliba mustangerului. Oare n-ar fi mai bine să treacă anumite lucruri sub tăcere?

Acuzatorul însă îl copleşi cu întrebările, făcîndu-l să povestească totul, pînă în clipa cînd Maurice Gérald a ajuns la închisoare.

— Ei — urmă Zeb Stump — acum aş vrea să mai adaug cîte ceva.

— Vorbeşte, mister Stump! rosti avocatul de la San-Antonio.

— Ceea ce vreau eu să spun nu-l priveşte atît pe acuzat, cît pe omul care trebuie să stea în locul său. Deocamdată n-am să-i dau numele în vileag, am s-arăt doar cum l-am dibuit. Dumneavoastră, domnilor juraţi, veţi trage concluziile.

Bătrînul vînător tăcu şi trase adînc aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o lungă cuvîntare.

Mulţimea aştepta încordată.

— Aşadar — începu Zeb Stump — după ce am fost nevoit să aud, şi mai ales să văd ce mi-a fost dat să văd, am înţeles că tînărul Henry e mort. Dar eram convins că nu mustangerul a săvîrşit această faptă mîrşavă. Atunci, cine? Iată întrebarea care mă chinuia, aşa cum îi chinuia şi pe mulţi alţii... M-am hotărît să aflu adevărul. Dar nu mă îndoiam nici cît negru sub unghie de nevinovăţia irlandezului. Deşi multe erau împotriva lui, nimic nu putea să-mi schimbe părerea. Mi-am zis să cercetez urmele din prerie. Mă interesa mai ales urma unui anume cal. Urma calului american. Una dintre cele patru potcoave ale lui era ruptă. Iat-o! Aici martorul vîrî mîna în buzunaru-i adînc şi scoase la iveală o potcoavă ruptă. Mi-am dat seama că americanul a gonit prin prerie în noaptea crimei. S-a ţinut după tînărul ucis şi după omul învinuit aici de această crimă. În apropiere de locul crimei, urmele se întrerupeau. Călăreţul care venise pe calul american a pornit-o de aici pe jos. A mers pînă la băltoaca de sînge. Sîngele vărsat acolo e opera lui. Adevăratul ucigaş e călăreţul de pe calul cu potcoava ruptă.

— Continuă, mister Stump — rosti judecătorul. Explică ce vrei să spui?

— Iată ce vreau să spun: omul despre care vorbesc s-a ascuns în desiş, de unde l-a ucis cu un glonţ pe tînărul Pointdexter.

— Cine e? Cine-i omul acesta? Cum se numeşte? Spune-i numele! strigară de-a valma cîteva glasuri.

— Eu zic că o să daţi de numele lui uite colo.

— Unde?

— În corpul călăreţului fără cap. Iată — continuă martorul, arătînd spre cadavru. Vedeţi, aici pe serapeu e o pată de sînge, iar în mijlocul petei, o găurice de glonţ. Dar pe spinare nu se vede nici o urmă de glonţ. Bănuiesc deci că glonţul a rămas în corp. Hai să ne convingem!

Nimeni nu se împotrivi. Doi-trei bărbaţi ieşiră din mulţime, între care şi Sam Manly, şi scoaseră încetişor serapeul de pe umerii victimei.

Se făcu o linişte mormîntală. Nu auzeai o şoaptă. Toţi erau numai ochi.

Trupul era străpuns în două locuri: în dreptul inimii şi ceva mai jos. Sîngele se închegase în jurul rănii a doua. Cea de sus nici nu era o rană, ci pur şi simplu o urmă de glonţ.

— Asta — vorbi Zeb Stump, arătînd urma de deasupra — nu are nici o însemnătate. Vedeţi, nu e sînge. Asta arată că glonţul a pătruns în corp după ce a survenit moartea. E glonţul meu, l-am tras în noaptea cînd mă aflam la coliba mustangerului. Cu rana ceastălaltă e cu totul altceva. Asta e glonţul care a provocat moartea şi sînt convins că a rămas în corpul victimei. Să facem o tăietură şi să vedem.

Cadavrul fu dezlegat şi dat jos de pe cal. Îl aşezară cu grijă pe iarbă. Sam Manly îndeplinea rolul chirurgului. După cîtva timp găsiră glonţul şi-l înmînară juraţilor. Pe el se citeau limpede trei iniţiale: „C.C.C."

Cei care luaseră parte la doborîrea jaguarului îşi dădură seama îndată cui aparţine glonţul.

— Ce ai de spus, mister Stump? interveni apărătorul.

— E limpede ca lumina zilei. Şi un copil înţelege. Glonţul ăsta l-a ucis pe tînărul Pointdexter.

— Dar cine a tras, ce crezi?

— Asta-i tot atît de limpede. Cînd un om își așterne numele pe o scrisoare, nimeni nu se mai întreabă cine a trimis scrisoarea. Aici e o poveste asemănătoare. Ce-i drept, vedem doar trei inițiale, însă mie nu mi se pare prea greu să ghicim ale cui sînt.

— Adevărat, glonțul e însemnat — întări acuzatorul. Se prea poate să aparțină unui gentleman foarte binecunoscut în settlement. Să presupunem că așa e. Dar asta nu dovedește nimic. O crimă săvîrșită cu o armă furată e ceva destul de obișnuit. În plus, vă rog să-mi spuneți, cum puteți motiva o asemenea crimă? Ce l-a putut determina pe omul acesta să ucidă? Nu s-a pomenit nici un nume, dar îl cunoaștem cu toții, știm ale cui sînt aceste inițiale. Am convingerea că gentlemanul în cauză nici nu va nega că sînt inițialele lui. Dar asta nu înseamnă nimic. Alte dovezi care să ne îngăduie să legăm numele lui de această crimă nu există.

— Așa credeți? spuse Zeb Stump. Atunci asta ce e?

Și scoase din punga de tutun un petic de hîrtie ars la margini și înnegrit de pulbere.

— L-am găsit în hățiș, chiar lîngă locul crimei — rosti bătrînul vînător, înmînînd hîrtia juraților. Stătea agățat de o crenguță într-un salcîm: a ieșit din aceeași țeavă din care a ieșit și glonțul. După cîte pricep eu, peticul ăsta de hîrtie a fost folosit drept dop de cartuș. Vrednic de luare-aminte e faptul că pe hîrtia asta stau scrise aceleași inițiale ca și pe glonț. Uitați-vă, domnilor jurați!

Unul dintre jurați luă hîrtia, o netezi și citi:

— „C.C.C.“, Căpitanul Casey Callhown.

96

FUGA

Numele rostit produse senzație în rîndurile instanței. Izbucniră strigăte în mulțime. Dar nu erau strigăte de uimire. Nu! Mulțimea cerea achitarea acuzatului și ju-

decarea celui care se arătase cel mai aprig acuzator al său.

Mărturia lui Zeb Stump dovedise nevinovăția lui Maurice Gérald. Nu el era ucigașul lui Henry Pointdexter.

Nimeni nu se mai îndoia de asta. Toți erau convinși că ucigașul e Callhown. Peticul de hîrtie arsă fusese ultima verigă din lanțul dovezilor.

Din nou se dădu cuvîntul lui Zeb Stump. Bătrînul arătă cum a ajuns să-l bănuiască pe Callhown, cum a descoperit în prerie urmele crimei și cum l-a văzut de două ori pe căpitan gonind după călărețul fără cap. Aminti de asemenea și de schimbul de cai.

Mulțimea însă nu mai avea nevoie de nimic. Ici-colo izbucniră strigăte.

— Eliberați-l pe irlandez! E nevinovat! N-avem nevoie de alte dovezi! Totul e limpede! Eliberați-l pe irlandez.

Alte strigăte erau și mai hotărîte:

— Casey Callhown să fie arestat și judecat! El e ucigașul! De asta a căutat să arunce vina în spinarea mustangerului. Dacă nu-i vinovat, să dovedească. La judecată cu el! La judecată! Judecători, așteptăm sentința! Callhown să fie adus pe banca acuzaților. Prea ați năpăstuit un nevinovat!

Judecătorul nu îndrăzni să se împotrivească. Căpitanul Casey Callhown fu chemat în fața judecății. Aprodul îl strigă de trei ori la rînd, dar nimeni nu răspunse. Toți ochii se uitau după căpitan.

Din senin, Zeb Stump se urni din loc și se apropie iute de bătrînica lui. Cu o sprinteneală uluitoare, bătrînul sări în șa și se depărtă în goană. În același timp, lumea văzu pe cineva strecurîndu-se printre caii legați ceva mai la o parte, foarte grăbit și totuși foarte prevăzător.

— El e! Callhown! Vrea să fugă! se învălmășiră zeci de glasuri.

— Prindeți-l! porunci judecătorul. Prindeți-l și aduceți-l aici!

Judecătorul nu trebui să repete porunca. Bărbații se și năpustiră spre cai.

Callhown ajunse cel dintîi la mustangul lui. Sări în şa, aruncă o privire înapoi şi o porni într-o goană bezmetică spre prerie.

Cincizeci de călăreţi se aruncară după el, însufleţiţi de cuvintele maiorului : „Să mi-l aduceţi viu sau mort !"

Căpitanul nu trecuse niciodată printr-o asemenea primejdie. Se îndrepta spre Rio Grande, dar nu pentru a trece graniţa în Mexic, unde ştia că nu va găsi adăpost. Voia să se ascundă într-o aşezare a comancilor.

Orice l-ar fi aşteptat de acum înainte, nimic nu se putea asemui cu ceea ce îl ameninţa în aceste clipe. Mai tîrziu poate că va regreta fuga lui nebunească, dar azi nu avea încotro. Îşi pierdea averea, prietenii, situaţia într-o societate civilizată, mai mult, pierdea femeia iubită. Dar nu avea vreme să se gîndească nici la ea. Pentru Casey Callhown, viaţa era mai scumpă decît dragostea.

* * *

Mustangul cenuşiu zbura cu ucigaşul ca un cal arăbesc. Oare va rezista la o asemenea goană ?

„Ce fericire c-am schimbat calul cu mexicana ! se bucura Casey Callhown. Dacă eram pe gloabă mea, acum stăteam în faţa judecăţii şi a mulţimii întărîtate !"

Nu se mai temea de ameninţarea lăsată în urmă, mîngîindu-se cu gîndul că primejdia a trecut. Întoarse capul. Văzu călăreţii hăt departe. În faţă, pe verdele de smarald al savanei, se desenau contururile întunecate ale pădurii. Şi ucigaşul era convins că, dacă ajunge în pădure, e salvat.

97

ÎN GOANĂ DUPĂ UCIGAŞ

— Au să-l prindă ? se întrebau cei rămaşi sub stejar.

Cincizeci de călăreţi, civili şi militari, goneau prin prerie. Printre ei era şi Zeb Stump.

— Nu se poate să nu-l prindă !

Celor porniţi în urmărirea ucigaşului li se mai alătură un călăreţ. Era Maurice Gérald, pe mustangul lui iute ca o săgeată.

Mulţimea privea cu încordare, aşteptînd ca ucigaşul să fie prins şi adus în faţa judecăţii.

Callhown abia se crezu scăpat, cînd, întorcînd capul, dădu cu ochii de murg. De astă dată, murgul nu mai purta în spinare pe călăreţul fără cap, ci un alt călăreţ : pe Maurice-Mustangerul. De el nu avea cum să scape ! Fiori reci îl străbătură din creştet pînă în tălpi. Văzu aproape hăţişurile pădurii şi nădejdea i se aprinse din nou în suflet. Înfipse şi mai adînc pintenii în coastele mustangului cenuşiu aflat aproape la capătul puterilor.

Iată şi drumul prin hăţişuri ! Callhown se avîntă înainte. Iată şi cotitura drumului. Aici se va putea ascunde.

Tropotul murgului răsună în spatele lui. Mustangerul îi strigă să se oprească.

Scoţînd un ţipăt deznădăjduit, Casey Callhown smuci frîul şi puse mîna pe revolver. Bubui o împuşcătură. Glonţul şuieră pe sub bolta copacilor. Aproape în aceeaşi clipă un fîşiit puternic spintecă aerul şi ceva ca un şarpe lung se încolăci peste capul căpitanului.

Nu apucă să apese a doua oară pe trăgaci. Nu mai avea scăpare : lassoul îi înlănţuise umerii. Un glas îi tună în urechi :

— Predă-te, ucigaşule !

Callhown îşi văzu calul răsucindu-se în loc şi se pomeni azvîrlit din şa.

După aceea nu mai ştiu nimic. În cădere îşi pierdu cunoştinţa.

98

TRĂIEŞTE !

Ucigaşul zăcea la pămînt, cu braţele înlănţuite de lassou. Ai fi zis că e mort. Cel care îl prinsese bănuia însă că e leşinat ori se preface. Asta îl făcu pe Maurice

să rămînă în şa, fără să slăbească lassoul. Calul aştepta supus, gata să se întoarcă sau să pornească înainte.

— Cînd te gîndeşti ce crimă! cugeta cu glas tare mustangerul. Şi-a ucis vărul, apoi i-a retezat capul! Nu, nu există nici o îndoială. Amîndouă sînt isprăvile lui! Oare de ce a ucis? Numai el singur poate să spună!

— Te înşeli, tinere! se auzi un glas. Există cineva capabil să răspundă la aceste întrebări. E bătrînul Zeb Stump şi-ţi stă la dispoziţie. Dar acum n-avem vreme de asemenea lucruri. Trebuie să-l ducem sub stejar să-şi primească răsplata meritată.

— Cum îl ducem? Calul lui a fugit.

— Foarte simplu, mister Gérald. N-are nimic, a leşinat. Ba cine ştie, poate că înadins o face pe mortul. Dacă nu-i în stare să umble, o să meargă călare. Îl duce bătrînica mea. Mie mi s-a urît să stau în şa, ba parcă şi bătrînicii mele i s-a urît să mă poarte-n spinare. Dacă face nazuri, îl aruncăm de-a latul şeii şi-l ducem ca pe un cerb mort. Stai! Parcă-şi vine în fire... Ia scoală, prietene. Hai, sus! urmă Zeb, apucîndu-l pe Callhown de guler şi scuturîndu-l zdravăn. Scoală, auzi? Trebuie să plecăm! Eşti aşteptat! E cineva care vrea să-ţi spună o vorbă.

— Cine? Unde? bîigui căpitanul, deschizînd ochii şi privind buimac în jur. Cine vrea să stea de vorbă cu mine?

— În primul rînd, eu.

— A! Dumneata eşti, Zeb Stump?

— Eu şi cu Maurice Gérald-Mustangerul. Se pare că v-aţi mai întîlnit dumneavoastră şi înainte. Şi el vrea să-ţi spună o vorbuliţă. Afară de asta te mai aşteaptă încă multă lume. Toată lumea te-aşteaptă. Aşa că mai bine te scoli să mergem.

Callhown se ridică încetişor în picioare. Avea mîinile înlănţuite de lassou.

— Calul meu? strigă el, rotindu-şi ochii în jur. Unde mi-e calul?

— A fugit, naiba ştie unde. S-o fi întors acasă, pe Rio Grande. L-ai gonit pe deşălate. O fi blestemat schimbul făcut şi-a zbughit-o spre păşunile pe care le ştia de mînz, să-şi mai tragă răsuflarea, bietul de el!

Callhown se uită uimit la bătrînul vînător: „Schimbul? De unde-o fi ştiind c-am schimbat caii?"

— Haide! îl îmboldi Zeb, nerăbdător. Nu se cade să-i facem pe judecători să aştepte. Ei, gata?

— Nu pricep.

— În primul rînd, te întorci împreună cu noi doi. În al doilea rînd, şi ăsta-i lucrul cel mai important, vei apare în faţa judecăţii.

— În faţa judecăţii? Eu, în faţa judecăţii?

— Da, chiar aşa, mister Callhown.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Pentru uciderea lui Henry Pointdexter, verişorul dumitale.

— Minciună! O minciună sfruntată, josnică!

— Gura! i-o reteză bătrînul Zeb. Nu te mai osteni să trăncăneşti, că-i tot degeaba. Dacă Zeb Stump n-a greşit, o să trebuiască să vorbeşti destul. Acum la drum! Judecătorii aşteaptă. Juraţii aşteaptă, cei şaizeci de rangeri la fel.

— Eu nu mă-ntorc — replică îngîmfat Callhown. Cu ce drept îmi porunciţi? Nimeni nu v-a dat acest drept.

— Zău? pufni bătrînul Zeb. Dreptatea însăşi mi-a dat acest drept — şi vînătorul puse mîna pe armă. O vezi? Ei bine, află c-o să mă folosesc de dreptul meu. Lasă vorba! N-am vreme de trăncăneală. Hai, suie pe iapa mea. Să pornim liniştiţi, că e mai bine aşa. Altfel te duc legat cobză. Trebuie să te întorci, şi cu asta gata!

Callhown nu răspunse. Se uita înnebunit cînd la Zeb, cînd la Gérald. Trase cu coada ochiului la tocul revolverului ce-i ieşea din buzunar şi încercă să-l apuce. Îl împiedica lassoul. Bătrînul Zeb prinse mişcarea şi îndreptă ţeava puştii spre el.

— Mai repede! îl zori vînătorul. Sus, mister Callhown, bătrînica mea te-aşteaptă! Auzi?

Căpitanul se supuse maşinal. Vedea moartea cu ochii, aşa că nu avea încotro. Zeb Stump apucă iapa de frîu şi o porni spre settlement.

Mustangerul venea în urma lor, cufundat în gînduri. Cugeta la femeia pe care o iubea cu atîta abnegaţie şi care îi stăpînea inima.

După această nouă întrerupere a şedinţei, mai scurtă decît cea dintîi, tribunalul îşi reluă dezbaterile. Umbrele înserării pogorîseră sub coroana uriaşă a stejarului. Razele piezişe ale soarelui în asfinţit poleiau frunzişul bogat şi luminau o parte de loc. Dar nu mai erau aurii ca peste zi, ci de un roşu sinistru, prevestind parcă deznodămîntul.

Acum, pe banca acuzaţilor stătea Casey Callhown, şi nu Maurice Gérald.

Era singura schimbare intervenită în proces. Judecătorii erau aceiaşi, juraţii — aceiaşi, mulţimea — aceeaşi. Deosebirea se vedea în atitudinea faţă de acuzat. Nimeni nu se mai îndoia de vinovăţia lui. Dovezile arătau clar acest lucru. Mai lipsea doar o singură verigă. Nu se lămurise ce anume l-a făcut pe Casey Callhown să săvîrşească această crimă. De ce şi-a ucis vărul? De ce i-a retezat capul? Nimeni nu era în stare să răspundă la aceste întrebări, afară doar de însuşi ucigaşul.

Judecata luă repede sfîrşit. Sentinţa hotărî: „vinovat". Judecătorul, scoţîndu-şi pălăria de panama, se pregătea să-şi pună pe cap scufia neagră — simbol al osîndei la moarte — ca să dea citire sentinţei.

Potrivit procedurii, i se dădu acuzatului ultimul cuvînt.

Callhown tresări. Parcă auzea un clopot de îngropăciune. Se uită sălbatic în jur. Nu găsea pic de îndurare la nimeni. Întîlni numai chipuri severe. Complicii lui — bandiţii pe care îi plătise şi care-l susţinuseră pînă în ultima clipă — se făcuseră nevăzuţi.

În ciuda poziţiei sociale şi a averii sale, rămăsese cu desăvîrşire singur. Asta e soarta ucigaşilor. Şi deodată, deveni alt om: îngîmfarea-i obişnuită făcu loc laşităţii şi fricii. Ştia că nu mai are scăpare şi că i-a sunat ceasul. Dar iată că ochii lui stinşi prinseră viaţă. Ai fi zis că l-a luminat un gînd. Voia oare să-şi arate căinţa faţă de crima săvîrşită?

Ca şi cum ar fi ghicit ce se petrecea în sufletul lui, oamenii aşteptau cu răsuflarea tăiată. Pînă şi greierii amuţiseră.

Glasul sever al judecătorului puse capăt tăcerii:

— Acuzat, ce ai de spus în apărarea dumitale?

— N-am nimic de spus — rosti Callhown. Sentinţa e dreaptă şi merit pedeapsa.

Această zi, plină de întîmplări tulburătoare, nu prilejuise încă atîta uimire. În linişte de sub stejar se auzi din nou glasul lui Callhown:

— E adevărat: eu l-am omorît pe Henry Pointdexter. L-am împuşcat în pădure.

Mărturia lui stîrni exclamaţii de groază. Un geamăt pătrunzător se făcu auzit: era tatăl tînărului ucis.

— Ştiu că trebuie să mor — continuă Callhown, cu un calm aparent. Aşa glăsuieşte sentinţa. Şi, judecînd după feţele dumneavoastră, nu aveţi de gînd să schimbaţi sentinţa. În urma celor mărturisite aici, ar fi şi ciudat să mai sper ceva. Merit pe deplin această pedeapsă aspră. Totuşi nu vreau să plec din viaţă înfierat ca ucigaş. Mă întrebaţi de ce am ucis, ce m-a împins la această crimă? Ei bine, aflaţi că nici nu mi-a trecut prin minte să săvîrşesc această crimă.

Mulţimea fu din nou cuprinsă de tulburare. Oamenii erau uimiţi, curioşi, neîncrezători. Tăceau. Nimeni nu-l împiedică să vorbească.

— Vă miră? Dar e foarte simplu. L-am omorît din greşeală.

Strigătele de uimire nu mai conteneau.

— Da, din greşeală. E greu să vă spun ce-am simţit în clipa cînd mi-am dat seama de asta. Dar mi-am dat seama mult mai tîrziu.

Şi Callhown ridică ochii în care se citea parcă speranţa că a trezit compătimirea celor din jur. Întîlni însă chipuri aspre şi lipsite de îndurare.

— Nu neg şi nici n-aş putea să neg că a existat un om pe care aş fi vrut să-l omor. Nu ascund nici cine este. Iată, e ticălosul din faţa mea.

Şi-l fulgeră cu o privire plină de ură pe Maurice Gérald.

Mustangerul rămase calm şi nepăsător.

— Da, am vrut să-l ucid. Aveam motivele mele. Dar n-am să vorbesc aici despre asta, nu merită. Am fost convins că pe el l-am ucis. Fatalitatea a vrut să-l răpun pe vărul meu. De unde să-mi dea prin minte că javra asta de irlandez şi-a schimbat serapeul şi pălăria cu Henry? Restul îl cunoaşteţi. Am tras într-un duşman şi am răpus un prieten. Glonţul a fost mortal şi călăreţul a căzut de pe cal. Dar ca să nu am nici un fel de îndoială, am scos cuţitul — blestematul de serape m-a înşelat şi de astă dată — şi i-am retezat capul.

Mulţimea izbucni într-un tumult, setoasă de răzbunare.

— Acum ştiţi tot ce s-a petrecut — urmă Callhown, cînd tulburarea se mai potoli. Dar nu ştiţi cum va sfîrşi povestea asta. Mă vedeţi că mi-a sunat ceasul. Nu vreau să cobor în pămînt pînă nu-i vin şi lui de hac! Nu pot, jur pe Dumnezeu din cer!

În mîna lui Callhown luci deodată un revolver. Răsunară două împuşcături, una după alta. Doi oameni se prăvăliră la pămînt. Zăceau nemişcaţi, aproape atingîndu-şi creştetele. Unul dintre ei era Maurice Gérald, mustangerul, celălalt — Casey Callhown, căpitanul de cavalerie.

Mulţimea se strînse în jurul lor. Se credea că sînt morţi amîndoi.

Se lăsă o tăcere încordată. Un strigăt sfîşietor de femeie spintecă văzduhul.

100

BUCURIE

Bucurie!

Iată simţămîntul trăit de Louise sub falnicul stejar, aflînd că vărul ei s-a sinucis şi că glonţul ucigaş nu l-a răpus pe mustanger. Durerea pentru tragicul sfîrşit al fratelui ei nu putea înăbuşi fericirea năvalnică ce-i umplea sufletul.

Cine ar osîndi-o pentru asta?

Eu, unul, nu. Şi nici dumneata, cititorule, dacă eşti sincer.

* * *

Glonţul tras de Casey Callhown spre inima lui Maurice Gérald ricoşase, întîlnind în cale o amuletă dăruită de către Louise, ca semn al dragostei ei. Mustangerul păstra mica bijuterie în dreptul inimii şi ea îi scăpase viaţa.

Şi totuşi, glonţul ucigaşului nu rămase fără urmări. Tînărul irlandez suferi un şoc, el, care şi aşa avea nervii istoviţi.

Acum însă nu mai zăcea fără îngrijiri în desiş, pîndit de coioţi şi de corbi, nici în coliba lui, nici în închisoare. Cînd îşi veni în fire, o văzu la căpătîi pe fata pe care o iubea — pe Louise. Nimeni nu o mai împiedica să-l îngrijească. Nici chiar tatăl ei.

Durerea înfrînsese mîndria bătrînului plantator. Nu se mai împotrivea la căsătoria fiicei sale cu Maurice Gérald, deşi, la drept vorbind, nici n-ar fi avut de ce să se împotrivească. Tînărul irlandez era dintr-o familie de oameni cumsecade şi nicidecum un aventurier.

Şi mai era ceva care nu putea să-i displacă bătrînului Pointdexter. Avocatul sosit din Irlanda îl puse pe Maurice Gérald în drepturile unei moşteniri lăsată de o rudă bogată şi fără copii.

Averea lui Casey Callhown reveni fiului acestuia, care se afla la New Orleans.

După nuntă, Louise şi Maurice Gérald plecară într-o călătorie în Europa, cu care prilej vizitară şi locurile natale ale lui Maurice.

Frumoasa cu ochii albaştri, care ducea dorul tînărului irlandez, era pur şi simplu o născocire de-a lui Phelim. Tot timpul cît rămaseră în Irlanda, tînăra soţie a lui Maurice Gérald nu ştiu ce e gelozia. Abia după ce se întoarseră la Casa del Corvo, îi fu dat să cunoască din nou acest chinuitor simţămînt.

Într-una din zile, Maurice se întoarse acasă purtînd pe brațe o femeie de o rară frumusețe. Sîngele îi șiroia din piept. Mai trăia, dar clipele ei erau numărate. La întrebarea : „Cine e făptașul ?“, femeia îngînă doar atît : „Diaz ! Diaz !“

Erau ultimele cuvinte ale Isidorei Covarubio de Los Lanos.

O dată cu moartea Isidorei se stinse și gelozia Louisei și ea nu-i mai tulbură niciodată inima. O cuprinse o milă adîncă față de soarta nefericitei señorite. Tînăra creolă îl ajută pe Maurice să pună șaua pe mustangul murg, atunci cînd acesta se hotărî să-l găsească pe ucigaș și să-i plătească așa cum se cuvine pentru fapta sa.

Louise se simți fericită văzîndu-l pe Diaz încătușat de lasso-ul mustangerului. Și nu-i luă apărarea nici în clipa cînd un grup de rangeri hotărî să-l pedepsească pe loc, spînzurîndu-l de un copac.

*

* *

Au trecut zece ani. Schimbări mari s-au petrecut în acest răstimp în Texas și mai ales în settlementele presărate pe Leona și Rio de Nueces.

Acolo unde altădată se întindeau desișuri și păduri de netrecut, au apărut plantații noi. Orașe mari se înalță în preria sălbatică, unde odinioară pășteau netulburate herghelii de mustangi.

Acum veți auzi nume noi de oameni, locuri și așezări.

Casa del Corvo, această veche haciendă, își păstrează și astăzi numele. Aici vom întîlni oameni cunoscuți.

Stăpînul haciendei e unul dintre cei mai chipeși bărbați din Texas, iar tînăra-i soție una dintre cele mai frumoase femei din împrejurimi. Sînt Maurice și Louise Gérald.

Îl veți întîlni aici și pe bătrînul Woodley Pointdexter. El vă va duce să-i vedeți coralurile, vă va arăta vitele și vă va vorbi cu mîndrie despre hergheliile care pasc pe pășunile sale.

Între zidurile bătrînului conac veți auzi glasurile răsunătoare a șase copilași. Sînt nepoții lui Pointdexter — bucuria bătrîneții lui.

Dacă aruncați o privire în grajd, veți descoperi un vechi prieten — pe Phelim O'Neill. E grăjdarul Casei del Corvo. Tot aici, la Casa del Corvo, îl puteți întîlni pe negrul Pluto, ridicat la rangul de vizitiu, care binevoiește rareori să privească un cal înainte să se urce pe capra trăsurii și să ia hățurile în mînă.

Pluto s-a însurat și cititorul îi cunoaște soția — este Florinda. Iar în jurul prînzului veți auzi încă un nume cunoscut — numele bătrînului vînător Zeb Stump. De îndată ce apare pe masă vreun curcan rumenit sau friptură de cerb, toată lumea începe să vorbească despre Zeb Stump. Și-l pomenesc mai ales atunci cînd se aduce la masă vreun clondir cu băutură.

Ce-i drept, rareori îl veți găsi acasă pe Zeb Stump. El pleacă atunci cînd toți ai casei dorm și se întoarce cînd ei au adormit sau se pregătesc de culcare. Totuși, vînatul pe care-l aduce e o vie mărturie că bătrînul Stump se numără printre ai casei.

În timpul șederii la Casa del Corvo veți auzi poate frînturi dintr-o poveste ciudată, aproape o legendă.

Slugile nu se vor da în lături să o istorisească. Dar în șoaptă, e adevărat. Despre asta nu e voie să se vorbească în casă. Povestea asta trezește amintiri triste stăpînilor ei.

E povestea călărețului fără cap.

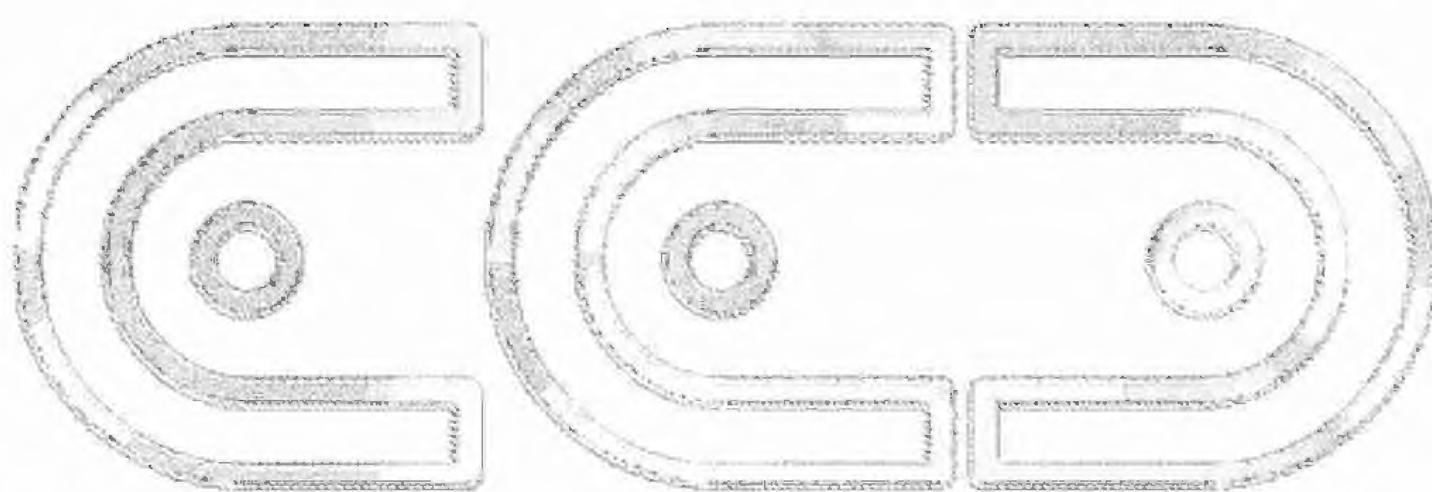
CUPRINS

Prolog 5
1 — PRERIA PÎRJOLITĂ 9
2 — URMA LASSOULUI 15
3 — FARUL PRERIEI 22
4 — NORDUL NEGRU 26
5 — COLIBA VÎNĂTORULUI DE MUSTANGI 32
6 — MUSTANGUL ROTAT 37
7 — O NOAPTE ZBUCIUMATĂ 43
8 — MIRIAPODUL 48
9 — FORTUL DE LA GRANIȚĂ 52
10 — CASA DEL CORVO 58
11 — UN OASPETE NEAȘTEPTAT 62
12 — ÎMBLÎNZIREA MUSTANGULUI . . . 67
13 — UN PICNIC ÎN PRERIE 75
14 — MANADA 78
15 — FUGARA E AJUNSĂ DIN URMĂ . . . 82
16 — ARMĂSARII SĂLBATICI 87
17 — CAPCANA PENTRU MUSTANGI . . . 91
18 — GELOZIA CALCĂ PE URME 97
19 — WHISKY CU APĂ 102
20 — O SITUAȚIE PRIMEJDIOASĂ 107
21 — UN DUEL ÎN TAVERNĂ 112
22 — UN DAR MISTERIOS 114
23 — JURĂMÎNTUL RĂZBUNĂRII 118
24 — PE AZOTEE 121
25 — UN DAR CARE NU AJUNGE LA DESTINAȚIE 123
26 — DIN NOU PE AZOTEE 126
27 — MĂRTURISIREA 128
28 — FERICIREA INTERZISĂ 131
29 — EL COYOT ACASĂ LA EL 134

30 — POȘTA AERIANĂ 137
31 — O TRECERE IZBUTITĂ PESTE RÎU . . 138
32 — UMBRĂ ȘI LUMINĂ 140
33 — UN ADEVĂR CHINUITOR 143
34 — INTENȚII „CAVALEREȘTI" 145
35 — O GAZDĂ NEPRIMITOARE 148
36 — TREI OAMENI PE ACELAȘI DRUM . . 151
37 — A DISPĂRUT UN OM 155
38 — CERCETĂRI 157
39 — O BALTĂ DE SÎNGE 160
40 — UN GLONȚ ÎNSEMNAT 165
41 — CEI PATRU CĂLĂREȚI 168
42 — SE ADUNĂ CORBII 171
43 — ÎN COLIBA MUSTANGERULUI . . . 176
44 — CEI PATRU COMANCI 180
45 — BÎJBÎIELI 186
46 — TAINICA MĂRTURISIRE 192
47 — SCRISOAREA INTERCEPTATĂ . . . 197
48 — ISIDORA 201
49 — LASSOUL E DEZLEGAT 207
50 — LUPTA CU COIOȚII 212
51 — DE DOUĂ ORI BEAT 215
52 — TREZIREA 219
53 — AJUTORUL SOSEȘTE LA TIMP . . . 223
54 — UN PALANCHIN ÎN PRERIE 227
55 — O ZI PLINĂ DE NOUTĂȚI 230
56 — UN GLONȚ TRAS ÎN DIAVOL . . . 236
57 — SEMNALUL 240
58 — SĂRUTAREA OTRĂVITĂ 245
59 — ÎNTÎLNIREA DIN COLIBĂ 249
60 — DENUNȚUL 252
61 — LA PATUL BOLNAVULUI 256
62 — ÎNTR-O AȘTEPTARE ÎNCORDATĂ . . 260
63 — JUDECATA 264
64 — ÎNTÎMPLĂRI NEAȘTEPTATE 268
65 — ALTĂ ÎNTÎMPLARE NEAȘTEPTATĂ . 272
66 — FUGĂRITĂ DE COMANCI 277
67 — INDIENII 279
68 — O EXPEDIȚIE NEIZBUTITĂ 281
69 — MISTER ȘI DOLIU 286
70 — O URARE PENTRU ZEB STUMP . . . 290

71 — MURGUL 294
72 — ZEB STUMP DIBUIE O URMĂ . . . 298
73 — OSTROVUL DIN PRERIE 301
74 — UN VÎNĂTOR FĂRĂ NOROC 304
75 — PE URME 306
76 — PIERDUT ÎN PRERIE 308
77 — O ALTĂ VERIGĂ 311
78 — UN SCHIMB DE CAI 313
79 — NEOBOSITUL CĂUTĂTOR DE URME . 316
80 — O POARTĂ BINE PĂZITĂ 317
81 — GOANĂ ȘI GROAZĂ 320
82 — ÎNSPĂIMÎNTĂTOAREA BOCCEA . . . 232
83 — PĂZITORII LEGII 325
84 — UN NEPOT DUIOS 326
85 — UN VĂR BUN LA SUFLET 331
86 — O JUDECATĂ ÎN TEXAS 336
87 — UN MARTOR MINCINOS 339
88 — MARTOR FĂRĂ VOIE 341
89 — CUVÎNTUL ACUZATULUI 344
90 — NEAȘTEPTATA ÎNTRERUPERE A ȘEDINȚEI 347
91 — O GOANĂ PRIN HĂȚIȘURILE PĂDURII 349
92 — CALE ÎNTOARSĂ CU DE-A SILA . . 351
93 — CADAVRUL DECAPITAT 353
94 — MISTERUL SE DEZVĂLUIE 356
95 — ULTIMUL MARTOR 360
96 — FUGA 364
97 — ÎN GOANĂ DUPĂ UCIGAȘ 366
98 — TRĂIEȘTE! 367
99 — DOUĂ ÎMPUȘCĂTURI 370
100 — BUCURIE 372

Scanare și prelucrare digitală

de

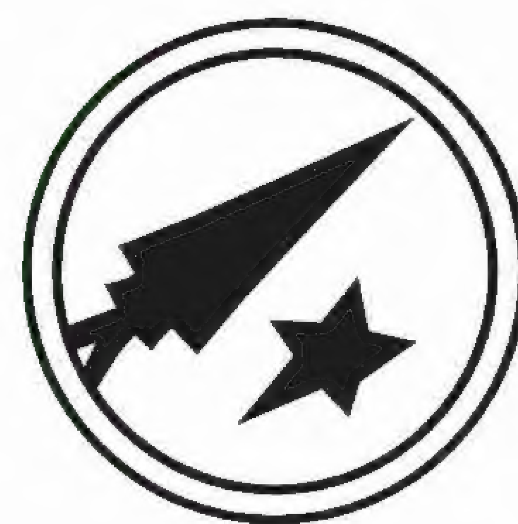

Anonim

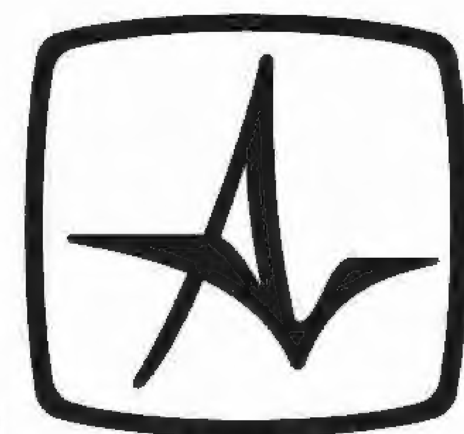
și

CAT Graur

Antwerpen

2024